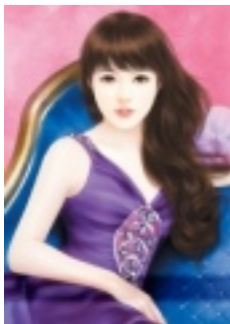

Lửa Yêu

Contents

Lửa Yêu	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 01	6
3. Chương 02	12
4. Chương 03	19
5. Chương 04 - Phần 1	26
6. Chương 04 - Phần 2	30
7. Chương 05	34
8. Chương 06	39
9. Chương 07	47
10. Chương 08	55
11. Chương 09	61
12. Chương 10	67
13. Chương 11	74
14. Chương 12	80
15. Chương 13	85
16. Chương 14	90
17. Chương 15	96
18. Chương 16	102
19. Chương 17	107
20. Chương 18	112
21. Chương 19	117
22. Chương 20	123
23. Chương 21	130
24. Chương 22	137
25. Chương 23	144
26. Chương 24	152
27. Chương 25	157
28. Chương 26	162
29. Chương 27	169
30. Chương 28	177
31. Chương 29	183
32. Chương 30	188
33. Chương 31 (hết)	191

Lửa Yêu

Giới thiệu

Anh được sinh ra là sự kết tinh tình yêu của cha mà mẹ, họ bất chấp gia đình phản đối mà tới bên n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-yeu>

1. Mở Đầu

Mở đầu

Chỉ có một số ít từ bị cấm kỵ trong dinh thự nhà Warakorn. Một trong số đó là “Patiya”...

Mọi thành viên trong dòng họ lâu đời này đều biết rằng bất cứ khi nào nếu ai đó vô tình buột miệng thốt ra từ “Patiya” trước mặt bà lớn Nongkhran, một cụ bà tám mươi tám tuổi, chủ nhân của vương quốc Warakorn này, thì bà lớn sẽ thay đổi sắc mặt và lên tiếng nhắc nhở người đó ngay lập tức. Không những thế, bà còn chửi rủa người được nhắc tên một cách không thương tiếc khiến cho mọi người đều hiểu bà lớn không ưa gì đứa cháu trai này.

Vì vậy cái tên “Patiya” đã biến mất khỏi tâm trí các thành viên trong dòng họ Warakorn và không còn được nhắc tới đã nhiều năm... chắc phải bằng quãng thời gian anh bị gửi đi học ở Mỹ để rèn giũa bản thân, bắt đầu từ khi bước vào tuổi thanh niên. Mọi người hầu như đều quên mất rằng vẫn còn một đứa cháu trai tên là Patiya nối dõi dòng họ Warakorn tồn tại trên thế giới này.

Đúng vậy! Mọi người gần như đã quên hoặc cũng cố quên nếu như Patiya không chăm chỉ tạo nên những vụ bê bối cho dòng họ. Anh tích cực đưa bản thân lên trang nhất của những tờ báo hàng đầu của Mỹ kể từ khi tốt nghiệp trường Đại học New York(1) rồi làm việc trong ngành công nghiệp điện ảnh. Từ tin “Đạo diễn nổi tiếng nhận đóng phim khiêu dâm” cho tới tin “Nam diễn viên trẻ nhận giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của XRCO(2), hay mới nhất đây là tin “Đạo diễn và diễn viên phim khiêu dâm bị buộc tội lạm dụng trẻ vị thành niên là một bé gái mười bốn tuổi”.

(1) Là trường đại học tư hàng đầu và lớn nhất nước Mỹ, đặc biệt nổi tiếng trong lĩnh vực điện ảnh và diễn xuất.

(2) Giải thưởng XRCO được trao bởi The X-Rated Critics anization (XRCO) là giải thưởng phim cấp ba hay nhất, được tổ chức thường niên tại Las Vegas. Đây là lễ trao giải có quy mô lớn tương đương với lễ trao giải OSCAR. Lễ trao giải này được tổ chức lần đầu tiên vào năm 1984.

Lần nào cũng vậy, họ Warakorn sẽ xuất hiện trên báo chí Mỹ mỗi khi Patiya tạo nên các vụ lùm xùm, đặc biệt trong khoảng từ năm, sáu năm trở lại đây khi anh trở thành đạo diễn điện ảnh thì các tin xấu càng xuất hiện nhiều hơn, cứ như đó là một sự cố tình của anh vậy. Cũng bởi anh sử dụng họ thật trong làng điện ảnh nên cái họ đó bao giờ cũng được nhắc tới cùng những vụ bê bối do anh gây ra. Đây chính là nguyên nhân khiến bà lớn Nongkhran càng căm ghét và coi anh như “Mùi giảo mép giường”, “Gai nhọn trong tim” chỉ trực đợi dịp đâm xuyên vào ngực bà khiến bà đột tử. Trong mắt bà lớn Nongkhran, anh chỉ là một kẻ phá hoại... sinh ra chỉ để phá hoại thanh danh của dòng họ mà thôi. Bà lớn cũng sợ rằng danh tiếng được gây dựng nhiều đời nay sẽ bị Patiya làm vấy bẩn.

Bởi thế thời gian này anh bị coi là con cừu đen của dòng họ mà không một ai muốn giao thiệp.

Đường như mọi người trong dòng họ Warakorn đều muốn quên đi nguồn gốc của nỗi căm ghét đối với Patiya. Tại sao anh lại hư hỏng từ bé đến nỗi người thân không thể dạy bảo, chán nản đến mức phải gửi anh ra nước ngoài và bỏ mặc anh ta từ đó?

Vấn đề là do... bà lớn Nongkhran có bốn người con cả trai lẫn gái. Bố của Patiya là con cả, là người được bà lớn yêu quý nhất nhưng lại khiến bà phải đau lòng và thất vọng nhất bởi khi đi du học ở Mỹ, Piriya đã lấy một người mẫu hạng bét làm vợ. Hơn thế nữa ông còn đưa vợ về nhà trong khi bà đã dặn đi dặn lại trước lúc ông sang Mỹ rằng không được lấy vợ Tây bởi bà đã nhắm trước một cô gái là con một dòng họ quý tộc cho ông rồi. Bà lớn ghét Cash Sandra vì cho rằng cô là một phụ nữ không ra gì, thuộc hạng xuống ca vô loài, không xứng với dòng họ cao quý của bà. Khi đã quá yêu thương thì thất vọng và tức giận cũng rất nhiều. Vậy là mọi thứ đều trút lên đầu cô người mẫu trẻ quốc tịch Mỹ - Cash Sandra. Do vậy, cuộc sống của gia đình Piriya luôn ở trong tình trạng căng thẳng, khó chịu. Cash Sandra cố gắng thuyết phục chồng dọn ra ngoài sống, bởi cô không muốn ở trong khu dinh thự cùng với họ hàng nữa. Cô không thích cảnh nhiều gia đình sống chung trong khuôn viên một khu dinh thự. Nhưng Piriya là một người nhu nhược, cho dù rất yêu vợ nhưng không dám “cắt đứt” với mẹ. Vì vậy Cash Sandra buộc lòng phải chung sống với cả dòng họ Warakorn cho tới khi sinh Patiya. Dù phải chịu ảm ức với chồng nhiều lần nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ ôm con trở về Mỹ bởi cô còn yêu chồng và không muốn để con mình thiếu bố.

Mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu vẫn tiếp tục diễn ra, thi thoảng lại có va chạm nhưng không tới mức quá nặng nề bởi thời gian sau bà lớn Nongkhran quay sang quan tâm tới người con trai thứ hai bằng việc tìm cưới về một cô con dâu có dòng dõi cao quý. Thêm vào đó, bà luôn tất bật lo tìm chỗ học cho các cháu cùng độ tuổi với Patiya. Cash Sandra thường kể về nỗi bức tức khó chịu của mình cho Patiya, cậu con trai duy nhất đang trong độ tuổi ghi nhớ tất cả nghe. Cô ghét kiểu gia trưởng của dòng họ Warakorn, ghét sự thiên vị và bất công của bà lớn, ghét thái độ đối xử của các em chồng. Bà lớn Nongkhran là người có quyền tối cao trong gia đình, bởi vậy mọi người trong nhà từ lớn đến bé đều phải nghe theo lời bà. Khi bà lớn chưa viết di chúc sẽ dành quyền thừa kế cho những ai thì đám con cháu đều vào hùa với bà, không dám làm bà phật ý, trong đó bao gồm cả việc thể hiện khinh ghét đối với Cash Sandra giống như bà đã làm.

Patiya lớn lên và nhận biết được mọi chuyện. Cậu thấu hiểu nỗi bức bối khó chịu của mẹ khi phải sống chung dưới một mái nhà với dòng họ Warakorn. Cậu đã từng gợi ý mẹ đưa cậu ra ngoài sống hoặc quay trở về Mỹ nhưng cậu luôn nhận được câu trả lời rằng bố rất tốt, bố không đáng bị đối xử như vậy, rằng bố luôn bên mẹ, rằng mẹ đã có cậu là bến bờ an ủi, yêu thương. Cậu cũng hiểu mẹ mình là một phụ nữ cứng rắn còn bố mình lại là một người mềm yếu, không quyết đoán.

Mới chín tuổi, Patiya đã mồ côi cả cha lẫn mẹ. Khi ấy Cash Sandra bị đám con trai nhà giàu bỏ thuốc mê cưỡng hiếp tập thể. Bà lớn Nongkhran và họ hàng không tin đó là một vụ cưỡng hiếp. Họ cho rằng Cash Sandra là người khêu gợi và tự nguyện chung đụng với nhóm người đó, đồng thời thổi vào tai Piriya những suy nghĩ này khiến cậu lung lay. Vì muốn chứng minh sự trong sạch của mình nên ngay lập tức Cash Sandra đã đâm đơn kiện đám nhà giàu đó, bỏ qua lời can ngăn của bà lớn cũng như họ hàng nhà chồng, những người luôn lo sợ rằng sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng của dòng họ, và cô cũng không quan tâm đến chuyện sẽ khiến cho dòng họ danh giá lâu đời vốn tồn tại từ cuối triều vua Rama V sẽ bị tổn hại thế nào. Bà lớn muốn bưng bít để chuyện này biến mất cùng thời gian nên cố gắng khuyên can nhưng cuối cùng cũng không thành công. Piriya đứng về phía vợ không phải vì bị ép buộc mà do anh cảm thông với vợ và muốn cùng vợ đấu tranh. Nhưng vụ án chưa được làm sáng tỏ thì Piriya và Cash Sandra đã bị tai nạn. Piriya lái xe đâm vào cột đường cao tốc khiến cả hai chết tại chỗ. Ngay lập tức cảnh sát cũng khép lại hồ sơ vụ án theo yêu cầu của bà lớn Nongkhran bởi bà không muốn dòng họ Warakorn bị mang tai tiếng thêm nữa.

Những điều này càng làm tăng thêm sự căm ghét của bà lớn đối với Patiya. Sau vụ tai nạn, bà đã tuyên bố với họ hàng rằng do không chịu được áp lực từ việc liên tục bị xuất hiện trên báo chí trong thời gian gần đây nên Piriya và Cash Sandra đã quyết định cùng nhau tự tử. Điều đó càng khiến Patiya căm ghét bà lớn và họ hàng nhiều hơn vì họ hùa vào đổ tội cho bố mẹ cậu. Sau tang lễ của bố mẹ, Patiya bắt đầu trở nên hư hỏng. Cậu kết bạn với đám trẻ bụi đời, ăn chơi lêu lổng, gây tai tiếng cho bà lớn và họ hàng từ chuyện gái gú, ma túy, đánh lộn cho tới việc bị đưa vào trung tâm giáo dưỡng thanh thiếu niên. Sau mỗi lần chuyển trường, cậu vẫn chứng nào tật ấy, thậm chí còn ngang tàn, ngỗ ngược hơn. Việc chuyển trường liên tục của cậu khiến bà lớn rất chán nản. Bởi vậy tất cả họ hàng đều không ngăn cản khi bà lớn nêu ý kiến gửi Patiya cho họ hàng đằng ngoại ở Mỹ của cậu nuôi nấng. Tất cả mọi người đều cho rằng không thể

dạy bảo Patiya được nữa. Kể từ khi Piriya và Cash Sandra mất, Patiya không còn nghe lời một ai cả.

Bà lớn Nongkhran chu cấp tiền học và chi tiêu hàng tháng đầy đủ nên cậu không phải xin họ hàng đằng ngoại. Song bà lớn chưa bao giờ liên lạc hoặc điện thoại hỏi thăm tình hình ăn ở của cậu lấy một lần. Hôm tiễn cậu ở sân bay, bà lớn nói vào mặt cậu rằng gửi cậu đi là để cậu rèn giũa bản thân. Patiya tin rằng bà không chỉ muốn cậu rèn giũa mà còn muốn cắt đứt quan hệ ruột thịt với cậu nữa.

Patiya tới sống với họ hàng đằng ngoại từ khi mười lăm tuổi và kể từ đó cho tới nay đã tròn hai mươi một năm anh chưa hề quay trở lại đất nước Thái Lan một lần nào cả. Đúng vậy! Đã hai mươi một năm chưa hề trở lại Thái Lan nhưng anh cũng chưa bao giờ biến mất khỏi tầm mắt những người họ hàng tại nơi này, chỉ có điều bọn họ giả vờ như không biết hoặc không quan tâm mà thôi. Bởi Patiya không ngừng thu hút sự chú ý của các phương tiện thông tin đại chúng ở Mỹ, đặc biệt là khi anh thành công hơn trong sự nghiệp, nhất là trong ngành công nghiệp giải trí dành cho người lớn thì “danh tiếng” của anh càng vang xa gấp nhiều lần.

Anh dường như cố ý muốn nhắc nhở họ hàng rằng vẫn còn một đứa cháu nối dõi dòng họ Warakorn đang tồn tại trên thế giới này.

“Đang xem gì thế anh Pak?”. Primpau vừa hỏi vừa nghiêng cổ qua vai anh trai ngó vào màn hình vi tính. Pakhinai vội vàng tắt ngay trang web đang mở.

Primpau và Pakhinai là hai anh em. Hai người còn có thêm một anh trai và một chị gái nữa. Cả bốn người đều là con của bà Parada, người con thứ ba của bà lớn Nongkhran. Bà Parada có hai người anh trai là Piriya và Pandon, cùng một người em gái là Piyada.

“Không có gì cả”. Pakhinai xoay ghế lại đối diện với em gái.

“Không có gì tại sao lại vội tắt đi? Lộ tẩy rồi nhé. Hay là anh đang xem web khiêu dâm?”.

“Đừng có ra vẻ hiểu biết như thế Poeng!”. Pakhinai vừa trả lời vừa tát mạnh một cái vào đầu em gái.

“Ồi! Đau!”. Primpau kêu lên, đưa tay xoa xoa đầu trước khi tiếp tục phàn nàn: “Mà người ta tên là Prim đấy! Không phải Poeng! Bao giờ mới gọi cho đúng đây hả?”.

“Thì cũng thế thôi, có gì khác đâu. Mà đừng có thốc mách với mẹ nhé!”.

“Chúng tớ đang xem web khiêu dâm thật!”. Primpau ánh mắt ranh mãnh, làm ra vẻ đang đi guốc trong bụng anh trai.

“Tao đánh cho một trận bây giờ. Ai bảo là xem web khiêu dâm? Tao đang đọc tin của thằng Pat đấy chứ”.

“Tin của anh Pat?”. Primpau cao giọng nhắc lại, ánh mắt thoáng lo lắng trong giây lát nhưng Pakhinai chưa kịp để ý. Cô hỏi tiếp: “Sao thế ạ? Có tin gì của anh Pat không?”.

Pakhinai tỏ vẻ khinh ghét rồi cười mỉa mai, nhại lại một cách đáng ghét:

“Anh Pat, anh Pat! Xi! Thằng Pat trở thành anh trai của mày từ bao giờ vậy? Để ý lời ăn tiếng nói đi. Ai nghe thấy đi mách mẹ thì mày khổ đấy!”.

“Ở đây chỉ có hai người. Không phải anh thì còn ai vào đây chứ?”

“Cái con này cứ cãi lem lém ấy nhỉ?”.

Primpau nhăn nhó rồi hỏi tiếp: “Thế tin về anh Pat có gì không ạ?”.

“Mày quan tâm tới thằng Pat ấy thật đấy à Poeng? Con các cô di chúc bác khác đều khinh ghét nó cả. Tao thấy chỉ có mình mày là ca ngợi nó thôi”. Anh trai cô vẫn chưa thôi trêu đùa gọi cô là Poeng.

“Em đâu có khen ngợi gì chứ, chỉ là thương hại thôi”. Ánh mắt cô trở nên buồn bã trong giây lát.

“Mày thì biết cái gì? Chuyện hồi đó mày còn chưa ra đời cơ mà”. Pakhinai cãi lại.

“Anh có khác gì, anh thì được mấy tuổi chứ?”.

“Vừa phải thôi! Tao hơn mày nhiều tuổi là được chứ gì, Poeng? Tao chỉ ít hơn thằng Pat có ba tuổi thôi. Hồi nó gây ra những chuyện xấu xa, tao cũng bắt đầu ‘hiểu chuyện’ rồi. Nó là cái thằng phá hoại dòng họ”. Pakhinai nhấn mạnh câu cuối.

Primpau chỉ hiểu về giai đoạn sau của Patiya, lúc anh đã bị đưa sang Mỹ học. Khi những người họ hàng bơm vào đầu cô những thông tin sai lệch về Patiya, cô đang bước vào tuổi thanh niên, còn Patiya đang nổi tiếng với vai trò của một đạo diễn trẻ tài hoa, bộ phim đầu tiên của anh đã đoạt giải Cành cọ vàng tại liên hoan phim Cannes(3).

(3) Liên hoan phim Cannes (Cannes Film Festival de Cannes) là liên hoan phim được tổ chức từ năm 1946, đây là một trong những liên hoan phim lâu đời và có ảnh hưởng nhất trên thế giới, được tổ chức vào khoảng tháng năm hàng năm tại Palais des Festival et des Congres, thành phố Cannes miền Nam nước Pháp.

Có một chuyện hài hước nhưng không thể cười được trong dòng họ Warakorn là dù cái tên Patiya là điều cấm kỵ nhưng càng cấm lại càng được khiêu khích. Đám con cháu trong nhà, đặc biệt là các chị em đều thi nhau tìm kiếm thông tin về Patiya trên Google để biết về anh nhiều hơn.

Kể từ đó, tin tức của anh được đám con cháu đang trong độ tuổi thanh niên của dòng họ Warakorn theo dõi sát sao. Ngay cả tin anh nhận đóng phim khiêu dâm và nhận giải thưởng “Nam diễn viên xuất sắc nhất từ XRCO” cũng được các chị em tìm đọc. Primpau không phủ nhận việc các chị em họ đều khinh ghét anh vì đã làm băng hoại tên tuổi của dòng họ, nhưng đồng thời ai cũng muốn biết mọi chuyện về anh.

Primpau quay trở lại cuộc nói chuyện khi cảm thấy tâm trí mình đã đi quá xa.

“Thế lần này anh Pat lại gây vụ bê bối gì vậy? Anh chưa kể cho em nghe đâu đấy”. Một đoạn tin trên internet được anh trai cô rất quan tâm. Có lẽ cũng không phải là tin tốt lành. Primpau nghĩ.

“Chuyện gì ấy à? Thì tin trên trang nhất của tất cả các báo nói nó lừa một bé gái mười bốn tuổi lên giường. Bây giờ nó đang bị buộc tội lạm dụng trẻ vị thành niên đấy”.

Primpau kêu khê trong cổ họng trước khi thốt lên: “Không thể nào như thế được. Có chuyện hiểu lầm gì hay không?”.

Pakhinai nhú mày: “Mày có nằm dưới gầm giường của nó lúc nó đang chung đụng với cô bé đó không? Chắc chắn là không. Vậy thì có gì lại đi biện hộ giúp nó? Hay mày muốn đóng vai nữ chính để bảo vệ nó?”.

Primpau mím chặt môi, mặt đỏ bừng, lúng túng đáp: “Anh đúng là đồ thô thiển hết sức!”.

Cô không muốn tin Patiya lại làm chuyện trái pháp luật như vậy. Đúng! Anh ấy có thể là người không có đạo đức nếu nhìn vào cụm từ “Kẻ làm tình bừa bãi” mà báo chí nước ngoài thường dùng. Anh có thể thay người tình như thay áo nhưng cô vẫn tin chắc rằng anh là người tốt, không bao giờ có chuyện lừa một bé gái lên giường cho dù đối phương có sẵn lòng hay không.

Không hiểu tại sao cô lại tin như vậy?

Pakhinai gí ngón trỏ vào trán em gái rồi giễu cợt: “Sao? Có thể mà đã không thể chịu được à? Đừng có quá cổ hủ lạc hậu như vậy. Chỉ có mỗi từ chung đụng thôi mà. Một ngày nào đó mày có người yêu, mày cũng phải chung đụng với người yêu mày như vậy thôi”.

Primpau lại càng đỏ mặt hơn. Cô nắm chặt nắm đấm như muốn đấm vào mặt anh trai.

Pakhinai không hề biết đến cử chỉ đó, tiếp tục nói: “Làm thế nào để tao có thể khiến cho thằng cha ấy học máu mồm vì tội nó cứ liên tiếp gây ra những vụ bê bối cho dòng họ nhà mình nhỉ?”.

“Chúng mình mang họ bố, ảnh hưởng gì chứ?”.

“Ồ, cái con Poeng này! Tao nói một câu mày cãi một câu, tao làm gì mày cũng định cản trở phỏng? Đá đít cho một cái bây giờ. Thôi, biến đi chỗ khác chơi! Tao muốn đọc tin về thằng Pat một chút nữa. Người ta đang có tâm trạng vui thì cứ phá đám”.

Primpau đứng dậy, sắc mặt thay đổi chút xíu khi bị đuổi thẳng thừng.

“Em cũng không muốn ở lại nữa. Cái anh này, càng ngày càng thô thiển. Người đâu không biết, chẳng giống anh em ruột gì cả”.

“Ồ, cái con Poeng xấu mồm này. Có nịnh tao không kéo lại bị đá cho dính vào tường bây giờ?”. Pakhinai đứng dậy nhưng cô em gái út đã chạy biến khỏi phòng mất rồi.

2. Chương 01

Chương 1

Thế giới của Yaimai hoàn toàn trong sáng cho tới khi Patiya Warakorn bước vào...

Yaimai, cô gái mười chín tuổi, ngây thơ trước thế giới bên ngoài, sinh viên một trường đại học công lập nổi tiếng ở Thái Lan. Cô hoàn toàn sống trong khuôn phép gia đình cho tới khi gia đình bị tan vỡ. Nguyên nhân khiến bố mẹ cô chia tay nhau là bởi bố cô đã gặp người phụ nữ khác, bao biện rằng đó là người vừa ý hơn. Yaimai phải đến sống với bố và người vợ mới của ông khi cô mười lăm tuổi. Còn Paremai, người chị gái hơn cô bảy tuổi, vẫn sống với mẹ.

Yaimai là một cô gái hay xấu hổ, dễ xúc động, hiền lành, nên thường bị bạn bè lừa gạt, sai khiến. Khi phải tách khỏi chị gái để đến sống với bố và mẹ mới, Yaimai lại càng khép mình. Đặc biệt khi họ có con chung với nhau, cô càng trốn trong thế giới riêng của mình nhiều hơn. Cô dùng hết ngày này qua ngày khác ngồi trước màn hình máy vi tính mà bố cô cứ tưởng rằng cô đang nghiên cứu tìm tài liệu để làm bài tập, nhưng sự thực là cô đã nghiện chat với một chàng trai trên internet.

Yaimai bắt đầu không phân biệt được thế giới thực với thế giới ảo. Cô hết sức say mê chàng trai trên mạng. Cô gặp anh ta trong một chương trình chat tìm bạn. Patiya chủ động vào bắt chuyện, bày tỏ ý muốn được làm một người bạn tốt. Càng ngày cô càng thân thiết và tin tưởng anh ta đến nỗi đã kể về cuộc sống riêng cũng như giải bày nỗi khổ tâm về gia đình của mình cho anh ta nghe. Ban đầu là chat mỗi ngày vài phút, rồi vài tiếng, rồi cả đêm lẫn ngày, rồi bỏ học và cuối cùng là nghỉ học.

Anh ta nói năng lịch thiệp, đẹp trai, hơn nữa lại có công việc tốt. Hôm nào không được nói chuyện với anh ta, Yaimai cảm tưởng như cuộc sống của cô thiếu đi một cái gì đó. Làm gì, ở đâu cô cũng muốn nhanh chóng cho xong rồi lao về nhà để nói chuyện với anh ta. Hôm nay cũng không ngoại lệ, cô cũng vội lao vào phòng ngủ mở máy vi tính ngay khi bước chân về tới nhà.

Chương trình MSN đã hoạt động. Cô vội vàng liếc mắt tìm kiếm tên Patiya...

“Chào anh, anh online lâu chưa ạ?”. Yaimai chào hỏi ngay khi thấy nick của anh ta sáng.

Patiya trả lời: “Được một lát rồi. Thế Mai thì sao?”.

“Em vừa online thôi”.

“Mai ăn cơm chưa?”

Yaimai cười tươi khi người nói chuyện cùng tỏ vẻ quan tâm: “Em ăn rồi. Sao anh Pat lại hỏi thế ạ?”. Thực ra là cô chạy thẳng về nhà mà không hề rẽ vào nơi nào cả. Vừa này, lúc đi ngang phòng ăn, đi gọi vào ăn cơm tối nhưng cô cũng từ chối nói rằng đã ăn bên ngoài rồi.

“Không có gì đâu, chỉ là anh lo cho em thôi. Sợ em online luôn mà không ăn cơm”.

Yaimai bật cười. Anh ta thường hay làm cô cười một cách dễ dàng chỉ với những câu nói ngắn gọn, ý tứ.

“Cảm ơn anh đã lo cho em. Anh thì sao? Anh ăn cơm chưa ạ?”.

“Anh ăn rồi. Hôm nay em học có mệt lắm không?”.

“Không ạ, em chỉ phải đọc sách ôn thi giữa kỳ thôi mà”.

Cô và Patiya đã từng cho nhau xem ảnh. Cô đem file ảnh của anh gửi đi rửa và giữ trong ví làm kỷ niệm. Patiya, ba mươi sáu tuổi, khôi ngô tuấn tú, đẹp tựa thiên thần và có thân hình khêu gợi đến chết người. Anh ta mang trong mình hai dòng máu là Thái Lan và Mỹ và hiện làm việc ở một công ty sản xuất phim. Cô tin rằng anh ta có cả tá phụ nữ để lựa chọn nhưng không hiểu sao Patiya lại chọn nói chuyện với cô. Anh ta khen cô là một cô gái ngoan, xinh xắn, dễ thương và chỉ biết học. Khi cô trêu lại rằng chắc anh đã dùng những lời lẽ ngọt ngào này để nói với tất cả các cô gái khác thì anh ta phủ nhận và khẳng định chắc chắn mình không phải hạng người như vậy. Anh ta nói với vẻ thành thật khiến cô vui sướng nghĩ rằng mình là người đặc biệt đối với anh ta.

“Hôm nay anh Pat có bận không ạ?”. Cô hỏi tiếp.

Patiya trả lời: “Anh không bận gì cả. Anh là người quản lý mà. Chúng ta biết nhau được mấy tháng rồi nhỉ?”.

“Một tháng ạ. Sao thế anh?”.

“Ôi! Anh cứ tưởng là lâu hơn thế chứ. Chúng ta cứ như là đã biết nhau từ lâu lắm rồi. Anh nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta gặp nhau rồi đấy. Anh muốn mời em ăn cơm”.

Yaimai sững sờ. Cô nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính trước khi trả lời: “Từ từ cũng được anh ạ. Đợi đến lúc chúng ta thân thiết hơn nữa có được không?”.

“Mai không tin anh sao?”.

“Không, không phải vậy. Chỉ là em thấy hơi vội. Em vẫn chưa sẵn sàng. Cho em thêm chút thời gian nữa có được không?”.

“Cũng được. Nhưng cho anh xin số di động của Mai để anh gọi điện nói chuyện có được không?”.

Yaimai lưỡng lự giây lát nhưng rồi cũng gõ vào cửa sổ chat số điện thoại di động của mình.

“Nhưng ở trong lớp học là Mai tắt máy đấy”.

“Không sao. Đây là số di động của anh. 08x-xxxxxxx. Gọi cho anh bất cứ lúc nào cũng được”.

“Cảm ơn anh ạ”.

Yaimai vội lưu số điện thoại của anh ta lại. Chuông điện thoại của cô chợt vang lên. Cô nhấc Patiya đợi rồi quay sang nhận điện thoại của chị gái.

“Em chào chị Pare”.

“Em dạo này sao rồi? Lâu rồi chị em mình không gặp nhau”.

“Dạo này em bận ôn thi giữa kỳ nên không gọi cho chị được. Chị vẫn khỏe chứ ạ?”.

“Cũng bình thường thôi. Thứ bảy này gặp nhau nhé? Chị sẽ không ở Bangkok khoảng một tuần nên muốn hẹn em đến ăn cơm”.

“Chị định đi đâu vậy ạ?”.

“Chị xin nghỉ phép để đi leo núi Phu Kradung. Đội trưởng Tul rủ chị đi cắm trại trên ấy”.

“Ôi người yêu của chị lãng mạn thật. Nhưng chị định đi tuần trăng mật đấy à?”. Cô trêu.

Cô và chị gái không thường xuyên gặp nhau bởi mỗi người đều có công việc riêng phải làm. Cô tất bật với việc học, còn chị gái cô trong cương vị là một phóng viên chuyên về mảng tin pháp luật cho một tờ báo nổi tiếng của Thái Lan, luôn bận rộn với những vụ án giết người. Chị cô là một người rất tự tin, mạnh mẽ, dám đương đầu với thử thách, không sợ ai nên được bạn bè đặt cho danh hiệu “Người phụ nữ cứng rắn”.

Paremai có rất nhiều chàng trai theo đuổi, trong số đó có đội trưởng Tul hay trung tá cảnh sát Tule Deso, đội trưởng đội điều tra của Sở Cảnh sát Băng Cốc. Anh đã theo đuổi Paremai từ khi cô chưa là phóng viên chính thức cho tới nay, cô đã trở thành một nhà báo chuyên về mảng tin pháp luật thường trú tại Tổng cục Cảnh sát quốc gia. Đã bốn năm trôi qua nhưng thái độ và tính cách của anh đối với cô vẫn không thay đổi. Yaimai muốn được xinh đẹp, cứng rắn, mạnh mẽ bằng một nửa chị gái thôi nhưng bố cô nói rằng cô

cứ ngoan ngoãn, dịu dàng như hiện nay là tốt lắm rồi. Ông còn nói chị gái cô quá cứng nhắc và bướng bỉnh nên ông không chọn mà quyết định chọn cô về sống với mình.

Chắc chắn trong mắt bố, chị gái cô quá cứng nhắc... bởi vì ngay khi bố vừa chuyển đi, chị ấy lập tức đã đổi sang họ mẹ.

Paremai nói chen vào điện thoại: “Người yêu người đương gì đâu? Anh Tul không phải người yêu của chị. Anh ấy chỉ là một người bạn thôi. Mà em cũng đừng nói là đi tuần trăng mật trước khiến chị bị mang tiếng chết. Bọn chị đi cả nhóm, có cả các bạn của đội trưởng Tul và các bạn của chị”.

“Hi hi, em xin lỗi. Em chỉ đùa tý thôi”. Cô vội vàng xin lỗi khi biết rằng chị gái cô ở đầu dây bên kia không hài lòng trước khi lên tiếng: “Chị nói thể đội trưởng Tul mà nghe được thì đau lòng chết đó. Anh ấy đã mất bao công sức trồng cây si thế mà”.

“Em nói quá lên rồi đó Mai ạ. Không cần phải nghe được mới buồn đâu vì chị đã nhiều lần nói thẳng với anh ấy rồi”.

“Đáng thương quá! Chị không thể hiểu cho tấm lòng của đội trưởng Tul một chút hay sao? Anh ấy là người tốt mà lại đẹp trai nữa chứ. Chị gái em đúng là có trái tim sắt đá rồi”.

“Đừng có nhúng mũi vào chuyện của người khác như thế chứ! Cô cứ lo cho bản thân cô đi đã! Kỳ này mà điểm tổng kết kém thì chị sẽ không cho vé máy bay sang Mỹ học hè đâu đấy”.

“Trời! Chị coi thường khả năng của em rồi đấy. Em gái chị không bao giờ có điểm tổng kết thấp đâu, chỉ có cao hơn năm trước thôi. Em sẽ giành được tấm bằng tốt nghiệp loại xuất sắc giống như chị cho mà xem”.

“Ừ, ừ. Chị tin rồi. Làm đúng như lời đã nói là được. Đừng có nói suông đấy!”.

Chị Pare coi thường em quá rồi đấy. Em là em gái chị mà. Chị cứ đợi xem. Em sẽ giành tấm bằng xuất sắc cho bằng được. Cố lên!”.

Yaimai không biết rằng sau câu nói của cô, một nụ cười hiền từ đã nở trên đôi môi của chị gái.

“Mai! Chị phải cúp máy đây. Có cuộc gọi đến. Em giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ gửi lời hỏi thăm em đấy!”.

“Vâng ạ. Chị và mẹ cũng nhớ chăm sóc bản thân. Thứ bảy này gặp chị ở nhà nhé!”.

“Ừ. Gặp em sau”.

Chị gái cúp máy rồi, Yaimai liền quay trở lại trước màn hình vi tính.

“Anh đợi có lâu không ạ? Em xin lỗi vì chị gái em gọi tới”.

“Người là nhà báo của tờ... đấy à?”.

“Vâng ạ. Em chỉ có một người chị gái thôi mà”.

Cả hai chuyện trò thêm một lúc lâu nữa rồi Patiya hỏi: “Mai sắp đi ngủ chưa?”.

“Em định đi tắm một chút, người bắt đầu dính dính rồi”.

“Vây anh out trước nhé. Mai nói chuyện tiếp”.

“Vâng ạ. Anh ngủ ngon nhé!”.

“Chúc em ngủ ngon!”.

Patiya gửi biểu tượng hôn tạm biệt. Yaimai đỏ bừng mặt. Cô gửi biểu tượng mặt cười to đáp lại. Đến khi anh ta offline rồi cô mới mở Google để tìm kiếm bằng từ khóa Patiya Warakorn nhưng không thấy thông tin gì cả, chỉ thấy những người có cùng họ Warakorn đều là những người có chức tước và nắm giữ những trọng trách quan trọng trong nhà nước mà thôi.

Thực ra Yaimai không thấy lạ lắm bởi cô đã từng sử dụng địa chỉ e-mail và tên họ của anh để tìm kiếm không biết bao nhiêu lần nhưng chưa lần nào cô thấy thông tin gì trên trang web cả.

Không tìm thấy... Nhưng cũng chưa từng thôi cố gắng bởi việc làm đó khiến cô hạnh phúc. Google không tìm thấy thông tin nào về Patiya có thể do anh không phải người thực sự nổi tiếng như lời anh nói. Còn họ của anh trùng với dòng Warakorn nổi tiếng có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Yaimai vừa nghĩ vừa kéo tấm ảnh của Patiya đã được ép plastic một cách cẩn thận ra rồi hôn nhẹ lên đó.

Anh là ai vậy Patiya? Yaimai thì thầm khi nhìn chăm chăm vào tấm ảnh.

Mái tóc dài bồng bềnh màu đen ôm lấy khuôn mặt cương nghị. Đôi lông mày rậm cong như nét vẽ trên đôi mắt màu nâu. Sống mũi cao cùng đôi môi mỏng, đẹp như của con gái. Khuôn mặt của anh với các đường nét chuẩn như bức tượng đẹp nhất được tạc nên bởi nhà điêu khắc nổi tiếng thế giới. Lạy trời! Patiya đẹp tựa thiên thần.

Nếu mắt anh ấy cười lên một chút, cô tin chắc rằng tất cả phụ nữ trên thế giới sẵn sàng quỳ sụp dưới chân anh, sẵn sàng lao vào vòng tay anh. Thật đáng tiếc, đôi mắt màu nâu ấy lại ánh lên tia giận dữ như thể đang căm ghét cả thế giới này. Trong giây lát, Yaimai cảm thấy nổi gai ốc với đôi mắt ấy.

Cục phòng chống tội phạm kinh tế(1) đang tổ chức buổi họp báo thông báo về việc đã bắt giữ một khối lượng lớn băng đĩa lậu, băng đĩa khiêu dâm cùng với các loại đồ chơi tình dục có giá trị tương đương hơn ba mươi triệu Bath.

(1) Gọi tên theo cơ cấu phân cấp mới của Tổng cục Cảnh sát quốc gia, được sửa đổi năm 2009.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ sáng ngày mai thôi đây sẽ là tin trên trang nhất của tất cả các báo. Paremai vừa nghĩ vừa cầm cúi ghi lại lời phỏng vấn vị cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm kinh tế trong khi đội ngũ quay phim truyền hình và chụp ảnh cho các báo đang tập trung ghi lại hình ảnh của bị can và tang vật.

Các phóng viên tham dự buổi họp báo đến từ tất cả các phương tiện thông tin đại chúng. Ngoài ra còn có một phóng viên thường trú tại Sở Cảnh sát thành phố Bangkok, một phóng viên thường trú tại Cục Phòng chống tội phạm, hai phóng viên thường trú tại các tòa án và nhóm phóng viên lưu động hay còn gọi là phóng viên chuyên biệt gồm mười một người.

Thông thường Paremai là phóng viên thường trú tại Tổng cục Cảnh sát quốc gia nhưng do đây là một tin quan trọng, hơn nữa cô là người làm việc chu đáo và nhanh nhẹn, lại có mối quan hệ tốt với lãnh đạo Cục Phòng chống tội phạm kinh tế nên trưởng nhóm đã giao cho cô lấy tin này thay cho phóng viên lưu động hay nhóm phóng viên chuyên biệt. Tất cả các phóng viên chuyên mảng tin pháp luật đều có máy ảnh kỹ thuật số riêng để tự chụp ảnh gửi về tòa soạn. Ngoại trừ những buổi họp báo lớn, một số tờ báo sẽ liên hệ trực tiếp với thợ chụp ảnh của tòa soạn để đến chụp ảnh.

Tiếng ông cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm kinh tế vang lên: “Địa điểm tiêu thụ các loại đồ chơi tình dục phần lớn là ở Khlongthom và Mabunkhrong. Trước kia thường có hiện tượng lên bày bán trực tiếp, nhưng gần đây bọn tội phạm đã thay đổi hình thức bán hàng bằng cách gửi catalogue tới tận tay khách hàng qua đường bưu điện để khách hàng lựa chọn sản phẩm hoặc bán hàng qua website. Các loại đồ chơi tình dục có cả loại phi pháp và hợp pháp. Ví dụ bao cao su cũng thuộc nhóm đồ chơi tình dục, nếu loại nào được chứng nhận của Ủy ban Vệ sinh an toàn thực phẩm và được phẩm được gọi là hợp pháp. Còn loại nào không được Ủy ban Vệ sinh an toàn thực phẩm và được phẩm chứng nhận thì bị coi là phi pháp”.

Cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm kinh tế nói tiếp: “Loại hàng hóa làm giả các bộ phận sinh dục được coi là sản phẩm khiêu dâm, phi pháp. Hình phạt dành cho người bán theo Điều 287 của Bộ luật Hình sự là phạt tù ba năm, phạt tiền không quá sáu nghìn Bath hoặc vừa phạt tù, vừa phạt tiền. Đồ chơi tình dục là sản phẩm phi pháp, nhưng hiện tượng lên lút buôn bán ở khắp mọi nơi vẫn tiếp diễn tràn lan vì nó đem lại lợi nhuận cao trong khi khung hình phạt thấp. Người bán thường nhập hàng từ những nước coi đồ chơi tình dục là sản phẩm hợp pháp, được tự do mua bán như Hồng Kông, Singapore, Trung Quốc hay Nhật Bản. Họ lên lút vận chuyển qua đường hàng không hoặc đường thủy, máy kiểm tra ở sân bay không thể phát hiện được bởi chúng được sản xuất từ cao su hoặc silicon”.

Sau đó ông cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm kinh tế cho phép phóng viên được đặt câu hỏi. Ông đưa mắt nhìn từng phóng viên trước khi dừng lại ở Paremai và gật đầu ra hiệu cho cô hãy nêu câu hỏi nếu có. Paremai liền xin ông giải thích rõ hơn về đầu mối của vụ việc trước khi tiến hành bắt giữ. Ngay lúc đó,

Khatha, nam phóng viên của một tờ báo quay sang hỏi chủ cửa hàng đồ chơi tình dục bị bắt giữ và bị đưa ra buổi họp báo này rằng: “Tôi muốn biết khách hàng nữ thường chọn mua loại đồ chơi nào nhiều nhất ạ?”.

Chủ cửa hàng im lặng suy nghĩ rồi trả lời: “Phần lớn là loại Vibrator(2), Dildo(3). Còn khách hàng nam thì thích búp bê tình dục”.

(2) Vibrator: dụng cụ thủ dâm có chế độ rung.

(3) Dildo: dương vật giả.

Một nữ phóng viên im lặng lắng nghe buổi họp báo đã lâu liền đặt câu hỏi: “Thu nhập hàng tháng có cao không?”.

Chủ cửa hàng từ chối trả lời câu hỏi. Khatha liền hỏi tiếp: “Khách hàng nữ của chị phần lớn nằm trong độ tuổi nào? Họ thích mua Dildo cỡ nào?”.

Ngay lập tức, tất cả các phóng viên và nhóm cảnh sát ngồi nghe đồng loạt ồ lên, nhóm phóng viên nam cười thích thú, trong khi đó các nữ phóng viên đều đỏ mặt và lăm bầm mắt Khatha là đồ không biết xấu hổ. Nhưng Khatha không dừng câu hỏi lại ở đó. Anh hỏi tiếp về cách sử dụng những món đồ chơi tình dục mới lạ này. Thậm chí anh không chỉ hỏi mà còn cầm hết món này tới món khác lên xem, từ vật giống thỏi son, thanh mascara, trái tim, viên kẹo, con cá heo, cho tới móc treo chìa khóa Kero, Kitty và búp bê hình cấm vệ quân.

Paremai cảm thấy chướng mắt và ghê tởm những câu hỏi và câu trả lời đang dần đi theo chiều hướng khiêu dâm. Tệ hơn nữa là chủ đề đang nói tới tạo nên sự sảng khoái cho nhóm cảnh sát và các phóng viên nam, họ đều cười cợt thoải mái. Cô ra khỏi phòng họp khi cảm thấy không thể chịu đựng hơn được nữa. Các nữ phóng viên khác cũng lần lượt bỏ ra ngoài.

Cô đi tới phòng dành cho phóng viên nằm trong trụ sở của Cục Phòng chống tội phạm kinh tế, điện thoại thông báo tin tức cho tòa soạn để các trưởng ban xem xét có nên dùng làm tin trên trang nhất cho ngày mai hay không và nếu sử dụng sẽ dùng làm tin đáng chú ý(4) mức thứ mấy.

(4) Tin đáng chú ý được chia làm hai loại: Tin đáng chú ý nhất là tin tức lớn nhất trên trang báo, sử dụng phần lớn diện tích trang báo. Còn tin đáng chú ý mức hai trở xuống sẽ được sắp xếp theo tầm quan trọng, cỡ chữ tiêu đề của các tin này cũng được giảm dần.

Paremai và các nữ phóng viên đang đánh máy được một nửa tin bỗng nghe thấy âm thanh ồn ào như ong vỡ tổ của các nam phóng viên sau đó thấy họ bước vào phòng dành cho phóng viên. Cô ngẩng mặt lên khỏi máy tính xách tay khi Khatha bước đến ngồi xuống bên cạnh, đặt chiếc móc anh ta cầm lên hỏi bị can xem nó là cái gì và sử dụng ra sao.

Cô liếc mắt nhìn anh ta một cách dửng dưng nhưng chưa kịp lên tiếng, Khatha đã ngẩng cổ lên nhìn vào màn hình máy vi tính nói: “Cậu đánh máy tin sắp xong rồi nhỉ. Gửi vào e-mail cho tớ cũng được!”.

Paremai nghiêng chặt răng. Cô liếc mắt nhìn chiếc móc treo chìa khóa đặt bên cạnh máy tính trước khi gằn giọng hỏi gắt: “Cái gì đây?”.

“Cái gì à? Đây là Vibrator hay còn gọi là trứng rung đẩy mả. Cách sử dụng là kéo cái này ra...”. Khatha trả lời một cách thành thật, rồi cầm chiếc móc treo chìa khóa Kitty lên làm thử bằng cách kéo đầu Kitty ra và ấn nút hoạt động trước khi đeo nó vào đầu ngón tay út, ngo ngoáy trước mặt Paremai.

Paremai không chịu được nữa, cô đứng phắt dậy, mặt đỏ gay rất tức giận: “Vứt cái của nợ này đi, Khatha! Tôi không hỏi nó là cái gì, sử dụng ra sao mà hỏi ông đang làm cái trò điên rồ gì, sao đem thứ hạ lưu này ra ngo ngoáy trước mặt tôi? Hãy rút tay lại rồi đem cái đồ bẩn thỉu của ông vứt ra chỗ khác, Khatha!”.

Khatha tiu ngửu khi thấy Paremai tỏ thái độ khinh ghét rất rõ ràng, hơn nữa lại còn lên tiếng đuổi thẳng anh. Nhưng với tính cách không dễ dàng chịu xin lỗi ai, Khatha tiếp tục trêu ghẹo như không có gì xảy ra: “Cái gì? Có mỗi cái đồ chơi bé tí này mà cũng tỏ thái độ ghê thế trong khi đằng ấy làm tin pháp luật, tin họp báo bắt giữ bằng đĩa khiêu dâm, đồ chơi tình dục bao nhiêu lần rồi ấy chứ”.

Từ mặt tới cổ Paremai đều đỏ nhừ, không phải cô xấu hổ mà là cô tức giận vì bị coi thường. Cô gằn giọng như muốn ra hiệu cho Khatha hãy dừng hành động trêu chọc lại: “Tôi kinh tởm cái đồ vật bẩn thỉu ở trong

tay ông. Hãy biến ra chỗ khác cùng với thứ mà ông đã dùng quyền lực để ép buộc có được từ tay cảnh sát”.
“Ai nói là tớ đã dùng quyền lực để ép buộc? Tớ chỉ cần xin là cảnh sát họ cho ngay thôi”. Khatha khoe khoang.

Paremai cười khẩy thay cho câu trả lời.

“Thật đáng ghét! Cứ như là chưa bao giờ sử dụng đồ chơi tình dục hay sao mà tỏ vẻ ghê gớm đến thế? Đẳng ấy hãy thử dùng một lần xem. Đảm bảo sẽ thích đến nỗi không muốn sử dụng đồ thật nữa ấy chứ”.

Khatha vẫn tiếp tục đùa cợt như không hề biết đến thái độ giận dữ đến tột độ của Paremai.

“Đồ điên! Đồ dâm dục! Đồ mất nết!”. Paremai chửi một tràng dài rồi vớ quyển sách luật trên bàn, tiến lại gần, dùng gáy sách đập liên tục vào mặt Khatha.

Khatha vội lấy tay gạt ra. Anh ta lùi lại quá đà bị ngã nhào xuống ghế nhưng vẫn cười hài lòng.

“Mất nết gì chứ? Tớ nói thật đấy. Đẳng ấy vẫn không tin à? Gái chưa chồng như đẳng ấy rất phù hợp với món đồ chơi này. Không tin thì thử dùng một lần mà xem, đảm bảo sẽ nghiền ngẫm ngay, có khi lại trở thành khách hàng quen hoặc tín đồ của đồ chơi tình dục ấy chứ”.

“Đồ trơ tráo! Khách hàng quen phải không? Tín đồ của đồ chơi tình dục phải không? Đây thì cái đồ dê cụ thích kiếm chuyện này”. Paremai vừa nói vừa đâm liên tiếp vào mặt Khatha khiến anh ta phải dùng cả hai tay chống đỡ.

Khatha cười giòn tan rồi cãi lại: “Tớ là tớ chỉ có ý tốt. Đẳng ấy chưa có người yêu thì cũng nên có đồ chơi cho đỡ buồn và để giải tỏa bức xúc. Có như vậy tâm tính mới dịu bớt, không dễ nổi cáu”.

“Đồ điên! Ông bảo tôi hay cáu kỉnh à? Cái mồm ông gây phiền nhiễu quá rồi đấy. Ông muốn tôi cho một trận phải không?”. Cô chuyển sang đâm liên tục vào bụng anh ta.

Khatha cười lớn, cố gắng dùng một tay nắm lấy tay của cô nhưng không được. Các phóng viên khác có mặt trong phòng đều theo dõi chăm chú. Một vài người lắc đầu tỏ vẻ vừa chán vừa khó chịu bởi họ đều biết Khatha thích trêu chọc Paremai từ khi cô còn là phóng viên lưu động cho tới khi đã chuyển về thường trú tại Tổng cục Cảnh sát quốc gia. Cứ mỗi lần gặp mặt là anh lại trêu chọc cô. Waoweo, nữ phóng viên của một tờ báo nọ bước tới đứng chặn giữa hai người dang tay ra ngăn: “Đủ rồi đấy. Hay người hãy ngừng việc cãi cọ như trẻ con này lại đi. Pare cũng vậy, biết anh ta là người thích trêu chọc cho phát tức mà còn đi đối đáp lại. Còn anh nữa Khatha, sao anh cứ thích trêu cô ấy làm gì?”.

“Thì tại Pare dễ bị kích động quá ấy mà. Xem này, chỉ đùa có một chút mà mặt đỏ như ớt rồi. Thế này lại càng đáng để đùa đấy. Vui quá!”.

“Đồ điên! Nói mặt tôi là cái ớt đỏ à? Đáng để trêu đùa à? Đây thì... Đồ mất nết! Đồ dở hơi!”. Paremai vừa nói vừa giơ nắm đấm lên hướng về phía anh ta.

Khatha càng cười to hơn, không để ý gì đến việc Paremai rướn mình qua vai của “trọng tài sân đấu” đâm vào ngực anh ta.

“Weo thấy chưa? Pare là người dễ bị kích động đến cỡ nào? Chỉ đùa có chút xíu mà đã thế rồi. Vui quá đi mất!” Khatha vẫn tiếp tục khiêu khích trong khi cả hai tay đang chống đỡ cú đâm của Paremai.

Một tiếng “bịch” vang lên đồng thời máu cũng bắt đầu rỉ ra từ khoe miệng Khatha khi anh vừa kết thúc câu nói.

Waoweo lắc đầu, nhìn cảnh tượng đó bằng ánh mắt ngao ngán. Cô quay sang nói: “Đủ rồi đấy Pare ạ. Cậu đang biến mình thành chủ đề để cả phòng đàm tiếu đấy, đặc biệt là Khatha, anh ta rất vui vì được trêu cậu”.

Paremai quay phắt lại nhìn khắp phòng một lượt, ngay lập tức mặt cô đỏ bừng khi thấy mình đang trở thành tâm điểm chú ý và chủ đề buôn bán của tất cả các cặp mắt và đôi môi nhiều chuyện. Về mặt cô thoáng lo lắng.

“Cũng được. Dừng lại ở đây đã”. Paremai nói rồi kết thúc bằng một cú đấm vào giữa miệng và mũi của Khatha. Cô nhanh tay lấy máy tính rồi ra khỏi phòng trong khi mọi người đang trợn tròn mắt. Khatha nhìn theo cô một cách bất ngờ trước khi lắc đầu cho hết choáng váng.

“Sao rồi? Nổ đom đóm mắt chứ gì?”. Waoweo hỏi với giọng chế giễu.

Khatha không trả lời vội mà gọi với theo Paremai trước khi cô đi khuất: “Này Pare! Đừng quên gửi tin qua e-mail cho tớ khi đánh máy xong đây nhé!”.

Paremai quay lại giơ nắm đấm lên thay cho câu trả lời rồi quay lưng bước tiếp, không thèm quay lại nhìn một lần nào nữa.

“Thật là dữ dằn quá!”. Khatha nhận xét băng quơ.

Waoweo lắc đầu, chặn họng anh ta: “Nhưng có người cũng chưa từ bỏ ý định trêu chọc người ta”.

“Thì đáng yêu như thế bảo tôi không trêu sao được? Nhưng cũng chỉ nói vậy thôi chứ đau điếng cả người đây. Con gái gì mà tay chân khỏe thế. Mặt mũi thì xinh như hoa hậu mà tính thì dữ như bà chằn”.

Anh ta vừa phàn nàn một mình vừa rút khăn giấy lên lau máu cam đang không ngừng chảy ra, tay còn lại vẩy qua vẩy lại bởi đã hứng nhiều nắm đấm của Paremai.

Waoweo lắc đầu chán nản. Cô nói thêm: “Đáng đời. Cứ thích trêu người ta lắm vào. Hỏi thật nhé, ông thích cậu ấy thật nên mới trêu chọc mãi như vậy phải không?”.

Khatha không trả lời, đứng dậy kết thúc cuộc nói chuyện chỉ bằng một câu ngắn gọn: “Tôi đi đây”.

“Đúng là thích người ta thật rồi”. Waoweo nói như thể đã biết hết mọi chuyện.

“Thì cũng muốn thích đấy nếu Paremai không quá cứng nhắc như vậy. Cô ấy dữ quá khiến bọn đàn ông đều sợ không dám tán. Nhưng phải công nhận là ông trời ban cho cô ấy thân hình tuyệt mỹ, không chê vào đâu được. Nếu cô ấy mặc bikini thì đảm bảo bọn cá sấu trên bờ phải nhỏ nước miếng cho mà xem”.

“Người nhỏ nước miếng đầu tiên là ông chứ còn ai nữa? Cái đồ trơ trên! Cũng bởi cái miệng không biết giới hạn nên Pare mới ghét cái mặt ông đến thế”.

Khatha bật cười khoái trá, cãi lại: “Các cụ nói rằng phụ nữ ghét là phụ nữ yêu”.

“Ồ. Chắc Pare yêu ông nhiều lắm nên mới đấm vỡ mồm ông ra thế kia”. Waoweo nhún giọng chế nhạo rồi quay mặt bước đi, bỏ lại Khatha cau mày nhìn theo.

Khatha nhún vai suy nghĩ về thái độ của Paremai. Mọi người đều biết Paremai là người ghét tình dục lệch lạc, trái đạo đức do đó lần nào có phóng viên đem đĩa CD lậu đến mở xem trong phòng, đặc biệt là đĩa khiêu dâm, cô đều bỏ ra ngoài ngay tức thì. Khatha lẩm bẩm: “Cứ cẩn thận đấy. Các cụ nói ghét của nào trời trao của ấy”.

3. Chương 02

Chương 2

Cuối tuần hẹn Yaimai đến nhà ăn cơm nên Paremai dậy sớm hơn thường lệ để giúp bà Nupmai – mẹ cô làm cơm rồi lái xe đi đón em gái ở nhà ông Metee – bố cô, nơi mà đã ba năm nay, kể từ khi ông có con riêng với vợ mới cô chưa từng đặt chân đến.

Khi lái xe đến gần con đường dẫn vào khu đô thị mới, Paremai điện thoại bảo em gái chuẩn bị trước, nhưng Yaimai xin thêm mười phút để trang điểm. Do đó, cô đỗ xe lại đợi em gái ngoài cổng, cách bức tường nhà một đoạn khá xa. Cô tắt nhạc, tắt máy bởi không muốn đánh thức người trong nhà dậy để họ biết rằng cô đang ở bên ngoài. Paremai mở cửa xe cho gió lùa vào sau đó ngả người ra ghế nhắm mắt ngủ. Ngay lập tức hình ảnh ngôi nhà hai tầng dần hiện rõ trong tâm tưởng cô...

Hai mươi hai tuổi, bố mẹ chia tay nhau, Paremai biết bố có nhà riêng. Mẹ cô bắt quả tang ông cặp bồ với Jidapa và nuôi cô ta một cách công khai còn mua nhà, mua xe cho vợ bé. Khi đó, mẹ cô đã làm mọi thứ như dẫn cô đến đánh ghen, dọa tự tử để ông từ bỏ vợ bé. Nhưng ông vẫn không thêm bận tâm.

Đúng vậy! Bố cô là kiểu đàn ông không thêm đoái hoài gì tới vấn đề đạo đức, bởi ngày mẹ cô phải nhập viện sau khi cố tình uống thuốc quá liều, ông vẫn đem chuyện muốn ly dị ra nói với bà. Nghĩ tới đây, Paremai cắn chặt môi, mở mắt nhìn chằm chằm vào ngôi nhà trước mặt với ánh nhìn đầy căm phẫn. Cô thừa nhận mình căm ghét cả hai người đó, cho dù có phải xuống địa ngục vì đã căm ghét đáng sinh thành, cô cũng chấp nhận. Cô ước rằng ông ta sẽ phải trả giá vì những tội lỗi đã gây ra cho mẹ cô.

Kể từ ngày ly dị, bà Numpai sống vật vờ như cái xác không hồn, nghiện rượu nặng với những cơn tâm thần sau mỗi lần say rượu. Bà đập phá đồ đạc, lôi những chuyện cũ ra để chửi bới ông Metee. Paremai không thể cấm mẹ uống rượu. Nếu mẹ cô trong tình trạng bình thường, có lẽ cô đã kịch liệt phản đối khi bố cô đưa Yaimai về nuôi với lý do giảm bớt gánh nặng cho cô vì cô còn phải trông nom bà Numpai. Cũng vì tình trạng của bà Numpai ngày càng xấu đi nên cô đã chấp nhận để Yaimai sống với ông Metee. Không có em gái ở nhà, cô dồn hết tâm trí vào việc trông nom chăm sóc mẹ, vỗ về an ủi và đưa bà đi cai rượu ở Viện Phật giáo Thamkrabok cho đến khi bà cai nghiện thành công.

Tiếng gõ cửa xe kéo Paremai ra khỏi hồi ức. Cô quay lại, giật mình khi trông thấy dì Jidapa đang đứng bên cạnh xe. Có lẽ cô đã chìm vào giấc ngủ quá lâu nên không nghe thấy tiếng xe của dì ấy.

“Pare đến đón Mai à? Sao con không vào trong nhà mà đợi?”. Jidapa hỏi han với giọng nhẹ nhàng như một người lịch thiệp.

“Xe của tôi làm chấn lồi vào à?” Paremai hỏi tránh đi rồi xuống xe. Sự trải nghiệm giúp Paremai giữ được bình tĩnh tốt hơn, không nóng nảy như trước kia. Bây giờ cô có thể “Ngoài thì thơn thớt nói cười, trong thì nham hiểm giết người không dao” một cách hoàn toàn tự nhiên. Những việc đã qua dạy cô phải biết cứng rắn, vượt lên tất cả trong mọi tình huống.

“Không. Dì vừa đi chợ về, thấy con đỗ xe ở đây nên đến hỏi chuyện thôi. Con có vào trong nhà đợi em không? Mai cũng nói sáng nay có hẹn với con”. Jidapa mỉm cười lạnh nhạt.

“Vâng. Tôi đến đón Mai. Nhưng, tôi đợi ở trong xe cũng được”.

“Con vào trong nhà đợi đi. Nắng bắt đầu gắt rồi đấy”. Jidapa thuyết phục.

Từ chối không được, Paremai đành đi theo dì ta vào nhà.

“Nhà cửa hơi bừa bộn. Đạo này cu Jet nghịch ngợm quá. Cu cậu đang trong độ tuổi thích khám phá nên cái gì cũng lục lọi bầy bừa ra. Chạy theo quét dọn suốt ngày cũng không kịp”. Dì ta lên tiếng gợi chuyện, không cần để ý xem người đi cùng có quan tâm hay không.

“Sao không thuê người giữ trẻ?”. Paremai hỏi, giọng bình thản.

Jidapa bật cười: “Dì không thích người ngoài đến ở nhà mình, nhất là thời buổi này khó mà tin nhau được”.

Paremai khẽ gật đầu, nét mặt vẫn vô cảm.

“Đạo này con vẫn khỏe chứ? Lâu quá chúng ta không gặp nhau nhỉ?”.

“Vâng. Tôi vẫn khỏe”.

Jidapa mỉm cười, biết rằng Paremai không muốn nói chuyện lắm.

“Vậy con cứ tự nhiên nhé. Để dì chuẩn bị cho con ít đồ ăn nhẹ”.

“Không cần đâu. Mai xuống là tôi sẽ về luôn”.

“Cứ để dì”. Jidapa không để ý đến lời cô nói, vẫn vào bếp và quay trở ra với khay đồ uống và bánh cho cô.

“Cảm ơn”. Paremai ngẩng đầu lên khỏi tờ tạp chí đang cầm trên tay khi dì ta đặt khay đồ uống lên bàn.

“Pare cứ tự nhiên. Dì xem em nó đã dậy chưa”.

“Vâng”.

Đợi đi ta đi khỏi. Paremai đứng dậy xem bức ảnh treo trên tường, trong ảnh ông Metee khoác vai Jidapa trong khi đi ta đang bế một đứa bé sơ sinh, Jidapa hơn Paremai bốn tuổi. Điều đó cũng có nghĩa là ông Metee lấy một cô vợ bé trạc tuổi con gái mình. Nghĩ đến đó, Paremai cảm thấy khinh bỉ, cô nở nụ cười mỉa mai.

Ông Metee bước vào phòng khách và nhìn thấy cảnh tượng đó. Đôi môi định nở một nụ cười chào con gái của ông liền mím lại. Paremai quay phắt lại khi nghe thấy tiếng bước chân, nụ cười mỉa vẫn còn đọng lại trên môi cô. Cô vội vàng thay đổi nét mặt trước khi khẽ mỉm cười như không hề biết đến ánh mắt lạnh lùng của người cha.

“Dì Pa nói con đến đón Mai?”.

“Vâng. Bố vẫn khỏe chứ ạ?”. Paremai hỏi với giọng bình thản, xa cách.

“Cũng thường thôi. Còn con?”. Ông Metee ngồi xuống phía đối diện ngắm nhìn con gái.

Paremai năm nay hai mươi sáu tuổi. Cô đang có những bước tiến thuận lợi trong sự nghiệp. Chỉ mới bốn, năm năm trong nghề phóng viên nhưng những bài viết của cô đã được các lãnh đạo để ý tới và cô đã nhận được rất nhiều giải thưởng của các tổ chức báo chí tư nhân như “Giải thưởng ảnh chụp xuất sắc nhất của Isara Amantakul(1)”. Đó là bức ảnh chụp một người đàn ông đang nhảy xuống đất từ một tòa nhà cao tầng để tránh ngọn lửa đang lan đến căn hộ nơi anh ta sinh sống. Năm ngoái cô còn giành “Giải thưởng tin bài xuất sắc nhất” của Tổ chức Isara Amantakul. Đó là tin bài điều tra về một vụ án giết người trong quá khứ. Giải thưởng gồm tiền mặt, kỷ niệm chương và một khóa học ngắn hạn về truyền thông đại chúng tại một trường đại học nổi tiếng của Mỹ trong thời gian sáu tháng(2). Cô vừa mới trở về từ khóa học đó cách đây hai tháng.

(1)Giải thưởng Isara Amantakul là giải thưởng cao nhất dành cho phóng viên và nhiếp ảnh được tổ chức bởi Hội báo chí Thái Lan do tổ chức Isara Amantakul tài trợ, được công nhận là giải thưởng Pulitzer Thái Lan.

(2) Người giành giải thưởng Pulitzer Thái Lan sẽ nhận được một khóa học ngắn hạn trong thời gian từ bốn đến sáu tháng. Giải thưởng này được tổ chức bắt đầu từ năm 2010.

Paremai là một người giỏi việc, nhanh nhẹn, thông minh sắc sảo nên chỉ trong thời gian vài năm cô đã được chuyển đến thường trú tại Tổng cục Cảnh sát quốc gia. Cô được lãnh đạo và đồng nghiệp công nhận là một người phụ nữ cứng rắn, mang trong mình dòng máu chiến sĩ. Nếu so sánh Paremai và Yaimai với hoa, ông Metee cho rằng cô con gái lớn giống như bông hoa thép, có thể chống chọi lại mưa nắng, trong khi Yaimai là một bông hoa lụa mỏng manh, cần được nâng niu. Bởi thế nên ông chọn cô con gái út để đưa về sống với mình chứ không chọn cô con gái lớn quá cứng nhắc, khó bảo.

Paremai biết ánh mắt của người cha đang soi xét mình. Cô trả lời: “Con cũng bình thường như bố thôi”.

Ông Metee gợi chuyện: “Mai nói rằng con vừa từ Mỹ về được hai tháng à? Tình hình thế nào?”.

“Cũng tốt ạ”. Cô trả lời ngắn gọn.

Người bố tiếp tục gợi chuyện: “Hôm trước thấy con đưa tin về cuộc họp báo bắt giữ băng đĩa lậu trên tivi”.

“Vâng ạ”. Cô nhìn xuống đồng hồ đeo tay như muốn tìm cớ chấm dứt cuộc nói chuyện.

Ông Metee không quan tâm tới hành động đó. Ông vẫn tiếp tục: “Ông kính dừng lại ở hình ảnh của con người tương đối lâu nhỉ. Có lẽ anh chàng quay phim đó thích con rồi”.

Paremai không trả lời vào vấn đề mà ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt bố: “Con ra ngoài đợi em đây ạ. Nếu Mai xuống thì bố bảo với nó là con đang đợi ngoài cổng nhé”.

“Từ từ đã con”. Ông Metee vội gọi trước khi con gái bước ra khỏi phòng.

“Có gì không ạ?”. Paremai quay lại hỏi.

“Chúng ta không thể nói chuyện tử tế với nhau một lần được hay sao? Bao giờ con mới hết giận bố?”.

“Hết giận chuyện gì ạ?”. Paremai bình thản hỏi, ánh mắt vô cảm.

“Con cũng biết là bố muốn nói đến chuyện gì mà”.

Paremai thở dài: “Chuyện đã lâu rồi. Bố đừng để bụng suy nghĩ nữa”.

“Người để bụng suy nghĩ là con chứ không phải bố, bởi nếu không con sẽ không tỏ ra xa lạ với bố thế này”.

Paremai thở dài:

“Sự xa cách không xuất phát từ sự không hòa thuận đâu ạ. Trường hợp của chúng ta là ở vấn đề khoảng cách. Bố đừng có hy vọng gì vào lúc này, vì ngay cả trong thời gian chúng ta còn chung sống với nhau, bố cũng đâu có quan tâm gì tới bọn con mà chỉ lo cho hạnh phúc riêng của bố”.

Ông Metee choáng váng như bị tát vào mặt.

“Con biết rằng con là đứa danh đá. Vì thế bố đừng cố bối lại chuyện cũ làm gì, điều đó chỉ khiến cho bản thân bố đau lòng mà thôi”.

Ông Metee định nói gì đó nhưng không kịp vì có tiếng của Yaimai vang lên: “Em xong rồi. Chị đợi lâu chưa?”.

Yaimai đứng sững lại khi bước vào phòng khách, cô cảm nhận được không khí căng thẳng giữa chị gái và bố. Cô nhìn hết người này tới người kia: “Có chuyện gì vậy ạ?”.

“Không có gì đâu. Đi thôi”.

Yaimai hơi nhúm mày, định hỏi nhưng Paremai đã chặn lại: “Không có gì thật mà. Đi thôi. Muộn lắm rồi đấy”. Paremai nói rồi bước ra trước.

Yaimai liền e ngại quay lại chào ông Metee.

Ông gật đầu: “Đi đi con. Con đi chơi cho vui vẻ nhé!”.

“Chị Pare nói chuyện gì với bố thế? Sao không khí lại căng thẳng vậy ạ?” Yaimai hỏi khi xe ra đến đường lớn.

Paremai trả lời em gái: “Không có gì đâu. Em đừng quan tâm. Nhưng sao em thay quần áo chậm thế?”.

Yaimai cười gượng: “Tại em dậy muộn. Em xin lỗi vì để chị phải chờ lâu”.

“Sao em không đặt đồng hồ báo thức?”.

“Em đặt rồi nhưng... ngủ say quá nên không nghe thấy tiếng chuông”.

Paremai lắc đầu, mềm lòng: “Đêm qua em ngủ muộn à?”.

“Vâng ạ”. Cô trả lời với giọng càng nhỏ hơn.

“Làm gì mà phải ngủ muộn?”.

“Thì...” Yaimai ấp úng.

Paremai quay nhìn em gái: “Sao? Tại sao lại ngủ muộn?”.

“Em làm bài tập ấy mà”. Cô giải thích nhưng không được tự nhiên cho lắm.

“Thế thôi mà cứ phải ấp a ấp úng”.

Yaimai cười gượng rồi vội đổi chủ đề: “Thế hôm nào chị đi leo núi Phu Kradung ạ?”.

“Ngày mai, chị chuẩn bị hết đồ đạc rồi”.

“Mai chưa bao giờ được leo núi Phu Kradung cả. Chắc sẽ vui lắm nhỉ. Nghe các bạn em kể thì có vẻ đó là nơi để chứng tỏ tình yêu được đấy. Nhiều đôi yêu nhau sau khi xuống núi thì yêu nhau nhiều hơn nhưng cũng có nhiều đôi lại bỏ nhau luôn”.

“Ồ, sao lại thế?”. Paremai quay sang hỏi.

“Tại đường lên núi khó đi, trong lúc leo sẽ biết tính cách của nhau, biết là người tốt bụng hay ích kỷ”.

Paremai gật đầu tán đồng, hai chị em nói chuyện linh tinh cho tới khi xe dừng ở trước cổng. Paremai đánh xe vào gara rồi đi đến chỗ Yaimai đứng đợi để cùng vào nhà. Cô em gái lao vào ôm lấy mẹ rồi hỏi han hết chuyện này đến chuyện khác.

“Mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

“Mẹ khỏe con ạ. Con thì sao? Mẹ thấy con gầy đi nhưng ánh mắt thì lấp lánh tươi vui quá nhỉ. Có người yêu rồi đúng không?”. Bà Nupmai hỏi dò trong khi hai tay đang xoa má con gái.

Yaimai đỏ bừng mặt trong khi Paremai sững lại khi nghe mẹ hỏi vậy. Cô vừa ngồi xuống ghế, cầm miếng bánh định ăn, vừa vội ngẩng mặt lên xem xét em gái.

Vừa lúc đó cô em quay mặt lại phía chị. Đúng rồi! Yaimai đúng là như mẹ nói thật. Quầng mắt thâm lại nhưng ánh mắt lấp la lấp lánh! Paremai nghĩ chưa từng yêu ai nên không có kinh nghiệm nhưng cô vẫn tin vào lời nhận xét của mẹ.

Paremai cầm bánh lên ăn trong khi đôi mắt sắc bén vẫn dò xét em gái.

Yaimai mặc bộ váy liền kín đáo, trông rất nữ tính, khác hẳn kiểu quần bò vẫn mặc mọi khi. Cô đã từng nghe mọi người xung quanh so sánh cô và Yaimai như những loài hoa, cô là loài hoa mọc trên vùng đất cằn cỗi, chịu được mưa nắng, còn em cô là loài hoa xứ lạnh mỏng manh cần được nâng niu, chăm sóc trong nhà kính.

Đúng! Yaimai đẹp một cách hiền dịu. Từ bé khi được mẹ dẫn đi chơi, Yaimai thường được mọi người khen là xinh đẹp đáng yêu. Cô cũng chưa bao giờ ghen tỵ với em, ngược lại còn rất tự hào và muốn chăm sóc, che chở cho em nhiều hơn. Nhưng từ trước tới nay, Yaimai chưa bao giờ có biểu hiện là đang yêu hoặc có người đàn ông nào trong lòng vì cô chỉ chăm chú vào việc học.

Ai có thể làm cho em gái cô rung động tới mức thay đổi thế này?

Cô bị cắt ngang suy nghĩ bởi tiếng chuông điện thoại của Yaimai. Yaimai cầm túi xách luống cuống lục tìm điện thoại làm ví rơi xuống đất.

Paremai cúi xuống nhặt ví trong khi Yaimai vội ra ngoài nghe điện thoại. Paremai nhú mày khi nhìn thấy hai má của Yaimai đỏ ửng trong lúc ấn phím trả lời điện thoại. Cô đưa mắt liếc chiếc ví trong tay, chau mày khi thấy một tấm ảnh lạ rơi xuống nền nhà.

Hai mươi hai giờ ba mươi phút chủ nhật, tại điểm hẹn trước lúc khởi hành lên đường tới núi Phu Kradung.

Đội trưởng Tula là người chủ trì, chủ trì trong chuyến du lịch lên núi Phu Kradung lần này. Sau khi mọi người tự giới thiệu làm quen với nhau xong, Paremai mới tiến đến chào hỏi các bạn của Tula trong đó có Prim-pau Supapat, là bạn của em họ Tula vừa mới tới. Pimpau là cô gái có khuôn mặt đáng yêu và ít tuổi nhất trong đoàn, cô vừa tốt nghiệp đại học nên gần như trở thành tâm điểm chú ý của các chàng trai. Paremai không trò chuyện nhiều với cô vì khi Mankeo, thành viên cuối cùng trong đoàn tới cũng là lúc Tula bảo mọi người lên xe và cuộc hành trình lên núi Phu Kradung chính thức khởi hành.

Tula dành chỗ ngồi ghế trước gần Paremai và đọc quyền trò chuyện với cô trong suốt chặng đường đi khiến tất cả mọi người trong đoàn đều nửa đùa nửa thật rằng anh tán cô từ lúc còn chưa xuất phát. Paremai lúng túng trong khi Tula làm như không biết, vẫn tiếp tục quan tâm đến cô.

“Điều hòa có lạnh quá không? Tăng nhiệt độ lên một chút nhé!”. Tula hỏi rồi nhồm dẩy chỉnh hướng gió.

Paremai lí nhí cảm ơn rồi hỏi về tin trang nhất của tất cả các tờ báo:

“Đội trưởng Tul này, trong hội nghị Ủy ban viên chức cảnh sát cao cấp vào thứ tư tới, liệu thủ tướng có đề cập tới chuyện chuyển quan chức cảnh sát hay không ạ?”.

Tula cười rồi nói đùa: “Đã có lần nào chúng ta nói chuyện mà chưa lời công việc vào chưa nhỉ? Anh đã từng nghĩ rằng Pare quen với anh là để moi tin mật đấy”.

Paremai sững lại, trong giây lát cô cảm thấy có lỗi vì bị anh nói trúng. Cô chịu đi đâu với anh cũng chỉ bởi vì muốn lấy tin mật mà thôi. Đã nhiều lần cô có được tin độc(3) là từ cuộc nói chuyện với anh mà ra. May mà ánh đèn đường không sáng rõ nên anh không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô lúc này. Cô khóa laptop

sự xấu hổ bằng giọng nói nhỏ nhẹ: “Tại bây giờ chuyện truyền chuyển quan chức cảnh sát đang hot nhất mà. Gặp cảnh sát mà không hỏi chuyện này thì hỏi chuyện gì ạ?”.

(3) Tin độc được dịch nghĩa từ exclusive news, là tin tức mà chỉ duy nhất một tờ báo có được, phần lớn là tin điều tra sâu.

“Thì nói chuyện trăng, trời, mây, gió ấy. Ví dụ hỏi xem dạo này công việc của anh có nhiều không? Anh ăn cơm chưa? Có bao nhiêu chuyện có thể nói với anh mà”. Tula dịu dàng.

Paremai nóng mặt bởi lời trêu đùa pha chút tán tỉnh ngọt ngào đó. Cô giấu sự xấu hổ trước khi hỏi với sắc mặt bình thản: “Những chuyện đó thì thấy cả rồi, đâu cần phải hỏi ạ. Nhưng anh nhất quyết không chịu nói chuyện thủ tướng liệu có đề cập đến chuyện truyền chuyển quan chức cảnh sát vào thứ tư tới này thật đấy ạ?”.

Tula bật cười trước tính cách không dễ dàng bỏ cuộc của cô gái mà mình thích. Anh trêu tiếp: “Có nghĩa là em nhất định phải có câu trả lời cho bằng được chứ gì?”.

Paremai khẽ cười: “Nếu đúng thì sao ạ?”.

“Thế thì câu trả lời sẽ là... có tin báo lại hoãn cuộc họp lần nữa đấy”.

Paremai nhích người quay sang nhìn thẳng vào anh với ánh mắt tò mò. Cô nhìn anh chằm chằm rồi hỏi: “Tại sao ạ? Tại sao truyền chuyển mãi chưa được?”.

“Thì cũng như các phóng viên biết cả rồi đấy. Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát quốc gia chưa làm xong danh sách bởi hiện chỉ trống có sáu mươi vị trí trong khi thực tế phải truyền chuyển tới cả trăm người nên xin với thủ tướng cho hoãn hội nghị Ủy ban viên chức cảnh sát cao cấp lại. Khi danh sách của thủ tướng và phó thủ tướng an ninh không thống nhất với nhau thì ông tổng cục trưởng phải xin thêm một thời gian nữa để sắp xếp nhân sự”.

“Sắp xếp các tướng còn không xong như vậy, thì việc sắp xếp các tá lại càng mất thời gian nhỉ”.

“Ừ. Phải hoãn theo thôi”.

“Bị vướng mắc chỗ nào ạ? Tại sao danh sách thủ tướng và phó thủ tướng lại chênh lệch nhau?”.

“Cái này anh thực sự không rõ. Sâu hơn nữa anh không thể trả lời được. Mà nói thật nhé, điều anh biết thì em cũng biết cả rồi”.

“Em nghĩ có lẽ do việc bổ nhiệm truyền chuyển các tỉnh trưởng của Bộ Nội vụ nhiệm kỳ trước Đảng...” Paremai nói tên một đảng liên hiệp trong chính phủ trước khi nói tiếp: “Đã cử người xuống địa phương để đảm bảo việc bầu cử, trong khi đảng của mình là đảng nông cốt trong việc thành lập chính phủ lại được ít phần trăm số phiếu nhất. Vì vậy thủ tướng sợ rằng nếu để cho phó thủ tướng sắp xếp truyền chuyển quan chức cảnh sát thì cũng đồng nghĩa với việc chiều theo đảng liên hiệp nên thủ tướng mới phải sửa lại luật chơi nhằm cử cảnh sát xuống các địa phương vì lợi ích cao nhất trong cuộc bầu cử”.

“Paremai phân tích sâu sắc quá. Anh cho rằng em biết nhiều thứ còn sâu hơn cả anh nữa đấy”.

“Anh khen thật hay đang nói kháy em đấy?”. Paremai tự véo vào mặt.

“Khen thật. Ồi! Lại gây sự nữa rồi”. Tula kêu lên như bị kiến cắn trước khi bật cười.

Paremai vẫn tiếp tục véo vào mặt. Nhưng chưa kịp đáp lại thì tiếng của người ngồi phía sau đã vang lên: “Này, đôi phía trên tình cảm quá. Gần nửa đêm rồi mà còn thủ thỉ tán tỉnh nhau. Hai người không thấy buồn ngủ à?”. Mankeo, bạn đồng nghiệp của Paremai, người được cho là thân thiết với cả hai nhất lên tiếng trêu.

“Vừa vừa thôi Man. Ai tán ai hả? Cậu không thấy tớ đang làm việc à?”. Paremai quay xuống cãi.

Tula bật cười, đưa mắt sang trêu cô: “Thấy chưa? Em đã thừa nhận là đang làm việc đấy nhé. Đúng là làm việc hai tư trên hai từ giờ thật. Em không thấy mệt à?”.

“Ok. Vậy thì nghỉ thôi. Chúc đội trưởng ngủ ngon nhé! Mai gặp lại”. Paremai nói xong liền kéo tấm chăn lụa lên đắp tới cổ, dựa đầu vào cửa kính ô tô, chấm dứt cuộc nói chuyện tại đó.

Tula khẽ lắc đầu mỉm cười trù mến. Anh gặp Paremai bốn năm về trước khi cô còn là một phóng viên chuyên biệt mới vào nghề phải lưu động ở các đồn cảnh sát. Lần đầu tiên gặp Paremai, anh đã cảm mến cô, anh đã bị tiếng sét ái tình của cô gái trẻ kém anh một giáp đánh trúng. Paremai đẹp sắc sảo và có điều gì đó rất thu hút người khác giới. Anh không thể nói rõ đó là cái gì, có thể là tính cách cứng rắn, không sợ ai, dám hỏi dám nói dù lúc đó cô chỉ là một phóng viên mới vào nghề, còn đang trong giai đoạn thử việc.

Tiếng nói chuyện thì thầm trong xe chấm dứt. Mọi người đều nhắm mắt cố để giấc ngủ đến. Sáng sớm hôm sau khi xe đến chân núi Phu Kradung, tiếng nói chuyện ồn ào như ong vỡ tổ lại vang lên.

Trong lúc chờ đợi vườn quốc gia Phu Kradung mở cửa, mọi người lần lượt vệ sinh cá nhân, sắp xếp đồ đạc, phân chia hành lý, cân trọng lượng và dán nhãn để thuê người gánh lên đỉnh núi.

Đúng lúc này, Paremai nhận được cuộc điện thoại của ông Metee.

“Con nghe đây ạ”. Paremai trả lời, giọng bình thản.

“Pare! Xảy ra chuyện lớn rồi. Em con mất tích rồi”.

“Gì cơ ạ? Sao lại mất tích ạ?”. Paremai hỏi giăt giọng khiến Tula và những người khác đều giăt mình nhìn sang.

Ông Metee tiếp lời: “Hôm qua Mai nói với bố là đi dự tiệc sinh nhật bạn. Bố nghĩ nó sẽ về khuya và kiểu gì tiệc sinh nhật cũng kết thúc muộn. Bởi thế bố không ở lại chờ. Sáng nay không thấy nó xuống ăn sáng mới phát hiện nó đã mất tích. Bình thường nó đâu có thể”.

“Khoan đã ạ. Sao bố lại chắc chắn là em mất tích? Có thể Mai ngủ lại nhà bạn thì sao ạ?”.

“Mai chưa bao giờ ngủ ở ngoài trừ bên chỗ mẹ con. Bố đã điện thoại hỏi đám bạn thân của nó rồi, mọi người đều trả lời là Mai không có ở đấy. Hơn nữa các bạn trong nhóm đều khẳng định là tối qua không có ai tổ chức sinh nhật cả”.

“Lạy Phật!”. Paremai thốt lên, mặt tái nhợt.

“Lẽ ra đêm qua bố nên ở lại đợi mới phải”.

Đầu dây bên kia vẫn tiếp tục than vãn. Paremai giơ tay lên vuốt trán để tỉnh táo hơn. Cô hỏi lại: “Bố đã báo cảnh sát chưa ạ?”.

“Cảnh sát nói rằng có thể Mai đến ngủ ở nhà bạn, vì vậy phải đợi qua hai mươi tư tiếng đồng hồ mới bị coi là mất tích”.

“Vâng. Có thể là Mai đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn không thân lắm nên các bạn trong nhóm mới không biết ạ”.

“Cũng có thể là như thế, nhưng bây giờ bố rối quá Pare, bố phải làm sao đây?”.

“Bố cứ bình tĩnh. Bây giờ thế này nhé, bố điện thoại tới tất cả các bệnh viện xem có nơi nào tiếp nhận bệnh nhân nữ còn trẻ hay không. Còn con sẽ điện thoại kiểm tra các đồn công an và gọi cho các bạn phóng viên lưu động xem có ai nhận được thông tin hay đầu mối gì về các vụ tai nạn không. Hôm qua em ra khỏi nhà lúc mấy giờ ạ?”.

“Sáu giờ con ạ”.

“Có ai đến đón hay em đi một mình ạ?”.

Paremai lục túi lấy cuốn sổ ra rồi thoăn thoắt ghi lại các chi tiết trước khi hỏi thêm: “Bố đã thử gọi vào di động của em chưa ạ?”.

“Gọi rồi, nhưng không có tín hiệu”.

“Bố đã gọi điện báo chuyện này cho mẹ chưa ạ?”.

“Chưa. Bố gọi điện cho con đầu tiên”.

“Được rồi ạ. Bố đừng vội gọi cho mẹ nhé. Có thể không xảy ra chuyện gì đâu. Vậy đã nhé. Để con gọi điện cho các bạn phóng viên lưu động trước đã”. Paremai cúp máy. Tất cả mọi người đều hồi hộp theo dõi cuộc nói chuyện của cô. Ngay khi cô vừa cúp máy, mọi người đồng thanh hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Cô cất cuốn sổ tay vào túi, kể vắn tắt lại tình hình rồi xin phép về trước.

“Vậy chúng ta cũng hủy chuyến đi này thôi vì có đi tiếp cũng chẳng vui về gì”. Mankeo nói.

“Đừng mà Man. Tổ thấy không thoải mái nếu trở thành nguyên nhân khiến mọi người phải hủy chuyến đi này, chúng ta đã chuẩn bị cả tuần nay rồi. Mọi người cứ đi tiếp đi, đừng lo cho tôi nhé!”. Nói rồi Paremai đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn mọi người một lượt như muốn xin lỗi vì đã làm không khí mất vui.

“Vậy thì thế này, mọi người đi tiếp, còn tôi sẽ quay về Bangkok cùng Pare”. Tula kết luận.

“Tôi nữa”. Mankeo đề nghị.

“Vậy đội trưởng Tul lấy xe về trước đi. Còn chúng em sẽ về sau bằng xe bus hoặc tàu cũng được”. Primpau gợi ý.

“Được đấy. Tul lấy xe về trước đi”. Mọi người đồng tình.

“Đừng. Mọi người đâu cần vất vả chỉ vì một người. Để tôi tìm cách về một mình thì tốt hơn”. Pare phản đối lại bằng giọng nhẹ nhàng đồng thời nhìn vào mắt tất cả mọi người trong đoàn.

“Sao có thể thế được. Không phải chị Pare phải vội quay về Bangkok để đi tìm em gái sao? Vì vậy về được càng nhanh càng tốt”. Primpau nói.

Paremai không thể lấy lý do nào khác để từ chối. Cô cảm ơn Primpau và tất cả mọi người rồi mau chóng quay về Bangkok. Tất cả mọi người đều chúc cho cô nhanh chóng tìm được Yaimai.

4. Chương 03

Chương 3

Paremai vô cùng lo lắng khi không thể liên lạc được với Yaimai vì cô bé tắt máy. Cô đã gọi hỏi các bạn phóng viên lưu động nhưng cũng chưa có tin tức gì.

Hai mươi tư giờ đồng hồ chờ đợi để báo cảnh sát kéo dài tựa hai mươi tư năm.

“Pare cứ bình tĩnh. Có thể tình hình không xấu tới mức như chúng ta nghĩ đâu”. Tula an ủi.

“Đúng đấy Pare à. Phải thật bình tĩnh. Có thể Mai ngủ lại ở nhà một người bạn nào đó cũng nên”. Mankeo dờ tay khỏi điện thoại, quay sang nắm lấy tay Paremai động viên. Cô đang giúp Paremai điện thoại kiểm tra thông tin ở gần chín mươi(1) đồn cảnh sát. Công việc này cần khá nhiều thời gian.

(1) Có tất cả tám mươi tám đồn cảnh sát trên khắp thành phố Bangkok (Thông tin năm 2010).

“Nếu ngủ lại nhà ai tại sao giờ này vẫn chưa về? Di động tại sao phải tắt? Giờ đã quá trưa rồi”.

“Có thể Mai đang trên đường về thì sao? Rồi vô tình điện thoại hết pin nữa nên không thể gọi điện báo cho người nhà được”.

“Không biết có đúng như lời Man nói không vì Mai chưa bao giờ cư xử như vậy cả. Bao giờ nó cũng về nhà đúng giờ. Nếu hôm nào không về nhà được nó sẽ gọi điện báo trước cho bố. Mà chúng ta về tới đâu rồi nhỉ?”. Cô quay sang hỏi Tula đang ngồi kế bên.

“Bình tĩnh đi Pare. Về đến Bangkok rồi. Để anh điện thoại cho cấp dưới một lần nữa, biết đâu có tin tức gì mới chẳng?”.

“Cảm ơn anh, cả cậu nữa, Man à”.

“Không có gì đâu”.

Tula định nói câu gì đó nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh ấn phím nhận cuộc gọi, ngay lập tức mặt anh trắng bệch khi nghe thấy lời nói ở đầu dây bên kia.

“Anh nói gì cơ đội trưởng Ek? Nhắc lại lần nữa xem nào?”.

Đầu dây bên kia nhắc lại: “Tôi nhận được tin báo có án mạng ở khách sạn... Nhìn trên ảnh chụp, nạn nhân tại hiện trường khá giống với cô gái mà đội trưởng đang tìm kiếm ạ”.

Đội trưởng Tula sững sờ một lúc khá lâu. Anh hồi ký lại rồi nói cảm ơn và cúp máy trước khi quay sang phía Paremai.

“Pare!”. Đội trưởng Tula nhìn thẳng vào cô với vẻ lo lắng.

“Sao ạ? Có chuyện gì sao đội trưởng?”. Paremai hỏi với thái độ nóng lòng khi thấy nét mặt căng thẳng của người đối diện.

Tula nhìn vào mắt của Paremai rồi nói: “Pare hãy hết sức bình tĩnh nhé! Cấp dưới của anh gọi điện báo rằng vừa nhận được tin báo có án mạng tại...”. Tula nói tên một khách sạn nổi tiếng nằm trong khu vực mà đồn của anh chịu trách nhiệm, sau đó nói tiếp: “Cảnh sát đến hiện trường thấy xác một cô gái có hình dáng gần giống với Yaimai nên cấp dưới của anh đề nghị anh dẫn người nhà đến xem. Đoán chừng cô gái đã chết không dưới sáu tiếng(2)”.

(2) Tình trạng cứng lại sau khi chết là do chất adenosine triphosphate hay còn gọi là ATP có trong mô của các bộ cơ bị giải phóng. Thông thường hiện tượng này sẽ xảy ra khoảng 2-4 giờ sau khi chết và cứng hoàn toàn khoảng 6-12 giờ, nhưng cũng tùy thuộc vào yếu tố môi trường. Ví dụ nếu người nào bị sốt cao và co giật, có nguy cơ tử vong cao, lúc này ATP trong các bộ cơ đã được giải phóng hết nên sẽ gây ra tình trạng toàn thân cứng lại ngay sau khi chết gọi là cadaveric spasm.

Cảm giác mất mát tràn ngập trái tim khi cô chứng kiến tình trạng của em gái đã chết.

Xác chết trong tư thế nằm ngửa, nửa thân dưới trong tình trạng lơ đãng. Bộ váy hồng cô mặc bị kéo lệch khỏi ngực. Chiếc quần lót ren trùm lên trên đầu xác chết. Hai tay bị trói chặt ra phía sau bằng một chiếc áo khoác dài tay màu đen. Xung quanh cổ có những vết đỏ, giống như vết hằn của ngón tay và bàn tay. Phía trước bụng có vết đỏ thẫm. Ngoài ra, bên cạnh xác nạn nhân còn có một chiếc áo lót kiểu có móc khóa, đồng màu với chiếc quần lót, một chiếc dây buộc tóc màu đen và một chiếc giấy, chiếc còn lại rơi xuống bên cạnh giường.

Paremai hét lên, định lao vào ôm thân thể đã không còn linh hồn của em gái nhưng bị đội trưởng Tula kéo lại, an ủi cô hãy để cho nhân viên cảnh sát thu giữ bằng chứng trước. Cô than khóc vật vã trước khi ngất lịm đi trong vòng tay của đội trưởng Tula. Anh bế Paremai ra bên ngoài để sơ cứu. Mankeo cũng theo ra. Nhân viên cảnh sát đang khoanh vùng hiện trường bằng băng dính màu vàng để ngăn khách trọ tại khách sạn vây bên ngoài cửa phòng xem. Tuy vẫn chưa có một phóng viên nào tới đưa tin nhưng chỉ lát nữa thôi phóng viên của tất cả các tờ báo sẽ kéo tới vì phóng viên là những người “đánh hơi” rất nhanh.

Tula đề nghị nhân viên khách sạn mở phòng bên cạnh và cung cấp túi y tế để sơ cứu cho Paremai. Không bao lâu Paremai tỉnh lại. Cô không ngừng than khóc với trái tim tan nát. Anh và Mankeo cũng an ủi cô. Một lúc lâu sau cô bình tĩnh lại và nín khóc.

“Lạy phật! Sao lại như thế? Tại sao lại xảy ra với Mai? Lạy trời! Mai phải chịu tai họa khủng khiếp quá”. Vừa than vãn, cô vừa nấc lên nghẹn ngào. Giọng nói của Paremai thổn thức, cô phải chịu một cú sốc quá lớn.

Trong suốt quãng thời gian ngồi xe tới đây, cô luôn cầu mong đó là một sự nhầm lẫn. Xác cô gái chắc chắn không phải là Yaimai. Có lẽ lời cầu nguyện của cô chưa thấu tận thiên đình. Paremai đau đớn nghĩ.

Tula theo dõi cô một cách lo lắng. Từ lúc thông báo tin xấu cho cô, anh luôn thấp thỏm, không rời mắt khỏi cô.

“Pare có chịu nổi không? Anh phải quay lại giúp mọi người một tay. Pare ở lại đây cùng với Man nhé. Xong việc anh sẽ qua thông báo tình hình cụ thể cho em”.

“Không. Cho em đi cùng với”.

“Nhưng tinh thần cậu đang bất ổn. Cậu không nên sang đó lúc này. Nếu không kiểm chế được sẽ chỉ làm vướng chân cảnh sát thôi. Không biết chừng còn làm hỏng các bằng chứng nữa ấy chứ”. Mankeo, bạn thân của cô phản đối.

“Không!”. Paremai quay sang phía đội trưởng Tula: “Em hứa lần này em sẽ kiểm chế được bản thân, không khóc lóc than vãn làm ảnh hưởng tới các anh đâu”. Paremai hứa.

“Liệu có được không?”. Tula tỏ ra lưỡng lự, không chắc chắn.

“Đi mà đội trưởng! Cho em vào với em gái em đi! Cho em được nhìn em gái lần cuối đi mà!”. Giọng nói của cô run rẩy khiến người bị thuyết phục không thể cứng rắn từ chối được đành phải gật đầu.

Tula thấy yên lòng khi Paremai đã cứng cỏi hơn, có thể kiểm chế được tình cảm, không òa khóc và lao vào ôm xác em gái nữa. Cô để yên cho cảnh sát điều tra và bác sĩ pháp y làm nhiệm vụ khám nghiệm tử thi tìm nguyên nhân dẫn đến cái chết. Cô cũng không vào làm vướng chân cảnh sát trong việc thu giữ tang vật để làm bằng chứng trước tòa trong việc tiến hành xử án sau này. Tula nhìn cô một lần nữa để biết chắc rằng cô không bị sốc do cảnh tượng thương tâm rồi quay sang tiếp tục làm việc.

“Phía khách sạn gọi điện tới đồn báo lúc mấy giờ?”. Đội trưởng Tula hỏi đội trưởng Ek đồng thời đưa mắt xem xét xác nạn nhân thật kỹ lưỡng. Trong khi đó các nhân viên điều tra và bác sĩ pháp y đang làm nhiệm vụ của mình một cách nghiêm túc và khẩn trương.

Đội trưởng Tula đưa mắt nhìn tấm ga trải giường nhàu nát và những chiếc gối bị vứt lung tung trên giường rồi nhìn khắp phòng một cách cẩn thận. Đồ dùng của khách sạn, từ điện thoại, tạp chí cho tới lọ hoa, cốc uống nước... bị rơi vãi khắp nơi, mảnh thủy tinh rơi vỡ trên sàn nhưng không phát hiện được bất kỳ vết máu nào, kể cả trên tấm thảm trải sàn cũng như trên tường.

Đội trưởng Tula nghe tiếng của đội trưởng Ek trả lời: “Khách sạn gọi đến báo lúc mười ba giờ năm phút ạ”.

Tula gật đầu, quay lại xem xét xác nạn nhân trong lúc bác sĩ pháp y đang thu giữ mẫu da ở các kẽ móng tay của nạn nhân làm bằng chứng. Ở cổ của nạn nhân có vết móng tay, có lẽ do thủ phạm ấn móng tay xuống cổ nạn nhân hoặc có thể là vết móng tay của chính nạn nhân khi cố gắng gỡ tay thủ phạm ra. Anh phải gửi xác nạn nhân đem đi mổ khám nghiệm để kiểm tra một cách kỹ càng hơn nữa.

Tiếng của thiếu tá cảnh sát Montrí, một nhân viên điều tra vang lên:

“Mười ba giờ năm mươi phút ngày... tháng... năm... xảy ra vụ án mạng trên tầng mười khách sạn... Ở hiện trường không thu được giấy tờ tùy thân nhưng từ việc nhận diện của người thân cho biết nạn nhân tên là Yaimai Saisoporn, mười chín tuổi, sinh viên của trường Đại học...”. Sau đó anh mô tả tình trạng của xác chết và các bằng chứng được tìm thấy tại hiện trường trước khi nói tiếp: “Phỏng đoán nạn nhân bị kẻ xấu dùng vũ lực cưỡng hiếp, do nạn nhân chống cự nên thủ phạm đã dùng áo khoác của nạn nhân trói hai tay quặt ra phía sau rồi cưỡng hiếp trước khi bóp cổ cho đến lúc nạn nhân tắt thở. Tại hiện trường, bác sĩ tìm thấy mẫu da dính vào móng tay và kẽ răng của người chết, có lẽ trong lúc chống cự, nạn nhân đã cào cấn thủ phạm. Ngoài ra còn tìm thấy vết máu và tinh dịch đã khô dính ở bộ phận sinh dục và dưới bụng nạn nhân. Phỏng đoán nạn nhân đã chết không dưới...”.

Montrí ngừng lại rồi dùng ngón trỏ đã đeo găng tay ấn xuống mặt trong cánh tay và lưng nơi có vết bầm tím của nạn nhân. Sau đó nói tiếp: “Phỏng đoán nạn nhân đã tắt thở không dưới tám tiếng đồng hồ vì vết bầm tím ở trên lưng và mặt trong cánh tay không lan rộng nữa”.

Vết bầm tím là do hiện tượng các mao mạch khu vực đó tạo nên. Hiện tượng này thường xảy ra khoảng ba mươi phút đến hai tiếng và sẽ ngừng lan rộng sau khi chết khoảng từ tám đến mười hai tiếng bởi sự tụ máu. Có nghĩa là cho dù có di chuyển hay thay đổi tư thế người chết, thì vết bầm tím trên da sẽ không dịch chuyển.

Có thể kiểm tra vết bầm tím của nạn nhân bằng cách dùng ngón tay ấn xuống vị trí của vết bầm. Nếu vết bầm vẫn lan rộng thì trên da vị trí đó sẽ xuất hiện màu trắng trong giây lát. Ngược lại, da ở khu vực đó sẽ không chuyển sang màu trắng.

Tiếng nói của thiếu tá Montri vẫn tiếp tục vang lên trong khi một nhân viên điều tra khác đang chụp ảnh, còn một người nữa làm nhiệm vụ ghi chép lại các tang vật. Đội trưởng Tula bắt đầu ghi lại danh sách những người phải triệu tập đến để lấy lời khai.

“Pare!”. Tula vừa gọi vừa quay lại nhìn Paremai khi cô đang ghi chép cái gì đó vào cuốn sổ tay. Nghe tiếng gọi, cô lập tức ngừng lên nhìn anh.

“Có gì không đội trưởng?”. Paremai hỏi với giọng nhỏ nhẹ. Nước mắt đã được thay bằng dòng máu phóng viên trong cô. Cô ghi chép tất cả mọi thứ vào cuốn sổ tay đồng thời nhờ Mankeo chụp lại các tang vật. Trong lúc làm việc, cô cố gắng không làm ảnh hưởng tới nhân viên cảnh sát và bác sĩ pháp y.

“Em đang ghi chép gì vậy?”. Đội trưởng Tulahỏi.

Paremai cười buồn trả lời: “Các chi tiết chung chung ạ. Không có gì quan trọng đâu. Đội trưởng có việc gì không ạ?”.

“Yaimai có người yêu hay chàng trai nào đang theo đuổi không?”.

Paremai nhú mày suy nghĩ: “Em không dám khẳng định ạ. Bởi hôm thứ bảy hẹn gặp Mai, em cũng có hỏi chuyện này nhưng em ấy phủ nhận. Còn nếu nó có mà giấu thì em chịu”.

Tula gật đầu rồi nói tiếp: “Nếu vậy từ ngày mai anh sẽ triệu tập những người có liên quan tới lấy lời khai. Còn hôm nay anh sẽ yêu cầu người dọn phòng, người đầu tiên thấy xác Yaimai và lễ tân tới lấy lời khai trước. Kết quả ra sao anh sẽ điện thoại báo cho Pare sau nhé”.

“Cảm ơn anh. Em sẵn sàng tới lấy lời khai lúc nào cũng được. Còn về bố mẹ em chắc họ cũng đến nơi rồi đấy ạ, em đã điện thoại báo rồi”.

“Được rồi. Còn về buổi họp báo, Pare định thế nào? Phóng viên các báo đang đợi cả ở bên ngoài rồi đấy”.

“Đội trưởng cứ tiến hành họp báo theo những gì anh cho là phù hợp đi ạ. Chỉ xin anh đừng nêu tên của em gái em ra mà thôi. Đúng là việc này không giấu được lâu, nhưng em cũng không muốn tên của em gái em bị nêu ra từ miệng cảnh sát hoặc nhân viên khách sạn. Còn về phần cánh phóng viên, em sẽ xin họ giữ bí mật”. Lúc đi vào phòng, cô nhìn các phóng viên tới đưa tin, thấy phần lớn đều là các bạn bè chuyên mảng tin pháp luật.

“Đồng ý”.

“Cảm ơn đội trưởng nhiều lắm. Pare sẽ không...”. Chưa kịp nói hết câu cô đã phải ngừng lại bởi tiếng gào khóc của bà Nupmai vang lên khi cảnh sát mở cửa phòng. Bà Nupmai định lao vào ôm xác con. Paremai vội vàng chạy lại đỡ mẹ, an ủi: “Đừng mà mẹ. Cảnh sát và bác sĩ pháp y đang tìm bằng chứng. Nếu mẹ vào trong bây giờ sẽ làm hỏng hết bằng chứng mất. Để cho cảnh sát làm việc mẹ nhé. Đừng vội vào làm phiền họ. Khi nào họ xong chúng ta sẽ vào trong”. Paremai rất hiểu tâm trạng mẹ lúc này bởi lúc đầu khi trông thấy cảnh tượng này, cô cũng mất hết tâm trí như mẹ cô bây giờ.

Bà Nupmai ôm chặt con gái vào lòng, khóc than vật vã: “Lạy Phật! Tại sao con tôi lại xấu số đến vậy chứ? Con quỷ đã man nào làm con bé ra nông nổi này? Trái tim nó bằng gì mà nó lại ác độc mất hết nhân tính như vậy? Con tôi đâu có tội tình gì mà phải hứng chịu điều này chứ?”.

Paremai ôm mẹ thật chặt. Cô vừa xoa lưng mẹ vừa an ủi với giọng run run. Cảnh tượng đó khiến mọi người đều động lòng.

“Lũ người xấu ở đâu chẳng có. Chỉ là em con xấu số. Nhưng con hứa... Con sẽ lôi nó ra đền tội cho bằng được, dứt khoát không để cho nó nhờn nhơ đâu. Nó phải trả giá cho những gì nó đã gây nên”. Giọng nói của cô ẩn chứa sự quyết tâm.

Ông Metee bước vào ôm cả hai mẹ con, nước mắt chảy dài không ngăn lại được. Ông nói đứt quãng: “Bố có lỗi. Bố có lỗi con ạ. Nếu bố để ý cẩn thận hơn thì em nó đã không phải chịu tai họa khủng khiếp này”.

Tiếng khóc của bà Nupmai càng to hơn, cả ba người ôm nhau như để cùng đương đầu với mất mát. Paremai cố gắng nuốt tiếng nấc, cô gắng mặt lên để kìm lại dòng nước mắt. Cùng lúc đó ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt cảm thông của đội trưởng Tula đang yên lặng dõi theo. Cô quay mặt tránh thì thấy cánh bác sĩ đang

dùng túi nilon bọc hai tay của Yaimai nhằm bảo vệ bằng chứng là mẩu da trong móng tay. Sau đó, xác Yaimai được gói lại cẩn thận bằng một tấm vải trắng để không làm mất những vật đi liền với xác và để cho xác không bị dính bẩn.

Cảnh tượng đó khiến Paremai không thể kìm nén được nữa, nước mắt từ từ chảy thành dòng trước khi òa khóc, cô gái nức nở với trái tim hoàn toàn tan vỡ.

Lần đầu tiên Paremai bước vào phòng ngủ của em gái trên tầng hai. Trước đó cô đã tự nhủ rằng suốt đời này sẽ không bao giờ bước qua khỏi phòng khách nhưng sau đó lại xảy ra cơ sự này.

Hôm qua buổi họp báo kết thúc tốt đẹp. Mọi người đều đồng ý giữ bí mật họ tên của nạn nhân như cô yêu cầu. Paremai thẳng thắn nói về quan hệ của cô và Yaimai. Vì vậy tất cả các phóng viên chuyên tin pháp luật đều nhận sự hợp tác và còn đề nghị giúp đỡ cô nếu có điều kiện.

Đội trưởng Tula nói với cô rằng hôm qua anh đã lấy lời khai của lễ tân khách sạn nhưng chưa phát hiện ra điều gì khác lạ. Điều quan trọng là người lễ tân đó không mô tả được hình dáng của kẻ tình nghi với lý do lúc đó có tới hai đoàn khách cùng vào nên không thể nhớ được ai với ai. Hiện tại cảnh sát đang kiểm tra cuộn băng từ camera bí mật của khách sạn.

Điều gì đã lôi kéo Yaimai ra ngoài gặp kẻ giết người tại phòng nghỉ của khách sạn? Paremai tự hỏi mình đồng thời tìm kiếm dấu hiệu bất thường.

Phòng ngủ của Yaimai được sơn gam màu nhẹ, gọn gàng ngăn nắp, không khác gì tính cách của chủ nhân. Cô tìm thấy hóa đơn bộ đồ lót nhãn hiệu nổi tiếng mà Yaimai mặc hôm xảy ra án mạng khi lục tìm thùng rác cạnh bàn máy tính. Paremai chau mày vì ngày trong hóa đơn cho biết Yaimai mua bộ đồ lót này trước hôm xảy ra án mạng có một ngày để mặc đi gặp kẻ xấu vào ngày hôm sau.

Cô không khỏi thắc mắc tại sao Yaimai lại dám mặc bộ đồ lót có ren khêu gợi, khác hẳn với tính cách ngoan hiền của nó thể này. Phải chăng Yaimai chủ ý ăn mặc như vậy để đi gặp người đó? Chủ động ăn mặc đẹp cả trong lẫn ngoài vì hắn ta? Nói cách khác, Yaimai phải rất thân thiết với kẻ xấu nên mới dám tin tưởng mà đi gặp hắn tại khách sạn.

Có rất nhiều câu hỏi nhưng Paremai không thể nào tự trả lời được. Cô thở dài rồi ngồi xuống mở máy tính để bàn của em gái.

Cô nhấp chuột vào thư mục “My received files” đầu tiên. Ngay lập tức, cô rất sửng sốt khi thấy rất nhiều file ảnh của một người đàn ông, chính là người mà cô nhìn thấy trên tấm ảnh trong ví của em gái.

Paremai thốt lên ngạc nhiên trước khi xem xét file ảnh một cách cẩn thận. Tất cả các ảnh đều được Yaimai đặt tên là Patiya và đánh số thứ tự từ một đến mười lăm. Cô lưu file ảnh vào USB của mình. Sau đó, cô nhấp chuột xem các thông tin khác trong máy tính và bắt gặp đoạn hội thoại MSN giữa Yaimai và người đàn ông có nick chat là Patiya Warakorn. Cô mở ra, đọc kỹ đoạn chat từ khi hai người bắt đầu nói chuyện với nhau cho đến khi anh ta hẹn gặp Yaimai tại buổi tiệc sinh nhật của mình vào hôm Yaimai bị sát hại.

Trong suốt khoảng thời gian đọc đoạn hội thoại dài hàng trăm trang này, Paremai cảm thấy lạnh sống lưng. Cô tắt máy tính, lưu tất cả mọi thứ liên quan tới Patiya Warakorn vào USB của mình rồi đưa tay lên vuốt mặt lấy lại bình tĩnh trước khi rút phích cắm và ôm CPU theo.

“Ồ, con định về luôn à Pare?”. Jidapa hỏi.

“Vâng”.

“Sao lại vội về thế? Ở lại ăn cơm tối đã. Sao mặt con tái nhợt ra thế kia? Không được khỏe à?”.

Paremai từ chối rồi vội chuyển chủ đề: “Bố đã lên xong danh sách các bạn trong nhóm của Mai chưa ạ?”.

“Xong rồi con ạ”. Ông Metee trả lời rồi đưa tờ giấy cho con gái.

“Cảm ơn bố”. Cô đặt CPU xuống rồi gấp tờ giấy lại, cất vào túi xách và nói tiếp: “Việc lấy lời khai, khi nào tới lượt bố và dì Pa, con sẽ điện thoại báo trước ạ”.

“Ừ. Thế vụ án đã có thêm manh mối gì chưa con?”.

“Chưa đâu ạ”.

Ông Metee gật đầu: “Thế con định đem CPU của Mai đi à?”.

“Vâng ạ. Con muốn kiểm tra thông tin trong máy tính cho kỹ càng”.

“Có thấy gì đáng chú ý không?”.

Paremai cân nhắc một lát rồi trả lời: “Con thấy ảnh một người đàn ông tràn ngập trong máy tính của Mai. Bố đã bao giờ nghe Mai nhắc đến cái tên Patiya Warakorn chưa ạ?”.

Ông Metee nhíu mày: “Chưa. Mai chưa bao giờ nói về người đàn ông này cả”.

Paremai gật đầu như thấy không có gì là lạ cho lắm: “Vâng. Đúng là phải như vậy”.

“Sao vậy con? Có gì liên quan tới vụ án à?”.

“Thế này đi, có gì tiến triển con sẽ gọi nói với bố sau vì có thể sự việc không như con phỏng đoán. Nhưng bố đừng vội di chuyển đồ đạc trong phòng Mai nhé. Con muốn quay lại kiểm tra phòng của em một lần nữa. Đợi vụ án kết thúc rồi muốn làm gì thì làm”.

“Thế đi vào quét dọn có được không?”. Jidapa hỏi nhẹ nhàng.

“Được ạ. Miễn sao đừng di chuyển đồ là được. Con xin phép về đây ạ. Chiều con có hẹn với đội trưởng Tula”. Cô nói rồi bước ra khỏi ngôi nhà.

“Anh đến muộn hay tại Pare đến sớm vậy?”. Đội trưởng Tula lên tiếng reu cô ngay khi ngồi xuống ghế. Anh hẹn Paremai ở Starbucks gần đồn cảnh sát để nói về diễn biến mới của vụ án.

Paremai chuyển máy tính xách tay cô đang mở folder ảnh của Patiya đến trước mặt Tula: “Lúc sáng em lấy CPU của Yaimai về, thấy rất nhiều thông tin đáng quan tâm”.

Tula nhìn ảnh người đàn ông, hỏi: “Người đàn ông này là ai? Người yêu của Yaimai à?”.

“Nếu đội trưởng hỏi câu này lúc trước thì sẽ vẫn nhận được câu trả lời như cũ”.

“Nói như vậy có nghĩa câu trả lời ngày hôm nay đã thay đổi rồi phải không?”. Tula quay sang nhìn cô trước khi quay lại nhìn kỹ ảnh của người đàn ông. Phải thừa nhận rằng người đàn ông trong ảnh có khuôn mặt đẹp hoàn hảo như diễn viên Hollywood và nếu có ai nói với anh rằng anh ta là diễn viên, thì cũng không lấy gì làm lạ. Gương mặt điển trai thu hút mọi ánh nhìn này vừa toát lên vẻ huyền bí của châu Á vừa có nét gì đó rất Tây. Đội trưởng Tula vừa nghĩ vừa chớp mắt nhìn một lần nữa.

Paremai lặng lẽ nhìn chàng đội trưởng. Lúc đầu khi trông thấy những tấm ảnh này, cô cũng sửng sốt vì vẻ đẹp trai của khuôn mặt đó. Nhưng vốn không phải người “phát cuồng vì trai đẹp” nên giây phút ấy nhanh chóng qua đi. Sau đó cô còn cảm thấy “chướng mắt” là khác. Sau khi đọc đoạn hội thoại MSN giữa Yaimai và Patiya cả đêm qua, cô càng cảm thấy câu “Không nên nhìn mặt mà bắt hình dong” thật đúng.

Đây là loại đàn ông nguy hiểm, rất đáng sợ. Hắn đã toàn dùng lời lẽ ngọt ngào để lừa phỉnh phụ nữ. Đáng chú ý là trước khi Yaimai bị sát hại một tuần, hắn đã ra sức thuyết phục Yaimai đi gặp hắn cho bằng được. Em gái cô rất trong sáng và thơ ngây, con bé đã tin tưởng hắn đến nỗi kể hết mọi chuyện cho hắn nghe, từ chuyện học, chuyện trong gia đình cho tới chuyện sinh hoạt hàng ngày. Qua các đoạn hội thoại này, cô biết rằng em gái cô đã nghiện chat với hắn rất nặng.

Paremai thấy nuối tiếc vì cô bạn tốt ngày nên đã không gần gũi em gái nhiều hơn. Đợt xin nghỉ phép này cô mới có thời gian cho vụ án của em gái.

Cô phải lời kẻ xấu ra trước pháp luật để hắn đền tội cho bằng được. Paremai tự hứa với bản thân.

Paremai trả lời Tula: “Vâng ạ. Đúng như vậy. Sau khi đọc được đoạn hội thoại giữa em gái và người đàn ông này thì câu trả lời đã thực sự thay đổi rồi”.

“Anh ta là ai? Diễn viên à? Nếu nói rằng anh ta là diễn viên nước ngoài cũng không có gì lạ, bởi nhìn trong ảnh anh ta có gương mặt của người châu Âu nhiều hơn”.

“Có lẽ anh ta không phải là diễn viên đâu ạ vì trên Google không thấy có thông tin gì cả. Làm báo được bốn năm, dù không phải phóng viên mảng tin văn hóa giải trí nhưng em cũng thường xuyên theo dõi tin tức của làng giải trí Thái Lan và nước ngoài. Em chắc chắn rằng chưa từng thấy anh ta xuất hiện trên báo chí, ít nhất là trên ống kính. Nhưng nếu anh ta là người nổi tiếng thật thì có lẽ anh thuộc loại đứng phía sau nhiều hơn. Vì nếu đứng trước ống kính, chắc chắn Pare sẽ nhớ được. Gương mặt nổi bật như thế kia cơ mà”. Paremai nổi tiếng là người có trí nhớ tốt được bạn bè công nhận.

Đội trưởng Tula hơi méch lòng vì Paremai khen ngợi người con trai khác trước mặt anh. Nhưng khi thấy nét mặt cô không hề có ý khen ngợi, anh lại cảm thấy thoải mái hơn.

“Nếu vậy thì anh ta là ai?”. Tula hỏi tiếp.

Paremai đẩy một tập giấy cô đã ra trước mặt anh rồi trả lời: “Đây là hội thoại chat MSN giữa Mai và người đàn ông đó. Em đã in hết ra đây. Đội trưởng giữ lấy một bản làm bằng chứng. Đại khái thế này, Mai quen với tên Patiya qua một chương trình tìm bạn chat. Hai người kết bạn và Mai hết sức tin tưởng hẳn, kể hết mọi chuyện về cuộc sống riêng với hẳn, gửi cả file ảnh của mình trao đổi với hẳn. Hai người cũng đã cho nhau số di động. Trong các đoạn hội thoại, tên Patiya nói rằng mình vẫn độc thân, là con lai giữa Thái và Mỹ, ba mươi sáu tuổi và hiện làm việc ở một công ty sản xuất phim”.

“Em nói hẳn tên, họ là gì nhỉ?”. Tula quay sang hỏi lớn.

“Patiya Warakorn ạ. Trong đoạn hội thoại, hẳn bảo với Yaimai họ tên đó”.

“Nếu vậy thì có manh mối rồi vì người chủ khách sạn nơi xảy ra vụ án mạng nói rằng có người tới check in với tên họ như thế. Lễ tân nói với anh rằng hẳn vào check in với tên Patiya Warakorn. Thế Pare đã thử gọi vào di động của hẳn hay chưa?”.

“Thử rồi nhưng số điện thoại này đã bị khóa. Em không thể kiểm tra với hệ thống được bởi đây là số thuê bao trả trước nên không cần đăng ký sử dụng dịch vụ”.

Tula gật đầu: “Chứng tỏ hẳn đã lên kế hoạch lừa ngay từ đầu”.

“Vâng. Em cũng nghĩ như vậy”.

“Thế em đang kiểm tra các công ty sản xuất phim ở Thái Lan hay chưa? Nếu chưa để anh nhận việc này cho”.

“Hiện em đang kiểm tra nhưng vẫn chưa xong vì tìm trên Google có tới bảy mươi công ty sản xuất phim. Trong đó có khoảng mười công ty nổi tiếng em chọn gọi trước, thì họ đều phủ nhận cái tên Patiya Warakorn”. Paremai vừa nói vừa đẩy một tờ giấy đến trước mặt Tula: “Đây là tên của tất cả các công ty sản xuất phim và băng đĩa nhạc cùng với số điện thoại mà em đã tìm được. Nếu đội trưởng giao việc này cho cấp dưới kiểm tra thì thật là tốt quá. Còn đây là lai lịch của tên Patiya để có gì còn so sánh, và đây là danh sách tên các bạn trong nhóm của Yaimai”.

“Được. Không vấn đề gì. Cảnh sát sẽ có được thông tin dễ dàng hơn”.

“Vâng ạ. Có một điều rất đáng chú ý. Khi em thử dùng cả tên tiếng Thái và tiếng Anh cũng như địa chỉ e-mail mà hẳn dùng để chat MSN với Yaimai để tìm trên internet thì thấy tên của hẳn xuất hiện cùng với một đường link. Điều đó có thể hiểu theo hai cách, một là Patiya cố ý lập một e-mail mới để chat với Yaimai, hai là e-mail sẵn có của hẳn, chỉ có điều đây là e-mail cá nhân nên không thể dùng để đăng lên bất kỳ tin nào được. Điều đáng chú ý là khi sử dụng tên và họ của hẳn để tìm kiếm trên Google, em bắt gặp tên của rất nhiều vị quan chức cao cấp trong Nhà nước cùng có chung họ với hẳn. Để em thử tìm kiếm thông tin về nguồn gốc dòng họ Warakorn xem tại sao lại có nhiều người làm quan to mang họ này như vậy”.

“Có thể có hai lý do, một là tên Patiya này đúng là một người trong dòng họ đó, hai là hẳn là loại người thích mạo danh người khác”.

“Nếu thuộc loại thứ hai thì tên này đúng là một kẻ ngu ngốc khi chọn dòng họ nổi tiếng để mạo danh, bởi vì việc tìm kiếm sẽ dễ dàng và nhanh chóng hơn rất nhiều”. Paremai nói tiếp câu của anh.

“Đúng vậy. Vì thế chúng ta bắt đầu từ việc tìm kiếm dòng họ Warakorn”.

“Vâng ạ. Bây giờ em chưa đăng tin này vì muốn kiểm tra cho chắc chắn đã. Phiên đội trưởng kiểm tra giúp em thông tin với Bộ Nội vụ xem hẳn là ai và có đúng là người trong dòng họ này hay không”. Thực ra cô có thể tự kiểm tra nhưng chắc phải mất nhiều thời gian hơn.

“Ừ, cứ để anh. May là em chưa công bố tin này, vì nếu chưa xác định thông tin một cách chính xác, cho dù có đoạn hội thoại này là chứng cứ thì có thể vẫn xảy ra việc kiện tụng với tội xúc phạm danh dự của người khác bởi biết đâu tên tội phạm đã mạo danh Patiya. Hoặc giả sử Patiya đúng là thủ phạm thực sự mà ta vội vàng công bố tin này sẽ khiến hẳn manh động chạy trốn mất. Vì vậy em đừng công bố tin này trong một thời gian nữa được không?”.

“Được ạ. Em cũng nghĩ như đội trưởng. Phải làm sáng tỏ thông tin rồi mới công bố ở tất cả các báo. Như thế tin sẽ có sức mạnh hơn”.

Tula mỉm cười vì điều anh muốn nói còn đồng nghĩa với việc ra đòn đối với thủ phạm một cách hiệu quả, tạo được ảnh hưởng tốt hơn việc đăng tin trên một tờ báo duy nhất nào đó. Bởi việc đăng tin trên tất cả các phương tiện thông tin đại chúng sẽ khiến cho người dân cả nước đều biết tới tin tức này.

Tula bình thản trả lời: “Ừ. Nếu có thông tin gì được làm sáng tỏ, anh sẽ là người cho công bố trên báo chí để tránh việc em sẽ bị kiện lại”.

“Được ạ. Cảm ơn anh”. Paremai mỉm cười xúc động: “Thế có tìm thấy giấy tờ tùy thân, chứng minh nhân dân và điện thoại di động của Yaimai không ạ?”.

“Vẫn chưa tìm thấy. Anh đã lệnh cho cấp dưới tìm kiếm trong bán kính một trăm mét kể từ khách sạn nhưng vẫn chưa thấy gì đáng nghi vấn cả”.

Paremai gật đầu nghĩ thầm có lẽ thủ phạm vẫn cất giữ những bằng chứng đó hoặc đã hủy chúng đi rồi. Cô hỏi tiếp: “Thế có tìm được đầu mối gì từ camera bí mật của khách sạn không ạ? Hôm qua tại hiện trường các anh có tìm được dấu vân tay của thủ phạm không?”.

“Phía khách sạn thông báo sẽ gửi đĩa CD vào ngày mai vì hôm qua thợ kỹ thuật nghỉ ốm. Nếu nhận được đĩa CD anh sẽ kiểm tra ngay. Còn về dấu vân tay, phía anh đang khẩn trương kiểm tra”.

Paremai cảm thấy lo lắng khi vẫn chưa có dấu hiệu gì tìm được đầu mối để truy bắt thủ phạm.

5. Chương 04 - Phần 1

Chương 4

Thành phố Los Angeles, bang California, Hoa Kỳ.

Ngay khi Patiya Warakorn bước vào tòa nhà lớn được thiết kế theo phong cách hiện đại, ông già giúp việc người Pháp vội vàng bước tới cởi áo choàng cho anh. Bởi vì là người chăm sóc anh từ khi anh còn là một cậu thiếu niên cho tới bây giờ khi đã là một người đàn ông trưởng thành nên ông mới dám hỏi: “Chuyến đi của cậu ra sao? Mọi việc có thuận lợi không ạ?”. Ông Chong hỏi rồi gấp chiếc áo choàng lại, khoác lên tay trước khi đích thân đi lấy loại đồ uống mà Patiya ưa thích từ khay đồ uống người đầu bếp vừa bê lên.

Patiya là đạo diễn điện ảnh nổi tiếng và hiện đang gửi tác phẩm của mình đi tranh giải Oscar(1). Hiện có các ý kiến phê bình tích cực từ các phương tiện thông tin đại chúng rằng anh và tác phẩm điện ảnh của anh là đối thủ nặng ký tham gia tranh cử nhiều hạng mục của giải Quả cầu vàng(2) và giải Oscar trong đầu năm tới. Anh không chỉ là một đạo diễn điện ảnh nổi tiếng mà còn là một diễn viên khiêu dâm hot nhất hiện nay, các vai diễn của anh đều vô cùng nóng bỏng và cuốn hút. Các fan hâm mộ đặt cho anh danh hiệu “Kẻ làm tình vĩ đại”. Tất cả bọn họ đều cho rằng những cử chỉ trên giường của anh rất mãnh liệt, không giống bất kỳ ai, anh biết cách chạm tới những điểm nhạy cảm của các bạn tình.

(1) Giải thưởng Oscar, hay còn gọi là giải thưởng của Viện Hàn lâm, là giải thưởng cao quý nhất thế giới về điện ảnh, được tổ chức bởi Viện Hàn lâm khoa học và nghệ thuật điện ảnh (Academy of Motion Picture Arts and Sciences).

(2) Giải Quả cầu vàng (Golden Globe Award) là giải thưởng được trao cho tác phẩm điện ảnh và chương trình truyền hình, được tổ chức lần đầu năm 1944 bởi Hiệp hội báo chí nước ngoài ở Hollywood (HFPA). Lễ trao giải Quả cầu vàng có số lượng khán giả theo dõi đứng thứ 3 thế giới, chỉ xếp sau lễ trao giải Oscar và Grammy, được tổ chức thường niên vào đầu năm dựa trên kết quả bỏ phiếu của phóng viên và các hãng thông tấn trên khắp Hoa Kỳ.

Sau khi Patiya nhảy sang lĩnh vực điện ảnh dành cho người lớn thì tên tuổi của anh ngày một vang xa hơn. Mọi người biết đến anh với cái tên Manuel Warakorn, đạo diễn và nam diễn viên khiêu dâm nổi tiếng. Kể từ khi sang Mỹ hai mươi mốt năm về trước, Patiya chưa từng dùng tên tiếng Thái của mình mà sử dụng tên Manuel do mẹ anh đặt cho. Rất ít người biết được anh có tên tiếng Thái là Patiya, ngoại trừ người nhà và những người thân tín, Chong chính là một trong số đó.

Ông Chong là người làm công lâu năm trong gia đình Carter. Khi Cash Sandra kết hôn và theo chồng về Thái, bà Maderline, bà ngoại của Patiya không đồng ý. Tuy không yêu quý cậu con rể cho lắm nhưng bà cũng không tỏ thái độ khinh ghét hay cản phá một cách kịch liệt như bà lớn Nongkhran từng làm với con dâu. Vì lý do này nên khi Patiya bị gửi quay lại sống với gia đình bà, bà Maderline rất tức giận, bởi điều đó chứng tỏ bà Nongkhran không chỉ khinh ghét con gái bà mà còn chối bỏ đứa cháu trai của bà nữa.

Lúc Patiya mới đặt chân đến Mỹ, các thành viên trong nhà, bao gồm cả ông Chong đều được biết thông tin về cậu. Ai cũng yêu quý và rất lo lắng cho cậu, họ cùng nhau chăm nom và chăm sóc cậu với tất cả tình yêu thương của mình như muốn bù đắp và xóa đi những tháng ngày đau khổ mà thời niên thiếu cậu phải gánh chịu. Cho tới khi cậu tốt nghiệp trường Đại học New York và chuyển tới sống ở Los Angeles để gia nhập ngành công nghiệp điện ảnh Hollywood, ông Chong đã tự nguyện tới chăm nom cho cậu, nhưng chính cậu là người phản đối với lý do chưa có đủ tiền để trả lương cho ông, mặc dù ông Chong nói rằng sẽ giúp cậu trông nom nhà cửa không công. Cuối cùng thì cậu vẫn kiếm tiền trả lương cho ông bằng được.

Ông Chong yêu quý Patiya như con trai của mình, có lẽ bởi ông đã mất người con trai duy nhất trong lần nó đánh nhau với bọn say rượu. Patiya cũng trạc tuổi con trai ông, Patiya bước vào nhà Carter cũng là lúc con trai ông vừa qua đời, nên ông luôn coi cậu như con trai của mình.

Sau khi vào làm việc trong ngành công nghiệp điện ảnh Hollywood, Patiya tiến dần từ những vị trí thấp lên cao và cuối cùng trở thành đạo diễn. Thu nhập của anh tăng dần đến mức có thể tự thành lập công ty điện ảnh, ngoài ra anh còn có thêm một nguồn thu nhập nữa khi anh nhảy sang lĩnh vực phim khiêu dâm vào ba năm trước. Ngôi nhà này được xây vào cuối năm vừa qua chính là nhờ vào số tiền tiết kiệm từ nguồn thu nhập ấy.

Bộ phim khiêu dâm đầu tiên mà Patiya tham gia thuộc thể loại features hay có tên đầy đủ là Pornography Features, đây là thể loại phim có cốt truyện, không đơn thuần chỉ là những cảnh sex. Bộ phim với lượng đĩa bán hết sạch chỉ trong vòng một tháng, lượng tải về nhiều nhất trên website và được tái sản xuất nhiều lần đã giúp anh thành danh từ đó. Điều đó cũng có nghĩa là anh đã tạo ra nguồn thu nhập khổng lồ cho công ty sản xuất thông qua tiền bán đĩa và phí tải về trên website. Quan trọng hơn, chính thành công này đã giúp anh giành giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của XRCO, giải thưởng cao nhất trong lĩnh vực điện ảnh dành cho người lớn, tương đương với giải Oscar trong lĩnh vực phim khiêu dâm.

Đây cũng là lý do khiến các công ty sản xuất phim dành cho người lớn tầm cỡ tại bang California, nơi được coi là trung tâm của lĩnh vực công nghiệp phim khiêu dâm đều đưa ra mức cát sê cao để lôi kéo anh trở thành diễn viên thuộc quyền quản lý của họ. Anh lựa chọn ký hợp đồng ba năm với công ty sản xuất phim khiêu dâm lớn nhất California. Song Patiya đưa ra yêu cầu chỉ nhận đóng phim thuộc thể loại gonzo là chủ yếu, còn thể loại phim features anh chỉ nhận đóng mỗi năm một phim mà thôi để có thời gian sản xuất phim cho công ty riêng của mình.

Phim khiêu dâm dành cho người lớn thường được chia làm hai loại, Gonzo Pornography hay gọi tắt là gonzo, thể loại phim chủ yếu quay các cảnh sex, mất ít thời gian quay phim, nó không có cốt truyện. Còn thể loại thứ hai là features, thể loại phim có cốt truyện, có kịch bản lời thoại, phải bố trí cảnh quay, trang phục và

có ít cảnh sex.

Ông Chong không mấy ngạc nhiên khi Patiya nhảy sang làm phim khiêu dâm bởi anh vẫn mang vết thương từ thời niên thiếu. Họ hàng đằng nội luôn tỏ ra khinh miệt nghề người mẫu của mẹ anh, cho rằng mẹ anh là loại xướng ca vô loài, thêm vào đó còn tỏ thái độ khinh ghét và coi thường bà. Vì vậy Patiya đã khắc ghi trong lòng và muốn trả thù tất cả. Gần đây, Patiya đã tung tin rằng anh sử dụng số tiền tiết kiệm từ họ hàng đằng nội để thành lập hội từ thiện mang tên Viện Warakorn khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các bạn diễn phim khiêu dâm.

Bà lớn Nongkhran nhảy dựng lên khi đọc được tin đó. Đích thân bà điện thoại cho bà ngoại của Patiya, yêu cầu Patiya quay lại Thái Lan gấp. Đây là lần đầu tiên bà liên lạc với Patiya sau hai mươi một năm bỏ bê, không quan tâm gì tới anh. Đây chính là nguyên nhân khiến Patiya phải trở về Thái Lan vào tuần trước.

“Mọi việc rất tồi tệ phải không ạ?”. Ông Chong hỏi tiếp khi thấy cậu chủ chưa trả lời câu hỏi ngay mà đi thẳng tới sa lông, ngồi xuống tu một hơi hết sạch cốc đồ uống ưa thích.

“Không. Mọi chuyện đều suôn sẻ”. Patiya chậm chạp trả lời, dáng vẻ như đang suy nghĩ.

“Nhưng sao trông cậu tệ thế? Ý tôi là trông cậu rất căng thẳng”.

“Một chút thôi, không nặng nề hơn quá khứ được đâu”. Vừa nói anh vừa ngồi thẳng dậy: “Phiền bác Chong điện thoại cho nhân viên mát xa tới cho tôi. Yêu cầu loại chỉ mát xa thôi, không có thêm dịch vụ hoặc khuyến mại gì cả”.

Ông Chong nhận lệnh rồi hỏi tiếp: “Thế dẫn họ lên phòng nào?”.

“Phòng tập thể hình nhé”.

“Được ạ”. Ông Chong nhận lệnh một cách lễ phép rồi đi làm nhiệm vụ.

Tòa dinh thự của Patiya có diện tích rất rộng, bao gồm bốn tầng không kể tầng hầm. Phòng tập thể hình nằm trên tầng thượng nơi có cả bể bơi. Anh yêu cầu kiến trúc sư thiết kế tầng này chỉ làm nơi tập thể dục mà thôi.

Patiya nhìn theo ông Chong, người mà anh tôn trọng như một người họ hàng lớn tuổi đi khuất rồi mới kê đầu lên bành ghế ngã lưng, tay bóp trán nghĩ ngợi. Sự thực đúng như ông Chong nói. Tuy mọi thứ đã suôn sẻ nhưng suôn sẻ một cách căng thẳng.

Việc quay trở về đối mặt với họ hàng sau hai mươi một năm bị lãng quên, không ư gì nhau thì có cố gắng nở nụ cười hay tỏ ra bình thường cũng không thể che giấu được vẻ khinh ghét ẩn trong hàng chục đôi mắt đó. Bởi vậy nếu nói anh không căng thẳng thì thật đúng là một chuyện lạ.

Việc Patiya quay về Thái Lan gấp có liên quan đến việc phân chia tài sản thừa kế. Anh thừa biết đó chỉ là cái cớ mà bà lớn tạo ra, lý do chính bà gọi anh về là để cản việc thành lập hội từ thiện khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên phim khiêu dâm, tiện thể sỉ vả anh một trận vì những hành động anh đã làm từ trước tới nay. Patiya nghĩ một cách khinh bỉ.

Nhưng anh vẫn về, vẫn chấp nhận tham gia vào trò chơi của bà lớn.

Hành trình trở về Thái Lan lần đầu tiên sau hai mươi một năm dần hiện rõ trong tâm trí anh...

Patiya thấy xa lạ với tòa dinh thự to lớn trước mặt vì nó đã thay đổi rất nhiều kể từ khi anh bước chân ra đi. Nó đã được tu sửa và mở rộng hơn nên trông cũng mới và hoành tráng hơn hồi anh vẫn ở đây.

Patiya vừa đặt chân tới Bangkok hôm qua. Anh nghỉ tại một khách sạn giữa trung tâm thành phố và hôm nay anh sử dụng xe dịch vụ của khách sạn để tới tòa dinh thự của bà lớn Nongkhran. Patiya đi xuyên qua một bãi cỏ rộng, dài hút tầm mắt, tiến thẳng tới tòa nhà. Có vẻ như mọi người đều biết trước việc trở lại của anh vì ngay khi bước vào cửa, người giúp việc đã nháy mắt nói rằng mọi người đang chờ anh trong phòng khách cả rồi. Sau đó người giúp việc này ngượng ngùng dẫn anh vào phòng khách.

Trong phòng có đầy đủ mọi người, anh đoán như vậy. Ngồi bên phía của bà lớn Nongkhran có gần hai mươi người trong dòng họ khiến cho căn phòng rộng lớn trở nên chật chội. Họ là những ai anh không thể nhớ nổi.

Patiya tự tin bước vào phòng khách, không hề e dè trước bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn về phía mình. Anh đưa mắt nhìn khắp lượt, cố nhớ lại xem đó là những ai, nhưng cũng chỉ có thể nhớ được vài người trong số họ.

Đúng là ngày tụ họp của đại gia đình có khác. Patiya nghĩ một cách khinh bỉ.

Bà lớn Nongkhran đưa mắt nhìn đứa cháu trai trưởng từ lúc anh vừa bước chân qua ngưỡng cửa phòng khách. Patiya cao lớn giống Tây và đẹp trai lạ thường. Có vẻ như dòng máu châu Á khiến anh càng đẹp hơn, tóc của anh có màu đen, còn da dẻ và khuôn mặt lại giống người Mỹ.

Dòng máu Thái Lan của bố trong anh dường như đã bị lép vế vì mọi nét đều nghiêng về dòng máu phương Tây của mẹ. Bà lớn Nongkhran nghĩ thầm. Patiya đẹp đến nỗi tất cả họ hàng ngồi trong phòng khách, đặc biệt là phái nữ, từ các cô cho tới các bà đều trầm trồ. Một vài người còn há hốc miệng, không kiềm chế được, kêu Trời kêu Phật.

Nhiều người đã từng thấy ảnh của anh trên mạng, nhưng ngoài đời anh vẫn đẹp và hấp dẫn hơn nhiều. Anh như người bước ra từ tranh vẽ của các họa sĩ nổi tiếng thế giới với mọi đường nét hoàn hảo. Hơn thế, sự nóng bỏng và vẻ đàn ông toát ra từ thân hình anh khiến không khí trong phòng trở nên nóng hơn.

Đúng vậy! Anh vô cùng đàn ông. Các bà các cô trong phòng dường như đều quên mất là phải tỏ ra bình thường bởi họ đang cảm ghét anh, vậy là các ông chồng hoặc anh trai, em trai ngồi bên cạnh đều phải bấm mạnh vào tay để cho họ tỉnh lại. Bà lớn Nongkhran nhìn cảnh tượng đó với sự thông cảm bởi ngay bản thân bà cũng không thể ngờ rằng cậu thanh niên Patiya một thời gầy gò, má hóp chẳng khác nào con nghiện lại có thể trở thành một chàng trai cao lớn đẹp đẽ, oai vệ như thế này.

Thật không thể ngờ được. Bà lớn tự nhủ nếu Patiya mỉm cười hoặc chỉ cần hé miệng một chút thì bà đã mỉm cười đáp lại. Song thật đáng tiếc bà chỉ thấy được nụ cười mỉa mai của đứa cháu ngay khi nó bước qua cánh cửa phòng khách. Vậy là nụ cười chào cháu đã kịp thời khép lại, thay vào đó là thái độ lạnh nhạt như cũ.

“Đến đây ngồi đi!”. Bà lớn Nongkhran chỉ chiếc ghế còn trống bên tay phải mình rồi tiếp tục soi xét đứa cháu trai được sinh ra bởi người con trai mà bà yêu quý nhất. Patiya lặng lẽ bước đến, ngồi xuống trước tất cả các cặp mắt đang đổ dồn dõi theo mọi cử chỉ hành động của mình. Patiya mặc áo sơ mi và quần slacks được cắt may công phu, dễ dàng nhận thấy đó là sản phẩm được đặt may từ một hãng thời trang nổi tiếng. Mái tóc bông bênh màu đen; sống mũi cao, thẳng; đôi mắt nhìn từ xa có màu đen nhưng thực tế lại là màu nâu rất đẹp; đôi môi mỏng như của con gái, đầy chắc chắn là một người ăn nói sắc sảo và không chịu nhún nhường ai.

Tất cả các đường nét trên tạo nên một khuôn mặt hoàn hảo, mạnh mẽ kiểu đàn ông đích thực.

“Cháu có nhớ được các ông bà không? Đây là ông...”. Bà lớn Nongkhran giới thiệu từng người theo thứ tự, nhưng Patiya chỉ im lặng không chấp tay chào. Anh làm như đã quên phong tục của người Thái khiến mọi người bất ngờ, đặc biệt là bà lớn Nongkhran, bà không thể chịu đựng được cung cách đó nên đã lên tiếng nhắc: “Tay cụt hay sao mà không biết chấp lại chào các ông bà hả?”.

Đối với Patiya, cụm từ họ hàng đẳng nội đã biến mất kể từ ngày bố mẹ anh rời khỏi thế giới này. Bởi thế anh đã trả lời lại với giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Nếu bà nghĩ gọi cháu về đây chỉ để nói những chuyện không đâu vào đâu như cách cư xử thì thật là mất thời gian vô ích. Cháu thuộc loại cứng đầu cứng cổ. Bà hãy nói vào việc chính đi, đừng phí thời gian vào những hành vi thấp hèn của cháu làm gì”. Giọng nói của Patiya tuy nhẹ nhàng, không lên gân nhưng tất cả mọi người ngồi nghe đều biết rằng anh không chịu cúi mình trước bà lớn Nongkhran. Anh tỏ ra kiêu căng giống một người chỉ lo giữ gìn danh dự cho mình. Điều đó càng làm tăng thêm sự căm ghét của mọi người ngồi đó.

Vừa định hỏi han Patiya về chuyến đi xem có thuận lợi hay không, bà lớn Nongkhran đành phải im lặng, không nói nên lời. Bà cảm thấy nắc nhen với câu nói cạnh khóe của đứa cháu trai nên đổi chuyện: “Tốt!”. Bà lớn hắng giọng trước khi nói tiếp: “Muốn thế cũng được, Patiya. Không phải làm quen, không phải chào hỏi các bậc cao niên làm gì cho phức tạp, mất thời gian. Cháu vốn là loại người không biết đến ai còn gì. Nếu không thì trong suốt năm, sáu năm qua cháu đã không hành động một cách dè dặt, tạo nên nhiều vạ bê bồi như vậy”.

Mọi người gần như nín thở khi thấy bà lớn Nongkhran đang rất tức giận, còn Patiya đang mở to mắt cố tỏ ra ngạc nhiên. Patiya bật cười rồi trả lời: “Cháu rất ngạc nhiên khi thấy bà nội luôn theo sát những tin tức về cháu. Nếu sớm biết thế chắc hẳn cháu đã cạo đầu đi tu để bà nội được hưởng phúc thoát mọi tội lỗi mà lên thiên đường rồi đấy chứ. Thật là tiếc!”

Nét mặt khi nói câu cuối của anh tỏ vẻ khinh thường một cách không giấu giếm đã kích động tinh thần của bà lớn Nongkhran khiến bà thay đổi sắc mặt, bà cứng họng. Patiya đã thành công trong việc khiêu khích bà.

“Đừng có khua môi múa mép, hỗn láo với người lớn! Tao không phải bạn mày, Pat! Được! Nếu đã vậy thì tao sẽ vào chuyện luôn. Mày biết tao gọi mày về làm gì đúng không?”.

Patiya trả lời với thái độ bình tĩnh: “Bà nội nói với bà ngoại Maderline rằng muốn nói chuyện về di chúc. Nhưng cháu đoán có lẽ còn có nhiều chuyện hơn như thế”.

Lại một lần nữa anh Pat tỏ thái độ khinh miệt bà nội một cách rõ ràng. Cứ chờ xem. Bà mà không giữ được bình tĩnh, hét ầm lên thì anh Pat sẽ khổ. Primpau thậm chí lo sợ thay cho Patiya. Cô vừa thấy hết sức bất ngờ, vừa rất thán phục người anh họ này vì anh là người đầu tiên và duy nhất trong dòng họ dám đối đáp với chủ nhân của vương quốc Warakorn một cách không e ngại.

6. Chương 04 - Phần 2

Kể từ khi Patiya bước vào, anh đã thu hút ánh mắt của cô và các chị em. Từ phút đó cho tới bây giờ, cô vẫn chưa thấy ai, đặc biệt là các chị em họ trạc tuổi mình rời mắt khỏi anh. Mọi người chăm chú nhìn anh như muốn đoán xem anh sẽ làm gì hoặc đưa mắt nhìn ai tiếp theo. Tất cả các cử chỉ của Patiya đều rất quý phái, lịch thiệp và vô cùng cuốn hút, từ việc cầm đồ uống trở đi. Song ẩn sau sự lịch thiệp đó là thái độ tự chủ, không chịu nhún nhường hay dễ dàng thỏa hiệp bất cứ ai. Chính sự mâu thuẫn đó của anh đã tạo nên sức hấp dẫn vô cùng với những người xung quanh.

Trông anh đẹp như một vị thần giáng thế. Cô nhìn chăm chăm vào anh, gần như không dám thở vì sợ rằng nếu chớp mắt hoặc thở mạnh thì hình ảnh đẹp đẽ trước mắt sẽ biến mất. Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào đẹp đến như vậy. Cô thậm chí nghĩ nếu đem tất cả những chàng trai nóng bỏng và hấp dẫn nhất thế giới ra để bình bầu, không biết có ai sánh được với Patiya hay không?

Không! Cô chắc chắn không một ai cả. Anh đẹp trai và hấp dẫn nhất. Cô không lấy làm ngạc nhiên khi anh được bình bầu là người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới của ngành công nghiệp phim khiêu dâm và công nghiệp điện ảnh Hollywood. Nghĩ tới đây, Primpau đỏ bừng mặt. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ xem một bộ phim khiêu dâm. Nhưng kể từ khi biết rằng có một người anh họ tên là Patiya là một đạo diễn nổi tiếng tồn tại trên thế gian này, cô bắt đầu tìm kiếm, theo dõi thông tin về sự nghiệp của anh, thậm chí cô đã đăng ký làm thành viên của trang web khiêu dâm để tải các clip mà anh đóng về xem. Cô cũng tin rằng hơn một nửa các cô gái ở đây cũng làm như cô, chỉ có điều không ai dám thẳng thắn thừa nhận mà thôi.

“Đừng có nói cái giọng đáng ghét đó với tao, Patiya!”. Giọng nói tăng thêm hàng trăm decibel⁽³⁾ của bà lớn Nongkhran kéo Primpau ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô đưa mắt liếc nhìn Patiya xem anh có giật mình hay không nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi.

(3) Decibel (viết tắt là dB) là một đơn vị được dùng trong các lĩnh vực vật lý, điện tử. Tầm nghe của chúng ta khoảng từ 0 đến 125dB. Dưới 40dB thì nghe rất khó, trên 105dB thì tai sẽ bị đau đớn, còn trên 115dB trong khoảng thời gian dài thì sẽ bị điếc vĩnh viễn.

Cô thật khâm phục anh.

Patiya so vai như không có chuyện gì. Bà lớn Nongkhran cứng họng, bà ngừng trong giây lát để bình tĩnh sắp xếp từ ngữ thật sắc bén rồi tuôn ra một tràng: “Mày nói như vậy cũng không sai, Pat ạ. Tao nghe tin

tức của mày trong suốt năm, sáu năm qua, kể từ khi mày trở thành đạo diễn. Mày rất chịu khó gây nên những chuyện đồi bại, phá hoại thanh danh cái dòng họ này. Phá hoại thế nào chắc tao cũng chẳng cần phải nhắc lại. Nếu là đàn bà, có lẽ năm nào mày cũng phải vào viện để phá thai rồi. Nhưng vì mày là đàn ông nên tao đoán chắc rằng mày không chết bởi bệnh AIDS thì một ngày nào đó cũng sốc mà chết vì những bầu ngực quá khổ của các ả diễn viên mà thôi”.

Lập tức tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy nghẹt thở, đặc biệt là các bà các cô đều đỏ bừng mặt.

Patiya nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt bình tĩnh. Anh bình tĩnh đáp lời: “Xin lỗi. Nếu bà nội xem kỹ những thước phim đó một chút thì sẽ thấy cháu luôn dùng bao cao su trong mỗi lần làm tình. Hơn nữa cháu cũng rất lo lắng cho sức khỏe của các bạn diễn. Vì vậy cháu đã đem hết số tiền bà gửi sang trả tiền học phí cho cháu để thành lập Viện Warakorn khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên đóng phim khiêu dâm. Vậy là bà đã làm việc thiện cho nhân loại đấy ạ”. Anh cố tình nói giọng khen ngợi.

Mọi người đều thấy bà lớn Nongkhran đỏ bừng mặt, đỏ rồi tái, tái rồi lại đỏ như người bị bệnh máu lưu thông kém. Bà lớn Nongkhran gào lên: “Mày đừng có trêu ngươi tao, Patiya! Những hành vi bê bối của mày trong thời gian vừa qua chưa đủ để phá hoại thanh danh dòng họ hay sao mà lại còn tích cực gây nên những chuyện đáng xấu hổ như vậy? Được! Mày nói chuyện này cũng đúng lúc lắm vì đây cũng chính là lý do tao gọi mày về gấp. Mày hãy chọn đi, Patiya. Nếu mày từ bỏ việc thành lập cái tổ chức chết tiệt đó, tao sẽ viết trong di chúc là dành toàn bộ tài sản thuộc phần thừa kế của bố mày cho mày. Bằng không, tao sẽ dành hết số tài sản thuộc quyền thừa kế của bố mày cho những đứa con cháu khác”.

Patiya đứng dậy, nói: “Tùy bà nội thôi ạ. Tài sản là của bà nội, bà nội muốn làm gì với nó cũng được. Ai ngăn cản bà nội chứ? Cháu về đây. Bà hết chuyện để nói với cháu rồi đúng không ạ?”.

“Ngồi xuống, thằng Patiya!”. Bà lớn Nongkhran quát, giọng đanh lại. Patiya ngồi xuống, bà nói tiếp: “Mày nói thể nghĩa là sao, Patiya? Mày nói cho rõ xem có từ bỏ những thứ xấu xa đó hay không đã chứ?”.

Patiya vẫn trả lời với giọng dửng dưng: “Nếu việc dùng tiền để thành lập hội từ thiện bị cho là chuyện bê bối thì cháu xin trả lời là ‘không’ ạ. Cháu sẽ thành lập hội từ thiện đó sớm thôi”.

“Đồ kiêu ngạo! Tao cho mày số tiền đó để mày đóng học hoặc dùng nó vào những mục đích có ích khác chứ không phải để làm những chuyện ghê tởm như vậy. Hãy từ bỏ đi, Patiya! Nếu mày vẫn kiên quyết thành lập cái tổ chức xấu xa đó cho bằng được thì mày hãy dùng số tiền bản thủ của mày mà làm. Đừng đụng đến những đồng tiền trong sạch của tao!”.

Giọng bà lớn Nongkhran ngày càng to khiến mọi người trong phòng đều cảm thấy lo sợ cho Patiya, nhưng anh vẫn hết sức bình tĩnh. Anh trả lời như không có chuyện gì xảy ra: “Từng xu từng đồng mà bà nội gửi sang cho cháu, coi như đã thuộc quyền sở hữu của cháu rồi. Vì vậy cháu muốn dùng vào việc gì là quyền của cháu”.

“Đồ kiêu ngạo!”. Bà lớn Nongkhran lại gào lên: “Mày làm thế để mong tao chóng chết chứ gì, Patiya? Mày ghét tao lắm phải không?”.

Patiya lại đứng dậy, đó là dấu hiệu cho thấy anh muốn kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. Anh nói: “Nếu bà nội đã nói vậy thì chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa. Cháu đoán rằng bà đã xong việc với cháu rồi phải không ạ?”.

“Ngồi xuống, Patiya! Nếu mày bước ra khỏi nhà tao lúc này thì mày sẽ biết tay tao!”.

Lại một lần nữa mọi người trong phòng chờ xem hành động của Patiya, xem anh quyết định thế nào. Cuối cùng anh chọn việc ngồi xuống. Các anh em họ, đặc biệt là những người trạc tuổi anh lên tỏ vẻ thất vọng vì bọn họ hi vọng Patiya sẽ chống đối, sẽ kích động bà lớn Nongkhran để bà càng tức giận và căm ghét anh. Nhưng thực tế có đúng là như vậy hay không, trong trái tim của con người khó ai đoán biết được. Càng ghét bao nhiêu thì tận sâu trong lòng càng yêu quý hơn bấy nhiêu, chỉ là tình cảm đó luôn đi liền với nỗi thất vọng mà thôi.

“Chúng ta hãy cùng thỏa thuận với nhau, Patiya! Nếu mày đồng ý không gây ra những chuyện bê bối nữa, tao sẽ viết di chúc dành phần thừa kế của bố mày cho mày ngay trong nay mai, và sẽ chuyển cho mày tất

cả số cổ phiếu đứng tên tao trong công ty Warakorn nữa. Còn không, tao sẽ không cho mày dù chỉ một xu. Hãy chọn đi!”.

Khi bà lớn Nongkhran dứt lời, một làn sóng phản đối trong phòng dậy lên ngay lập tức, đặc biệt là từ Pandon, người con trai thứ hai của bà. Tại sao ư? Bởi chuyển nhượng toàn bộ số cổ phiếu đứng tên bà trong công ty cũng đồng nghĩa với việc trao quyền chủ tịch hội đồng quản trị cho Patiya.

Pandon đứng bật dậy chen ngang: “Con thấy mẹ trao vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của công ty cho Patiya là không hợp lý. Việc trao quyền thừa kế phần của anh Piriya cho cháu thì con đồng ý. Nhưng vấn đề vị trí lãnh đạo công ty Warakorn, Patiya không phù hợp với bất kỳ vị trí nào cả. Không phải vì con phiến diện hay ghét bỏ gì cháu mà công ty này đã tồn tại với dòng họ nhà mình rất lâu rồi, từ thời ông bà tổ tiên. Vì thế không nên để vào tay của một đứa trẻ con. Xin lỗi, cháu nó còn là một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch, không có một chút kinh nghiệm nào. Con cho rằng nên chuyển sang cho Pasakorn như chúng ta từng nghĩ từ trước là phù hợp nhất”.

Pasakorn, hay còn gọi là Pas, năm nay ba mươi hai tuổi, là con trai lớn của Pandon với bà vợ làm giáo sư, tiến sĩ một trường đại học. Hiện nay Pasakorn đang làm giám đốc kinh doanh trong công ty Warakorn. Trước đó mọi người đã bàn bạc và quyết định sẽ để Pasakorn lên làm chủ tịch hội đồng quản trị của công ty thay cho bà lớn Nongkhran.

“Vâng. Cháu cho rằng chú Pan nói đúng. Cháu là một đứa trẻ con nên không thể bằng phẳng Pasakorn đâu. Trao vị trí chủ tịch công ty cho nó là rất đúng”. Patiya nói nhẹ nhàng với thái độ bình thản, không thêm quan tâm.

“Không phải nói gì cả!”. Bà lớn Nongkhran nói dứt khoát rồi đưa mắt trách mắng người con trai còn lại của mình, sau đó quét mắt lườm tất cả đám con cháu trong phòng khiến tất cả im bật.

“Tôi là người quyết định việc trao cái gì cho ai, không ai được cãi lại hoặc phản đối quyết định của tôi. Cứ thử ý kiến xem, tôi sẽ không cho một đồng nào cả. Đảm bảo đấy!”.

Sau đó bà lớn Nongkhran quay sang phía Patiya hỏi: “Sao rồi Patiya? Mày đồng ý với điều kiện của tao hay từ chối? Nếu mày đồng ý, tao sẽ viết di chúc cho mày ngay nay mai”.

Đám con cháu trong phòng đặc biệt là Pasakorn cứng họng, không dám làm gì, chỉ biết ầm Ức.

Với nụ cười mỉa mai, khinh thường những người xung quanh, Patiya trả lời: “Cháu vẫn khẳng định câu trả lời cũ. Cho dù bà nội có cho cháu được thừa kế tài sản hay không, thì cháu vẫn sống theo cách của cháu không thay đổi”.

“Mày nói lại xem nào, Patiya! Tao cho mày cơ hội để trả lời lại một lần nữa. Tao nhất định sẽ không chấp nhận lời từ chối của mày đâu”.

“Tùy bà nội thôi. Hết việc với cháu rồi phải không ạ?”. Anh vừa hỏi vừa đứng dậy.

“Tao cho mày thời gian từ giờ đến tháng tới. Đến lúc đó tao sẽ điện thoại để nhận câu trả lời mới của mày”. Bà lớn Nongkhran lên tiếng trước khi Patiya bước ra khỏi phòng.

“Tùy bà nội. Cháu xin phép ạ”. Patiya chấp tay chào họ hàng rồi bước thẳng ra ngoài.

“Ồ kênh kiệu!”. Pakhinai phá vỡ bầu không khí im lặng. Câu nói của Pakhinai vừa vang lên, thì mọi người lại lên tiếng hòa theo, thì nhau nói khiến bà lớn Nongkhran phải gờ tay ngăn lại.

“Dừng! Im hết! Nếu tiếp tục bàn ra tán vào làm ảnh hưởng tới quyết định của ta, thì đừng trách ta gạch tên ra khỏi danh sách thừa kế. Ta đã quyết định rồi, vì thế việc này chấm dứt tại đây. Thôi, hôm nay ta mệt mỏi lắm rồi. Ta đi nghỉ đây”. Nói xong bà lớn Nongkhran đứng dậy thoăn thoắt bước đi, không tỏ ra mệt nhọc một chút nào cả. Những bậc lớn tuổi đều ra theo, bây giờ trong phòng khách chỉ còn các cháu trong độ tuổi thanh niên mà thôi.

Puwanai, người em sinh đôi của Pasakorn nói: “Thằng Pat thật đáng ghét. Mọi người có thấy không? Nó làm ra vẻ không biết đến ai, cứ như mình là người đặc biệt, cho mình là thần thánh tái thế ấy. Hừ! Chỉ là một thằng diễn viên phim khiêu dâm. Nói xong ghê cả mồm. Tôi không dám nói với ai rằng nó là anh họ của chúng ta. Thật buồn nôn”.

“Ai bảo là anh Pat, à tên Patiya đó là diễn viên khiêu dâm? Anh ta là đạo diễn nổi tiếng đấy nhé”. Primpau lên tiếng giải thích nhưng cũng chỉ dám nói nhỏ. Trước mặt những người họ hàng, cô không dám gọi Patiya là anh Pat vì sợ sẽ bị mọi người kết tội. Cô chưa dứt lời thì Pakhinai, người anh trai ngồi ngay bên cạnh đã cãi lại: “Thì cũng chỉ là một thằng đạo diễn nhãi nhép mà thôi. Thế Prim đã từng thấy nó đạt giải thưởng gì hay chưa? Giải XRCO, đó cũng được coi là giải Oscar đấy nhưng cũng chỉ là giải Oscar dành cho phim khiêu dâm mà thôi”. Mọi người cười ồ lên. Chỉ có mình Primpau là không cười được. Cô chỉ biết cúi đầu, cau mày và im lặng từ lúc đó.

Pasakorn thêm vào: “Đúng thế, cứ làm như mình là con cừu đen của cả nhà ấy, không coi ai ra gì, hơn nữa lại còn không chịu cúi đầu trước ai nữa, kể cả bà nội. Tôi không hiểu tại sao mọi ngày bà nội lại làm như vô cùng ghét hẳn, ai nói tới là sẽ thay đổi sắc mặt. Nhưng tới hôm nay, mọi người thấy không, lúc gặp nó thật, bà nội lại cầu cạnh nó, dâng cho nó mọi thứ ngay cả chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty”.

“Đúng vậy. Trong khi chức đó chúng ta đã thống nhất với nhau là dành cho Pas”. Payu, ba mươi lăm tuổi con trai lớn của Piyada ủng hộ. Cho dù Pasakorn là vai anh nhưng do nhiều tuổi hơn nên Payu chưa bao giờ gọi bằng anh mà chỉ gọi tên ở nhà thay thế.

Pakhinai bày tỏ quan điểm: “Đúng thế! Bà ngoại làm như vậy với Pas sao được? Nếu không tính thằng Pat thì Pas và Nai là hai cháu trai lớn của dòng họ Warakorn. Hơn nữa chúng ta lại làm việc cho công ty từ khi mới tốt nghiệp ở nước ngoài về. Bây giờ tự nhiên cho thằng Pat nhúng tay vào thì thật là không công bằng một chút nào cả. Anh là anh rất ghét cái thằng đó. Trông thấy nó anh chỉ muốn đâm cho nó học máu mồm ra. Cái bản mặt của nó khiến người ta thấy ớn, lúc nó bước vào anh đã thấy nóng mắt, buồn nôn rồi. Mà nó lại còn nhìn chúng ta bằng đuôi mắt, cứ như chúng ta là rác rưởi, coi bố mẹ chúng ta như gốc cây, không chịu chấp tay chào dù chỉ một cái. Làm thế nào để dạy cho nó một bài học bây giờ. Anh là anh muốn cho nó sặc máu chó để nó hết cái tính kiêu ngạo đó đi”.

“Thuê bọn đầu gấu đánh cho nó một trận có được không? Bây giờ nó đang nghỉ ở đâu nhỉ? Có ai biết không?”. Puwanarot, chàng trai ba mươi tuổi, người con thứ ba của Pandon hỏi.

“Đừng làm như vậy. Sẽ trở thành tin con cháu giết nhau vì tranh giành tài sản trên trang nhất các báo đấy”. Pawit, con trai lớn của Parada lên tiếng.

“Nếu vậy chúng ta phải làm gì với nó đây?”. Pakhinai hỏi ý kiến mọi người.

“Chắc chắn sẽ có cách chứ. Chúng ta phải nghĩ từ từ”. Puwanarot nêu ý kiến.

Pawit lắc đầu khi thấy không có ai nghe anh. Anh đứng lên, nói: “Tôi về đây. Ai muốn làm chuyện xấu gì thì cứ tự nhiên, tôi xin kiếu. Pit, Prim có về cùng anh luôn không?”. Pawit quay sang hỏi hai em gái.

“Có ạ”. Pitchaporn và Primpau đồng thanh trả lời trước khi đi theo anh trai ra ngoài.

“Anh Pit thật là quá thể. Mới thế đã không chịu được rồi”. Pimlapat và Pimwimon cũng bày tỏ ý kiến.

“Hai đứa không phải cố tỏ ra như vậy đâu. Vừa nãy chị để ý thấy hai đứa nhìn thằng Pat không chớp mắt còn gì. Chẳng phải hai cô cũng thích nó hay sao”. Patrawadee nói rồi chớp chớp mắt, làm như đang đi guốc trong bụng hai cô.

Pimlapat đỏ mặt cãi lại: “Thích cái gì mà thích? Chị đừng có nói linh tinh”.

Pimwimon phụ họa cùng chị gái: “Đúng thế. Đừng có kiếm chuyện với tụi em nhé. Em cũng thấy chị lén nhìn hẳn không chớp mắt đấy”.

“Đúng vậy Wadee. Cô đừng có nói người khác. Anh thấy rõ ràng cô cũng lén nhìn nó không chớp mắt. Sao tất cả các cô lại thích nó đến thế nhỉ?”. Pakhinai nói đồng thời đưa ngón tay chỉ một vòng trước khi nói tiếp: “Cái Prim cũng vậy. Mỗi lần anh chửi thằng Pat là nó lại bênh chằm chặp, cứ làm như thằng đó là chồng nó không bằng. Giờ lại đến các cô. Anh xin các cô đừng có làm như không có gì trước mặt anh nữa. Nhìn thấy mà muốn ọe”.

“Không. Chúng em có làm như không biết gì đâu”. Patrawadee cãi.

“Ừ. Cứ chối đi. Đừng để cho anh biết rằng các cô đang lén lút hâm mộ nó nhé. Bằng không anh sẽ cho các cô biết tay”. Pakhinai dọa.

“Trời, anh Pak. Ai mà thích nổi nó được chứ? Nó chỉ là một thằng diễn viên phim khiêu dâm mà thôi. Nhìn thấy là ghê tởm. Bẩn thỉu”. Pimlapat làm điệu bộ muốn nôn.

“Đúng thế. Ai mà lấy cái ngữ ấy làm giống thì sẽ xui xẻo cả bảy đời ấy chứ. Không biết đã qua tay bao nhiêu đứa rồi. Eo ôi, kinh tởm quá!”. Patrawadee không chỉ nói là còn làm điệu bộ như đang nổi gai ốc.

Pimwimon như sợ không bằng hai cô nên nói thêm: “Đúng thế. Chị ghét nó chết đi được. Đồ hư hỏng khiến cho dòng họ mình mất hết danh tiếng. Nếu nó biến mất khỏi thế giới này thật thì vui biết mấy. Đi đâu cũng xấu hổ vì có họ hàng là diễn viên phim khiêu dâm. Ủi, nói xong thấy ghê cả mồm”.

7. Chương 05

Chương 5

“Tôi đã điện thoại hẹn rồi đấy ạ. Khoảng bốn mươi lăm phút nữa họ sẽ tới. Còn đây là lịch làm việc ngày mai ạ”. Ông Chong nói rồi đưa tập tài liệu cho Patiya.

Tiếng nói của ông Chong kéo Patiya ra khỏi dòng hồi ức. Anh nhận tập tài liệu rồi nói nhỏ: “Bác Chong sắp xếp thời gian để tôi gặp luật sư ở đây nhé”.

Patiya trở về Thái Lan được gần một tuần thì nhận được trát của tòa án yêu cầu đến lấy lời khai trong vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên, vì vậy anh vội quay trở lại Mỹ ngay.

“Vâng ạ. Tôi đã sắp xếp thời gian để sáng nay cậu được nghỉ ngơi. Chiều mai cậu hãy gặp luật sư”. Luật sư mà Patiya thuê là một luật sư giỏi nhất bang California với cái giá đắt khủng khiếp.

Vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên bé gái mười bốn tuổi lại là một rắc rối nảy sinh từ những phụ nữ hâm mộ anh. Tất cả các bà, các cô đều say đắm anh, tìm đủ mọi cách để lừa anh lên giường. Các lần đó, anh đều khéo léo thoát ra được, đúng như câu nói “Biết trốn có cánh, biết tránh có đuôi”. Nhưng tới trường hợp gần đây nhất là một cô diễn viên nhí của Hollywood. Patiya sơ suất nên bị cô bé bỏ thuốc mê. Anh khẳng định với cảnh sát là không xâm hại cô bé nhưng bố mẹ cô bé lại bắt quả tang hai người đang trong tình trạng không mặc quần áo nên không tin, họ đã buộc tội anh lạm dụng con gái họ.

Chết tiệt! Người trong tình trạng hôn mê bất tỉnh thì làm sao có sức mà sex chứ, “vũ khí” đâu có “làm việc” cho? Ông Chong vừa nghĩ vừa thấy tức giận. Nhưng cảnh sát không tin, họ lấy cớ là tìm thấy tinh dịch của Patiya trên người cô bé. Bây giờ vụ án đang được tiến hành điều tra để làm sáng tỏ.

“Thế lịch của ngày kia đã xong chưa ạ?”. Patiya hỏi rồi đứng dậy để đi tắm và đợi mát xa ở phòng tập thể hình.

“Xong rồi ạ. Nhưng tôi chưa in ra. Nếu tôi nhớ không nhầm thì công ty...”. Ông Chong nhắc tên công ty sản xuất phim khiêu dâm tầm cỡ mà Patiya đang làm việc rồi nói tiếp: “Xin đổi lịch quay phim sớm hơn thành ngày kia ạ”.

Ông Chong muốn nói tới bộ phim gonzo sẽ quay tại khách sạn. Patiya gật đầu, thể loại phim gonzo chỉ quay mất khoảng bốn, năm tiếng đồng hồ bởi phần lớn là những cảnh yêu đương.

Patiya trả lời: “Ok. Cứ theo thế đi ạ. Dù sao cũng phiền bác Chong hẹn đoàn làm phim của tôi trong ngày tiếp theo nhé. Tôi muốn bắt đầu chọn lựa diễn viên và tìm địa điểm quay phim vì phần kịch bản đã xong rồi”.

“Được thôi cậu Pat”. Ông Chong trả lời một cách lễ phép rồi nhìn theo bóng cậu chủ đi thẳng tới thang máy để lên tầng trên.

Bộ phim trước đây mà Patiya là đạo diễn kể về câu chuyện của đội dò phá bom mìn trong chiến tranh Iraq được công chiếu đã nhận được sự phản hồi tích cực của khán giả Mỹ, Anh và Trung Đông cũng như từ các phương tiện thông tin đại chúng trong phạm vi rộng. Bộ phim đem lại khoản lợi nhuận đáng kể và nằm

trong danh sách những đĩa phim được thuê nhiều nhất của Netflix(1). Bộ phim trở thành đối thủ nặng ký có thể giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar(2) trong đầu năm tới bởi trước đó nó đã giành giải phim xuất sắc nhất của Hội phê bình điện ảnh quốc gia và Viện Phê bình điện ảnh ở New York, Chicago và cả Los Angeles rồi.

(1) Netflix là công ty cho thuê băng đĩa phim trực tuyến lớn nhất thế giới, được thành lập bởi Reed Hastings. Hiện nay công ty này có số lượng thành viên lên tới hơn 5,2 triệu người.

(2) Giải Oscar bao gồm tất cả 24 hạng mục. Hạng mục lớn nhất và quan trọng nhất trong lễ trao giải là bộ phim xuất sắc nhất. Bởi để giành được giải thưởng này, một bộ phim phải hội tụ được các yếu tố tốt nhất từ khâu sản xuất, đạo diễn, diễn xuất, viết kịch bản. Do đó, tác phẩm đạt giải này được coi là vinh dự nhất. Người lên nhận giải có thể là đạo diễn hoặc nhà sản xuất có tên chính thức trong bộ phim đó. Trong lịch sử chưa từng có bộ phim nào dành được hơn 11 giải thưởng. Các bộ phim dành được nhiều nhất 11 giải thưởng bao gồm Ben-Hur, Titanic và Chúa tể của những chiếc nhẫn: Phần “Sự trở lại của nhà vua”.

Vì vậy, khi anh đề xuất ý tưởng bộ phi tiếp theo với nhà đầu tư họ liền hào hứng nhận lời ngay. Patiya đề xuất ý tưởng làm phim về một cựu điệp viên Mỹ chạy trốn sự truy sát với cách giải quyết sáng tạo và kết thúc bất ngờ. Nhà đồng sản xuất nhận thấy đây là một ý tưởng rất hấp dẫn và có tính khả thi cao nên đã bật đèn xanh, dành cho anh một khoản kinh phí lớn để thực hiện. Với bộ phim này, Patiya vừa là đạo diễn, vừa là biên kịch, vừa là giám đốc sản xuất.

Anh mất hơn bốn tháng để hoàn thành kịch bản bộ phim. Qua nhân vật là một người đàn ông luôn sống trong mâu thuẫn, anh muốn phơi bày bộ mặt thật của thế giới ngầm. Để làm được điều này, anh đã phải tham khảo thông tin từ rất nhiều chuyên gia tình báo và gián điệp. Chàng đạo diễn trẻ quyết tâm tạo nên một tác phẩm điện ảnh với những cảnh quay thật đẹp trước công chúng.

Phải nói rằng nhân viên cảnh sát Thái Lan đã làm việc một cách rất nhanh chóng và hiệu quả. Hôm qua Pare vừa mới xin đội trưởng Tula thông tin về lịch sử dòng họ Warakorn, thì hôm nay tất cả đã nằm gọn trong tay cô. Paremai vừa đọc vừa nhấm nháp cả phê ngoài ban công phía trước nhà.

Sau khi đọc xong gần hai trang tài liệu, cô nắm được một thông tin rất đáng chú ý. Dòng họ Warakorn được truyền lại từ thời vua Rama V. Ông tổ của dòng họ này vốn là quan cận thần và được vua Rama VI ban cho tên dòng họ. Các thế hệ con cháu sau này vẫn tiếp tục hầu hạ các đời vua và đều giữ vị trí cao trong chính phủ, nếu không phải là tướng lĩnh quân đội, luật pháp thì cũng là bác sĩ, giáo viên, đại sứ hay cảnh sát. Trong đó nhánh phả hệ của bà lớn Nognkhran là đáng quan tâm. Bà có bốn người con cả trai lẫn gái trong đó đáng chú ý nhất là Piriya, có vợ là một người mẫu quốc tịch Mỹ và một con trai tên là Patiya Warakorn.

Nét mặt Paremai thể hiện niềm vui chiến thắng khi thấy Patiya là một thành viên của dòng họ Warakorn. Thực ra cô đã được nghe điều này từ đội trưởng Tula nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn thích thú hơn rất nhiều.

Sau khi đã đọc tập tài liệu, Paremai đặt miếng bánh gừng bỏ xuống đĩa rồi bắt đầu tìm kiếm trên Google.

Cô thử tìm kiếm bằng tất cả các từ khóa, kể cả tên họ Warakorn bằng tiếng Anh. Ngay khi gõ cụm từ này, Google lập tức trả về hàng loạt kết quả. Lần trước cô mới tìm kiếm đường link có cụm từ “Patiya Warakorn” nên khi đường link dẫn đến trang web cô không mong muốn, cô liền bỏ qua. Nhưng lần này cô đưa mắt đọc tất cả các đường link một cách cẩn thận, không để sót một địa chỉ nào. Mắt cô liếc vào một đường link, ngay lập tức thấy một tin đáng chú ý: “Viện Warakorn – Khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên phim khiêu dâm đang tiến hành thành lập bởi đạo diễn kiêm diễn viên phim khiêu dâm cực kỳ nổi tiếng – Manuel Warakorn”.

Paremai nhú mày vì trong sơ đồ cây phả hệ mà cô có được không có cái tên Manuel Warakorn. Nhưng khi dùng cụm từ Manuel Warakorn để tìm ảnh trong Google, cô sững sờ, Manuel và Patiya là một.

Lạy Phật! Thảo nào không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì về hắn ta, hóa ra là vì hắn sử dụng tên Manuel Warakorn.

Cô tiếp tục tìm kiếm thông tin của Manuel bằng tên tiếng Anh trong Google, ngay lập tức tất cả các địa chỉ trang web liên quan tới anh ta đều được xuất hiện. Cô đọc lướt qua và rất thất vọng khi biết Manuel sống ở Mỹ đã được hai mươi một năm, đến nay chưa từng trở về Thái Lan, quê hương của mình lấy một lần.

Nội dung trong đó còn cho biết, Manuel là con lai Thái Lan – Mỹ, ba mươi sáu tuổi, là đạo diễn chủ công ty sản xuất phim kiêm diễn viên phim khiêu dâm nổi tiếng nhất hiện nay. Anh sinh ra ở Thái nhưng chuyển tới sống ở Mỹ từ khi mười lăm tuổi, tốt nghiệp cử nhân và thạc sĩ tại trường Đại học New York. Sau đó anh chuyển tới sống ở thành phố Los Angeles để gia nhập thế giới điện ảnh Hollywood. Từ một nhân viên trong đoàn làm phim, anh đã trở thành đạo diễn hàng đầu. Ba năm tiếp theo, anh tham gia đóng bộ phim khiêu dâm đầu tiên và đã đoạt giải thưởng của XRCO. Kể từ đó danh tiếng của Manuel nổi như cồn.

Hiện nay Manuel là diễn viên phim khiêu dâm của một công ty sản xuất phim khiêu dâm tầm cỡ nhất bang California. Anh có cát sê lên tới hàng chục triệu đô la, đây là số tiền cao nhất từng trả cho các diễn viên phim khiêu dâm trẻ tuổi. Thông tin trong trang web còn đề cập tới bộ phim Manuel từng đạo diễn và bộ phim mới nhất đang được sản xuất với những đánh giá phản hồi tích cực.

Đọc tới đây, Paremai đỏ bừng mặt. Cho dù anh được công nhận là một đạo diễn tài năng nhưng anh cũng là một diễn viên phim khiêu dâm nổi tiếng của Mỹ. Cô nhấp chuột vào đường link tiếp theo, là trang chủ các bộ phim khiêu dâm mà Manuel tham gia. Để tải được chắc chắn phải đăng ký làm thành viên và mất phí thanh toán bằng thẻ tín dụng. Paremai vội vàng nhấp chuột tắt trang web đó ngay lập tức.

Cô đọc tiếp các trang web khác, thấy các tin tức anh tham gia một số sự kiện với các diễn viên khác, trong đó có cả diễn viên Hollywood và diễn viên phim khiêu dâm. Ngoài ra, còn có những tin như anh đang tìm hiểu hay có tình cảm với ai, tin anh bị buộc tội lạm dụng trẻ vị thành niên là một bé gái mười bốn tuổi và các tin linh tinh khác. Tất cả cho thấy anh thực sự là một người nổi tiếng luôn được các phóng viên săn đón.

Paremai ngẩng mặt lên khỏi màn hình máy tính, cô nghĩ, tuy Manuel Warakorn là một người đàn ông dính vào nhiều chuyện bê bối nhưng cô phải xóa tên anh ta khỏi danh sách những kẻ tình nghi bởi kể từ khi anh ta sáng Mỹ, chưa thấy xuất hiện nguồn tin nào cho biết anh đã từng quay trở lại Thái Lan.

Vậy ai là thủ phạm nếu không phải là Patiya Warakorn? Paremai bắt đầu suy nghĩ mông lung. Có lẽ cô nên gọi điện bàn với đội trưởng Tula chẳng? Tiếng chuông điện thoại di động của cô chợt vang lên.

“Đội trưởng đấy ạ? Em đang định gọi cho anh đây”.

“Có gì mới không?”.

“Có ạ. Có vẻ như chúng ta phải loại Patiya ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi vì theo thông tin em tìm thấy, thì anh ta đã chuyển sang Mỹ sống cách đây hai mươi một năm và kể từ đó chưa về Thái lần nào”.

“Sai rồi Pare ạ. Hắn ta là kẻ tình nghi số một đấy. Anh gọi cho em cũng là để thông báo tin này”.

“Sao cơ ạ? Đội trưởng nói thế là ý gì ạ?”.

“Anh đã kiểm tra với Cục Xuất nhập cảnh, Patiya đã trở về Thái Lan vào tuần trước và mới trở về Mỹ ngày hôm qua”.

“Lạy Phật! Hắn ta về Thái Lan làm gì?”. Paremai lẩm bẩm trong cổ họng.

“Có chứng cứ trong tờ khai hải quan cho thấy hắn ta nghỉ ở khách sạn...”. Đội trưởng Tula nhắc tên một khách sạn nổi tiếng có giá thuê phòng cắt cổ giữa thủ đô Bangkok, sau đó anh kể tiếp: “Và có tin không chính thức trên trang xã hội của các báo ra hôm nay nói rằng hắn ta về thăm bà lớn Nongkhran Warakorn, bà nội của hắn vào thứ bảy tuần trước. Bởi vậy, tất cả khách hàng tới check in khách sạn nơi xảy ra vụ án đều là những kẻ tình nghi. Trong đó, tên Patiya Warakorn là kẻ tình nghi số một”.

“Có lẽ là hắn đã tới nghỉ tại đó trước khi Mai mất à?”. Paremai hỏi bằng giọng kinh ngạc.

“Đúng vậy”.

“Có nghĩa là hắn ta ở Thái Lan trong suốt thời gian Mai bị giết ạ?”.

“Đúng thế. Bởi vì hắn vừa bay về Mỹ ngày hôm qua sau khi chúng ta tìm thấy xác của Yaimai được một ngày. Có thể hắn ta có liên quan tới vụ án này. Bây giờ chỉ chờ đợi kết quả từ cuộn băng của camera bí mật mà thôi. Hôm nay anh đã có được đĩa do khách sạn gửi đến rồi. Nếu đúng là hắn, anh có thể làm đơn gửi tòa án để ra lệnh bắt hắn ngay lập tức”.

Thông thường trong một vụ án giết người, nếu các bằng chứng trước tòa không rõ ràng, nhân viên cảnh sát có thể ra lệnh yêu cầu hoặc triệu tập kẻ bị tình nghi đến để xin mẫu tóc, móng tay, làm xét nghiệm máu xem có trùng khớp với chứng cứ mà cảnh sát có hay không chứ không ra lệnh bắt giữ. Nhưng trong trường hợp kẻ bị tình nghi chạy trốn, cảnh sát có thể xin tòa án ra lệnh bắt giữ mà không cần phải có giấy triệu tập từ trước.

“Nếu vậy phải làm đơn sang Mỹ yêu cầu họ đưa thủ phạm về nước đúng không ạ?”

“Đúng vậy. Sau khi có được lệnh bắt giữ, anh sẽ liên hệ với Bộ Ngoại giao của Thái Lan để yêu cầu họ liên hệ với Bộ Ngoại giao của Mỹ tiến hành việc đưa thủ phạm về nước. Nhưng để bắt được thủ phạm chắc phải cần nhiều thời gian vì phải trải qua quy trình gồm nhiều bước”.

“Nếu vậy ra thông cáo báo chí về diễn biến mới của vụ án trước có được không ạ? Ít nhất mọi người sẽ được thấy sự tiến triển của vụ án ra sao”.

“Được. Anh sẽ tổ chức họp báo ngay sau khi có được kết quả từ việc kiểm tra camera bí mật. Có thể là ngày mai”.

“Tốt quá. Pare sẽ điện thoại báo cho các bạn phóng viên của tất cả các tờ báo tới đưa tin. Điều đó sẽ giúp cho tin tức lan truyền nhanh hơn”.

Mặt bà lớn Nongkhran biến sắc ngay lập tức sau khi xem xong bản tin buổi tối, tay bà run run với lên bấm công tắc trên bàn để gọi người phục vụ.

“Bà lớn gọi con ạ?”. Người giúp việc vội vàng đến ngay tức thì.

“Gọi điện cho thằng Pat giúp tôi. Nhưng trước khi gọi cho nó, hãy gọi tới tất cả các tòa soạn, gọi cho bằng hết cho tôi đã”.

Amporn rất ngạc nhiên nhưng bởi được dạy là phải tuân lệnh chủ mà không được hỏi bất cứ điều gì nên bà im lặng thực hiện.

Các kênh truyền hình nổi tiếng đưa bản tin buổi tối rằng cảnh sát phát đi một thông cáo báo chí về diễn biến mới của vụ án hiếp dâm và giết nữ sinh viên đại học nổi tiếng, em gái của một phóng viên đang làm việc cho một tờ báo tầm cỡ. Cảnh sát đã nắm giữ những manh mối về kẻ tình nghi, từ những đoạn hội thoại chat giữa nạn nhân và kẻ giết người, băng ghi hình từ camera quay từ góc cao, hơn nữa thủ phạm đeo kính đen nhưng vẫn nhận ra hình dáng của hắn gần giống với Patiya.

Phát thanh viên truyền hình còn cho biết thêm thông tin Patiya là cháu trai của bà lớn Nongkhran và những thông tin về lịch sử dòng họ Warakorn. Trong khi phát thanh viên đang đọc những thông tin thêm đó, trên màn hình tivi liên tục xuất hiện ảnh của Patiya và bà lớn Nongkhran.

Bà lớn Nongkhran hết sức tức giận vì Patiya quay về Thái Lan chưa đến một tuần mà đã lại gây chuyện bê bối cho dòng họ Warakorn, trong khi đó vụ kiện về tội lạm dụng trẻ vị thành niên vẫn chưa được giải quyết. Bà lớn Nongkhran sợ rằng thanh danh của dòng họ sẽ bị tổn hại nhiều hơn nữa nếu những thông tin này xuất hiện trên các mặt báo vào ngày mai. Vì vậy bà lệnh cho người giúp việc gọi điện tới tất cả các tòa soạn để bịt kín tin này.

“Tôi là Nongkhran Warakorn”. Giọng bà hách dịch: “Giúp tôi bỏ tin về Patiya, người bị tình nghi trong vụ án giết nữ sinh viên đại học được không?”.

Bà lớn Nongkhran tự giới thiệu về mình rồi thẳng thắn nêu lý do sau khi nhân viên tòa soạn nhận điện thoại và nói mấy cho biên tập viên trang nhất.

“Chào bà lớn. Rất tiếc phải xin lỗi bà, chúng tôi không thể gỡ bỏ tin này bởi đã cho sắp chữ mất rồi. Ngày mai nếu phía bà lớn muốn cải chính thông tin gì thì phía chúng tôi sẽ sẵn sàng đáp ứng ạ”.

Hơn nữa tiếng đồng hồ tiếp theo, bà lớn Nongkhran đều nhận được câu trả lời không khác gì câu trả lời đầu tiên từ sáu tòa soạn báo còn lại. Bà lớn Nongkhran mím chặt môi khi đặt ống nghe xuống, chưa kịp mở miệng phản nản, thì đám con cháu đã bước vào phòng, khung cảnh không khác gì ngày tụ họp gia đình.

“Mẹ đã xem bản tin buổi tối chưa ạ? Tất cả các kênh đều đưa một tin giống nhau, Patiya là kẻ tình nghi trong vụ án hiếp dâm và giết nữ sinh viên đại học, hiện cảnh sát đã ra lệnh bắt giữ rồi”. Parada nói ngay khi vừa bước vào. Tất cả mọi người cùng ngồi xuống ghế, bàn luận về bản tin buổi tối.

“Mẹ đã xem rồi. Đang bảo Amporn điện thoại cho nó để nó quay về Thái Lan gấp đây”.

“Mẹ gọi điện để bịt các tin trên báo trước không tốt hơn ạ? Nếu tất cả các báo đều đưa tin lên trang nhất cùng lúc vào ngày mai thì chắc chắn sẽ không còn gì tồi tệ hơn”. Piriya, con gái út của bà nhẹ nhàng lên tiếng.

“Mẹ đã gọi rồi nhưng tất cả các tòa soạn đều nói rằng đã sắp chữ mất rồi, không kịp gỡ bỏ”.

Đám con cháu đều thở dài thườn thượt rồi cùng bán tán xôn xao.

“Dừng lại! Dừng lại!”. Bà lớn Nongkhran đưa tay cản lại: “Dù có nói gì thì bây giờ cũng không làm cho sự việc tốt hơn được. Im lặng đi! Ta sẽ điện thoại cho nó”.

Mọi người im bặt để nghe cuộc nói chuyện giữa bà lớn Nongkhran và Patiya.

Patiya dậy từ lúc gà gáy để tập thể dục ở phòng tập theo thói quen. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, anh đặt hai quả tạ xuống trước khi bước lại ấn phím nhận cuộc gọi.

“Patiya nghe đây ạ”.

“Pat! Bay về Thái Lan ngay bây giờ đi! Ở đây xảy ra chuyện lớn rồi”.

Patiya nhú mày, đưa tay với chiếc khăn mặt trên móc lau khô mồ hôi rồi hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ? Ai sống, ai chết ạ?”.

“Không phải ai mà là mày đấy, Pat. Nếu mày không về ngay thì lệnh bắt giữ để được gửi đến cửa nhà mày đấy”.

“Bà nội đang nói đến chuyện gì vậy ạ?”. Patiya nhẹ nhàng hỏi rồi bước đến cầm chai nước trong tủ lạnh, mở nắp và tu một ngụm.

“Chuyện gì ấy à? Chuyện ăn vào mồm, uống vào miệng mà còn hỏi nữa. Mày còn làm chuyện xấu xa gì nữa bên cạnh chuyện cưỡng hiếp con bé diễn viên trẻ Hollywood hả?”.

“Cháu không có thời gian để chơi trò hỏi đáp với bà nội đâu ạ. Nếu bà biết gì thì nói đi. Về trường hợp của con bé đó cháu đã nói là cháu bị oan mà”. Patiya cãi lại.

“Thế còn trường hợp nữ sinh viên em gái một phóng viên báo...”, bà lớn Nongkhran nhắc tên một tờ báo nổi tiếng trước khi nói tiếp: “Mày cưỡng hiếp rồi giết nó, chuyện đó có thật hay không?”.

“Cái gì ạ?”. Patiya hỏi giật giọng.

“Mày vào ngay trang web của tờ... đi”. Bà lớn Nongkhran nêu tên trang web của một tờ báo nọ trước khi nói tiếp: “Vào mà kiểm tra tin về mày đi. Ở đó có đoạn clip buổi họp báo của đội trưởng Tula, người chịu trách nhiệm vụ án đấy. À, mà mày hãy chuẩn bị tinh thần cho tốt vào. Không khéo mày còn khiến cả dòng họ Warakorn xui xẻo theo mày nữa. Không phải không khéo mà bây giờ tao đang bị xui xẻo theo mày rồi vì tên của tao, ảnh của tao đã bị đưa lên tất cả các kênh truyền hình rồi kia kìa”.

Patiya cười trong cổ họng: “Cháu có thể giúp gì được ạ? Dòng họ Warakorn vĩ đại trở thành mâm cỗ ngon lành cho các phóng viên thì cũng là chuyện bình thường thôi. Vậy đã bà nội nhé! Cháu đang tập thể dục”.

Patiya không biết rằng người ở đầu dây bên kia đang cứng họng khi thấy thái độ không thèm đoái hoài gì của anh.

“Mày không cảm thấy gì sao, Patiya? Đây là chuyện chết người, liên quan đến mày vậy mà còn có bụng dạ tập thể dục sao?”.

“Vâng”. Patiya trả lời bình thản, giọng rất khiêu khích.

“Thế mày có định về Thái Lan hay định đợi cho lệnh bắt giữ nằm ở cửa nhà mày?”.

“Chuyện đó cháu vẫn chưa quyết định. Để cháu quyết định rồi bà nội sẽ biết ngay thôi. Chúc bà ngủ ngon nhé”.

Patiya cúp máy, nét mặt hồ hởi của người vừa trêu được người khác lúc nãy lập tức thay đổi sang nghiêm nghị và lạnh lùng như một người hoàn toàn khác. Anh bước thẳng tới thang máy, xuống phòng làm việc, mở máy tính và nhấp chuột vào trang web mà bà lớn Nongkhran nói. Sau đó anh nhanh chóng tìm phần tin pháp luật.

Sững sờ! Patiya chỉ nghĩ được một từ duy nhất ngay khi đọc xong toàn bộ phần tin đó. Với những đoạn hội thoại chat và hình ảnh từ camera bí mật mà cảnh sát lấy làm bằng chứng để đưa ra trong buổi họp báo, anh biết ngay có kẻ đã lên kế hoạch đổ tội cho anh một cách hoàn hảo, từ việc làm giả chứng minh thư nhân dân cho tới giả mạo chữ ký của anh. Tệ hơn nữa là các trang báo mạng của Thái Lan còn lục lọi lai lịch của anh từ chi tiết như anh đang tham gia đóng những bộ phim khiêu dâm nào cho đến việc đang bị buộc tội trong vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên ra sao. Tiếng Thái gọi là “phơi bày” phải không? Patiya tự nhủ.

Patiya ấn máy liên lạc intercom: “Đặt cho tôi một vé về Thái Lan sớm nhất có thể. À không, gọi cho David trước”. David là luật sư mà anh thuê bào chữa trong vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên bé gái mười bốn tuổi. Anh nói tiếp: “Liên lại với ông ấy được thì nói rằng tôi báo ông ấy cùng bay sang Thái Lan với tôi. Nếu David không rảnh thì đặt một vé cho tôi trước đã rồi đặt cho David bay sang sau. Còn nếu ông ấy rảnh thì hãy đặt chuyến bay càng sớm càng tốt cho cả hai chúng tôi”.

“Nếu David hỏi lý do thì trả lời sao ạ?”.

“Không phải lo. Tôi sẽ điện thoại cho ông ấy”.

Patiya rời tay khỏi intercom rồi đưa mắt tìm kiếm các tin trước đó trên các trang báo mạng. Tin cho biết thời gian mà cô gái chết trùng với thời gian anh ở Thái Lan, trước khi anh quay về Mỹ chỉ hai ngày. Anh tìm kiếm thông tin về nạn nhân trên Google nhưng không có, vì trong tin không nêu tên họ của nạn nhân mà chỉ có tên của người chị gái là Paremai Akharathewa, phóng viên của một tờ báo nổi tiếng. Patiya nhấp chuột tìm thông tin về Paremai. Ngay lập tức sắc mặt của Patiya thay đổi, đôi mắt đang nhìn bức ảnh cùng những dòng thông tin về Paremai trên internet nhấp nháy liên tục.

Việc tiếp theo mà Patiya làm là tìm số điện thoại của đồn cảnh sát, nơi làm việc của đội trưởng Tula. Anh điện thoại tới đồn, tự giới thiệu với nhân viên cảnh sát nhận điện thoại rồi hỏi xin số của đội trưởng Tula mà không cần quan tâm xem lúc này là mấy giờ. Anh nói với đội trưởng rằng sẽ về để bào chữa tại tòa nên không cần xin dẫn độ làm gì cho phức tạp và mất thời gian. Đầu dây bên kia hỏi về vụ việc nhưng anh từ chối nói qua điện thoại, bảo rằng sẽ về để lấy lời khai khi có luật sư của anh ở đó. Đội trưởng Tula xin số điện thoại và địa chỉ có thể liên lạc được ở cả Thái Lan và Mỹ của anh rồi mới chịu cúp máy.

Patiya tìm các công ty thám tử ở Thái Lan qua Google. Anh chọn một công ty được thành lập khá lâu và được xếp hạng cao. Sau khi có được số điện thoại, anh gọi điện ngay lập tức. Thật may là công ty vẫn còn nhân viên trực điện thoại trong khi ở Bangkok lúc đó đã hơn tám giờ tối. Anh liên hệ để thuê công ty đó điều tra lai lịch của Paremai Akharathewa với giá tiền cao gấp mười lần bình thường với điều kiện thông tin chi tiết về lai lịch kèm theo ảnh của hai cô gái phải có trong tay ngay khi anh về tới Thái Lan. Anh sẽ báo chi tiết về lịch trình bay với họ sau.

8. Chương 06

Chương 6

Chiếc máy bay nhằm thẳng hướng sân bay Suwannabhumi.

Patiya bay về Thái Lan cùng với thám tử David Cook và ông Chong. Ông Chong xin được đi theo vì lo lắng cho sự an toàn của anh. Khi anh ngồi xuống ghế, thắt dây an toàn, cảm tờ báo tiếng Thái mà nữ tiếp

viên hàng không Thái Lan đẩy xe đi phát cho khách, sắc mặt anh liền biến đổi ngay khi nhìn thấy dòng tin cùng bức ảnh của mình hiện lên rõ mồn một trên trang nhất của một tờ báo nổi tiếng.

Hèn gì khi anh vừa bước chân lên máy bay, các cô tiếp viên và hành khách trong khoang hạng nhất đều nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ. Patiya nghĩ thầm.

Tờ báo đưa tin không khác gì so với trang báo mạng mà anh đã đọc, chỉ khác ở chỗ có thêm thông tin nói rằng anh đã tự liên lạc để xin trình diện với đội trưởng Tula nhằm bào chữa tại tòa. Sau đó là những thông tin thêm thắt như danh sách đầy đủ các bộ phim khiêu dâm và bộ phim Hollywood có sự tham gia của anh, hơn nữa còn có chi tiết vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên bé gái mười bốn tuổi. Bài viết cho biết, anh và cô bé diễn viên Hollywood thân mật với nhau ra sao trước khi xảy ra việc kiện tụng đó. Nội dung bài viết tỏ ra xem thường, khiến người bị nêu danh rất muốn kiện người viết vì tội xúc phạm danh dự người khác.

Patiya liếc nhìn tên tờ báo..., không thấy ngạc nhiên nữa khi thấy đây là tờ báo nơi Paremai làm việc. Hình ảnh Paremai mà anh tìm kiếm được trên Google dần hiện rõ trong trí nhớ.

“Đẹp mà tai quái” là danh xưng có vẻ phù hợp với cô. Đọc xong bài báo anh có thể đoán được cô là người viết. Patiya nghĩ và rất muốn gặp công ty thám tử càng sớm càng tốt.

“Pat, anh cười gì thế?”. David quay sang hỏi khi nhìn thấy ông chủ tạm thời của mình đang mỉm cười trong khi đọc báo.

“Không. Tôi cười bài báo viết về mình”. Patiya trả lời rồi vội gấp tờ báo.

David nhú mày, nói: “Anh giỏi thật đấy. Chỉ trong hai tháng gặp liền hai vụ án lớn, thế mà vẫn cười được. Hơn nữa thấy hình của mình chiếm cả trang báo mà vẫn cho là chuyện nực cười. Tinh thần của anh thật là tốt”.

“Anh không nói kháy tôi đấy chứ?”. Patiya nghiêm mặt nhắc nhở.

“Không”. David trả lời rồi bật cười.

“Tôi có thể làm gì được nữa khi nó đã xảy ra rồi. Hơn nữa, cả hai trường hợp đều không phải sự thật. Trường hợp thứ nhất tôi bị bỏ thuốc mê, còn trường hợp sau tôi bị vu cáo, có người lợi dụng lúc tôi quay về Thái Lan để dựng chuyện buộc tội tôi”.

“Anh có quen người đàn ông trong cuốn băng ghi hình không? Hắn ta có hình dáng rất giống anh”.

Patiya lắc đầu: “Hắn đeo kính lại đeo râu giả, hóa trang như vậy sao tôi biết là ai được”.

“Nhưng hắn phải là người quen của anh. Nếu không hắn sẽ không biết được nhất cử nhất động của anh chính xác đến như vậy”.

“Tôi đoán có lẽ là một trong số những người họ hàng của tôi vì có rất nhiều người ghét tôi đến tận xương tủy”.

“Có những ai có hình dáng giống với anh?”.

Patiya cố nhớ lại cái ngày tụ họp gia đình một lần nữa: “Tôi cũng tự hỏi mình câu này sau khi xem cuốn băng ghi hình nhưng không thể nào nhớ ra được. Đây là câu hỏi rất khó vì bọn họ đều có hình dáng gần giống với tôi, chỉ khác nhau về chiều cao mà thôi. Camera lại quay từ vị trí trên cao nên không thể đo được chiều cao của thủ phạm?”.

David lấy cuốn sổ và cây bút ra ghi: “Anh hãy kể cho tôi nghe xem hôm anh đi gặp họ hàng, có những ai ở đó?”.

“Tôi chỉ nhớ là có bà nội Nongkhran, ông trẻ, bà trẻ là em trai và em gái bà nội, chú Pandon, cô Parada, còn lại là các con của các cô chú ấy”. Rồi Patiya kể tên từng người mà anh nhớ được. Sau đó nói tiếp: “Theo tôi nhớ thì không có con rể, con dâu hay cháu dâu trong cuộc họp ngày hôm đó”.

“Chúng ta không thể xóa tên của bất kỳ ai khỏi danh sách những kẻ tình nghi được”.

Patiya nói tên của những người còn lại trong dòng họ cho viên luật sư nghe.

“Trong ngày gặp họ hàng, bà lớn Nongkhran đã nói những gì?”. Viên luật sư hỏi tiếp.

“Bà bảo tôi hủy bỏ việc thành lập Viện Warakorn khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên phim khiêu dâm. Bà cho rằng việc làm đó làm bại hoại thanh danh của dòng họ. Bà còn nói nếu tôi chịu từ bỏ ý định đó và không làm những việc xấu xa nữa, bà sẽ trao toàn bộ tài sản thuộc quyền thừa kế của bố tôi cho tôi, hơn nữa còn cho tôi giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Bằng không bà sẽ trao toàn bộ tài sản thuộc quyền thừa kế của bố tôi cho những người họ hàng đã làm rạn danh dòng họ”.

“Có rất nhiều người có được cơ hội này đúng không?”.

“Chắc chắn rồi. Có rất nhiều người vì những người thuộc dòng họ Warakorn đều làm vẻ vang cho dòng họ cả, nếu không bởi khả năng của mình thì cũng là bởi có công lao đối với đất nước”.

“Tài sản thuộc quyền thừa kế của cha anh có nhiều không?”.

Patiya nêu từng mục cho viên luật sư nghe. Khi thấy người đối thoại tròn mắt, anh cười và nói rằng: “Lúc tôi nghe bà nội nói cũng suýt chút nữa thì ngủ mất đấy”.

David sửa lại cặp kính. Ông biết rằng bản thân Patiya đã có vốn tài sản khổng lồ rồi. Nhưng nếu gộp cả phần thừa kế của bố anh thì anh sẽ trở thành một tỷ phú tầm cỡ thế giới.

“Có vẻ như tôi có không ít kẻ thù đúng không?”. Patiya mỉm cười hỏi.

“Không ít đâu”. David thừa nhận rồi hỏi tiếp: “Thế hôm chủ nhật, vào ngày xảy ra án mạng anh đã làm gì, ở đâu? Tại sao lại không quay về Mỹ trong khi anh đã xong việc với bà lớn Nongkhran rồi”.

“Tôi ở thêm hai ngày để đi viếng mộ cha mẹ. Gia đình tôi khác biệt với gia đình khác trong dòng họ ở chỗ bố tôi chuyển sang theo đạo Thiên chúa như mẹ tôi. Vì vậy họ được chôn ở nghĩa trang tỉnh Nakhon Parhom”.

“Có nghĩa là vào ngày xảy ra vụ án, anh đã đi ra ngoài tỉnh để viếng mộ bố mẹ của anh?”.

“Đúng vậy”.

“Có nhân chứng nào có thể làm chứng anh ngoại phạm không?”.

Patiya lắc đầu: “Tôi thuê taxi đi một mình, mà tôi lại không nhớ được biển số xe”.

Trong mấy ngày ở Thái, đi đâu anh cũng sử dụng xe dịch vụ của khách sạn. Nhưng hôm đó khách sạn lại hết xe nên anh phải nhờ khách sạn gọi xe hơi ở ngoài cho.

“Nhân viên của khách sạn có thể ghi lại biển số xe”. David nêu ý kiến.

“Tôi không chắc chắn, nhưng dù sao cũng thử kiểm tra xem sao”.

“Tôi sẽ thử bàn bạc với ông Weha xem sao”. Weha là vị luật sư người Thái mà Patiya thuê để cùng biện hộ với David.

Ngay khi đoàn của Patiya bước ra khỏi tòa nhà dành cho khách cùng với va ly đồ đạc, một cảnh tượng náo loạn đã xảy ra ở cửa ra vào, giới phóng viên truyền thông từ báo viết, truyền hình và phát thanh, thông tấn xã của các nước thường trú tại Thái Lan cho tới nhiếp ảnh, quay phim đứng chen chúc nhau ở lối ra để đợi đưa tin. Tất cả ồa vào bao vây Patiya. Điều đó cho thấy các phóng viên đã biết trước lịch trình của anh. Nhóm vệ sĩ của Sila và nhân viên cảnh sát mà Sila liên hệ tới giữ trật tự phải vào ngăn họ lại.

Sila Waralak không những là thám tử mà còn là vệ sĩ tốt nhất của công ty thám tử hàng đầu ở Thái Lan mà Patiya đã thuê anh để tìm hiểu lai lịch của Paremai và em gái cô.

Các phóng viên biết trước lịch trình của Patiya cũng là do đội trưởng Tula đã điện thoại báo cho Paremai, cô thông báo cho các bạn phóng viên trong nhóm, rồi các bạn cô lại tiếp tục thông báo đến những người khác nên cuối cùng tất cả đều biết. Hơn nữa, Patiya có khuôn mặt rất hấp dẫn với thân hình cao lớn nên dễ trở thành tâm điểm chú ý. Việc anh đeo kính râm càng khiến cho khuôn mặt anh trở nên huyền bí, thu hút người khác.

Micro và máy ghi âm được đưa ra suýt đâm cả vào cằm Patiya, các phóng viên liên tục hỏi. Patiya không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, lạnh lùng theo nhóm vệ sĩ của Sila đi thẳng tới thang máy.

Một số phóng viên ấn nút thang máy bên cạnh, một số vội chạy xuống theo lối thang cuốn. Các nhân viên cảnh sát và nhóm vệ sĩ vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ một cách tích cực cho tới khi anh đến tầng có xe đợi sẵn.

Thoát khỏi rừng phóng viên và các ống kính rồi, Patiya mới quay lại cảm ơn Sila, tự giới thiệu về mình và bắt tay chào hỏi theo văn hóa phương Tây.

Sila là một chàng trai cao lớn, da ngăm đen, đẹp trai như nam tài tử điện ảnh Hollywood. Năm nay anh ba mươi lăm tuổi, đã kết hôn từ ba năm trước với Wanchai, một cô gái Thái Lan nhưng họ chưa có con. Hiện nay vợ anh vẫn đang học tiến sĩ ở New Zealand.

Trước khi nhận việc này, Sila đã tìm hiểu kỹ lai lịch của Patiya tin chắc rằng anh không nhìn nhầm người.

Sau khi bắt tay chào hỏi, Sila đưa tập hồ sơ màu đen đến trước mặt Patiya rồi nói: “Đây là tập hồ sơ về Paremai Akharathewa và Yaimai Saisoporn, em gái của cô ấy”.

Patiya nhíu mày: “Bọn họ không phải là chị em ruột à? Tại sao họ của hai người lại không giống nhau?”.

“Là chị em ruột nhưng bốn năm trước sau khi bố mẹ ly hôn, Paremai đã đổi sang họ mẹ”.

Patiya nói nhỏ: “Cô gái này đáng để quá nhỉ. Quan hệ trong gia đình cô ta ra sao?”.

Sila trả lời: “Bố của Paremai có vợ bé khiến mẹ cô rất đau lòng nên mượn rượu giải sầu rồi thành con nghiện. Khi đó cô tương đối vất vả vì vừa phải kiếm tiền nuôi em ăn học, vừa phải chăm sóc mẹ. Trong thời gian này bố cô muốn gánh đỡ trách nhiệm cho cô nên đã đưa em gái về nuôi. Còn cô ở với mẹ, giúp mẹ cai rượu thành công”.

Ánh mắt Patiya thay đổi khi nghe xong lai lịch của Paremai. Anh nhận xét: “Cô ta cũng vật lộn với số phận đấy nhỉ. Thế dì ghê của cô ta là ai?”. Anh hỏi trong khi tay mở tập hồ sơ để đọc.

Sila trả lời: “Bà Jidapa là cựu thư ký của bố cô ấy, hơn cô ấy bốn tuổi. Vì thế Paremai thường trách móc bố cô ấy là lấy người đáng tuổi con gái làm vợ. Paremai và Yaimai khác nhau hoàn toàn về tính cách. Paremai là một phóng viên sắc sảo, cứng rắn, không sợ ai. Trong khi đó em gái cô ấy lại tương đối ngây thơ, không biết gì về thế giới bên ngoài. Ngay mà Paremai biết tin bố có vợ bé, cô đã nổi xung lên còn cô em gái lại chịu đựng, không phản nản gì. Tuy vậy, hai chị em cô ấy rất yêu thương nhau”.

Sila không kể tiếp rằng Paremai là sinh viên khóa dưới học cùng trường với vợ anh bởi một số thông tin tương đối cụ thể là do anh có được từ vợ mình. Thực tế vợ anh không tin tưởng Patiya, cô nghĩ rằng chính Patiya là thủ phạm giết người nên cô muốn anh nhận việc này để tiện theo dõi Patiya.

Trong khi chiếc xe Limousine chạy thẳng tới một khách sạn nổi tiếng ở giữa thủ đô Bangkok, Patiya đọc lướt hồ sơ, tới phần thông tin về học vấn và nghề nghiệp của Paremai thì anh hơi sững sờ.

Paremai tốt nghiệp loại xuất sắc tại một trường đại học công lập nổi tiếng. Khi còn là sinh viên năm thứ tư, tờ báo mà cô và các bạn thực tập nhận được giải thưởng Bồ câu nhỏ của Hội Báo chí Thái Lan. Cô đã từng giành giải đặc biệt của chương trình Giải phóng viên trẻ do CNN UBC và tạp chí Time tổ chức nên được đi thực tập tại trụ sở chính của CNN ở Andata, Mỹ. Cô đã từng thực tập việc đưa tin, viết bài đăng báo và tạp chí trên khắp thế giới ở Đơn vị báo cáo tin quốc tế của CNN, đã làm việc với Ban quốc tế của CNN, trung tâm tập hợp tất cả các hoạt động làm báo. Khi vào làm phóng viên tại tờ báo nổi tiếng nọ, cô đã giành được giải thưởng Pulitzer Thái Lan nên được sang tập huấn sáu tháng ở Mỹ.

Đúng là một phụ nữ không bình thường.

Patiya kết luận sau khi đọc xong tập hồ sơ. Những thông tin còn lại của Yaimai không khác gì những thông tin mà Sila đã tóm tắt cho anh nghe. Ngoài ra còn thông tin về sở thích ăn uống, màu sắc, bạn thân và những người đàn ông đang theo đuổi hai chị em, dĩ nhiên trong đó có nêu tên anh trong mối quan hệ với Yaimai.

“Bản thông tin lai lịch của hai chị em nhà này rất chi tiết, đặc biệt là của Paremai”. Patiya khen ngợi.

“Bởi vì Paremai thích hoạt động ngay từ khi còn đi học nên lý lịch tương đối dài, không giống với cô em chỉ quan tâm đến việc học. Phần lớn thời gian của cô em đều dùng vào việc đọc sách cho tới ngày kẻ xấu xen

vào cuộc đời cô. Thời gian đó, cô chú tâm vào việc chat qua mạng. Chi tiết của các đoạn hội thoại này cũng có trong đó đây ạ”.

Patiya gật đầu: “Tôi đã đọc qua rồi. Tối tôi sẽ đọc kỹ hơn. À, phiền anh Sila điều tra giúp tôi lý lịch của đội trưởng Tula và việc anh ta làm quen, thân thiết với Paremai từ khi nào, tại sao lại trở nên thân thiết?”. Sau đó Patiya quay sang nói với tài xế: “Phiền anh điện thoại cho bác Chong giúp tôi”.

Tài xế dùng bộ đàm trên xe liên lạc với xe Mercedes mà ông Chong đang ngồi rồi đưa ông nghe cho Patiya.

Patiya nhận lấy, nói: “Bác Chong, bác dẫn David về khách sạn trước nhé. Tôi và anh Sila đi có chút việc, sau đó sẽ quay lại khách sạn cùng dùng bữa tối với ông Weha luôn”.

“Cậu Pat định đi đâu?”.

“Tôi muốn đi gặp cô Paremai một chút”. Nói xong anh cúp máy.

Paremai trở lại làm việc sau bảy ngày nghỉ phép. Cô đi thẳng tới tòa soạn sau khi ra khỏi trụ sở của Tổng cục Cảnh sát quốc gia. Cô thấy hơi thất vọng nhưng cũng không quá sự mong đợi khi biết tin từ Mankeo rằng Patiya xuống máy bay rồi từ chối trả lời phỏng vấn. Lúc Paremai đi vào văn phòng, cô dừng lại vì Primpau đang tiến đến chào.

“Chào chị Pare”.

Cô lục lại trí nhớ một lát rồi trả lời: “À, cô Prim. Có gì không vậy?”.

Paremai nhớ ra cô đã từng gặp người này hôm đi lên núi Phu Kradung. Primpau làm việc ở bộ phận Pocket Book, bộ phận có văn phòng, biên tập viên riêng rẽ của tòa soạn. Vì lý do này mà hai người chưa từng gặp nhau. Trưởng nhóm của cô nói rằng trong thời gian cô nghỉ phép, Primpau liên tục tới hỏi thăm.

“Em tới để nói chuyện về anh Patiya ạ”.

“Anh Patiya?”. Paremai nhướn mày, tỏ vẻ ngạc nhiên không chút giấu giếm.

“Em là em họ của anh Pat. Mẹ em là em gái của bố anh Pat. Vì thế em và anh Pat không mang cùng một họ”.

“À, vâng. Không biết cô Prim cần tôi giúp gì?”.

“Em muốn nhờ chị Pare dừng việc đăng tin của anh Pat được không ạ?”.

“Cô gọi điện cho tòa soạn không tốt hơn sao? Nếu tòa soạn không có chủ trương cho đăng tin này thì tôi cũng không làm gì được. Cô Prim là nhân viên ở đây, lẽ ra phải biết rõ việc này hơn ai hết chứ”. Paremai chế giễu.

Primpau hơi ngượng ngùng. Cô cố gắng không để ý đến giọng nói chế giễu đó, thành thật nói:

“Bà ngoại và em đã điện thoại cho các lãnh đạo của tòa soạn rồi, bà em vừa dọa vừa van xin tòa soạn cho ngừng việc đăng tin này nhưng không thành công. Vì vậy em đến đây để xin với chị Pare. Em nghĩ chắc có sự hiểu lầm ở đây. Người như anh Pat không bao giờ hiếp dâm rồi giết người đâu ạ. Anh ấy là người tốt...”.

Paremai nói chen vào: “Tại sao cô Prim lại dám khẳng định chắc chắn như vậy trong khi người tốt mà cô Prim nói lại dính líu tới rất nhiều vụ án, nào là lạm dụng trẻ vị thành niên, nào là đóng phim khiêu dâm, hơn nữa còn là kẻ cá biệt từ nhỏ. Suốt ngày đánh lộn, dính đến cả ma túy và phụ nữ. Người tốt mà cô Prim bao biện hộ có lai lịch không bình thường đâu nhé. Hắn ta gây nên bao vụ bê bối rồi. Tôi khuyên cô đừng có xin xỏ cho hắn làm gì kéo lại mang vạ vào thân đấy”. Paremai nói, giọng đanh thép.

Primpau đỏ mặt tía tai vì những lời thẳng thắn của Paremai. Cô cố gắng kiềm chế sự xấu hổ rồi trả lời: “Em tin rằng đã có sự hiểu lầm ở đây. Vụ lạm dụng trẻ vị thành niên, anh Pat bị vu khống. Còn là kẻ cá biệt hồi nhỏ, nếu chị Pare được nghe chuyện của anh Pat thì chị Pare sẽ hiểu rằng tại sao anh ấy lại trở thành như thế”.

Paremai hỏi tiếp: “Anh Pat của cô Prim có lý lịch đáng thương thế nào vậy?”.

“Bố mẹ anh ấy không được bà ngoại em thừa nhận vì mẹ anh ấy là một người mẫu quốc tịch Mỹ, bà em cho đó là nghề đáng khinh bỉ. Bà ghét con dâu rồi ghét luôn cả cháu. Anh Pat lớn lên trong sự coi thường đầy khinh bỉ của bà ngoại và họ hàng. Lúc mẹ anh ấy, bác Cash Sandra...”.

Giọng của Primpau hơi ngắt quãng dường như cô đang lưỡng lự trong việc quyết định có nên kể tiếp hay không. Cuối cùng cô quyết định kể tiếp: “Lúc bác Cash Sandra bị bọn thanh niên con nhà giàu bỏ thuốc mê rồi thi nhau hãm hiếp, anh Pat mới chín tuổi. Bà ngoại em tin rằng đây không phải là vụ cưỡng hiếp mà một mụ cho rằng bác Cash Sandra đã tự nguyện. Bác ấy muốn chứng tỏ sự trong sạch của mình nên đã đâm đơn kiện. Bà ngoại và cả họ lại ngăn cản vì sợ rằng sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng của dòng tộc. Nhưng cuối cùng việc ngăn cản cũng không thành công. Hồi đó sự việc này đã trở thành tin trang nhất của tất cả các báo và xuất hiện trong các bản tin của các kênh truyền hình. Bởi thế bà ngoại em càng ghét bác Cash Sandra nhiều hơn. Nhưng bác Cash Sandra chưa kịp chứng minh sự trong sạch của mình thì đã bị mất trong một tai nạn giao thông cùng bác trai. Vụ án của bác ấy cũng vội vàng được khép lại theo lệnh của bà ngoại. Anh Pat luôn cho rằng bà ngoại là nguyên nhân của mọi việc, rằng nếu ngay từ đầu bà thừa nhận mẹ anh, thì cuộc sống của bố mẹ anh có lẽ đã không kết thúc như vậy. Từ đó anh Pat quay lưng lại với cả dòng họ và cố gắng làm mọi cách để phá hỏng thanh danh của dòng họ như đánh lộn, ma túy, phụ nữ... Việc nhận đóng phim khiêu dâm như chị Pare đã biết, theo em cũng xuất phát từ động cơ anh ấy muốn chống lại bà ngoại”.

“Vậy việc anh ta để bị kiện trong vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên chắc chủ ý cũng là để trêu tức bà cô sao?”. Paremai hỏi với giọng giễu cợt.

Primpau đỏ mặt: “Em tin trường hợp này anh Pat bị vu khống”.

“Đó chỉ là niềm tin của một mình cô Prim mà thôi. Sự thực thế nào chỉ anh ta mới rõ. Mà người tốt của cô Prim nhờ cô đến xin với tôi cho dừng việc đăng tin phải không?”. Cô hỏi với giọng châm chọc.

“Không ạ. Anh Pat không biết gì về chuyện này cả. Em tự đến xin với chị thôi”. Primpau không kể việc mình bị bà lớn Nongkhran và cả họ xúm lại bắt cô đi thuyết phục tòa soạn cho dừng đăng tin. Nếu cô không làm, bà lớn Nongkhran sẽ cho rằng đây là lỗi của cô trong khi cô chỉ là một nhân viên quen, mới vào đây làm việc, không có quyền hành gì cả. Nhưng không có ai trong dòng họ Warakorn chịu nghe cô.

“Tốt. Vì tôi đang định nói rằng cô dừng mất thời gian thuyết phục nữa. Cô tự nói với tòa soạn thì dễ hơn. Tôi vốn không thể làm gì được cả”. Paremai không nói ra việc trước đó bà lớn Nongkhran cũng đã điện thoại đến nhưng bị cô thẳng thắn từ chối.

“Chị Pare nói sai rồi. Lý do để tòa soạn liên tục cho đăng những tin này như câu thành ngữ ‘Cẩn không chịu nhả ra’ cũng bởi vì nạn nhân là em gái chị Pare. Cứ thử là một người khác xem, tòa soạn sẽ không chịu đăng vì sợ bị kiện lại đấy ạ”.

“Chính cô mới là người nói sai đấy Prim ạ. Nếu đổi lại là người nhà của cô Prim thì tòa soạn cũng sẽ làm như vậy, tuyệt đối không thiên vị với bất kỳ ai. Bởi vậy đừng hiểu sai ý tốt của tổ chức”. Paremai lập tức đáp trả.

Primpau thừa biết đó là sự khiêm tốn của Paremai và cũng biết rằng tất cả các phương tiện thông tin đại chúng đều nhảy vào liên tục cập nhật đăng tin này, một phần nguyên nhân cũng là nằm ở bản thân Paremai. Bên cạnh đó còn xuất phát từ việc sẽ ra được nhiều báo hơn vì người liên quan là người nổi tiếng của một dòng họ danh giá.

Kể từ khi Patiya gây ra những vụ bê bối, đây là tin làm ảnh hưởng tồi tệ nhất đến dòng họ Warakorn. Mỗi lần ra khỏi nhà, mọi người đều phải giấu mặt đi vì xấu hổ.

Paremai tiếp tục nói: “Hơn nữa nếu anh Pat của cô Prim đúng là người tốt, có lẽ đã không liên tục xuất hiện trên trang nhất các báo bởi những vụ bê bối hàng ngày như hiện nay đâu nhỉ? Nếu người như anh Pat của cô Prim mà được coi là người tốt thì những người khác đều thành đức Phật cả rồi”.

“Quá chua ngoa! Cô quả là người có miệng lưỡi ghê gớm thật đấy, cô Paremai ạ”. Cùng với câu nói là tiếng vỗ tay vang lên từ phía sau. Paremai và Primpau đều quay lại nhìn. Ngay khi trông thấy Patiya, Paremai vội sững lại với khuôn mặt biến sắc trong khi Primpau reo mừng, lao vào khoác tay một cách vui sướng.

Không cần phải nói người đàn ông cao lớn này là ai, Paremai cũng biết ngay đó là Patiya Warakorn, Paremai không phải người mê nam sắc nhưng cô vẫn phải thừa nhận rằng chưa từng thấy ai đẹp một cách hoàn hảo như người đang đứng trước mặt cô...

Cô im lặng xem xét người đàn ông mà Primpau đang khoác tay, Patiya trông rất lịch lãm trong bộ complet màu đen được cắt may công phu, mái tóc màu đen bồng bềnh ôm lấy khuôn mặt dài, nghiêm nghị. Đôi mắt màu nâu như sẵn sàng chế nhạo cả thế giới. Sống mũi cao cùng với đôi môi mỏng hình trái tim, đây hẳn là một người giỏi đối đáp.

Patiya thấy ánh mắt đang dò xét của Paremai nên anh đưa mắt nhìn lại. Chàng đạo diễn trẻ nhướn mày, cảm thấy hài lòng khi Paremai nhìn lại một cách thẳng thắn, không trốn tránh. Anh chăm chú nhìn Paremai, cố ý để cho cô biết.

Paremai là một cô gái đẹp sắc sảo, cao hơn mức trung bình của phụ nữ Thái Lan ít nhất một cái đầu; mái tóc dài, bóng màu gỗ sồi buông xõa xuống vai ôm lấy khuôn mặt trái xoan; đôi mắt sắc màu đen; sống mũi cao cùng với đôi môi mỏng hình trái tim nhưng đầy đặn; chiếc cằm chẻ trông rất duyên dáng với thân hình kiêu diễm.

Lạy Phật! Cô được sinh ra đúng là để khiêu khích dục vọng của cánh đàn ông. Hình chụp trên internet cho thấy cô là một người đẹp đáng kiếm tìm, nhưng khi nhìn thấy người thật còn khiến người ta sững sờ hơn.

Đúng! Cô gái đứng cách anh chưa đầy hai mét là một người đẹp sắc sảo và rất có duyên. Lạy Chúa! Đây là lần đầu tiên chàng trai ba mươi sáu tuổi cảm thấy hormone đàn ông bị khơi dậy trong khi cô gái không phải làm bất cứ việc gì, chỉ cần đứng im nhìn thẳng vào anh. Paremai không ăn mặc lộ liễu, không tỏ ra khiêu khích, ngược lại cô mặc áo sơ mi, quần bò rất gọn gàng. Cô đứng im nhìn thẳng vào anh với ánh mắt cứng rắn, lạnh lùng và có chút chế nhạo khinh thường. Dù trước đó, anh đã được chứng kiến cô chua ngoa thế nào nhưng hiện giờ cậu nhỏ của anh vẫn không kiềm chế được mà phải thức dậy.

Chàng đạo diễn trẻ vẫn nhìn chăm chăm vào cô phóng viên với vẻ rất quan tâm, mà không hề biết rằng đó là hành động bị đối phương cho là đang rất thách thức và khiêu khích.

“Anh Pat! Anh pat không định chào em lấy một tiếng sao?”. Primpau lay lay cánh tay để gây sự chú ý. Trước đó cô đã chào mấy lần liền nhưng có vẻ như người anh họ chỉ quan tâm tới một mình Paremai.

Patiya đưa mắt nhìn cô em họ: “Chào em, Prim. Em khỏe không? Lần trước gặp nhau không có cơ hội để chào hỏi gì cả”.

“Cũng tại anh Pat xong việc với bà ngoại là bay về luôn còn gì nữa ạ”.

“Đâu có. Anh ở lại thêm hai ngày để đi viếng mộ bố mẹ anh mà”.

“Đúng vậy nhỉ. Mộ của hai bác ở tỉnh Nakhon Pathom. Thế lần này anh có định ở lâu không ạ?”.

“Cũng còn tùy vào vụ án xem bao giờ sẽ hoàn tất. Nhưng xong việc ở đây anh phải vội về để ra tòa ở Mỹ. Thế em không định giới thiệu bạn với anh à?”. Vừa nói anh vừa quay lại nhìn thẳng vào Paremai.

“À vâng. Chị Pare, đây là anh Patiya Warakorn, anh họ của em. Anh pat, đây là... chị Paremai, chị gái của cô Yaimai mà...”. Nét mặt của Primpau tỏ ra rất khó xử khi phải giới thiệu hai người với nhau.

Paremai thấy người kia lúng túng không giới thiệu hết nên cô tiếp lời: “Chị gái của Yaimai, người bị giết hại trong vụ án hiếp dâm giết người mà thủ phạm tên là Patiya Warakorn”. Cô vừa nói vừa đưa tay ra: “Rất hân hạnh được biết kẻ giết người một cách chính thức”.

Primpau thất vọng, Patiya cau mặt khi cô tuyên bố làm kẻ thù với anh một cách thẳng thắn như vậy. Anh đưa tay ra nắm chặt bàn tay mềm mại của cô trng bàn tay rắn chắc của mình rồi nói: “Cảm ơn vì sự chân thành của cô đối với tôi. Nhưng cô đã bao giờ nghe đến từ chủ quan hay chưa? Cần thận kéo có một vài người ở quanh đây phải mất mặt khi sự thực được làm sáng tỏ đấy”.

Paremai mỉm cười lạnh lùng: “Tôi không sợ bị mất mặt như ai đó sợ phải tăng thêm số lượng tiền án tiền sự trong lý lịch đâu. Bởi hiện tại, điểm tốt của anh đã dài như đuôi điều rồi. Tôi rất mong sự thật được làm sáng tỏ càng nhanh càng tốt”. Paremai cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “điểm tốt”.

“Đã có ai nói với cô là cô rất giỏi trong việc khinh thường và châm chọc người khác chưa? Tôi muốn nói chuyện với cô về vấn đề này. Chúng ta ra ngoài uống cà phê có được không? Nếu cô sợ thì rủ thêm ai đi cùng cũng được”. Patiya chặn đầu khi thấy Paremai định từ chối, cô rút tay lại khiến trong lòng anh cảm thấy hơi tiếc.

“Sao tôi phải sợ anh. Nhưng tôi đang có rất nhiều việc phải làm”.

“Cô có thể xin nghỉ nửa ngày được mà”.

Paremai cau mặt: “Anh đã từng muốn cái gì mà chưa được hay chưa hả chàng diễn viên phim khiêu dâm mất nét?”.

Patiya thay đổi sắc mặt khi bị cô châm chọc bằng cụm từ “chàng diễn viên phim khiêu dâm”. Anh lạnh lùng đáp lại: “Chưa. Tôi chưa bao giờ muốn điều gì mà không được kể từ hai mươi năm trở lại đây. Nhưng nếu cô muốn tôi chờ cô làm xong việc trước thì tôi sẽ vào đợi trong xe với anh Sila”.

“Sila? Sila nào?”. Paremai cau mặt nhắc lại.

“Anh ta là vệ sĩ riêng của tôi”.

“Anh Sila Wanalak phải không?”.

“Đúng tôi đây. Chào cô Pare”. Sila lên tiếng xuất hiện. Anh biết Paremai vì cô đã từng đến dự đám cưới của vợ chồng anh.

Paremai trợn mắt hết nhìn Sila rồi lại nhìn Patiya: “Tiêu chuẩn của anh Sila không phải cũng giảm xuống ghê quá rồi sao? Sao anh lại nhận làm việc cho loại người này. Lúc nói chuyện với chị Wan, em đã không tin”.

Patiya đáp trả: “Cô đánh đá lăm, Paremai. Cô bắn một mũi tên mà trúng cả hai con chim. Đã từng có ai rửa miệng cô bằng xà phòng để dạy cho cô một bài học hay chưa?”.

“Chưa, và sẽ không bao giờ có điều đó xảy ra”. Paremai lườm anh với thái độ coi thường mà không biết rằng Patiya coi đó là hành động rất thách thức.

Sila vội vàng can thiệp khi nhận thấy cuộc tranh cãi sắp sửa nổ ra: “Tôi cho rằng như thế này thì tốt hơn, nếu cô Pare vẫn chưa làm xong việc thì hãy đi làm việc trước. Tôi và anh Patiya sẽ đợi cô trong xe. Khi nào cô xong việc chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi đảm bảo sẽ giữ an toàn tuyệt đối cho cô Pare”.

“Thế này đi. Các anh muốn gặp tôi ở đâu thì cứ nói. Xong việc tôi sẽ lái xe đến đó”. Paremai kết luận.

Sila quay về phía Patiya như muốn bàn bạc. Người đối diện trả lời: “Có chỗ nào có không khí yên tĩnh, không xô bồ hay không?”.

“Có lẽ chỉ có khách sạn mà anh Patiya đang nghỉ thôi ạ”.

“Được. Nếu vậy thì hẹn gặp nhau ở đó vào lúc bốn giờ chiều được không? Đến lúc đó cô đã xong việc chưa?”. Patiya nói cho cô biết địa chỉ khách sạn mình đang nghỉ.

“Được”. Paremai trả lời ngắn gọn rồi quay sang nhìn Sila: “Cứ như vậy nhé. Tôi xin phép đi trước. Chào cô Prim nhé”. Câu cuối cô quay về phía Primpau nhưng đuôi mắt lại liếc về phía Patiya trước khi đi khuất vào văn phòng.

Patiya nhìn theo Paremai cho tới khi khuất hẳn rồi mới quay sang nhìn Sila. Anh hỏi vẻ ngạc nhiên: “Anh biết cô ấy à?”.

“Pare là sinh viên khóa dưới học cùng trường đại học với vợ tôi”. Sila trả lời thẳng thắn.

Patiya quay sang giới thiệu Primpau với Sila. Primpau chấp tay chào, cô hỏi Sila thêm hai, ba câu rồi xin phép rút lui.

9. Chương 07

Chương 7

Patiya đứng dậy theo phép lịch sự khi Sila dẫn Paremai bước tới. Sila xin phép rút lui và nói với cô rằng sẽ chờ ở quanh đây.

“Tôi thích không khí của khách sạn này. Ở đây không xô bồ”. Patiya gọi chuyện sau khi cô ngồi xuống ghế và anh cũng ngồi theo.

“Chắc chắn rồi vì giá thuê phòng đắt như vậy cơ mà. Ai mà đến gây ồn ào ở đây thì có mà để ném tiền qua cửa sổ chơi à”. Paremai trả lời. Nhìn cách đặt thìa trên bàn kèm theo một tờ giấy nhớ ghi lại thực đơn, cô biết ngay là Patiya cố ý chiêu đãi cô ăn kiểu set. Paremai ngẩng mặt lên dọa dẫm: “Tôi nói trước là tôi đến để nói chuyện về cái chết của em gái tôi, không phải đến để ngồi tán gẫu chuyện trên trời dưới biển với anh. Vì thế nếu nghĩ rằng sẽ đãi đồ ăn set thì hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi ngay đi”.

“Tôi đã dặn đầu bếp. Họ chuẩn bị mọi thứ xong xuôi cả rồi”.

“Nhưng tôi không thích ăn theo set, cho dù là đồ ăn của Ý hay của Pháp”.

Patiya thầm nhủ mình đã gặp phải một cô gái đáo để, cứng đầu nhưng lại có khuôn mặt đẹp ngời ngời và thân hình rất khêu gợi.

“Thôi, thế cũng được. Nếu cô vẫn ngồi nguyên như cũ, tôi sẽ hủy món ăn đã gọi trước đó rồi để cô chọn món”. Patiya vội làm lạnh khi thấy đối phương định đứng dậy.

“Tôi đã nói là tôi không tới đây để ăn cái gì với anh cả. Vì vậy tôi không...”.

“Nhưng tôi đói. Từ lúc xuống máy bay tới giờ tôi chưa có gì vào bụng cả. Vì thế tôi đã cố ý đợi để ăn cùng với cô. Cô có thể độc ác tới mức không ăn cái gì với tôi một chút được hay sao?”. Patiya đáp lại ngay lập tức, không chờ cô nói hết.

Đến nước này thì Paremai cũng cứng họng. Cô trừng mắt nhìn anh:

“Thế ai lệnh cho anh phải đợi ăn cùng với tôi chứ?”.

“Tôi tự nghĩ ra. Không có ai ra lệnh cả. Đã vừa lòng chưa?”. Patiya khó chịu đáp lại.

Paremai không trả lời mà im lặng.

Patiya nhìn chằm chằm vào Paremai như muốn ăn tươi nuốt sống cô rồi quay sang giơ tay ra hiệu gọi nhân viên phục vụ bàn.

“Cho tôi thực đơn mới. Thực đơn đã gọi xin hủy bỏ. Món nào không hủy được thì tính tiền vào tên tôi. Cô muốn uống gì? Champagne, vang đỏ hay vang trắng? Hy vọng cô sẽ uống cùng với tôi?”. Anh cuối câu với vẻ khiêu khích.

“Cho tôi một tách capuchino”. Paremai quay sang nói với nhân viên phục vụ.

Patiya nghiêng rằng. Paremai nhìn cử chỉ đó bằng dáng vẻ khiêu khích. Cô tỏ ra hả lòng hả dạ khi trả lời với nét mặt bình thản và không đếm xỉa gì đến anh: “Anh muốn uống gì thì cứ uống đi, để ý tới tôi làm gì?”.

“Để người khác nhìn vào cho rằng tôi là kẻ keo kiệt, chỉ có mỗi cô gái mà không đãi nổi món gì ngoại trừ một cốc cà phê phải không? Không đâu. Cảm ơn cô. Chỉ với lời buộc tội là kẻ giết người mà cô quàng vào tôi cũng là quá đủ rồi”.

Patiya quay sang phía nhân viên phục vụ: “Cho tôi xin một tách espresso. Nhưng trước khi phục vụ đồ uống, cho tôi xem thực đơn đã nhé”.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa thực đơn cho cả hai người với ánh mắt cố gắng che giấu sự tò mò. Anh ta không phải người theo dõi tin tức thường xuyên nên chỉ nghĩ cặp đôi này vừa đẹp trai, vừa xinh gái. Người đàn ông có lẽ rất yêu cô gái nên cho dù bị gắt gỏng hay cau có thế nào, cũng vẫn bình tĩnh, trả lời với thái độ lịch sự.

“Hãy chọn đi Paremai! Tôi xin cô hãy chọn lấy một món. Đừng có làm mất mặt tôi ở chốn công cộng”.

Miệng thì nói xin xỏ nhưng giọng nói của anh vô cùng đanh gọn, đó là một người đã quen với việc kiểm soát và ra lệnh.

Paremai cứng họng: “Tôi không phải nhân viên của anh. Vì vậy đừng có giở cái giọng trịch thượng đó với tôi”.

Patiya ra hiệu cho người phục vụ đi ra trước rồi anh quay sang hạ thấp giọng như muốn nhắc nhở: “Đừng có cố gắng giành phần thắng với cách thức ngu ngốc như vậy. Cô không bao giờ thắng được tôi đâu vì cô không biết được rằng mình đang chơi với ai”.

“Tại sao tôi lại không biết? Là kẻ giết người chứ còn gì nữa. Tôi đang chơi với kẻ giết người, hơn nữa lại là kẻ giết người dã man”. Paremai cũng gằn giọng đáp lại ngay lập tức.

Patiya nghiêng răng, ngồi đếm từ một đến năm rồi mới trả lời lại: “Cô đã thắng. Cô rất giỏi trong việc khiêu khích người khác. Tôi sẽ nói cho cô biết nhé. Nếu bây giờ chúng ta chỉ có hai người với nhau trong phòng ngủ, tôi sẽ ấn cô xuống giường để dạy cho cô biết cô nên tập làm người ngọt ngào, xứng đáng với giới tính dịu dàng của cô ra sao”.

“Bốp!”. Paremai rướn người lên đâm một cú vào giữa cằm và mũi của người đối diện. Chiếc bàn hình vuông có chiều ngang hơn một mét cũng không trở thành vật cản đối với cô. Nhưng Patiya cũng nhanh không kém, anh đáp trả bằng hành động đứng dậy kéo tay cô lại rồi hôn mạnh lên đôi môi chín mọng của cô. Tất cả xảy ra quá nhanh đến nỗi Sila đứng ở bên ngoài không kịp phản ứng. Khi anh vào đến nơi thì Paremai đã đâm cho Patiya một cú nữa rồi.

“Đủ rồi, cô Pare. Cô đánh trả anh ấy như thế đủ rồi”. Sila bước tới nắm lấy tay Paremai khi cô định bồi thêm một cú đâm nữa.

Patiya quay lại sau khi đã lau máu ở khóe miệng: “Tôi sẽ không nói chuyện với người đàn bà này nữa. Chúng ta chuẩn bị để gặp nhau ở tòa. Cô hãy chuẩn bị tiền đền bù cho tội xâm phạm danh dự người khác đi nhé. Xin mời. Phiên anh Sila tiễn khách giúp tôi”.

Chàng đạo diễn trẻ bước đi ngay sau khi nói xong. Sila đưa mắt nhìn Paremai đang lau cằm thật mạnh với khuôn mặt đỏ bừng bừng. Anh nói: “Tôi hi vọng cô sẽ tự biết bản thân đang làm gì. Anh Patiya là người rất giàu. Theo thông tin tôi biết được, anh ấy có nhiều tiền đến nỗi có thể mua được cả một hòn đảo. Sự công bằng trên thế giới này đôi khi cũng đứng sau quyền lực của đồng tiền. Do đó, nếu cô muốn chống lại hạng người này, cô phải nhẹ nhàng, đừng quá nóng nảy thích làm gì thì làm như vậy”.

“Thế anh ta hôn tôi như một kẻ côn đồ thì không sai đúng không?”. Cô không kiềm chế được quát lên.

“Tôi thấy cô Pare đâm anh ta trước. Tôi không về phe với khách hàng mà ngược lại, tôi đứng về phe cô, muốn giúp cô sớm bắt được kẻ giết người. Vì thế nếu cô muốn chơi với hạng người này thì hãy nên nhẹ nhàng, phải thật bình tĩnh”.

Paremai đưa tay lên vén mớ tóc xòa xuống mặt, đáng vẻ hơi buồn vì đã nhận ra sai lầm.

“Thế bây giờ em nên làm thế nào ạ?”.

“Nếu anh ta thực sự muốn kiện cô về tội làm hại đến danh dự của người khác, cô Pare cũng phải chuẩn bị một luật sư giỏi. Cơ hội bị thua sẽ rất cao nếu kết quả giám định ADN cho thấy anh ta không nằm trong danh sách những kẻ bị tình nghi”.

“Nhưng tất cả các bằng chứng đều rõ ràng như vậy, lẽ nào lại có sự nhầm lẫn ạ?”.

“Kết quả giám định ADN vẫn chưa có. Mọi thứ trên thế giới này đều có thể xảy ra. Cô phải đề phòng mọi tình huống. Nếu nhìn nhận từ việc anh ta dám quay về Thái Lan để tự bào chữa tại tòa, không trốn tránh việc bắt giữ, thì tôi nghĩ cô Pare hãy chuẩn bị sẵn tinh thần đi là vừa”.

“Anh Sila không dọa em vì anh đang là vệ sĩ của anh ta đấy chứ ạ?”.

“Sao tôi phải dọa cô chứ. Tôi còn nghĩ rằng việc này khiến tôi mất hết đạo đức nghề nghiệp vì tôi hết sức ủng hộ cô thay vì phải ủng hộ khách hàng của tôi”.

“Cảm ơn anh. Có lẽ vì chị Wan mà anh đứng về phía em?”.

Sila mỉm cười thay cho câu trả lời khiến cho khuôn mặt đối phương rạng rỡ hơn gấp nhiều lần.

“Đi thôi! Tôi tiễn cô ra xe”.

Paremai vừa đi vừa nói chuyện với anh. Cô hỏi thăm dò: “Nếu em muốn tìm dịp nào đó để nói chuyện với anh ta một lần nữa thì sao ạ?”.

“Nếu cô muốn thực sự nói chuyện với anh ta thì để tôi tìm dịp nào đó thích hợp đã. Nhưng cô phải hết sức nhẹ nhàng, bình tĩnh mới được. Để bàn bạc một việc lớn cỡ này không thể dùng cảm xúc”.

Trong khi Paremai mất cả đêm để xem lại ảnh em gái bị giết tại hiện trường, đọc lại hội thoại chat giữa Yaimai và thủ phạm, thì Patiya cũng đang có một cuộc họp căng thẳng với David và Weha. Hai người luật sư đã đem luật pháp của Thái Lan và Mỹ ra để so sánh khung hình phạt và bàn bạc xem để có thể trắng án phải chứng minh những gì, bằng cách nào. Patiya kể với hai vị luật sư những việc anh đã làm trong thời gian ở Thái Lan lần trước, anh cần phải chuẩn bị chứng cứ gì để khẳng định anh ngoại phạm vào đêm xảy ra vụ án. Sau đó hai vị luật sư hướng dẫn anh trả lời và khai báo với cảnh sát ra sao.

“Ngày mai anh phải cho bác sĩ lấy mẫu máu, tóc và móng tay để kiểm tra. Vì hiện nay cảnh sát đang có những chứng cứ về mẫu da của kẻ giết người dính ở móng tay và răng nạn nhân nên tôi cho rằng vụ án này không có gì khó. Trong trường hợp nếu anh Pat không tìm được nhân chứng khẳng định nơi anh ở vào đêm xảy ra vụ án nhưng kết quả xét nghiệm máu cũng đủ để làm bằng chứng quan trọng giúp anh trắng án”. Weha kết luận.

“Tôi chắc chắn là mình sẽ trắng án. Nhưng tôi rất muốn biết kẻ giết người thực sự là ai. Tôi muốn biết kẻ đã đóng giả tôi, mạo danh làm giả giấy chứng minh nhân dân lẫn ảnh chụp của tôi”.

“Tự cảnh sát sẽ điều tra ra”.

“Tôi không chắc cảnh sát Thái Lan sẽ nhanh chóng tìm ra sự thật nên muốn anh giúp một tay. Tôi muốn anh theo dõi động tĩnh phía những người họ hàng của tôi nữa”. Câu cuối anh quay sang phía Sila.

“Được”.

“Thế lai lịch của đội trưởng Tula?”.

“Không quá hai ngày”.

Patiya gật đầu. Anh quay sang nói với luật sư Weha: “Tôi muốn ông giúp một việc. Sau khi tôi trắng án, tôi muốn ông làm đơn kiện các bên có liên quan về tội xâm phạm đến danh dự của người khác, bắt cứ ai có liên quan tới đều phải kiện hết. Còn chi tiết của việc đòi bồi thường tôi sẽ để ông David tính sau”.

Sila cau mày: “Cô Paremai xin được nói chuyện này với anh một lần nữa”.

Patiya cau có quay sang phía Sila: “Cô ta còn chuyện gì để nói?”.

“Vụ án mới”.

“Cô ta đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Lúc đầu tôi định thỏa thuận với cô ta, lại còn muốn giúp cô ta tìm ra thủ phạm nữa. Nhưng chính cô ta đã đánh mất cơ hội đó. Tôi không muốn nhắc lại chuyện này một lần nữa đâu anh Sila. Nói với cô ta, tôi sẽ gặp cô ta ở tòa án”. Vừa nói anh vừa nhớ lại vụ cãi vã ban chiều. Anh chưa từng gặp cô gái nào đánh đá và mất lịch sự như vậy. Cách cư xử của Paremai khiến anh nhớ tới những hành vi của họ hàng đối với anh, coi anh như mấu rác.

“Tôi nghĩ anh nên cho cô ấy một cơ hội nữa, biết đâu có ích cho vụ án của anh”.

“Tôi đang thắc mắc không biết anh làm việc cho tôi hay cho cô ta?”. Patiya cau mày.

“Chắc chắn phải là anh rồi. Tôi nhận tiền của anh mà”.

“À, tôi vui vì anh vẫn còn nhớ ra điều đó”. Patiya chế giễu với nét mặt lạnh lùng trước khi nói tiếp: “VẬY để tôi xem lại xem có còn thời gian rảnh cho cô ta hay không đã”.

Patiya sẽ tới trình diện vào buổi trưa. Sau khi biết tin này từ đội trưởng Tula, Paremai vội tới chờ sẵn tại đồn cảnh sát từ sáng để đưa tin. Cô xin với tòa soạn tự đi đưa tin này. Khi phóng viên của các báo khác trông thấy cô liền tiến đến trò chuyện hỏi han một cách thân mật trước khi tản ra ngồi đợi.

Đúng mười hai giờ trưa, xe của Patiya tiến thẳng tới đỗ ngay trước đồn cảnh sát. Ngay lập tức, ống kính máy quay và máy ảnh thi nhau ghi lại hình ảnh của chàng đạo diễn trẻ giữa sự bảo vệ dày đặc của nhóm vệ sĩ.

Không cố ý... Nhưng ánh mắt của anh lại nhìn thấy ngay hình ảnh của Paremai như thể hai người có sức hút lẫn nhau vậy. Có thể bởi cô cao hơn hẳn mọi người hoặc cũng có thể vì cô có khuôn mặt đẹp, quá hấp dẫn hormone nam giới trong anh. Nhưng dù với lý do gì đi nữa thì anh cũng muốn lấy nước lạnh dội lên người vào lúc này.

Cô đẹp đến chết người và ngon lành quá mức...

Hôm qua anh hôn để dạy cô một bài học, nhưng cô đáp trả anh bằng mấy nắm đấm nhanh như rắn cắn mồi. Phản ứng của cô thật là nhanh nhẹn. Anh buộc phải thừa nhận điều đó. Lại còn cả hành động lau mồm thật mạnh như muốn xóa đi dấu vết đụng chạm của anh vào đó nữa chứ.

Lạy Trời! Anh muốn cho cô một bài học vì tội dám cả gan tỏ ra căm ghét nụ hôn của anh. Chưa có một người phụ nữ nào lại coi thường nụ hôn của anh như vậy, ngược lại họ chỉ muốn có thêm nhiều nụ hôn nữa sau khi nụ hôn đầu tiên qua đi.

Một ngày nào đó anh sẽ dạy cho cô biết. Patiya tin rằng ngày đó sẽ nhanh đến thôi.

Paremai nhìn thẳng vào anh: “Điều gì là động lực khiến anh quyết định ra trình diện lần này?”

“Là một người trong sạch, cô Paremai ạ”.

Các phóng viên đều ồ lên khi thấy Patiya nhớ được tên của Paremai.

“Sao anh biết Paremai ạ?”. Một nữ phóng viên hỏi.

“Đối với người luôn rình để cắn trộm thì tôi có phải làm quen trước hay không?”.

Tiếng cười vang lên, chỉ có mình Paremai là không cười được. Cô cau mặt, cảm thấy tức giận.

Paremai vội đổi đề tài lảng tránh: “Theo anh bằng chứng của cảnh sát có đủ để hoàn tất hồ sơ gửi lên các công tố viên đề nghị không khởi tố hay không?”.

“Tôi không đoán gì hết, mọi việc cứ thuận theo bằng chứng thật trước tòa thôi”.

“Có vẻ như anh rất tự tin sẽ trắng án?”. Khatha, nam phóng viên hỏi.

“Tôi tin vào sự trong sạch của mình. Xin phép nhé”. Patiya trả lời rồi bước vào đồn giữa một rừng máy quay đang dõi theo anh.

“Cao lớn và đẹp trai như thiên thần”. Mankeo mơ màng nhận xét.

Paremai quay lại lườm bạn, rồi giật giọng đáp trả: “Thiên thần đội lốt quỷ sa tăng thì có”.

“Đúng thế! Đẹp cái nổi gì? Mặt mũi cũng bình thường. Mắt cô bị lộn tròng hay sao hả Man? Lại còn cái lai lịch làm diễn viên phim khiêu dâm nữa. Rất đáng hâm mộ nhỉ?”. Khatha bồi thêm, anh vừa nói vừa bĩu môi coi thường.

“Thôi đi Khatha. Ông ghen với anh ta thì có. Đẹp không bằng cái móng tay của người ta nên gây chuyện chứ gì?”. Rồi Mankeo quay sang phía Paremai nhắc lại: “Anh ấy đẹp thật Pare nhỉ. Ngoài đời còn đẹp hơn cả trên ảnh. Cậu có thấy da của anh ấy không? Trắng hồng, đẹp hơn cả da phụ nữ nữa. Này nếu không phải là diễn viên phim khiêu dâm, tớ sẽ nghĩ anh ấy là đồng tính rồi đấy nhé”.

“Cho dù có đóng phim khiêu dâm thì vẫn có thể đồng tính được, đồ ngốc ạ. Dừng cái chuyện vớ vẩn không đầu vào đầu này đi. Tôi còn phải làm việc”. Paremai nói với giọng cục cằn rồi đánh tin vào máy tính xách tay có kết nối internet bằng aircard(1), sau đó nhấp chuột gửi tin cho tòa soạn. Tòa soạn tóm tắt thành tin

vẫn rồi gửi qua hệ thống tin nhắn bằng điện thoại di động. Hiện nay, hầu hết các tòa soạn đều có dịch vụ gửi tin nhắn qua điện thoại di động để tăng thêm khả năng cạnh tranh giữa các báo với nhau.

(1) Aircard là một loại modem dùng để kết nối máy tính để bàn hoặc xách tay với mạng internet không dây, tốc độ cao.

“Không! Tôi sẽ vẫn làm phiền nếu cậu chưa nói cho tôi biết tại sao chàng đạo diễn trẻ đẹp trai đó lại biết cậu?”.

“Anh ta đã trả lời câu hỏi đó rồi”. Khatha chen vào trả lời thay.

“Tôi muốn biết anh ta biết cô ấy như thế nào cơ”.

Paremai ngẩng mặt lên khỏi máy tính, tỏ vẻ hơi chán nản rồi trả lời: “Sao tôi biết được? Đi hỏi anh ta ấy!”.

“Chắc chắn rồi, tôi sẽ hỏi trước ông kính”. Mankeo mỉm cười khiêu khích.

“Man! Có gì thú vị chứ. Tôi sẽ cho cậu biết tay nếu cậu làm như vậy”. Paremai đỏ bừng mặt và lên giọng dọa bạn.

Thiếu úy trực ban ghi lại việc trình diện của Patiya, bị can trong lệnh bắt giữ. Ngồi cạnh là đội trưởng Tula và nhân viên điều tra đợi để ghi lại lời khai của Patiya. Ngồi đối diện là Patiya, luật sư David và Weha, trong đó Weha làm nhiệm vụ phiên dịch cho David.

Đây là vụ án được các quan chức lãnh đạo trong Tổng cục Cảnh sát quốc gia đặc biệt quan tâm và theo dõi sát sao. Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát quốc gia còn trực tiếp điện thoại lệnh cho đội trưởng Tula phải đích thân trông coi và giám sát. Ông còn nhắc nhở việc thụ lý hồ sơ điều tra chuyển cho công tố viên khởi tố hoặc không khởi tố phải được thực hiện chu đáo, cẩn thận và chặt chẽ bởi đây không chỉ là vụ án giết người có tác động xấu đến tâm lý nhân dân mà còn là vụ án được các phương tiện thông tin đại chúng rất quan tâm và theo dõi sát sao; hơn nữa bị can lại là đạo diễn điện ảnh nổi tiếng của Hollywood, con cháu của dòng họ danh tiếng, từng có rất nhiều công lao đối với đất nước được mọi người trong xã hội tương đối kính trọng.

Lúc đầu có thông tin tiết lộ rằng ông tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát quốc gia sẽ là người đích thân chủ trì cuộc họp báo sau khi lấy lời khai của bị can. Nhưng vì tin này được đưa lên báo nên sự thể lại thành ra là đồn trưởng và đội trưởng Tula cùng nhau đảm đương.

Đội trưởng Tula thông báo: “Nhân danh Tổng cục Cảnh sát quốc gia, tôi xin cảm ơn anh Patiya đã tích cực hợp tác với nhân viên cảnh sát bằng việc tự đến trình diện”. Sau đó anh bắt đầu tiến hành hỏi cung.

“Trước khi bắt đầu, tôi xin thông báo về quyền của bị can để anh biết được rằng nếu anh khai báo, những lời khai của anh có thể dùng để làm bằng chứng tại tòa và anh có quyền để cho luật sư hoặc một người bất kỳ nào đó tham dự buổi hỏi cung này. Anh đã hiểu về quyền của mình rồi đúng không?”.

“Vâng”.

“Nếu vậy anh có khai hay không?”.

“Vâng. Tôi có luật sư ở đây rồi”. Patiya hồ hững trả lời.

Nhân viên điều tra nói thêm: “Đây là vụ án có tính chất đặc biệt nghiêm trọng theo luật pháp Thái Lan nên mặc dù chúng tôi chỉ có quyền kiểm soát bị can trong vòng bốn mươi tám giờ đồng hồ, nhưng chúng tôi không thể để anh tự bảo lãnh được. Vì vậy ngay khi chúng tôi hỏi cung xong, chúng tôi sẽ tạm giam anh tại tòa án hình sự trong vòng mười hai ngày. Nếu có bằng chứng chứng minh anh đúng là thủ phạm thì chúng tôi sẽ thụ lý hồ sơ điều tra gửi lên công tố viên để khởi tố vụ án cùng với việc phản đối xin được bảo lãnh. Nhưng nếu có bằng chứng chứng tỏ anh không phải thủ phạm, chúng tôi sẽ thụ lý hồ sơ gửi lên công tố viên để quyết định không khởi tố và thả tự do cho anh ngay lập tức”.

Thấy Patiya không thối mắc gì, đội trưởng Tula liền hỏi: “Anh đã sẵn sàng để cảnh sát hỏi cung hay chưa?”.

“Anh có thể hỏi”. Patiya bình tĩnh trả lời, mắt nhìn chằm chằm vào người đối diện. Đây là người đàn ông đang theo đuổi Paremai... Đội trưởng Tula, người có tương lai và sự nghiệp sáng sủa.

Patiya đã được luật sư Weha cho biết từ hôm qua rằng anh sẽ bị tạm giam, không thể bảo lãnh được dưới mọi hình thức.

“Anh có thừa nhận lời cáo buộc hiếp dâm rồi giết cô Yaimai Saisoporn hay không?”. Đội trưởng Tula hỏi thẳng vào vấn đề cùng với việc đẩy ảnh chụp của Yaimai tại hiện trường tới trước mặt Patiya.

Sắc mặt của Patiya thay đổi khi anh cầm từng tấm ảnh lên xem. Cho dù trước đó anh đã đoán biết được rằng xác của Yaimai chắc chắn không đáng xem chút nào nhưng không tưởng tượng được tình trạng của xác chết lại bi thảm đến vậy. Hèn gì Paremai lại thể hiện sự căm giận và tức tối với anh rõ như vậy khi nghĩ rằng anh chính là thủ phạm.

Đúng! Nếu anh là Paremai có lẽ anh cũng sẽ hành động như cô, thậm chí còn hơn cô. Trong giây lát, Patiya thấy thông cảm và hiểu lòng cô.

Patiya trả lại các bức ảnh rồi trả lời: “Tôi phủ nhận tất cả các lời cáo buộc”.

“Nếu vậy vào hôm xảy ra vụ việc anh đã ở đâu?”. Đội trưởng Tula hỏi.

“Buổi sáng hôm đó tôi ngủ tới gần trưa. Buổi chiều tôi đi viếng mộ bố mẹ ở nghĩa trang thuộc tỉnh Nakhon Pathom”. Patiya trả lời.

“Anh đi tới đó bằng gì? Có ai đi cùng với anh không?”.

“Tôi đi một mình bằng xe taxi mà nhân viên của khách sạn gọi giúp”.

“Tại sao anh không sử dụng xe dịch vụ của khách sạn mà lại dùng taxi?”.

“Vì tôi dẫy muộn nên xe của khách sạn bị người khác thuê hết rồi”.

“Thế sau đó thì sao? Từ nghĩa trang trở về anh đã đi đâu? Làm gì?”. Tula tiếp tục.

“Tôi ghé vào uống rượu trong một quán bar ở tỉnh Nakhon Pathom”. Patiya nói tên quán.

“Có ai có thể khẳng định được rằng lúc đó đúng là anh ở quán bar, không ở tại khách sạn nơi xảy ra vụ việc?”.

Patiya lắc đầu: “Tôi không chắc chắn là có ai nhớ tôi không, cả người phục vụ và bartender(2)”.

(2) Bartender: Nhân viên pha chế (rượu, cocktail).

“Có nghĩa là anh không có nhân chứng để khẳng định bằng chứng ngoại phạm của mình?”.

“Dù không có nhân chứng nhưng tôi có thể chứng minh được rằng có kẻ mạo danh tôi từ việc làm giả chứng minh thư nhân dân cho tới việc lừa nạn nhân hiểu nhầm đó là tôi bằng việc tiến hành xét nghiệm AND. Tôi sẵn sàng cho kiểm tra máu”. Patiya đưa ra ý kiến.

“Sau khi hỏi cung xong, chúng tôi sẽ cho lấy mẫu máu, móng tay và tóc của anh để kiểm tra. Điều khiến tôi nghi ngờ đó là tại sao anh lại vội vàng bay về Mỹ ngay sau khi xảy ra chuyện?”.

“Thực ra tôi không biết gì về cái chết của Yaimai cho tới hai ngày sau, khi bà nội Nongkhran của tôi cho biết bên này đã ra lệnh bắt giữ tôi. Nhưng dù sao đi nữa việc tôi bay về Mỹ cũng không liên quan gì đến vụ án này cả. Tôi phải chuẩn bị để ra tòa án ở Mỹ và tôi tin chắc rằng anh đã biết về vụ án đó”.

“Việc anh ở Mỹ không có nghĩa là anh không biết gì về Yaimai vì anh có thể chat với cô ấy ở đâu cũng được, cho dù là ở Mỹ”.

“Tôi xin khẳng định, tôi không hề biết gì về chuyện chat với cô ấy cả. Tôi không có thời gian rảnh để tán gẫu với cô ấy như vậy”.

“Nếu anh khẳng định anh không chat với cô ấy, vậy thì anh nghĩ ai là người mạo danh anh?”. Một nhân viên điều tra nữa hỏi.

“Tôi nghĩ rằng đó là trách nhiệm của cảnh sát các anh chứ. Nhưng tôi xin khẳng định lại một lần nữa là tôi không hề biết Yaimai. Kể từ khi tôi sang học ở Mỹ lúc mười lăm tuổi, tôi chưa từng quay về Thái Lan lần nào cả. Nếu không tin có thể kiểm tra hộ chiếu của tôi. Lần này tôi trở về cũng bởi bà nội tôi gọi điện

bảo tôi về để cho biết về di chúc, về việc bà nội sẽ trao toàn bộ phần tài sản thuộc quyền thừa kế của bố tôi cho tôi nếu tôi từ bỏ ý định thành lập viện Warakorn, một tổ chức từ thiện để khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên chuyên đóng phim khiêu dâm. Bà nói rằng nếu tôi chấp thuận theo ý bà, bà sẽ trao tài sản và chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty cho tôi. Bằng không bà sẽ dùng toàn bộ tài sản thuộc quyền thừa kế của bố tôi để cho những người họ hàng khác, những người làm rạn danh cho dòng họ". Patiya kể lại một cách trung thực.

"Đúng là anh về Thái Lan lần đầu tiên nhưng điều đó không chứng tỏ anh không hề biết Yaimai. Anh có thể đã chat với cô ấy từ trước. Bà nội anh gọi anh về Thái Lan là cơ hội tốt để anh đã hẹn gặp và giết cô ấy". Đội trưởng Tula đưa ra khả năng với giọng cứng rắn.

"Anh muốn tôi phải nói với anh bao nhiêu lần là tôi chưa từng biết, chưa từng chat với Yaimai. Anh có hỏi tôi bao nhiêu lần thì tôi vẫn trả lời như vậy thôi". Patiya trả lời dứt khoát.

Đội trưởng Tula ngả lưng ra ghế rồi im lặng đưa mắt nhìn Patiya. Trong suốt thời gian hỏi cung chàng đạo diễn trẻ, Tula cố gắng dùng ánh mắt và giọng nói đã từng đe dọa không biết bao nhiêu bị can khác và đạt kết quả rất tốt. Nhưng lần này có vẻ như đối phương của anh không hề bị tác động chút nào, hơn nữa còn đưa mắt nhìn lại một cách cao ngạo. Đôi mắt màu nâu, sắc lạnh nhìn anh với vẻ soi xét như muốn đi sâu vào tận đáy trái tim anh.

Cũng lạ thật...

"Anh định để tôi ngủ lại phòng giam mấy đêm?". Patiya hỏi.

"Cái gì?". Tula rướn người về phía trước để nghe cho rõ hơn.

"Tôi hỏi rằng anh định tạm giam tôi ở tòa án hình sự mấy đêm?".

"Cho tới khi có kết quả giám định AND. Nếu anh không phải thủ phạm thì đảm bảo không quá ba ngày. Sau khi viện giám định pháp y có kết quả, tôi sẽ nhanh chóng thụ lý hồ sơ điều tra để chuyển cho công tố viên quyết định không khởi tố vụ án. Nhắc lại kết quả kiểm tra phải cho thấy thủ phạm không phải anh đấy nhé". Đội trưởng Tula mỉm cười chế giễu.

"Thế nếu đúng là tôi thì sao?".

"Đảm bảo là anh phải ở trong phòng tạm giam lâu hơn mười hai ngày để chúng tôi thu thập thêm các bằng chứng trước khi gửi hồ sơ khởi tố anh".

"Tôi hy vọng các anh sẽ nhanh chóng có kết quả xét nghiệm AND. Nếu không tôi sẽ kiện các anh về tội thực hiện nhiệm vụ không đúng pháp luật".

"Đừng có đe dọa cảnh sát, anh Patiya!". Đội trưởng Tula nghiêm khắc nhắc nhở.

Patiya nhún vai: "Anh còn muốn hỏi thêm về chuyện gì nữa không? Nếu không tôi muốn anh lấy máu của tôi để đi xét nghiệm AND càng nhanh càng tốt".

"Chắc chắn rồi. Nhưng cuộc hỏi cung anh vẫn chưa được một nửa đâu". Việc hỏi cung sau đó diễn ra theo kiểu cưỡng ép, tức là đặt ra những câu hỏi trùng lặp, nhắc đi nhắc lại để tạo nên sức ép và sự căng thẳng cho bị can trong suốt năm tiếng đồng hồ. Các câu hỏi nhấn mạnh vào ngày xảy ra vụ việc. Patiya bị hỏi đi hỏi lại rằng anh đang làm gì, ở đâu và có nhân chứng để khẳng định bằng chứng ngoại phạm hay không?

Khi Patiya bị đưa ra khỏi đồn cảnh sát đến phòng tạm giam ở tòa án hình sự, các phóng viên, đặc biệt là đội ngũ quay phim và chụp ảnh vội vàng đứng dãy, ghi lại hình ảnh trước mắt một cách nhanh chóng.

Paremai bước tới bên đội trưởng Tula khi đó đang giữ một bên cánh tay của Patiya, hỏi: "Cho phép hỏi ngắn gọn có được không ạ?".

Patiya trả lời thay: "Tôi không có thời gian đợi cho các anh phỏng vấn lâu như vậy đâu đội trưởng Tula. Nếu muốn đưa tin thì hãy đưa tôi về phòng giam trước đã".

"Có vẻ anh rất sốt ruột vào phòng giam đấy nhỉ. Một hình ảnh chắc sẽ rất đẹp đấy. Chúng tôi cũng muốn đăng hình ảnh đó càng nhanh càng tốt". Paremai nói với nét mặt bình thản, đồng thời đưa mắt nhìn vào đôi mắt sau cặp kính đen.

Patiya nghiêng chặt rằng: “Tôi thích cô đấy Paremai. Cẩn không chịu nhả ra. Hãy đợi đến ngày của tôi mà xem. Tới ngày đó, tôi thề nếu cô không chịu van xin tôi thì đừng hy vọng nhận được sự thông cảm của tôi”.

“Tôi không nghĩ sẽ có ngày đó”. Paremai bình tĩnh đáp trả.

“Thì cứ đợi mà xem”.

“Anh Patiya! Làm ơn cho tôi hỏi anh quen với Paremai như thế nào ạ?”. Một người đặt câu hỏi.

Paremai quắc mắt nhìn. Ngay khi thấy đó là người bạn thân của mình, cô chỉ muốn lao vào bịt miệng người đó.

Patiya trả lời mà không liếc mắt nhìn: “Tôi cho rằng đây là một chuyện vô cùng dễ hiểu khi phải tìm kiếm lai lịch của kẻ thích làm hại mình”.

“Nhưng tôi lại nghĩ rằng đó là quyền của Pare khi cô ấy nghi ngờ người đó là kẻ đã giết em gái mình”. Khatha nói chen vào.

Patiya đưa mắt nhìn nam phóng viên vừa trả lời câu hỏi. Ánh mắt sắc lạnh của chàng đạo diễn trẻ phân tích nhanh đối phương, anh tin rằng chắc chắn mình không nhìn nhầm người... Lại là một kẻ nữa đang thích Paremai.

“Nếu vậy pháp luật có công bằng không, bởi chỉ cần nghi ngờ ai đó là phóng viên có thể tùy ý dùng ngòi bút để làm hại người ta ngay được à?”.

“Đây không phải là chuyện nghi ngờ mà là việc dựa trên bằng chứng có thật. Sự việc xảy ra thế nào chúng tôi đều đưa tin y nguyên như thế”. Paremai giải thích với giọng bình thản.

Patiya quay về phía cô: “Vậy thì trách nhiệm tìm kiếm sự thực là cái gì? Đó không phải là một phần trách nhiệm của các cô hay sao? Các cô vào hùa với nhau làm hại người ta không khác gì bầy sói săn mồi. Cô không biết rằng việc đưa tin mà không điều tra thông tin từ hai phía sẽ làm tổn hại tới người khác như thế nào à?”.

“Chúng tôi đã cố gắng trong việc đó rồi. Nhưng xin hỏi bản thân anh đã phối hợp với các phương tiện thông tin đại chúng đến đâu? Hôm qua anh đã không hợp tác với chúng tôi ở sân bay đó thôi”.

“Sao cô biết được, cô Paremai? Cô đâu có ở đó?”.

Paremai ngượng ngịu những vẫn cố nói cứng: “Tôi biết. Tôi có ở đó”.

Cô nghĩ rằng có cả một rừng phóng viên thì anh sẽ không thể biết được ai có mặt, ai không... Không thể!

“À, rồi cô vội vàng lao từ sân bay về văn phòng ngay chứ gì. Cô biết cách tiết kiệm thời gian thật đấy. Lẽ ra cô nên làm thêm nghề đua xe nữa”. Giọng nói về cuối đầy châm chọc.

Paremai ngượng chín mặt. Cô định phản bác lại nhưng đội trưởng Tula đã nói trước: “Trước khi cuộc tranh luận này đi quá xa, tôi xin dẫn anh Patiya đến phòng tạm giam của tòa án hình sự trước được không? Sau đó tôi sẽ quay về họp báo ở đây”.

“Họp báo ở tòa án hình sự không tốt hơn sao ạ? Vì đằng nào chúng tôi cũng phải đi theo ghi hình của anh Patiya ở phòng tạm giam”. Khatha đưa ra ý kiến.

Patiya nắm chặt nắm đấm.

“Định như thế thật à?”. Đội trưởng Tula hỏi.

“Không mất thời gian đâu đội trưởng ạ”. Khatha nhắc lại.

“Thế cũng được”. Đội trưởng Tula bình thản trả lời.

10. Chương 08

Chương 8

Ba ngày sau.

Bà lớn Nongkhran suýt chết ngất khi đọc xong báo buổi sáng hôm nay. Các báo đã cho đăng hình Patiya trong phòng tạm giam của tòa án hình sự kèm theo bài trả lời phỏng vấn của anh. Hình ảnh đứa cháu trai vẫn còn hiện rõ trước mắt khi bà đang rướn người để ấn công tắc bằng bàn tay run rẩy.

Người giúp việc bước vào.

“Bà lớn cần gì ạ?”.

“Điện thoại cho phóng viên tên Paremai cho tôi”.

Người giúp việc lập tức bấm số mà không cần mở sổ danh bạ vì số điện thoại này đã được sai gọi rất nhiều lần.

Ngay khi cầm ống nghe, bà lớn Nongkhran nói giật giọng: “Paremai. Tôi là Nongkhran. Xin lỗi vì đã đánh thức cô vào lúc sáng sớm thế này”. Miệng nói xin lỗi nhưng giọng của bà lớn Nongkhran rất cứng rắn.

“Không sao ạ. Có việc gì bà lớn cứ nói đi ạ”. Bên kia trả lời với giọng ngái ngủ.

“Cô cần bao nhiêu tiền? Tôi sẵn sàng trả, đổi lại cô hãy dừng ngay việc đăng tin về Patiya”. Bà lớn Nongkhran nói với giọng lạnh lùng.

Đầu dây bên kia hơi sững sốt rồi bình tĩnh đáp: “Tiền không mua được mọi thứ đâu, thưa bà”.

“Nhưng tôi sẽ mua lại danh tiếng của dòng họ nhà tôi. Tôi đã cảnh cáo cô rồi đấy Paremai! Nếu cô vẫn không dừng việc đăng tin này thì chúng ta sẽ phải gặp nhau tại tòa”.

“Được. Tôi sẽ đợi lệnh bắt giữ của tòa án. Bản thân tôi cũng chán ngán với việc bị cháu trai bà và bà đe dọa lắm rồi ạ. Bà cứ tiến hành đi thì hơn”.

“Vô lễ! Đồ dân đen, không có dòng dõi, không có phẩm chất của người cao quý!”. Bà lớn Nongkhran chửi một tràng dài khi thấy đầu dây bên kia vừa nói xong liền cúp máy ngay. Bà quay sang lệnh cho người giúp việc gọi điện cho luật sư của dòng họ để tiến hành kiện tòa soạn báo và người viết tin bài.

Một người giúp việc khác cầm điện thoại di động từ tầng trên đi xuống.

“Thưa bà lớn, có điện thoại của công nương Pisamai ạ”.

Bà lớn Nongkhran giật giọng trả lời điện thoại: “Công nương, có việc gì thế?”.

“Tôi thấy báo đưa tin cháu trai của bà lớn bị tạm giam tại tòa án hình sự. Không biết bà lớn có định tổ chức họp báo không? Các bạn trong nhóm bàn luận sôi nổi đủ kiểu cả. Là chỗ thân quen, tôi nghĩ bà nên làm gì đó để bảo vệ danh dự đi. Rồi lại còn danh tiếng của dòng họ nữa chứ. Tôi cho rằng các phương tiện thông tin đại chúng đưa tin quá mức rồi. Ở đâu ra cái kiểu đưa ảnh cháu Patiya trong phòng giam lên hết cả trang nhất thế không biết”.

“Thưa công nương, nếu phóng viên muốn đăng tin chống lại ai thì tất nhiên là phải đưa lên trang nhất rồi, làm gì có chuyện đưa xuống trang cuối chứ”. Bà lớn Nongkhran trả lời.

“Vâng. Thế bà lớn có kiện không ạ?”. Người ở đầu dây bên kia có vẻ thơ ngây hỏi lại.

“Tôi cũng đang nghĩ phải kiện tòa soạn và con bé Paremai đây ạ”.

“Chị gái của người chết ấy à?”.

“Vâng. Tôi đã ngăn cô ta nhiều lần rồi nhưng lần nào ngăn thì lần đó tin đăng càng nghiêm trọng hơn. Vì thế lần này không thể tiếp diễn như vậy được nữa”.

“Nếu vậy tôi sẽ báo tin với mọi người, rồi điện thoại thông báo tới tất cả các tòa soạn cho ạ. Vậy thế đã bà lớn nhé”.

Paremai cúp máy rồi nằm vật xuống với tâm trạng bực dọc khó hiểu...

Cả bà lẫn cháu đều thích áp đặt quyền lực... Thật bực mình. Cô đưa tay lên bóp trán để xua cơn đau nhói vừa bất ngờ xuất hiện. Nhắm mắt nhưng không thể ngủ tiếp được nữa, cô đứng phắt dậy bước ra khỏi giường đi vào phòng vệ sinh đánh răng. Hình ảnh phản chiếu trong gương là một gương mặt trẻ trung nhưng âu sầu. Cô đánh răng chậm lại khi chợt nhớ tới nụ hôn của Patiya hôm trước. Paremai đưa ngón tay lên xoa quanh bờ môi dưới lớp bột kem đánh răng một cách vô thức.

Diên rồ! Có lẽ cô đã diên thật rồi nếu nghĩ rằng mình thích nụ hôn của anh ta...

Paremai lắc mạnh đầu như cố gắng tỉnh táo lại, tự nhủ rằng anh ta là người thô thiển và độc ác vì đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô.

Hôm qua khi chụp ảnh trong phòng giam, Patiya cũng tái diễn hành động sỗ sàng với cô một lần nữa, anh ta giắt tay cô kéo lại gần song sắt rồi nói vào mặt cô rằng cô sẽ phải hối hận và phải bù đắp một cách thỏa đáng với việc làm lần này. Hành động lỗ mãng đó khiến đội trưởng Tula phải vội gỡ tay anh ra đồng thời lên tiếng nhắc nhở cảnh cáo.

Nữ phóng viên trẻ vội cúi xuống, xúc miệng, kéo khăn mặt trên móc xuống để lau mặt. Theo thói quen, cô bước ra mở máy tính để bàn kiểm tra tin tức hàng ngày.

Tin Patiya bị tạm giam ở tòa án hình sự xuất hiện ở tất cả các trang nhất các báo và trang chủ của hầu hết các trang web của các thông tấn xã thường trú tại Bangkok liên tiếp đã ba ngày nay. Ngày đầu tiên các báo đều đưa tin chi tiết về bài phỏng vấn ông đồn trưởng đồn cảnh sát, đội trưởng Tula, Patiya kèm thông tin tìm tài xế taxi là nhân chứng duy nhất có thể khẳng định bằng chứng ngoại phạm của anh, với phần thưởng hàng triệu Bath, Tất cả đều được dịch ra các thứ tiếng khác nhau bên cạnh tiếng Anh. Điều đó có nghĩa là mọi người trên khắp thế giới đều có cơ hội để biết được tin này của Patiya.

Những ngày sau đó là tin tức về diễn biến của vụ án này. Quá tuyệt! Đây, kẻ mang tai họa có tên Patiya mà cô cần đây! Paremai tự chế nhạo. Thực ra cô thực lòng không muốn ai đó rơi vào cảnh ngộ tin tức tràn lan đi khắp thế giới như vậy cả, bởi nếu sau này có được minh oan thì cũng không thể lấy lại danh tiếng đã mất. Nhưng ai bảo anh ta đã làm hại đến gia đình cô trước chứ.

Thực ra phóng viên của thông tấn xã các nước đã xin phỏng vấn cô với tư cách là người thân của nạn nhân nhưng cô từ chối vì không muốn gia đình của cô trở thành tâm điểm của sự chú ý. Chỉ với tên của mình cô xuất hiện trên tất cả các kênh truyền hình cũng đủ là tai họa rồi. Nếu hình ảnh và thông tin về cô được truyền đi khắp thế giới như Patiya, thì cuộc sống của cô có lẽ sẽ thật bất hạnh.

Mười lăm phút sau, Paremai bước xuống chào mẹ trong bếp, cô pha cà phê để uống trước khi chạy bộ rồi trở về tắm rửa, thay quần áo đi làm. Trên đường cô nhận được điện thoại của Sila.

“Cô Pare, tôi là Sila đây. Cô có thể đến gặp tôi ở Starbucks một chút được không? Có người muốn gặp cô”.

“Được anh Sila ạ. Nhưng ai muốn gặp em ạ?”.

“Người ta không cho nói tên”.

Paremai bật cười trả lời: “Được ạ. Vậy lát nữa gặp nhau”.

Cô cúp máy rồi gọi cho Mankeo nhờ đưa tin buổi sáng giúp mình rồi đi thẳng tới chỗ hẹn.

Vừa bước vào cửa hàng, cô sững sốt rồi nở nụ cười vui sướng khi nhìn thấy Wanchai.

“Nhớ cô phóng viên đầu tròn này quá. Sao rồi?”. Wanchai hỏi với nụ cười và giọng nói thân thiết rồi ôm chặt lấy cô.

“Em khỏe chị ạ. Chị Wan về từ bao giờ vậy?”. Paremai mỉm cười trả lời. Bất gặp Sila đang nhìn chị Wan với ánh mắt nồng ấm và dịu dàng, cô hơi sững lại. Cô quen với thái độ lạnh lùng và đáng vẻ bình thản của anh nhiều hơn.

Nhìn cảnh tượng đó, trong giây lát, cô cũng mong muốn có một ai đó yêu cô sâu sắc như Sila đối với vợ anh ấy, nhưng cô tin rằng cô sẽ không có người đó, bởi cô không phải là một người có tính cách vui vẻ, trẻ trung,

ai ở bên cũng cảm thấy hạnh phúc như chị Wanchai. Cô biết mình là một người nghiêm túc đến mức hơi cứng nhắc. Vậy nên, ai mà yêu nổi cô cơ chứ!

Nữ phóng viên trẻ vẫn nhớ như in huyền thoại tình yêu của họ, câu chuyện tình lãng mạn được truyền khắp trường đại học hết khóa này đến khóa khác. Trong một lần, Sila với vai trò vệ sĩ đi theo một vị bộ trưởng của Mỹ tới thăm trường đại học của Wanchai, Wanchai đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Sau đó cô lên kế hoạch chinh phục anh trong sự ủng hộ của gia đình anh. Sau khi kết hôn, Sila vẫn rất yêu vợ đến nỗi chiều theo mọi ý thích của vợ, ngay cả việc xăm ở móng dòng chữ yêu vợ để lấy lòng cô.

Đôi tình nhân này thật đáng để người ta ghen tị...

“Chị được nghỉ lễ vài ngày nên bay về thăm anh Sila, nhân tiện thì gặp Pare luôn. Thế Pare thì sao? Vụ án của em Yaimai diễn biến đến đâu rồi?”. Wanchai trả lời cô em khóa dưới.

“Patiya bay về để tự bào chữa sau khi đội trưởng Tula ra lệnh bắt giữ. Hiện anh ta đang bị tạm giam tại tòa án hình sự để chờ kết quả giám định AND”.

“Thấy bảo anh ta có lai lịch không bình thường hả? Là diễn viên phim khiêu dâm kiêm đạo diễn của Hollywood. Lúc ở New Zealand, tin tức về anh ta rất hot, đặc biệt là trên mạng, rầm rộ vô cùng”.

“Hôm Patiya đến trình diện, phóng viên các cơ quan thông tấn xã nước ngoài thường trú tại Bangkok cũng đến để đưa tin nên tin tức về anh ta nhanh chóng lan đi khắp thế giới”.

“Liệu anh ta có thoát được không?”.

“Phải hỏi anh Sila chứ ạ”.

“Hiện tại đang thông báo tìm người lái taxi, nhân chứng duy nhất có thể khẳng định được bằng chứng ngoại phạm của Patiya. Nếu tìm được người lái taxi đó, thì lời khai của Patiya càng có cơ sở đáng tin cậy nhiều hơn”. Sila bình thản trả lời.

“Có thể là nhân chứng giả mạo. Người giàu có thể làm được mọi thứ”. Wanchai nhận xét.

“Lại còn khoản tiền thưởng hấp dẫn lên đến hàng triệu Bath nữa chứ. Ai mà chả muốn”. Paremai đồng tình.

“Cái này anh xin phép không có ý kiến gì”. Sila trả lời vợ.

Wanchai chun mũi: “Đàn ông đều vậy cả. Lúc nào mà chả về phe với nhau”.

“Ồ, sao em lại đánh đồng như vậy? Anh nói theo sự thật đấy chứ. Theo những gì anh điều tra được thì anh ta cũng đâu phải là người xấu xa gì. Anh ta...”.

“Không xấu xa gì?”. Cả hai cô cùng đồng thanh thốt lên trong khi Sila chưa nói xong. Sau đó Paremai nói tiếp: “Hắn ta là đỉnh cao của hạng đàn ông đều cáng. Em chưa từng thấy ai xấu xa như vậy. Hắn nhận đóng phim khiêu dâm trong khi hắn vốn kiếm được rất nhiều tiền từ việc làm đạo diễn phim Hollywood”.

“Nếu tiền không phải là vấn đề quan trọng thì tại sao em không tìm hiểu xem lý do nào khiến Patiya làm như vậy đi?”.

“Lòng tham chứ còn gì nữa ạ?”. Paremai cao giọng.

Nét mặt Sila trở nên khó hiểu nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Tại sao cô Pare không nghĩ là đàn ông vừa đẹp trai, vừa giàu lại có công việc tốt như Patiya thì không cần phải dùng cách thức đó cũng có hàng tá các cô chạy theo chứ”.

“Không biết. Dù sao thì em cũng ghét hắn. Hắn là kẻ giết em gái em”.

“Vẫn còn quá sớm để kết luận như vậy”.

“Sao anh lại thế? Anh định về phe với kẻ thù của Pare cho bằng được đúng không? Được. Tối nay anh ngủ ở sa lông nhé”. Wanchai quay sang nói.

Sila cau mặt: “Anh cho rằng anh nên dừng chuyện này với em thì hơn. Lần nào nói chuyện này cũng thành tự bào chữa cả”.

“Cũng tại anh cả. Lúc nào cũng bênh cái tên Patiya ấy chăm chấp”.

“Tại em đang xen vào công việc của anh đấy. Em không nên kiểm soát suy nghĩ của anh, có biết không?”. Anh nhỏ nhẹ cãi lại.

Paremai bật cười khi thấy chị Wanchai phồng má. Cô cho rằng chị Wanchai rất đáng yêu, trong sáng, tự nhiên và làm gì cũng rất duyên dáng. Không có gì lạ khi thấy Sila lại yêu vợ đến vậy

“Chị Wan đang làm cho anh Sila sợ phát khiếp lên rồi đấy”. Paremai vừa nói vừa bật cười.

“Sợ cái gì? Người như anh Sila mà sợ chị à?”.

“Sợ chứ ạ. Anh Sila vừa yêu vừa nể, chị Wan cũng thấy mà. Nếu không anh ấy đâu chịu xăm chữ yêu chị Wan ở mông chứ”. Vừa nói xong cô vội vàng che miệng mình lại bởi đây là bí mật mà chị Wanchai cấm mọi người nhắc đến.

Ngay lập tức Sila đỏ bừng mặt. Anh quay sang phía vợ: “Wan, thế nào? Đã hứa gì với anh?”.

Paremai vội bào chữa thay: “Anh đừng mắng chị Wan mà. Chị Wan không nói gì thật đấy. Chỉ là đem ảnh cho bọn em xem thôi”.

Thật là... Sila trợn mắt lên, mặt đỏ tới tận cổ.

Hai cô quay sang nháy mắt với nhau rồi cùng bật cười khúc khích. Có lẽ chỉ có người bị hại là không thể cười được. Sila trợn mắt nhìn như muốn trách vợ nhưng thực ra anh đang rất xấu hổ.

Paremai càng cười to hơn. Cô trêu: “Em rất thích những lúc hai người trêu nhau. Rất đáng yêu. Nếu em có người yêu em cũng sẽ bắt người yêu em làm vậy”.

Sila càng đỏ mặt hơn, anh không biết làm gì, đúng lúc đó có tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh như trút được gánh nặng, vội ấn phím nhận cuộc gọi. Khi nghe thấy bên kia nói xong, anh liền hỏi lại một lần nữa: “Cái gì?”.

Paremai và Wanchai đều thấy sắc mặt anh trở nên căng thẳng khi cúp máy, họ nhìn anh không chớp mắt.

“Có chuyện gì vậy anh Sila?”. Paremai hỏi.

“Đúng vậy. Xảy ra chuyện gì sao?”.

Sila quay sang Paremai trả lời: “Đã tìm được tài xế taxi rồi. Bây giờ anh ta đang ở tòa án hình sự với Patiya”.

Sau khi tạm biệt Sila và Wanchai, Paremai vội vàng vừa lái xe hướng tới trụ sở của Tổng cục cảnh sát quốc gia, vừa gọi điện cho đội trưởng Tula.

“Mới chỉ phát thông báo một ngày đã tìm được tài xế taxi rồi. Sao lại có thể nhanh như thế được? Chắc chắn đó là việc đóng kịch hoặc nếu không cũng là nhân chứng giả mạo. Bằng không tại sao bây giờ người lái xe đó mới ra trình diện trong khi tin tức về tên Patiya đã phát trên tivi suốt ba ngày vừa qua. Đội trưởng không thấy nghi ngờ gì sao ạ?”. Paremai nói một tràng dài.

“Anh ta khai anh ta lái xe cho công ty du lịch đưa một đoàn khách đi hội thảo ở Lào mới về Thái Lan ngày hôm nay nên vừa mới biết tin”.

“Thế rút cục anh ta lái xe taxi hay lái xe du lịch ạ?”.

“Anh ta là nhân viên lái xe của công ty xe du lịch nhưng thời gian rảnh anh ta lái taxi để kiếm thêm thu nhập”.

“Sao đội trưởng biết được ạ?”.

“Bây giờ anh đang ở tòa án hình sự. Luật sư của Patiya gọi điện cho anh tới”.

Paremai há hốc miệng: “Thế đội trưởng nghĩ sao ạ?”.

“Anh đang nghe Patiya nói chuyện với tài xế taxi thì em gọi tới. Bước đầu tài xế taxi khẳng định những gì Patiya khai báo đều là sự thật. Anh ta đợi Patiya ngồi uống rượu trong quán bar đến khi quán đóng cửa mới lái xe đưa Patiya về Bangkok”.

“Nếu vậy em muốn tới quán bar ở Nakhon Pathom một chuyến xem sao”.

“Được đấy. Nhưng đợi anh cùng đi nhé? Anh đang chờ kết quả xét nghiệm máu. Chiều nay chắc là có kết quả giám định rồi”.

“Em sốt ruột lắm. Cứ để em đi xem thực hư thế nào?”.

“Được. Nếu vậy em lái xe cẩn thận nhé. Có tin gì thì điện thoại ngay cho anh nhé. Anh cũng sẽ gọi điện báo cho em ngay khi có kết quả giám định AND”.

“Được ạ. Cảm ơn đội trưởng nhiều”.

Ngay sau đó, Paremai lại vội vàng điện thoại xin nghỉ nửa ngày ở tòa soạn với lý do là muốn đến gặp người phục vụ trong quán bar ở Nakhon Pathom.

“Không cần xin nghỉ đâu vì coi như cô đang làm nhiệm vụ. Sau khi tới đó hãy thông báo về diễn biến mới của vụ án với tòa soạn là được. À, bước đầu hãy đưa tin về tài xế taxi đột nhiên ra trình diện có được không? Cô làm tin vẫn rồi gửi qua SMN trước”.

“Được ạ. Đợi em đỗ xe lại bên đường trước đã, em đang lái xe mà. À, đội trưởng Tula nói rằng chiều nay chắc sẽ có kết quả giám định AND của Viện Giám định pháp y đấy ạ”.

“Mà công việc ở Tổng cục Cảnh sát quốc gia thì sao?”.

“Em đã nhờ bạn rồi ạ. Cô ấy sẽ gửi tin về”.

“Không sao. Cô cứ yên tâm đi làm việc đó đi. Tôi sẽ cử nhóm phóng viên lưu động tới làm nhiệm vụ ở Tổng cục Cảnh sát quốc gia thay cho cô. À mà tôi quên nói với cô, sáng nay có người gọi tới tòa soạn, nói là bạn thân của bà lớn Nongkhran nhưng không chịu tiết lộ thân phận. Bà ta bảo bà lớn đang cho luật sư làm hồ sơ để kiện tòa soạn đấy”.

Điều này còn có nghĩa là sẽ kiện cả người viết bài nữa. Trước đây chỉ kiện một mình tòa soạn nhưng luật pháp hiện hành đã quy định thêm để bảo vệ người bị hại nhiều hơn.

Paremai nói: “Em xin lỗi vì đã trở thành nguyên nhân khiến tòa soạn bị kiện. Thực ra bà lớn Nongkhran đã điện thoại đe dọa em nhiều lần rồi. Lần này chắc bà ấy sẽ làm thật”.

“Không sao đâu Pare. Người làm tin điều tra bao giờ cũng đứng trước nguy cơ bị kiện cả. Hơn nữa chúng ta không cố tình vu khống cho ai cả, chỉ nói theo những chứng cứ có thật mà thôi. Hơn nữa đây đâu phải lần đầu tiên cô bị kiện chứ. Đừng có ủ rũ vậy”.

Nữ phóng viên trẻ cười khi trưởng nhóm tin pháp luật đang cố gắng khiến cô vui vẻ trở lại: “Em chỉ thấy buồn vì khiến cho tiền của tòa soạn phải mất vì những vụ án như thế này thôi”.

Mỗi lần bị kiện, tòa soạn phải bỏ ra một số tiền rất lớn để đảm bảo, tòa soạn không thể dùng số tiền đó vào việc gì cho tới khi vụ án kết thúc, trong khi mỗi vụ án phải mất tới nhiều năm.

“Thôi mà, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Tôi phải cúp máy đây vì đang có cuộc gọi đến. Nếu có gì khẩn cấp cứ điện thoại báo cáo cho tôi ngay nhé”.

Paremai ấn phím tắt rồi tháo tai nghe ra, đỗ xe vào bên đường để đánh tin văn gửi về tòa soạn.

Cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng khi nghe được lời khẳng định của bartender, Paremai cũng sững người mất một lúc lâu.

Paremai phải mất nhiều giờ đồng hồ mới gặp được bartender, người làm ca mà Patiya tới uống rượu vì lúc cô đến, quán bar chưa mở cửa, chỉ có mấy nhân viên bảo vệ đứng canh ở ngoài nên cô phải hỏi thăm khá lâu họ mới chịu nói địa chỉ của bartender đó.

“Anh ấy đến quán từ chập tối rồi cứ ngồi uống rượu như vậy cho đến khi quán đóng cửa. Tôi nhớ chính xác bởi anh ấy rất đẹp trai và cho tôi rất nhiều tiền boa”.

“Anh ta có nói chuyện gì với anh không?”.

“Không ạ. Anh ta chỉ ngồi uống rượu thôi. Trong khi uống rượu tôi nhớ là anh ấy có điện thoại gọi tới rồi nói gì đó về tòa án ở Mỹ. Nhưng tôi không nghe rõ lắm vì lúc đó trong quán rất ồn ào”.

Paremai gật đầu và không còn thắc mắc gì với lời khai của Patiya. Đúng là anh ta tới ngồi uống rượu ở quán bar vào lúc xảy ra vụ án của Yaimai. Patiya đã không nói dối.

Paremai giơ tay lên vuốt mặt vì cô bắt đầu linh cảm thấy có điều gì đó đã sai sót. Tên giết người thực sự vẫn đang lẩn trốn bên ngoài.

“Cô có muốn hỏi gì nữa không?”.

“Không ạ”. Paremai ấn phím tắt máy ghi âm, sau đó ghi lại tên, địa chỉ và số điện thoại của bartender.

Paremai quay lại xe. Cô bóp trán thật mạnh, nghĩ đi nghĩ lại sự việc xem sai sót ở chỗ nào khi tất cả các bằng chứng đều hướng về phía Patiya.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Paremai ấn phím nhận cuộc gọi rồi cất giọng nhỏ nhẹ, mệt mỏi: “Em nghe đây ạ”.

“Pare, sao nghe giọng em buồn thế?”. Đội trưởng Tula hỏi.

Paremai làm động tác vuốt tóc trong khi không có một sợi nào xoa xuống mặt, dáng vẻ rất lơ đãng: “Có một số sai sót đã xảy ra ạ. Em đang kết nối các tình tiết lại với nhau. Bartender đã khẳng định rằng Patiya đã tới ngồi uống rượu trong đêm xảy ra vụ án. Em đang ngờ rằng có ai đó cố ý mạo danh anh ấy gây ra vụ án mạng để đổ tội cho anh ấy. Ý em là hình như chúng ta đang nghi ngờ nhầm bị can. Kẻ giết người thực sự có thể đang nhẩn như bên ngoài”.

“Anh gọi điện cũng là để nói với Pare việc này đây. Kết quả giám định AND cũng cho thấy AND của Patiya không trùng với ADN mà cảnh sát thu được. Phó thủ tướng Adul đã ra lệnh cho anh phải phối hợp với Viện Giám định pháp y để tổ chức họp báo về việc này ngay lập tức. Bây giờ anh đã hoàn tất việc thụ lý hồ sơ để gửi lên các công tố viên quyết định không khởi tố rồi. Do đó anh sẽ tổ chức họp báo khẩn trong vòng ba mươi phút nữa và sẽ cho truyền hình trực tiếp trên...”. Đội trưởng Tula nói tên một kênh truyền hình của lục quân.

“Rất tiếc là em không thể tham dự cuộc họp báo được vì vẫn đang ở tỉnh Nakhon Pathom. Nhưng cuộc họp báo này phải truyền hình trực tiếp cơ ạ?”.

“Ngài phó thủ tướng Adul sợ rằng việc ra lệnh bắt giữ sai bị can lần này sẽ có tác động xấu tới hình ảnh và độ tin cậy của cảnh sát Thái Lan, bởi bị can là một người nổi tiếng trên thế giới và được phương tiện thông tin đại chúng ở khắp nơi theo dõi sát sao và hết sức quan tâm. Hơn nữa Patiya là đạo diễn điện ảnh của Hollywood và mang dòng máu Thái Lan nên ngài ấy muốn thay đổi hình ảnh của người Thái Lan trong mắt bạn bè quốc tế”.

Phó thủ tướng Adul mà đội trưởng Tula nói tới là ông Adul Uthairat, phó thủ tướng về an ninh, chịu trách nhiệm quản lý Tổng cục Cảnh sát quốc gia.

“Ngài phó thủ tướng đã sợ quá rồi đúng không ạ? Tất cả mọi việc chúng ta đều làm theo trình tự. Nếu không làm như vậy thì anh ấy đâu có cơ hội để chứng minh sự trong sạch của bản thân được. Sao ông ấy không nghĩ theo hướng này nhỉ?”.

“Ngài Adul muốn phải kiểm tra thật chắc chắn trước khi ra lệnh bắt những người nổi tiếng như vậy”.

“Nếu chỉ bởi vì lý do anh ta là người nổi tiếng thế giới nên được đối xử khác với tiêu chuẩn thông thường thì em phản đối. Điều đó là rất không công bằng. Đừng quên rằng lúc mới xảy ra vụ việc, tất cả các bằng chứng đều nhắm vào anh ta. Anh ta bay về Mỹ ngay sau khi vụ án mạng xảy ra nên cảnh sát đã phải ra lệnh bắt giữ ngay là hoàn toàn đúng. Nếu không làm thế thì khác gì với việc cảnh sát không hoàn thành nhiệm vụ khi để cho thủ phạm chạy trốn ra nước ngoài mà không làm gì cả. Hoặc giả sử anh ta đúng là thủ

phạm thì chẳng phải cảnh sát đã góp phần giúp anh ta chạy trốn thành công hay sao? Em sẽ không chịu thua đâu. Với tư cách là người thân của nạn nhân, em sẽ kiện đội trưởng vì tội không hoàn thành trách nhiệm khi có tất cả các bằng chứng trong tay nhưng lại không làm gì cả. Bởi thế tất cả đều diễn biến theo đúng trình tự mà. Nếu không mượn cơ làm hại đến hình ảnh và tên tuổi của đất nước, chắc chắn em sẽ viết bài cho ngài phó thủ tướng một trận, cho dù đó là bố của chị Wanchai đi chăng nữa”.

Việc viết bài nhận xét, phê bình về cách làm việc của phó thủ tướng chính phủ đã được Paremai từng làm rất nhiều lần. Cô thường viết bài nhắc nhở xen lẫn khiển trách các chính trị gia bất kể là ai kể cả thủ tướng nếu thấy rằng việc làm đó không đúng với đạo đức, vi phạm pháp luật hoặc không minh bạch, tham nhũng.

“Pare nói vậy cũng đúng nhưng phó thủ tướng lại là lãnh đạo của anh đấy. Vì thế anh không thể cãi lại ông bằng lý do của Pare được. Nếu biện hộ như vậy có thể sẽ bị chuyển công tác ngay. Bởi vậy, việc anh có thể làm chỉ là thực thi theo lệnh mà không ý kiến gì”. Đội trưởng Tula bật cười một cách hơi gượng gạo trước khi nói tiếp: “Anh phải cúp máy để chuẩn bị tài liệu họp báo rồi”.

“Được ạ. À, đội trưởng, thế còn việc lấy lời khai của tài xế taxi thì thế nào ạ? Em muốn xin được phỏng vấn”.

“Được. Bước đầu có lẽ không phải là đóng kịch hoặc nhân chứng giả. Anh vẫn chưa thấy anh ta có sơ hở gì, lời khai của anh ta hoàn toàn trùng khớp với Patiya. Có lẽ anh chỉ trả lời ngắn gọn như vậy đã. Chi tiết sẽ phải đợi nghe trong buổi họp báo”.

“Được ạ. Em sẽ nghe tin qua buổi họp báo”.

Paremai cúp máy. Cô mở ti vi trong xe để đợi nghe tường thuật trực tiếp buổi họp báo rồi mở máy tính xách tay và thoăn thoắt đánh tin để gửi về cho tòa soạn làm tin SMN trước.

Nhấp chuột gửi tin nhắn về tòa soạn qua internet không dây xong, cô liền gọi điện về tòa soạn để thông báo.

“Đừng quên nói với...” Paremai nói tên bạn phóng viên thường trú tại tòa án “... tới tòa án hình sự để phỏng vấn Patiya nhé. Em tin rằng anh ta sẽ cho phỏng vấn ngay khi biết tin về cuộc họp báo. Còn chi tiết về bài phỏng vấn bartender, báo cáo tin về tài xế taxi tới trình diện với cảnh sát và chuyện kiện lại, để em đánh máy rồi gửi về sau”.

Gửi gấp nhé Pare, vì đây sẽ là tin số một của ngày mai”.

“Được ạ”.

Sau khi nói chuyện với trưởng nhóm tin pháp luật xong, cô liền gọi ngay cho bà lớn Nongkhran để kiểm tra thông tin về việc khiếu kiện. Sau khi được nghe lời khẳng định và bị chửi một hồi xong, cô quay sang đánh máy chi tiết tin ngày mai. Trong bài cô còn đề cập đến thông tin người lái xe taxi tới gặp luật sư của Patiya, việc phó thủ tướng phụ trách an ninh ra lệnh cho tổ chức họp báo khẩn và truyền hình trực tiếp với lý do về hình ảnh và độ tin cậy của cảnh sát Thái Lan trong mắt bạn bè quốc tế. Xong xuôi cô nhấp chuột gửi tin về tòa soạn và thông báo cho các bạn cùng làm về mảng tin pháp luật. Sau đó cô dựa lưng vào ghế ô tô đợi nghe buổi tường thuật trực tiếp cuộc họp báo.

11. Chương 09

Chương 9

Tivi đang truyền hình trực tiếp buổi họp báo, ở góc nhỏ phía trên bên phải màn hình là bức ảnh Patiya trong phòng giam. Tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Đầu dây bên kia nói ngay khi Paremai ấn phím nhận cuộc gọi.

“Pare xem kênh... nhanh lên. Đội trưởng Tula đang họp báo về kết quả giám định ADN”.

“Tớ đang xem đây. Tớ đã gửi tin về việc gặp luật sư của tài xế taxi và bài trả lời phỏng vấn của bartender tại quán bar mà Patiya đến ngồi uống rượu vào đêm xảy ra vụ việc cho cậu rồi đây”.

“Cám ơn nhé. Nhưng sao cậu biết được có buổi truyền hình trực tiếp cuộc họp báo thế?”.

“Tớ vừa nói chuyện điện thoại với đội trưởng Tula xong”.

“Thế chứ. Cứ điều tra đi. Cậu có nguồn tin tốt trong Sở Cảnh sát thành phố Bangkok rồi mà”.

“Không phải nói móc nhau thế. Thế cậu thì sao, ai làm tin ở tòa án hình sự?”.

“Có Jare phóng viên thường trú tại tòa án làm rồi. Thế cậu thì sao?”.

“Thực ra nếu tớ ở Bangkok, tớ cũng muốn đích thân làm tin này”.

“Ồ, thế cậu không ở Bangkok với anh Sila à?”.

“Nếu ở đó thì gửi tin về bartender cho cậu thế nào được?”.

“Bartender là gì?”.

“Đồ dăng trí. Đã nói là gửi tin về bartender trong quán bar ở Nakhon Pathom, nơi mà Patita tới uống rượu vào đêm hôm xảy ra vụ việc cho cậu rồi mà”.

“Có nghĩa là cậu đang ở Nakhon Pathon à?”.

“Vừa mới ngủ dậy à?”. Paremai giễu cợt bạn. “Ừ thì tại tớ không biết mà. Cũng tại tớ chưa kiểm tra e-mail. Thế đã nhé Pare. Đội trưởng Tula bắt đầu cuộc họp báo rồi”.

Paremai cúp máy và nhìn vào màn hình không chớp mắt. Trên màn hình, ngài đội trưởng Tula và nhân viên của Viện Giám định pháp y, còn có giám đốc Sở Cảnh sát thành phố Bangkok cũng cùng tham gia buổi họp báo.

Tiếng bấm máy ảnh liên tục vang lên ngay từ lúc bắt đầu buổi họp báo. Giám đốc Sở Cảnh sát thành phố Bangkok nói đầu tiên: “Nhân danh Tổng cục Cảnh sát quốc gia, tôi xin khẳng định các nhân viên cảnh sát đã dồn hết công sức vào việc điều tra vụ án hiếp dâm, giết cô Yaimai Sairoporn, sinh viên một trường đại học một cách cẩn thận chu đáo hết sức có thể. Chúng tôi luôn ý thức đây là một vụ án giết người dã man đã gây xáo trộn và làm ảnh hưởng xấu đến tinh thần của nhân dân. Hơn nữa người bị buộc tội, anh Patiya Warakorn là người gốc Thái mang hai dòng máu Thái Lan - Mỹ, lại là đạo diễn điện ảnh Hollywood nổi tiếng của Mỹ, được các phương tiện thông tin đại chúng theo dõi sát sao. Vì thế chúng tôi đã điều tra vụ án một cách cẩn trọng trong gần hai tuần qua. Tuy vậy vẫn có sự sai sót xảy ra...”. Tiếng bấm máy ảnh vang lên nhiều gấp đôi lúc trước.

Giám đốc Sở Cảnh sát thành phố Bangkok nói tiếp: “Anh Patiya đã ra trình diện và sẵn sàng cho chúng tôi lấy máu để xét nghiệm ADN, hiện tại chúng tôi đã có kết quả của Viện Giám định pháp y đó là ADN của anh Patiya không trùng với ADN của thủ phạm mà chúng tôi thu được trên người nạn nhân. Nhân danh Tổng cục Cảnh sát quốc gia, chúng tôi xin lỗi anh Patiya và gia đình Warakorn vì đã phải chịu sự xáo trộn, mất thời gian và còn ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng trong thời gian vừa qua. Hiện tại chúng tôi sẽ sửa chữa sai sót bằng việc khẩn trương thụ lý hồ sơ để gửi công tố viên quyết định không khởi tố, trả tự do cho anh Patiya kể từ giờ phút này trở đi, khẩn trương điều tra để bắt thủ phạm đích thực về chịu tội một cách sớm nhất. Sau đây Viện giám định pháp y và đội trưởng Tula sẽ thông báo cho biết kết quả giám định ADN và việc khẩn trương điều tra truy bắt thủ phạm”.

Tiếp đó buổi truyền hình trực tiếp chuyển sang hình ảnh ở tòa án hình sự nơi phóng viên của các cơ quan truyền thông đại chúng ở cả Thái Lan và nước ngoài đang phỏng vấn Patiya.

Patiya nói bằng tiếng Thái trước rồi mới dịch sang tiếng Anh cho các phóng viên nước ngoài hiểu: “Tôi rất vui vì vẫn còn tin tưởng được vào khả năng làm việc chuyên nghiệp của cảnh sát Thái Lan. Tôi rất tin vào sự trong sạch của mình nên khi mới nghe được tin cảnh sát xin tòa án ra lệnh bắt giữ mình, tôi biết ngay là có kẻ đã mạo danh tôi”.

Chàng đạo diễn đưa mắt nhìn các phóng viên một lượt mà không thèm để ý gì tới những khuôn mặt đỏ bừng của các nữ phóng viên trẻ.

“Tôi nhận lời xin lỗi của cảnh sát bằng việc muốn được nhìn thấy cảnh sát khẩn trương khép lại vụ án này, truy tìm được thủ phạm thực sự và bắt hắn về chịu án theo pháp luật sớm nhất. Tôi cũng hy vọng sự việc tương tự sẽ không bị lặp lại với bất kỳ ai nữa. Thiết nghĩ, đó mới là lời xin lỗi thực lòng đối với nhân dân nhất. Tôi cũng xin được chia buồn với gia đình của nạn nhân, cầu mong linh hồn cô Yaimai được lên thiên đường và chúc cho cảnh sát nhanh chóng truy bắt được thủ phạm để cô được yên lòng nhắm mắt”.

“Theo anh ai là người đã mạo danh để đổ tội cho anh?”. Một phóng viên nước ngoài hỏi bằng tiếng Anh.

“Tôi nghĩ đó là trách nhiệm của cảnh sát trong việc điều tra làm sáng tỏ sự thật”. Patiya cũng trả lời lại bằng tiếng Anh.

“Thủ phạm chắc chắn phải biết rất rõ về anh, nếu không sẽ không thể mạo danh anh hoàn hảo như vậy”. Một phóng viên người Thái Lan nêu nhận xét.

“Điều đó tôi không biết”. Patiya trả lời bằng tiếng Thái.

“Anh có muốn nhấn gì tới đội trưởng Tula, người chịu trách nhiệm chính trong việc thụ lý vụ án này không?”. Một phóng viên người Thái Lan khác đặt câu hỏi.

“Tôi đã nói là tôi muốn cảnh sát Thái Lan thực hiện lời xin lỗi tôi bằng việc khẩn trương điều tra và truy bắt tội phạm”.

“Anh có kiện cảnh sát tội xâm phạm danh dự của anh hay không?”. Một phóng viên người Thái Lan trực thuộc một tờ báo nước ngoài hỏi bằng tiếng Anh.

Patiya cũng trả lời bằng tiếng Anh: “Tôi đang bàn với luật sư”.

“Tất cả đều diễn ra theo đúng trình tự pháp luật. Đây không phải là sự sắp đặt”. Giọng nói nhỏ nhẹ của một nữ phóng viên cất lên.

Patiya đưa mắt nhìn, đoán được ngay đó là phóng viên đến cùng tờ báo với Paremai. Anh vẫn khẳng định câu trả lời cũ: “Tôi vẫn đang bàn với luật sư”.

“Thế còn người thân của nạn nhân, anh có kiện không?”.

“Ai ạ?”

“Phóng viên Paremai chị gái của Yamai”.

“Tôi sẽ bàn với luật sư sau”.

“Anh có nhấn gì cô Paremai không ạ?”. Vẫn là người phóng viên cũ hỏi.

“Không có”.

“Anh Patiya sẽ trở về Mỹ luôn chứ ạ?”. Một phóng viên của báo khác hỏi.

“Có lẽ cũng sắp rồi”. Patiya trả lời ngắn gọn.

“Anh có nhấn gì nhân dân Thái Lan không ạ? Rất nhiều người là fan hâm mộ các bộ phim mà anh làm đạo diễn”.

“Cám ơn mọi người vì đã theo dõi tác phẩm của tôi”. Chàng đạo diễn trẻ lịch sự trả lời.

Buổi truyền hình kết thúc. Paremai với tay tắt tivi. Cô đưa tay lên bóp trán đồng thời hít thở sâu để lấy lại tinh thần rồi mới điện thoại cho Patiya, nhưng đầu dây bên kia là Sila nhận điện.

“Anh Patiya vẫn đang bận trả lời phỏng vấn báo chí”. Sila nói.

“Xin lỗi ạ. Em thấy kênh truyền hình đã chuyển trương trình nên nghĩ rằng anh ấy đã trả lời phỏng vấn xong rồi”.

“Chưa. Các phóng viên nước ngoài vẫn đang hỏi về các tác phẩm điện ảnh Hollywood mà anh ấy làm đạo diễn. Cô Pare vẫn ổn chứ?”.

“Đến giờ phút này em vẫn ổn vì chưa có ai điện thoại chỉ trích hay cười nhạo em cả ạ”. Paremai cười nhạt.

“Có lẽ không có ai làm vậy đâu. Mọi người đều hiểu tình cảnh của cô mà. Cô gọi cho anh Patiya có gì không để tôi nói lại với anh ấy cho”.

Paremai hít thật sâu một lần nữa rồi trả lời: “Em muốn thực lòng xin lỗi anh ấy về sự việc đã xảy ra ạ. Em không phải là người cứng đầu, nếu sai em sẵn sàng nhận sai”.

“Chuyện xin lỗi...”. Sila chỉ nói được vậy rồi dừng lại khi Patiya gọi tên anh. Sila bảo Paremai chờ máy rồi quay sang nhìn ông chủ trong khi người đó đang bước tới.

Patiya cố gắng nhanh chóng kết thúc buổi phỏng vấn khi biết rằng người điện thoại tới là Paremai. Anh không còn tâm trí để trả lời phỏng vấn nữa, anh đã bị phân tán khi nghe Sila nhắc tên cô. Sau khi ra khỏi vòng vây của các phóng viên, anh bước nhanh về phía người vệ sĩ.

“Cô ấy điện thoại làm gì thế?”. Patiya hỏi dù đã đoán ra câu trả lời.

Sila vẫn đưa tay che loa của điện thoại rồi trả lời: “Cô Pare muốn xin lỗi về tất cả những chuyện đã xảy ra với anh. Anh có muốn nói chuyện điện thoại với cô ấy không ạ? Cô ấy đang chờ máy”.

“Không, Hãy nói với cô ấy rằng tôi không nhận lời xin lỗi qua điện thoại. Nếu cô ấy thật lòng muốn xin lỗi thì hãy đến gặp tôi”. Patiya đang nghĩ rằng cô cố gắng tiếp xúc với anh và tỏ thái độ mềm mỏng là để anh không kiện cô.

Sila nói lại yêu cầu của Patiya: “Cô Pare, anh Patiya nhắn với cô rằng nếu cô muốn xin lỗi thì phải trực tiếp đến gặp anh ấy. Anh ấy không chấp nhận lời xin lỗi qua điện thoại”.

Đầu dây bên kia hơi dừng lại trước khi cất giọng nhẹ nhàng pha chút lưỡng lự: “Thế anh ấy muốn gặp em ở đâu ạ?”.

Sila lại lấy tay che điện thoại rồi quay sang hỏi Patiya: “Cô Pare hỏi anh muốn hẹn gặp cô ấy ở đâu ạ?”.

“Nói với cô ấy đến khách sạn nơi tôi nghỉ”.

Sila chuyển câu trả lời cho Paremai.

“Tại phòng ăn ở chỗ cũ đúng không ạ? Nhờ anh hỏi giúp em thời gian”.

Sila quay lại chuyển câu hỏi của Paremai cho Patiya. Anh thở dài: “Bảo cô ấy đến gặp tôi ở phòng nghỉ của tôi. Nếu không đồng ý thì không phải đến”.

Chàng vệ sĩ sưng mắt nhưng vẫn chuyển lời lại: “Anh Patiya hẹn gặp cô ở phòng Hoàng gia trong khách sạn nơi anh ấy nghỉ”.

“Không được”.

Đầu dây bên kia từ chối ngay lập tức mà không cần mất thời gian suy nghĩ. Sila nói tiếp: “Anh Patiya nhắn với cô rằng nếu cô không đồng ý thì cô không cần phải đến xin lỗi anh ấy nữa”.

Paremai liên tiếp nhận điện thoại. Một số người gọi đến để bày tỏ sự cảm thông, một số người lại chỉ chiết thêm, đặc biệt là họ hàng của Patiya. Cô nhận điện thoại với cảm giác lạnh lùng như diễn viên phải đóng theo vai kịch.

“Nếu cô không chịu được thì về nghỉ trước đi”. “Trưởng nhóm tin pháp luật ngồi ở bàn bên cạnh quay sang bày tỏ thái độ thông cảm. Tiếng chuông điện thoại đổ liên tục trong suốt buổi chiều, hàng trăm cuộc gọi tới. Thực ra đã có người gọi tới cho cô từ sáng sớm trước khi Paremai vào trực đóng bản gốc.

“Cảm ơn anh. Vậy để em viết lại tin này xong rồi em xin về trước ạ”.

Paremai chấp nhận lời gợi ý của trưởng nhóm.

“Được. Nhưng nếu buổi chiều có tin gì thì cô gửi về nhé”.

“Được ạ. Em nhờ bạn rồi ạ”.

Xong xuôi cô khoác túi xách lên bước ra xe, sau đó cô mở điện thoại di động để gọi cho Mankeo nhắc lại việc buổi chiều gửi tin từ Tổng cục Cảnh sát quốc gia về cho cô. Điện thoại vừa bật lên đã có cuộc gọi đến.

“Pare, bố đây. Con sao rồi? Bố gọi cho con từ hôm qua sau khi cuộc họp báo kết thúc nhưng không được”.

“Con vẫn khỏe ạ. Hai, ba hôm nay có nhiều người gọi đến quá nên điện thoại của con bận liên tục. Bố gọi cho con có chuyện gì không ạ?”. Paremai nhẹ nhàng hỏi lại. Thực ra sau buổi họp báo cô rất muốn tắt điện thoại di động để trốn mọi người nhưng cô phải mở máy suốt phòng trưởng nhóm còn gọi tới.

“Con sao rồi? Bố lo cho con”.

Paremai bật cười, cho dù tiếng cười không trong trẻo cho lắm: “Ồn ạ. Con rất khỏe. Bố cứ làm như con chưa bao giờ trải qua trận chiến căng thẳng như thế này ấy”.

“Cũng không có sần đầu nào nặng nề như lần này nữa chứ”.

Cô khẽ thở dài: “Bố nói đúng ạ. Lần này đúng là nặng nhất. Nhưng dù sao con vẫn chịu được. Cảm ơn bố đã lo lắng cho con nhưng bố cứ yên tâm, rồi mọi chuyện cũng sẽ tốt đẹp cả thôi”.

“Con lúc nào cũng mạnh mẽ. Thế mẹ con ra sao?”.

“Mẹ cũng ổn ạ”. Cô trả lời ngắn gọn.

“Chắc mẹ động viên con nhiều lắm?”

“Mẹ đáng yêu lắm ạ. Mẹ động viên con đủ thứ”. Paremai vẫn trả lời ngắn gọn. Cô không dám kể sự thật rằng cơn sóng dữ lần này đã khiến mẹ cô quay trở lại tình trạng cũ, bà thu mình lại, không ý thức được gì về chuyện của mọi người xung quanh.

Paremai dừng cuộc nói chuyện với bố cô ở đó. Cô nói ngắn gọn về chuyện công việc với Mankeo rồi điện thoại để xác nhận với Sila là tối nay sẽ đến gặp Patiya theo hẹn.

Vẫn còn bốn tiếng nữa mới tới giờ hẹn nên cô trở về nhà và ngâm mình trong bồn nước nóng. Sau khi mặc một áo cao cổ dài tay màu đen và quần bò cùng màu, cô mở máy tính kiểm tra tin qua e-mail, biên tập lại tin mà Mankeo gửi đến rồi nhấp chuột gửi cho tòa soạn. Sau đó cô vào Google tìm kiếm lại lịch của Patiya một cách nghiêm túc.

Một chàng đạo diễn trẻ, điển trai, nổi tiếng của làng điện ảnh Hollywood mà các nữ diễn viên đều mơ tới. Khi tham dự các sự kiện xã hội, anh luôn đi cùng các cô diễn viên nổi tiếng nhất của làng điện ảnh Hollywood, mỗi lần một cô. Kèm theo đó là không biết bao nhiêu tin bài nói rằng có hàng tá các cô cố gắng chiếm giữ anh, kể cả cô diễn viên nhí trong vụ án gần đây nữa.

Điều gì khiến anh tin tới mức rơi vào vòng tay của cô bé đó?

Tự hỏi mình Paremai vội lắc đầu để tỉnh táo hơn khi biết rằng mình đang về phe với anh. Điều gì khiến cô tin rằng anh đã không lạm dụng tình dục bé gái đó? Có thể cô vừa hiểu lầm anh trong vụ án của Yaimai nên cô đã nhìn thế giới này từ nhiều mặt với nhiều góc cạnh hơn trước.

Rồi cô đi làm cái việc mà cô chưa bao giờ làm... Đăng ký làm thành viên của website phim khiêu dâm. Cô nhấp chuột vào trang chủ của Manuel trong đó có các clip phim khiêu dâm của anh. Chỉ cần nhắc chưa đầy một giây cô đã đăng ký và trả tiền đăng ký qua thẻ tín dụng. Cô tự nhủ rằng mình đang tìm hiểu về Manuel Warakorn với tinh thần khách quan nhất.

Paremai cố gắng tìm hiểu xem động lực nào khiến anh đóng phim khiêu dâm trong khi anh đã có đầy đủ mọi thứ rồi.

Sau khi ông Chong giúp nhân viên thu xếp xong xuôi bàn ăn cho bữa tối thì ngay lập tức Patiya lên tiếng đuổi ông ra khỏi phòng của anh. Ông Chong không hiểu nổi người vừa là cậu chủ vừa là người ông yêu quý như con trai ruột ấy đang nghĩ gì?

“Tại sao bắt tôi ra khỏi phòng chứ? Tôi thật không hiểu. Nếu ở lại tôi sẽ phục vụ đồ ăn và đồ uống, hoặc nếu thiếu gì, cậu gọi tôi chẳng phải sẽ tiện hơn sao?”. Ông Chong lên tiếng rồi nhìn thẳng vào cậu chủ một cách khó hiểu.

Patiya mặc bộ complet được cắt may công phu, ngồi vắt chân chữ ngũ dựa lưng vào sa lông, mắt chăm chú vào tờ báo tiếng Anh như không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi không cần gì nữa. Bác Chong cũng thấy là mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi cả rồi mà”. Patiya vừa trả lời vừa lật trang báo ra tiếp tục đọc như không quan tâm lắm.

“Cậu sẽ ăn tối một mình với cô bé đó ạ?”.

Patiya âm ừ rồi sửa lại: “Paremai không còn là cô bé nữa. Cô ấy đã hai mươi sáu tuổi.”

Cho dù như thế đi nữa nhưng trông mặt cô ấy còn rất trẻ. Cậu hãy cẩn thận kéo lại vướng vào một vụ lạm dụng trẻ vị thành niên nữa đấy”.

Patiya giấu kín nụ cười rồi ngẩng cao mặt lên trả lời ông giúp việc người Pháp: “Tôi cho rằng bác Chong đã quá lời rồi. Tôi vừa nói là Paremai đã hai sáu tuổi rồi. Vì thế bác đừng lo gì cả. Cô ấy đã quá tuổi dậy thì nhiều năm rồi.”

“Có nghĩa là cậu không phủ nhận việc sẽ đưa cô ấy lên giường tối nay?”.

Patiya sững lại. Anh đứng lên mở chai champagne trên bàn ăn, rót ra ly rồi đưa lên nhấp một ngụm với dáng vẻ suy tư: “Tôi không biết sẽ thành công tới mức nào. Cô ấy không phải loại phụ nữ dễ dãi. Tôi muốn ngủ với cô ấy một lần để giải tỏa tình trạng bức xúc này đi. Hai, ba ngày nay tôi dễ nổi cáu có lẽ bởi vì vẫn chưa đáp ứng nhu cầu về sinh lý. Tôi cần cô ấy”.

“Không có người phụ nữ nào trên thế giới từ chối cậu ngoại trừ người ngu ngốc, cô ấy chắc cũng không ngốc đến vậy. Nhưng vấn đề là tôi không thích cô ta. Cô ta quá đanh hanh và độc ác”.

“Chỉ một lần này thôi bác Chong. Tôi xin hứa là chỉ một lần rồi chia tay ngay lập tức”. Patiya nhấp thêm ngụm Champagne nữa trước khi xoay chân để ly rượu trong tay và nghĩ đến người phụ nữ mà mình vừa nói tới.

Điều gì ở Paremai đã hấp dẫn anh? Patiya không hiểu nổi. Anh chỉ biết rằng giống như có dòng điện chạy từ người cô sang người anh ngay từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy cô và bắt tay cô ở tòa soạn báo. Có thể là bởi vẻ đẹp nét duyên dáng và dáng vẻ vô cùng khêu gợi của Paremai.

Đúng! Có lẽ nó chỉ đơn thuần là sự thèm muốn về dục vọng, không có một lý do nào khác lẫn vào. Vì vậy anh tin rằng nếu được ngủ với Paremai dù chỉ một lần... chỉ một lần, anh cũng có thể rũ bỏ cô khỏi tâm tưởng như bỏ một chiếc xe cũ mà không cần quan tâm gì nữa. Đúng! Sau đó anh sẽ không nghĩ về cô cho bận đầu nữa. Giống như các cô gái vừa xinh đẹp, vừa duyên dáng khác mà ngay khi ngủ với họ xong là anh có thể rũ bỏ khỏi tiềm thức một cách nhanh chóng, không còn đọng lại chút gì trong đầu nữa.

Bác Chong nói tiếp: “Nếu cậu đã quyết định thì tôi cũng không biết nói gì nữa. Nhưng tôi muốn nhắc cậu hãy cẩn thận”.

Patiya cười: “Tôi sẽ hết sức cảnh giác”.

“Nếu cậu không cần gì nữa thì tôi xin phép”.

“Bác Chong đi nghỉ đi. Đêm nay tôi không cần gì nữa”.

Bác Chong bước ra, cánh cửa tự động đóng lại. Patiya liền quay trở lại phòng ngủ, cầm tập hồ sơ lý lịch của đội trưởng Tula trên bàn đầu giường ngủ để đọc giết thời gian trong khi chờ Sila dẫn Paremai lên gặp anh.

Hôm qua cô từ chối việc đến gặp anh tại phòng riêng nhưng vì anh cương quyết chỉ đồng ý chấp nhận lời xin lỗi của cô nếu cô trực tiếp bước chân vào căn phòng này. Chiêu này của anh giống việc bị “trối đánh phải chịu” khiến Paremai không dám từ chối và nếu cô thông minh như dáng vẻ bên ngoài, cô nên chấp nhận lời mời ăn tối của anh vì nếu không anh sẽ kiện cô vì tội xâm phạm danh dự của người khác.

12. Chương 10

Chương 10

Paremai bước vào căn phòng Hoàng gia với thái độ hết sức cảnh giác. Nếu có giật mình hoặc hoảng hốt với việc Sila đang lên tiếng xin rút lui thì cô cũng giấu kín khiến cho Patiya phải thầm khen ngợi. Anh đưa mắt nhìn cô bước thẳng tới chỗ anh với nhịp đều đều trước khi đưa tay ra cho anh bắt với thái độ bình tĩnh. Patiya nắm chặt bàn tay mềm mại đó thay lời chào, rồi dẫn cô đi qua góc phòng khách tiến thẳng tới bàn ăn.

Nữ phóng viên trẻ liếc bộ complet của người đối diện, rồi lại nhìn xuống chiếc áo cổ đứng, quần jean của mình: “Có vẻ như tôi ăn mặc không được hợp cảnh cho lắm nhỉ?”.

“Không hề. Cô muốn uống chút gì khai vị không?”. Patiya nhìn thân hình cao ráo, chiếc quần jean bó sát khoe ra những đường cong gợi cảm của cô, nhưng có lẽ cô không biết điều này... Cô bước qua bàn ăn đứng trước tấm kính để có thể ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Anh đoán cô đang ngắm sân golf của Hội Thể thao Hoàng gia Bangkok bởi căn phòng này nằm trên tầng ba mươi ba nên có thể nhìn khá xa để ngắm cảnh vật ở giữa trung tâm Bangkok.

“Không. Cảm ơn anh”. Paremai trả lời mà không quay lại nhìn.

Patiya bước tới ngồi lên mép bàn ăn gần chỗ Paremai đang đứng, nhìn chằm chằm vào thân hình tuyệt mỹ của cô với ánh mắt cười cợt. Anh đoán cô đang rất hoảng hốt với việc phải đối mặt với anh trong căn phòng này.

Thật đáng ngạc nhiên, mới gặp nhau vài lần nhưng anh có thể đoán được ý nghĩ của cô và tin rằng những điều mình đoán là đúng. Ví dụ như bây giờ cô đang thiếu tự tin nên không biết làm gì ngoài việc quay lưng lại làm như đang ngắm cảnh. Patiya cười thầm.

Chàng đạo diễn trẻ nửa đùa nửa thật: “Tôi đoán sân golf của Hội Thể thao Hoàng gia Bangkok đang có cuộc thi đấu hoặc đang tổ chức một sự kiện lớn nào đó, đúng vậy không?”.

“Không”. Paremai ngạc nhiên quay lưng lại.

“Nếu vậy tại sao cô lại nhìn chăm chú như thế?”.

Paremai nóng bừng mặt, bây giờ cô mới vỡ lẽ cô bị rơi vào bẫy của anh. Cô tiếp tục quay lưng lại ngắm cảnh rồi ấp úng trả lời: “Làm gì có”.

Đây là lần đầu tiên cô đặt chân lên căn phòng Hoàng gia của khách sạn này. Khi khách sạn mở cửa tiếp đón các vận động viên tennis hàng đầu thế giới, cô đã được nghe các bạn phóng viên tin thể thao cho biết căn phòng này rất xa hoa lộng lẫy, nhưng cô không ngờ nó lại lộng lẫy đến nhường này. Chỉ riêng phòng ăn và góc ngồi chơi mà cô vừa liếc thấy đã quá xa hoa rồi, không biết các phòng khác còn xa hoa tới cỡ nào.

“Đúng là không có gì đáng quan tâm cả. vậy tại sao cô vẫn nhìn không dứt ra được thế?”. Giọng nói nhỏ nhẹ chế giễu.

Paremai giật thót bởi giọng nói cùng hơi thở của Patiya vang lên ngay sau gáy cô. Cô hoảng hốt. Lạy Chúa! Không biết anh đứng ngay sau lưng cô từ bao giờ thế này?

Cô vừa tự hỏi bản thân vừa nhúc nhích người một cách khó chịu. Paremai muốn ra khỏi chỗ đứng nhưng ngật một nỗi anh đang áp sát vào lưng cô. Khoảng cách gần đến nỗi cô còn ngửi thấy mùi nước cạo râu xen lẫn với hơi thở thơm tho của anh. Chính xác là anh cúi xuống nói ngay bên cạnh má cô vì Patiya cao hơn cô rất nhiều.

Người cô hơi run, gần như không kiểm soát được. Nhưng Paremai vẫn cố gắng kiểm soát giọng nói khi đổi đề tài: “Khi lên đây, tôi trông thấy có hai. Ba phóng viên nước ngoài đang ngồi đợi ở quầy lễ tân. Tôi đoán các cô ấy đang đợi để phỏng vấn anh”.

“Thực ra tôi đã trả lời phỏng vấn ở tòa án hình sự cả rồi. Không có gì để phỏng vấn nữa. Nhưng các cô ấy có trông thấy cô không?”. Patiya vừa hỏi vừa cúi thấp đầu xuống thở vào gáy cô lần nữa. Anh cố tình để mũi mình chạm vào chiếc cổ cao trắng ngần phả hương thơm dịu nhẹ của cô.

Liệu Paremai có run người và nổi gai ốc như anh mong muốn hay không? Patiya tự nhủ. Linh cảm cho anh biết cô đang động vì hành động khêu gợi của anh.

“Không ạ. Tôi biết nên tránh đi thì hơn”. Paremai trả lời một cách vô tư mà không quay lại nhìn anh. Đôi mắt cô vẫn tiếp tục nhìn xuống cảnh vật bên ngoài, đồng thời nhích người tiến sát đến tấm kính hơn.

Patiya làm như không biết đến hành động đó. Anh tỏ vẻ thành thật nói tiếp: “Tốt rồi. Như vậy cô sẽ không cảm thấy khó chịu. Nhưng cô đã sẵn sàng ăn tối với tôi hay chưa? Tôi đói rồi”.

Giọng nói dịu dàng trầm ấm đó khiến Paremai cảm thấy không khác gì đang được vuốt ve. Cô nổi gai ốc và vội vàng nhích lại gần tấm kính hơn nữa.

“Tôi cũng đói rồi”. Paremai lên tiếng, thầm hy vọng anh sẽ lùi ra để cô có không khí để thở. Cô thấy vui vì vẫn kiểm soát được giọng nói của mình.

“Cô đói thì hãy bước ra khỏi chỗ đó được rồi đấy. Nếu cứ tiến sát vào tấm kính như thế thì sao mà no được? Cô biết là cô với tấm kính sắp hòa vào làm một rồi không”.

Paremai cảm thấy mặt cô nóng bừng lên. Cô biết Patiya đang rất vui sướng khi thấy cô trở thành trò hề như vậy. Chắc anh đang rất hả hê vì được trêu, được giễu cợt và được thấy cô ngượng nghịu thế này. Cô lấy lại tinh thần, quyết tâm quay người để đối mặt, nhưng ngay lập tức cô biết mình đã sai bởi khoảng cách với anh gần đến ngộp thở, mũi cô sắp chạm vào ngực anh rồi. Cầu mong mặt đất nứt ra để hút anh ra khỏi chỗ này!

Paremai cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người anh, nhưng điều sâu xa hơn là cô cảm thấy được sức mạnh của giới tính... Sức mạnh của giới tính nam đi liền với việc trở thành kẻ đi săn nhiều hơn là bị săn đuổi. Ở anh toát ra thứ quyền lực trong việc kiểm soát giới tính nữ một cách hoàn hảo. Paremai nuốt nước bọt khi ý thức được điều đó. Lạy trời! Nếu cô không xem những clip phim khiêu dâm của anh, thì đâu đến nỗi rơi vào tình trạng nóng lạnh như lên cơn sốt thế này. Trong clip quay chi tiết từng động tác, từ vuốt ve cho tới... ừm... Paremai đỏ bừng mặt.

“Người cô nóng quá. Tôi cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người cô”. Chàng đạo diễn đùa với giọng nói ngọt ngào như bọt bia.

Paremai vội lảng tránh: “Làm ơn đứng xa ra một chút. Tôi muốn ra bàn ăn”.

Người đối thoại vẫn đứng im tại chỗ: “Cô có biết không Paremai? Cô đang cần gấp một thứ đồ uống có cồn loại mạnh nhất”. Giọng nói pha tiếng cười với vẻ trêu mếu.

“Tại sao?”. Cô hỏi giật giọng.

“Vì cô đang vô cùng sợ hãi chứ sao nữa. Tay cô đang run”. Không chỉ nói mà đối phương còn kéo cả bàn tay đang buông thõng ngang hông của người đối diện lên nắm trong lòng bàn tay mình để chứng minh điều vừa nói. Patiya bóp nhẹ bàn tay mềm mại ấy rồi nói: “Tay cô vừa run vừa lạnh ngắt. Cô đang sợ tôi”.

Paremai vội vàng giật tay lại: “Nếu anh biết rõ như vậy thì có lẽ anh cũng biết tôi muốn kết thúc chuyện này càng nhanh càng tốt. Chúng ta chẳng thần luôn với nhau nhé. Tôi tới đây để xin lỗi anh về những gì đã xảy ra và tôi hy vọng rằng anh sẽ chấp nhận lời xin lỗi của tôi”.

Patiya vội đi về phía bàn ăn: “Tôi nghĩ điều đó đâu đơn giản vậy. Tôi sẽ không nói chuyện này chừng nào chưa dùng xong bữa tối. Thôi mà, tới đây ngồi đi. Cô là khách của tôi đây. Tôi phải chăm sóc cô tử tế một chút. Cô muốn uống gì?”. Vừa hỏi anh vừa ngẩng mặt lên nhìn, tay cầm chai champagne.

Paremai cau mày khi cảm thấy anh như đang điều khiển cô. Cô lưỡng lự bước đến ngồi xuống bàn ăn: “Tôi không uống đồ uống có cồn được không?”.

Patiya rướn mày: “Tôi không chúc rượu cô đâu. Chúng ta chỉ uống hình thức thôi. Ít ra cũng coi như là ăn mừng tôi thoát khỏi vụ này chứ”.

Paremai nhìn theo đầu ngón tay dài, nhỏ như của phụ nữ đang rót champagne vào ly một cách thành thạo, cô đáp lại: “Nếu anh quyết định như vậy rồi thì còn hỏi ý tôi làm gì nữa?”.

“Hỏi theo phép lịch sự mà”. Chàng đạo diễn trẻ thân nhiên trả lời đồng thời lấy ly Champagne đến trước mặt Paremai. Anh rót thêm rượu vào ly của mình rồi ngồi xuống phía đối diện.

“Nếu vậy thì xin chia vui với anh”. Paremai giơ ly champagne lên chạm vào ly của Patiya, nói vài lời chúc tụng theo phép lịch sự. Patiya cũng nói lời cảm ơn trước khi đưa ly rượu lên uống.

“Hy vọng đồ ăn hôm nay sẽ vừa miệng với cô. Tôi đã yêu cầu đầu bếp của khách sạn làm những món mà cô yêu thích”.

“Sao anh biết được tôi thích ăn gì?”. Paremai cau mày, ánh mắt rất cảnh giác.

“Tôi biết những gì nên biết, Paremai ạ”. Patiya xắt một miếng cá hấp chanh đặt vào đĩa của cô.

“Hóa ra anh đã điều tra về tôi đấy à?”.

“Tôi không được làm vậy với người thích chơi xấu tôi sao?”. Anh rướn mày vừa thách thức vừa giễu cợt.

“Tôi đâu cố ý làm như vậy chứ. Lúc đó tất cả các bằng chứng đều hướng về anh”.

“Vì vậy cô đã viết bài để công chúng tưởng tôi là kẻ giết người, báo chí nước ngoài thì phát diên theo cô, dịch bài của cô sang tiếng anh để tuyên truyền khắp thế giới”. Patiya nói với giọng dừng dừng.

“Tôi chỉ làm theo nhiệm vụ”. Cô tự bào chữa.

“Cô là phóng viên xuất sắc nếu không đem tình riêng vào công việc. Vụ án này xảy ra với người thân của cô nên khiến cô thiếu cách nhìn khách quan đối với sự việc. Cô đã viết tin với sự thiên vị, với lòng căm ghét tôi”.

“Tôi phản đối. Tôi làm tất cả mọi việc theo đúng trình tự. Bằng chứng có thể nào tôi viết đúng như vậy, không hề thiên vị”.

“Đâu chỉ có thế. Cô còn đào bới cả quá khứ lý lịch của tôi lên mặt báo để mọi người thêm căm ghét tôi”.

“Sao anh lại nói như vậy trong khi tất cả những thông tin đó đều có trên mạng. Tôi chỉ việc dịch nó sang tiếng Thái mà thôi. Mà tôi có cho thêm thông tin để người đọc hiểu hơn về lý lịch của người bị cáo buộc thì sai ở chỗ nào chứ?”. Paremai tự bào chữa cho mình, bởi rất nhiều thông tin cô đã rất vất vả mới có được.

“Không sai nếu cô không làm với thái độ thiên vị”.

“Thế tôi thiên vị ở chỗ nào? Sao anh biết là tôi thiên vị?”. Paremai lập tức hỏi lại.

“Tôi chính là tấm gương phản chiếu việc làm của cô đấy Paremai ạ. Nếu không thừa nhận mình sai thì việc gì cô phải thay đổi cách làm việc của cô chứ?”.

“Tôi chưa thấy sự thiên vị như anh đang vu khống và buộc tội cho tôi, cho rằng tôi làm tất cả mọi thứ vì căm thù anh”.

“Cô hát ru hay lắm Paremai ạ. Tôi suýt ngủ gật rồi. Nếu không phải do mấy tin bài cô viết khiến công chúng đều cho rằng tôi là kẻ giết người tàn bạo mà lên án và nguyên rửa tôi, thì có lẽ tôi cũng tin và đi theo lời lẽ của cô rồi... Rằng cô làm mọi việc bằng tình yêu”. Giọng nói châm chọc.

“Không phải khích bác tôi”. Paremai cau mặt.

“Cô cố chấp và điều đó khiến cô sắp bị kiện đấy”. Patiya nhấn mạnh.

“Thì tôi đang sửa đó thôi”.

“À, thế à? Vậy hãy chỉ cho tôi thấy cô sửa sai như thế nào đi. Ngay cả giây phút cô thốt ra mấy từ ‘tôi xin lỗi’ tôi cũng đâu thấy vẻ thật lòng nhận sai hoặc cố tỏ ra hối tiếc trong ánh mắt của cô”.

“Anh muốn dồn tôi vào chân tường đúng không?”.

“Tôi không phải loại người đó. Tôi chỉ muốn cô xin lỗi với thái độ chân thành chứ không phải làm theo nghĩa vụ bởi lúc này cũng chỉ có hai chúng ta”.

“Thì tôi cũng đang làm như vậy mà. Tôi thực sự cảm thấy hối tiếc về những gì đã xảy ra. Anh không biết rằng tôi cảm thấy tồi tệ tới mức nào đâu”.

“Gần được rồi, Paremai. Cố gắng thêm sự hối tiếc trong mắt cô một chút nữa. Cô sắp khiến tôi tin cô rồi đấy”. Giọng nói không ngừng tỏ ra khích bác và châm chọc. Ý của anh là ánh mắt của cô vẫn cứng rắn, hoàn toàn trái ngược với lời nói.

“Ý anh là nếu tôi làm được như anh nói thì anh sẽ không kiện tôi?”.

“Tôi đâu nói vậy”. Patiya lấy trứng đúc thịt để vào đĩa của cô.

“Vậy có nghĩa anh sẽ kiện tôi?”.

“Tôi cũng không có ý đó. Mà cô sợ bị kiện sao? Trong suốt bốn năm làm phóng viên, cô đã vào tù ra tòa bao nhiêu lần rồi?”.

Paremai đỏ bừng mặt, thanh minh: “Tôi bị kiện không phải vì tôi làm việc không chất lượng mà vì tôi ‘Giẫm phải mắt cá(1) đấy”.

(1) Một thành ngữ của Thái Lan mang nghĩa nói hoặc làm cho người khác tức giận vì làm ảnh hưởng tới điểm yếu của họ, hoặc nói động tới sai sót trong quá khứ của họ.

“Anh đâu nói em làm việc không chất lượng đến nỗi bị kiện cáo. Đừng có động lòng như thế em yêu. Anh nghĩ người như em thì sợ gì bị kiện vì chẳng phải em đã rất quen với chuyện như thế này rồi hay sao”. Patiya nói với giọng dịu dàng trước khi nâng ly champagne lên nhấp.

“Tôi chỉ muốn giải thích cho anh hiểu mà thôi. Hơn nữa điều tôi sợ không phải bản thân tôi bị kiện mà tôi lo tòa soạn sẽ phải mất thời gian và tiền bạc một cách không cần thiết”.

“Vậy trong trường hợp của chúng ta, xin chúc mừng cô. Cô có thể được giảm bớt nguy cơ rủi ro bị kiện cáo xuống nếu cô chấp nhận lời đề nghị của tôi”

“Lời đề nghị gì?”. Paremai cau mày.

“Một nụ hôn. Cô sẽ có được điều mà cô mong muốn nếu cô đồng ý cho tôi một nụ hôn. Một nụ hôn đổi lấy sự vương bận vì phải ra tòa. Tôi nghĩ nó đáng được xem xét vì cô không những không bị tôi kiện mà tôi còn hứa sẽ nói giúp với bà tôi hủy việc kiện cô”.

Paremai đỏ bừng mặt: “Vì cái gì mà anh bỡn cợt tôi hay đây là cách để anh trả đũa tôi?”.

“Không đâu, Paremai. Anh rất thích em. Anh làm thế đâu phải để trả đũa, phỉ báng hay coi thường danh dự của em đâu. Đừng đánh giá đề nghị của anh thấp như vậy chứ”. Patiya bình tĩnh đáp lại.

Patiya cũng không hiểu được tại sao mình lại thích và khao khát cô nhiều đến vậy. Bởi trong suốt thời thanh niên, anh chưa từng có cảm giác khao khát ai nhiều như thế... Nhiều đến nỗi chỉ cầm vào ánh mắt cô là toàn thân anh cứng lại. Cũng có thể bởi cô đã thể hiện thái độ khinh ghét nụ hôn của anh lần đó nên khiến anh cảm thấy bị coi thường, xúc phạm. Anh muốn thắng cô, muốn cô phải rên lên vì sung sướng, phải cần đến anh, cầu xin anh. Hoặc cũng có thể bởi cô quá xinh đẹp, rực rỡ và gợi tình. Nhưng dù với lý do gì đi nữa, anh cũng phải chiếm được cô trước khi lên đường về Mỹ. Anh tự nhủ.

“Tôi không tin anh đưa ra lời đề nghị đó vì thích tôi”. Paremai phản bác.

Patiya vẫn tiếp tục thuyết phục: “Em không thể phủ nhận giữa hai chúng ta đã xảy ra một số phản ứng hóa học. Điều đó chứng tỏ chúng ta đều thích nhau Paremai ạ. Thôi mà, em đâu còn là cô bé mười hai, mười ba tuổi thơ ngây không hiểu hoặc không nhìn ra chuyện này chứ”. Patiya nói thẳng.

Qua tìm hiểu lai lịch của đội trưởng Tula, anh biết hai người rất thân nhau. Dù họ không phải người yêu của nhau nhưng Paremai rất tin tưởng anh ta. Vì thế Patiya cho rằng họ đã có cái gì đó với nhau rồi. Đó không phải chuyện lạ đối với thanh niên thời nay. Nếu có thêm anh bước vào cánh cửa đó thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Sao? Em có đồng ý với đề nghị của anh không?”. Patiya nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ nhừ của Paremai.

“Anh là đồ điên Patiya! Mong cho mặt đất nuốt chửng anh để anh không còn tồn tại trên thế giới này nữa”.

“Thôi mà. Em đang chửi thề với anh đấy. Đừng có quên em tới đây vì mục đích gì”. Patiya dịu dàng nhắc nhở.

“Tôi không phải đồ chơi để anh muốn làm gì thì làm”.

“Anh cũng đâu nghĩ em là đồ chơi. Chỉ một nụ hôn thôi mà Paremai. Anh đâu có yêu cầu gì quá đáng, nếu em chấp nhận, chúng ta sẽ giúp nhau tìm ra thủ phạm, hơn nữa anh còn giúp em nói với bà nội anh để bà bỏ ý định kiện em. Hãy cân nhắc cho thật kỹ lời đề nghị tốt đó. Sao! Em thấy thế nào?”.

Chàng đạo diễn trẻ ra lá bài cuối cùng và chờ đáp án. Patiya im lặng nhìn paremai. Lạy Chúa! Anh yêu khuôn mặt đầy suy tư và cân nhắc của cô lúc này quá đi.

Paremai nhìn vào mắt anh, chỉ trong giây lát cô phải tránh đi. Nếu chỉ có mình cô thì dù có bị kiện hay không cũng như nhau, nhưng việc này liên quan tới tòa soạn nổi cơn của tất cả các nhân viên trong công ty, hơn nữa trong suốt thời gian qua, cô là nguyên nhân khiến tòa soạn bị kiện không biết bao nhiêu lần rồi. Sau khi suy tính thiệt hơn, Paremai trả lời: “Nếu tôi đồng ý, anh có hứa là sẽ kết thúc tất cả chỉ với một nụ hôn?”.

Patiya gật đầu, giấu kín nụ cười ranh mãnh, cô đâu biết cô sắp rơi vào cái bẫy của một người nhiều hơn cô cả về kinh nghiệm lẫn đẳng cấp.

“Anh không được hôn lại tôi đâu đấy”. Paremai nói tiếp.

Patiya lập tức lắc đầu: “Nếu vậy thì anh hôn cái cột điện chẳng tốt hơn sao?”.

Paremai cau mày.

Patiya thản nhiên: “Nhưng anh hứa là sẽ không bắt ép em. Nếu em không muốn tiếp tục sau khi nụ hôn đầu tiên kết thúc thì em có thể rút lui. Thấy không? Chẳng có gì là phức tạp cả”.

Lạy trời! Sao anh ta lại có thể thản nhiên nói đến chuyện này như vậy trong khi cô thấy nóng bừng như rơi vào lò nướng.

“Tôi không hiểu trò chơi của anh. Tại sao anh lại đặt ra cái quy luật quái quỷ này?”.

“Em lại chửi thề rồi, nếu có lần thứ ba, đảm bảo em sẽ mất nhiều hơn một nụ hôn đấy.”

Paremai đỏ mặt vì lời nói bóng gió của anh.

Patiya nhận ra thái độ đó của cô: “Đây đâu phải trò chơi, Paremai, anh rất nghiêm túc đấy. Sao, ý em thế nào?”

“Tôi có lựa chọn sao?”

Anh bật cười: “Anh đoán là không”.

Paremai thở dài. Cô hỏi với tâm trạng của kẻ chấp nhận chịu thiệt: “Vậy ở đâu và bao giờ?”.

Patiya tròn mắt, phải kìm lòng nhiều lắm mới có thể không thốt lên câu ở trên giường và ngay bây giờ. Anh háng giọng: “Sau bữa tối nay, tại phòng khách được không?”.

“Đồng ý!”. Paremai bình tĩnh trả lời, cô không biết rằng giáng vẻ trông giống tội phạm chờ xử bắn của mình càng khiến anh cảm thấy hưng phấn nhiều hơn.

“Không có gì, chỉ là ngẩng mặt lên chạm vào môi anh ta thôi mà...”. Paremai tự an ủi mình khi bước tới đứng trước mặt Patiya.

“Anh nhắm mắt lại được không?”. Paremai đưa ra đề nghị với giọng ngượng nghịu, e dè, không còn lại chút gì của một nữ phóng viên dũng cảm.

Ánh mắt sắc màu nâu ẩn chứa nét cười cợt: “Không, Paremai. Anh chưa bao giờ hôn mà lại nhắm mắt cả”. Vừa trả lời anh vừa nhìn đôi môi đầy đặn trước mặt. Trông nó thật gợi cảm.

Đúng! Cô có đôi môi thật gợi cảm. Lạy Chúa! Anh đã yêu đôi môi đó. Nhưng còn chỗ nào trên thân thể của cô gái này mà anh không thích không? Patiya tự trả lời ngay rằng, anh thích tất cả các đường nét, từ đôi mắt sắc màu đen dưới đôi lông mày cong, mảnh hình cung, chiếc mũi nhỏ, cao cùng với đôi môi đầy đặn có những nét hằn bên dưới đến thân hình khêu gợi, vòng nào ra vòng đấy của cô.

Paremai đúng là cô gái khêu gợi số một châu Á.

“Tôi không chắc là có thích câu trả lời đó hay không. Tại sao anh không thử làm khác một lần?”. Giọng cô đầy vẻ giễu cợt. Cô đã tự nhủ phải bình tĩnh, bình thường trong mọi trường hợp, nhưng cô rất ghét cái vẻ ngạo nghễ đó của anh.

“Điều đó còn phụ thuộc vào lần đầu tiên cuốn hút tới mức nào. Em có ý kiến gì sao?” Patiya vừa cười vừa hỏi, vừa ấn mạnh tay vào mạng sườn của mình trong khi thật ra anh đang muốn đặt đôi tay đó lên bộ ngực khêu gợi của cô.

“Không có”. Paremai lập tức phủ nhận.

“Nếu vậy thì anh từ chối”. Patiya vờ thất vọng nhưng ánh mắt cười rạng rỡ. Anh cảm thấy rất thú vị khi đối đáp với Paremai mà không hề biết đây là lần đầu tiên mình cảm thấy hạnh phúc với phụ nữ.

“Nhắm mắt lại”. Paremai nhấn mạnh.

“Không!”. Patiya trả lời với giọng dịu dàng, mắt mở to hơn như muốn trêu tức cô.

Paremai sững sốt, nhìn thẳng vào đôi mắt như hồ nước màu nâu đỏ mà có cảm giác mình đang rơi vào giấc mộng, cô mơ màng nói: “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không chỉ hôn một cái duy nhất?”.

Người được hỏi trả lời với giọng êm dịu ngọt ngào: “Tất cả do em quyết định. Anh sẽ cho em những gì em cần. Đảm bảo sẽ không hơn không kém”.

Phải chăng chính tiếng nhạc đang nhẹ nhàng vang lên cùng với những cảm xúc lãng mạn đột nhiên xuất hiện khi ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt của cô đã khiến anh sơ hở đưa ra lời hứa đó. Nhưng... Mong sao ai đó mang tất cả những thứ ấy xuống địa ngục hết cả đi... Vì nó hoàn toàn trái ngược với cảm giác toàn bộ cơ thể căng lên vì thèm muốn, muốn ôm lấy eo cô, dẫn cô tới giường ngủ, làm tình với cô cho tới sáng của anh lúc này.

Paremai không trả lời mà thản nhiên đứng thẳng lên bám vào vai anh. Cô kéo cổ anh xuống thấp trong khi hai bàn tay rắn chắc của anh đang vòng ra ôm lấy lưng và eo cô trước khi cô chạm đôi môi lên bờ môi mềm mại của anh.

Đây phải chăng chính là sự hấp dẫn của chàng diễn viên phim khiêu dâm có tên Manuel, người có danh hiệu “Kẻ làm tình bên bờ”. Paremai tự nhủ. Hình ảnh trong các clip phim khiêu dâm của Patiya ngay lập tức hiện lên trong tâm trí cô, chúng gợi cô nhớ đến việc người đàn ông này đã từng quan hệ với rất nhiều phụ nữ.

Hình ảnh đó khiến cho Paremai tỉnh táo lại. Cô vội vàng rời khỏi anh.

“Có chuyện gì vậy?”. Patiya ngạc nhiên thốt lên, anh cảm thấy bức xúc giống như bị kéo xuống từ thiên đường. Đây là lần đầu tiên chàng đạo diễn trẻ bị phụ nữ từ chối ngay khi còn chưa bắt đầu vuốt ve.

Rõ ràng là Paremai đã ôm trọn cổ anh, rướn người lên hôn anh, và lúc đó anh cũng đã hôn lại cô. Nhưng tại sao ngay lập tức cô lại rời anh ngay chứ?

“Tôi không làm được”. Paremai lùi lại phía sau.

“Tại sao?”. Patiya đứng im tại chỗ cau mày hỏi. Anh thật không hiểu gì cả.

Nữ phóng viên thành thật thú nhận: “Trước khi gặp anh, tôi đã xem clip phim khiêu dâm của anh và tôi... ờ...”.

“Em làm sao Paremai? Nói cho hết câu đi”. Patiya hỏi gấp.

“Tôi... ờ...”. Paremai đỏ mặt.

“Em xem phim khiêu dâm của anh?”. Patiya rướn mày hỏi.

Paremai gật đầu: “Tôi không làm được khi nghĩ rằng anh đã qua tay rất nhiều phụ nữ. Việc đóng những cảnh đó nó bẩn thỉu và... rất ghê tởm”.

Nét mặt của Patiya lập tức chuyển sang lạnh lùng khi nghĩ rằng Paremai khinh ghét anh, khinh ghét các vai diễn trong phim khiêu dâm của anh. Thật đáng tiếc, lúc đó Patiya không kịp dừng lại để nghĩ rằng cô có phản ứng như vậy là do cô vẫn còn là cô gái trong trắng nên không thể chấp nhận được những clip đó.

“Về đi Paremai. Tôi muốn nghỉ rồi”.

“Thế còn thỏa thuận của chúng ta? Anh vẫn sẽ kiện tôi chứ?”. Paremai sợ sệt hỏi.

“Tôi luôn giữ lời. Cho dù nộ hôn của cô chưa hoàn hảo nhưng cũng có thể coi như cô đã hôn tôi rồi. Về đi! Tôi xin lỗi chỉ tiền cô được thế này thôi”.

Patiya bước ngang qua bàn ăn tới mở cửa đợi cô. Paremai xấu hổ khi bị anh đuổi khéo.

“Cho tôi làm lại có được không? Tôi cảm thấy không công bằng với anh trong khi anh lại rộng lượng không kiện tôi, giúp tôi hòa giải với bà nội anh, giúp tôi điều tra tìm thủ phạm. Tôi cũng muốn giữ lời với anh”.

Patiya nhú mày. Paremai không biết rằng anh chưa bao giờ tạo cơ hội lần thứ hai cho các cô gái. Anh không nghĩ rằng nghề diễn viên phim khiêu dâm sẽ trở thành rào cản trong việc ăn nằm với một người phụ nữ mà anh thấy thích, cho đến khi gặp Paremai. Cô khiến cho thế giới của anh quay cuồng, rồi tung cả lên vì từ trước tới giờ anh chưa bao giờ bị từ chối.

“Cô sẽ giữ lời bằng cách nào khi mà cô ghét tôi đến thế?”. Patiya lạnh lùng hỏi. Anh tự nhủ nếu có lần thứ hai, anh sẽ ôm Paremai thật chặt, không tạo khe hở để cô có thể trốn được nữa.

Paremai cắn môi cân nhắc: “Cho tôi thử lại một lần nữa được không?”.

“Thế nếu lần này cũng giống lần trước thì sao?”. Anh vừa chế giễu, vừa thả tay cho cánh cửa đóng lại rồi bước tới đứng giữa phòng ăn đợi cô.

Paremai nuốt nước bọt, tự nhủ mình đã quyết định đúng, mình không sợ và mình cũng không phải người thất hứa.

“Sẽ không như vậy nữa đâu”. Paremai khẳng định chắc chắn với nét mặt khô khan.

“Hai”. Patiya nói.

Paremai nhú mày: “Cái gì hai?”.

“Nếu em sai lời, em sẽ bị phạt hôn tăng lên. Em đã hiểu rõ luật chơi giữa chúng ta hay chưa?”.

Người bị ép nuốt nước bọt đánh ực: “Tôi hiểu”.

Điều gì thôi thúc cô tham gia vào trò thử lửa này với anh? Do các clip phim khiêu dâm điên rồ đó chẳng? Chúng khiến cô ghét và ghê tởm anh nhưng đồng thời cũng khiến cô bị kích thích... Paremai sững lại khi đang nghĩ đến điều đó, mặt cô đỏ bừng mà không biết Patiya đang theo dõi cô. Anh hỏi tiếp: “Vậy em vẫn tiếp tục? Anh cho cơ hội để quyết định lại bởi lần này em không còn cơ hội để thay đổi nữa đâu. Em đã rõ chưa?”.

Paremai lại nuốt nước bọt gật đầu: “Rõ”.

“Vậy câu trả lời của em là?”.

“Tôi sẽ tiếp tục”. Giọng nói chắc nịch.

“Hai nhé, Paremai”.

Cô gật đầu, đỏ bừng mặt: “Anh yên tâm. Anh sẽ không có cơ hội phạt tôi đâu. Bởi tôi là người công bằng và biết giữ lời mà”.

“Chúng ta thử xem đã. Nhắm mắt lại! lần này anh sẽ không đợi nộ hôn của em nữa mà em sẽ là người nhận nộ hôn của anh”.

“Nhưng...”.

“Không nhưng gì cả. Thỏa thuận của chúng ta là một nụ hôn, vì vậy ai hôn ai trước không quan trọng bằng kết quả của nó”.

Paremai há hốc miệng nhưng chưa kịp mở lời thì Patiya đã sải bước thẳng tới chỗ cô. Anh ghì sát cô lại ngực mình, đôi môi mềm mại như nhung ép sát xuống một cách vô vấp như đang trừng phạt...

13. Chương 11

Chương 11

Đúng là điên rồ! Paremai tự nhủ ngay khi anh ghì chặt eo cô lại để hôn. Ngay lập tức cô cảm thấy như bị điện giật. Người cô đang căng cứng lại bỗng mềm nhũn ra ngã theo anh như không thể kiểm soát được. Lạy Trời! Thân thể cô đáp lại anh một cách hối hả cứ như nó có cuộc sống riêng của nó vậy...

Chết tiệt! Không công bằng chút nào cả... Paremai vừa thắm chửi vừa thắm rên lên trong lòng nhưng vẫn hôn đáp lại anh như điên như dại.

Thế giới như bị lãng quên và rời xa trong giây lát khi Paremai đưa tay kéo cổ anh xuống, ép sát cơ thể mình vào anh. Patiya rên trong cổ. Thân thể anh run lên như không kiểm soát được.

Lạy Chúa! Anh chưa bao giờ có cảm giác này với bất kỳ một người phụ nữ nào trước đó... Cảm giác nghẹt thở trong sự mê mẩn, nóng rẫy như bị nướng đến bỏng nhưng vô cùng ngọt ngào. Patiya đưa một tay nắm bộ móng tròn chắc nịch của cô, còn tay kia luồn vào khám phá bộ ngực mềm mại dưới làn áo cao cổ của cô như không kiểm được lòng.

Thật êm dịu và vừa tay... Patiya vừa nghĩ vừa đẩy đầu lưỡi vào để bờ môi mềm mại mở ra, khi không thành công anh liền ngậm chặt lấy khiến Paremai phải kêu lên. Lợi dụng lúc đó anh đưa lưỡi vào miệng cô một cách thành công.

Patiya hôn một nụ hôn thật nồng nàn. Kinh nghiệm làm tình được thể hiện một cách điêu luyện với cả sự ngọt ngào, khao khát và mời gọi khiến cơ thể mảnh mai của đối phương bị hút về phía anh.

Paremai vẫn hôn lại anh một cách hối hả theo cảm xúc và bản năng mách bảo. Một tay cô luồn sâu vào mái tóc bông bênh của anh, tay còn lại đẩy cằm anh lên để hôn cho dễ dàng hơn.

Như có một dòng nước nóng chảy trong người khiến Paremai cảm thấy bứt rứt chưa từng thấy. Cô không hề biết Patiya đã thọc tay vào dưới lớp áo lót của mình, đến khi ý thức được thì bàn tay nóng bỏng kia đã đang tiếp xúc với làn da phía dưới của cô.

Paremai vội lùi lại theo bản năng nhưng Patiya đã kịp thời kéo cơ thể mảnh mai kia áp sát vào người anh như cũ rồi dùng sức quần chặt lấy cô như con trăn quấn mồi, không chịu rời đôi môi mềm mại của cô. Anh không để ý đến sự chống cự và âm thanh ậm ừ trong miệng mình, Patiya vẫn tiếp tục khám phá cơ thể khêu gợi của cô bằng một tay, tay còn lại nắm lấy bàn tay búp măng của Paremai đưa ra phía sau.

Paremai không có cơ hội để lên tiếng phản đối. Cô thở một cách khó nhọc và ngay lập tức cơ thể trở lên yếu ớt khi nhận ra một bàn tay rắn chắc của anh đang thọc sâu vào làn áo ngực mình. Nụ hôn này sẽ kết thúc ở đâu? Paremai tự hỏi một cách sợ hãi nhưng cô tức thì nhận ra, nó sẽ kết thúc khi anh thấy hài lòng với nụ hôn của cô.

Muốn chống lại, muốn ngăn lại nhưng Paremai không biết sức lực của mình đã biến đi đâu mất. Lẽ nào nó đã bay vào trong màn đêm... Thật nực cười. Cô cố gắng tìm chuyện gì đó để phân tán tư tưởng nhưng tinh thần cô cứ vẫn mê mải với nụ hôn của anh.

Lạy Chúa! Thật đúng là thiên đường dưới hạ giới! Patiya vừa nghĩ vừa xoa bóp bộ ngực một cách say mê. Anh thích bộ ngực của Paremai. Nó vừa vạm vỡ bàn tay của anh cứ như được tạo ra cho riêng anh vậy. Nó mềm mại, rắn chắc, căng cứng đáp lại bàn tay anh một cách tràn đầy sức sống khiến anh thích thú.

Khi nụ hôn đầu tiên kết thúc, mặt của Paremai đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, tim đập rộn ràng dưới bàn tay anh.

“Em là một cô gái vô cùng khêu gợi và nóng bỏng Paremai ạ. Anh muốn đổi tất cả mọi thứ mà mình có chỉ để xin được chạm vào cơ thể của em”.

Paremai đỏ mặt. Cô lảng sang chuyện khác: “Thỏa thuận đã kết thúc, vì vậy hãy bỏ tay tôi ra”.

Patiya buông thân thể mềm mại trong vòng tay mình ra một cách tiếc nuối. Cơ thể mảnh mai đó hơi nghiêng đi. Anh đưa tay ra đỡ. Lát sau anh lo lắng hỏi: “Em ổn chứ? Ý anh là em có đứng vững được không?”.

Người được hỏi càng đỏ mặt hơn: “Ồn. Cảm ơn anh”. Giọng nói giấu kín vẻ giễu cợt.

Patiya thấy Paremai đã đứng vững được rồi nên bỏ tay ra: “Em có muốn uống gì không? Anh nghĩ bây giờ chúng ta đều cần tới loại đồ uống mạnh”. Anh bước tới bàn ăn, rót champagne vào hai ly lớn xong dừng lại chờ Paremai quay đi sửa lại chiếc áo nịt ngực rồi cầm ly rượu đưa cho cô.

“Nhấp một chút, em sẽ thấy tốt hơn”.

Cô lại đỏ bừng mặt vì biết rằng anh đã dõi theo hành động vừa rồi của mình. Cô lảm bảm nói cảm ơn rồi nhận ly rượu, uống một hơi. Nhưng ngay khi dòng nước màu mật ong trôi xuống cổ, cô liền ho sặc sụa.

Patiya cười. Anh bước vòng ra phía sau đưa tay vuốt nhẹ lên lưng cô: “Em chưa quen với nó nên phải uống từ từ Paremai ạ”.

Cả hai đều không hay giữa hai người đã trở nên thân thiết từ lúc nào.

Phải thành thạo và có kinh nghiệm nhiều tới cỡ nào mới có thể bình tĩnh đón nhận tình hình này một cách thản nhiên như không vậy chứ? Có lẽ cô không bao giờ có thể bình tĩnh được như vậy. Anh cứng rắn và mạnh mẽ như trái núi, không gì lung lay được, khác hoàn toàn với vẻ mềm yếu của cô chỉ bởi nụ hôn của anh mà tinh thần phân liệt.

Đúng! Nụ hôn đó đâu ảnh hưởng gì tới anh, đâu khiến anh xao động, bởi anh vẫn nói chuyện và cười đùa với cô một cách vui vẻ, thản nhiên. Có lẽ nụ hôn giữa họ chỉ đơn giản là cuộc trao đổi, không có gì nhiều hơn thế.

Chết tiệt! Cô muốn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra giống anh lúc này.

Patiya nói tiếp: “Thử lại nào. Từ từ thôi”.

Paremai làm theo lời gợi ý của anh. Lần này cô cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn khi vị thanh chat của champagne chảy xuống cổ.

“Thế... Đúng rồi”. Patiya giơ ly rượu của mình lên uống một hơi rồi nói tiếp: “Em đến đây bằng gì, Pare? Có muốn để anh đưa về không?”.

Cô trả lời một cách lịch sự: “Không cần. Tôi lái xe đến”.

Patiya gật đầu: “Em hãy sắp xếp thời gian đến gặp anh một lần nữa, chúng ta sẽ nói chuyện về vụ án của Yaimai. Anh muốn giúp em sớm bắt được thủ phạm, xem hắn là ai mà dám giả mạo để vấy bẩn lên tên của anh?”.

“Anh có kẻ thù ở những đâu? Chúng ta hãy bắt đầu từ điểm này?”.

“Ý hay đấy. Bao giờ em sẵn sàng?”.

“Tùy anh”. Paremai trả lời.

“Vậy chiều mai ở đây thì sao?”.

Paremai lập tức đổi sắc mặt: “Tại sao lại là ở đây chứ?”.

“Thuận tiện và không có ai quấy rầy. Tại sao phải ra nhà hàng trong khi ở đây có phòng họp rộng rãi”. Patiya cố gắng nói bằng giọng đáng tin cậy nhất.

Paremai hơi cau mày, cân nhắc: “Không có gì ngoài lẽ chứ?”.

Patiya cười trước nét đáng yêu của cô gái trước mặt. Cho dù có anh lại dám khẳng định với em sao, em yêu?

“Không gì cả. Chỉ nói chuyện công việc mà thôi”.

“Vây cũng được. Giờ tôi xin phép trước nhé. Cảm ơn vì bữa tối”.

“Rất hân hạnh. Anh sẽ tiễn em ở cửa”.

Paremai đứng lại ở cửa, ngẩng mặt nhìn anh như đang đợi điều gì. Anh cúi thấp, đầu mũi khẽ chạm vào trán cô rồi nói: “Ngủ ngon nhé, em yêu!”.

Paremai đỏ bừng mặt, vội vàng bước ra. Patiya nhìn theo cô cho tới khi bóng cô khuất hẳn mới đóng cửa bước vào phòng ngủ. Anh cởi quần áo trên người với cử chỉ gần như giặt tung ra.

Lạy Chúa! Anh cần dội nước lạnh lên người ngay lúc này. Nhưng chắc gì nó làm dịu cơn nóng bức mà cô đã mang đến cho anh?

“Chắc chắn là không”. Patiya lơ đãng nói to, sợ rằng đêm nay sẽ lại là một đêm dài nữa. Đúng vậy, sao có thể ngủ được khi hương thơm nồng nàn từ cơ thể cô và vị ngọt của sự đụng chạm vẫn đang lan tỏa trong tâm tưởng anh. Anh vừa nghĩ vừa bước tới dưới vòi hoa sen, gạt vòi nước lạnh xả lên đầu.

Ngẩng mặt lên, nhắm mắt, đón nhận dòng nước mát lạnh nhưng hình ảnh của bộ ngực đầy đặn dần cứng lên và làn da mịn màng của cô gái lại hiện lên rõ ràng trong tâm tưởng.

Không! Nước lạnh cũng không đủ. Bây giờ phải có cả tảng băng ở Bắc Cực thì mới giải tỏa được, nhưng chắc gì nó đã có ích. Lạy Trời! Anh phải chịu đựng bức xúc này bao lâu nữa?

Đến khi Paremai mềm lòng chịu lên giường với mày chứ còn gì nữa... Patiya nhủ thầm.

Paremai thấy bất ngờ với cách làm việc nhanh chóng của Patiya. Bởi ngay sáng hôm nay, khi cô vừa lái xe đến Tổng cục Cảnh sát quốc gia thì nhận được điện thoại của bà lớn Nongkhran.

“Paremai, tôi là bà lớn Nongkhran đây”.

“Vâng ạ. Bà lớn có gì sai khiến không ạ?”. Paremai bình thản trả lời.

“Cô dụ dỗ thằng cháu tôi thế nào mà nó từ bỏ ý định kiện cô, hơn nữa lại quay sang dọa dẫm buộc tôi phải theo nó?”. Giọng bà lớn đanh thép.

“Tôi có làm gì đâu ạ. Có lẽ anh Patiya thấy thương hại tôi và hiểu ra rằng tôi không cố ý làm hại anh ấy”. Paremai trả lời.

“Không phải vụng chèo khéo chống thế. Miệng lưỡi của cô không đo được với tôi đâu. Nói cho cô biết, lần này dù tôi chịu làm theo lời xin xỏ của Patiya nhưng không có lần sau đâu. Nếu cô còn đụng chạm tới gia đình tôi thì tôi sẽ không tha cho cô đâu”.

“Điều đó phụ thuộc vào gia đình bà lớn chứ ạ. Nếu không có vấn đề gì thì ai có thể đụng chạm tới được ạ? Tôi xin phép. Tôi phải...”.

Bà lớn không đợi cô nói hết, mà nói chen vào: “Đây là hạng đàn bà mà cháu trai tôi bảo vệ hết mình à? Cô không khác gì những hạng đàn bà thấp kém chỉ trực bám lấy người giàu hoặc nổi tiếng trong xã hội cả. Cô có biết là cháu trai tôi đã phải đánh đổi gì để tôi chịu không chạm đến hạng chẳng ra gì như cô không? Cô đúng là đứa xấu xa, là con rắn độc”.

Nói xong đầu dây bên kia đập máy thật mạnh. Cô cau mày cúp máy. Bà lớn Nongkhran nói vậy có nghĩa là giữa Patiya và bà đã có sự trao đổi gì đó để đổi lấy việc bà ấy không kiện cô lần này. Nhưng nó là cái gì nhỉ?

Cô thở dài. Cô đã suy nghĩ về nụ hôn của Patiya hôm qua, rõ ràng trong khi hôn cô anh tỏ ra vô cùng mê đắm, nhưng ngay sau đó anh lại làm như không có gì xảy ra. Thật lạ.

Paremai thở dài bước ra khỏi xe, đi thẳng tới phòng của phóng viên. Cô rất ngạc nhiên khi trông thấy Khatha ở đó.

“Cơn gió nào đưa anh tới tận đây vậy?”.

“Cơn gió mang tên nhớ cô em phóng viên nổi tiếng, chẳng phải bây giờ cô rất nổi tiếng rồi sao. Tên của cô có trên tất cả các trang web của báo chí nước ngoài”.

“Có lẽ tôi nên vui mừng vì được trở thành người nổi tiếng”.

“Cô làm gì được chứ khi mà Patiya là người nổi tiếng như vậy. Nhưng báo chí nước ngoài có nói ngoa không khi bảo cô đến gặp anh ta ở khách sạn vào ngày hôm qua?”.

Paremai cau mày. Cô cố gắng kiểm soát giọng nói của mình vì lúc này không chỉ có một mình Khatha đang đợi câu trả lời của cô mà còn có các bạn phóng viên của các báo.

“Chắc họ nhìn nhầm người thôi. Mà trang web nào đưa tin như vậy?”.

Khatha nói tên một tờ báo nước ngoài nổi tiếng, sau đó nói thêm: “Họ viết là cô đi gặp anh ta để thương lượng việc không kiện cô nữa”.

“Anh cũng biết việc đó không phải tính cách của tôi mà. Tôi không bao giờ đến gặp để xin xỏ người làm sai cả”. Paremai tự nhủ cô không nói dối vì cô chưa bao giờ gặp gỡ, chịu xin xỏ hoặc xuống nước với kẻ làm sai. Nhưng với trường hợp của Patiya thì lại khác. Anh ta là người bị hiểu lầm.

“Này, ông còn chất vấn Pare đến khi nào nữa vậy? Mấy ngày nay cô ấy đã bị họ hàng của anh Patiya lục vấn cho nát nhừ ra rồi. Đến đây Pare. Chúng ta đi tìm tin thôi. Kệ xác ai nói gì thì nói”.

Paremai lén thở ra một cách vui mừng. Cô bước theo lực kéo của bạn dẫn thẳng tới nhà ăn. Rồi lí nhí cảm ơn bạn.

“Có gì đâu. Khatha cũng hơi quá đáng. Hời chẳng đúng lúc gì cả. Phóng viên ở đây cả đấy”.

Paremai khẽ cười, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Anh Tula đây Pare”.

“Vâng ạ”.

“Về vụ án với Patiya tới đâu rồi? Rút cục anh ấy có kiện em hay không?”.

“Anh ta đồng ý không kiện nữa ạ, đổi lại em phải hợp tác với anh ta trong việc điều tra thủ phạm mạo danh anh ấy”.

“Thế Pare trả lời anh ấy như thế nào?”. Tula nhẹ nhàng hỏi. Thực ra anh vừa nói chuyện với Patiya trước khi gọi cho cô. Patiya cho anh biết là đã hẹn với Paremai chiều nay vì muốn giúp cô điều tra kẻ giết người.

“Em đồng ý ạ. Anh Patiya hẹn gặp em chiều nay để nói chuyện này”.

“Hẹn ở đâu?”.

“Khách sạn nơi anh ta đang nghỉ ạ”.

“Có cần anh đi cùng không?”. Tula đề nghị.

“Không ạ. Em tự lo cho mình được. Nếu thấy không thể gánh vác được thì em sẽ nói với đội trưởng sau nhé”.

“Nếu vậy Pare phải thận trọng đấy. Gặp em sau nhé”.

“Vâng ạ. Cảm ơn đội trưởng rất nhiều”. Paremai nói xong liền cúp máy.

Mankeo nhận xét: “Đội trưởng Tula quan tâm lo lắng cho cậu trước sau như một nhỉ. Bao giờ cậu mới chịu mềm lòng trước anh ấy đây?”.

“Mềm lòng chuyện gì? Mọi quan hệ của bọn tớ chỉ là trao đổi thông tin và là anh em thôi”.

“Đi mà lừa đứa trẻ đang mút tay ấy. Ai chẳng biết đội trưởng Tula rất thích cậu. Chỉ là không biết khi nào anh ấy sẽ thổ lộ tình cảm và xin cưới cậu mà thôi. Anh ấy đã ngỏ lời với cậu chưa?”.

“Điên! Làm gì có chuyện đó. Mà nếu anh ấy có ngỏ lời thật thì tớ cũng sẽ từ chối thẳng thừng vì tớ không có gì với anh ấy cả”.

“Nhưng hai người đi đâu cũng có nhau nên mọi người mới tưởng. Không khéo đội trưởng Tula cũng nghĩ vậy nên, vì trong số các bạn là nam giới của cậu, cậu thân với anh ấy nhất mà. Mà suy cho cùng anh ấy là người tốt, có tương lai sáng lạn, không lằng nhằng, không rượu chè, lại còn không hút thuốc nữa chứ. Ôi trời, sao lại có người tốt thế không biết?”.

Paremai gật đầu: “Đội trưởng đúng là người tốt. Anh ấy chưa bao giờ xen vào chuyện riêng của tớ. Điều quan trọng là anh ấy chưa bao giờ tỏ ra lằng nhằng hay tán tỉnh gì tớ. Thế nên bọn tớ chơi với nhau mới được lâu và thân thiết như vậy. Nếu anh ấy cứ có ý đồ gì linh tinh thì có lẽ tớ đã trốn từ lâu rồi”.

“Bên cạnh Khatha, chắc phải liệt thêm anh ấy vào danh sách những kẻ thất tình vì trái tim cậu nữa rồi”. Mankeo khẽ mỉm cười chế nhạo.

“Điên! Lại nói quá lên rồi. Đừng nói thế kéo để ai nghe thấy tớ xấu hổ lắm”.

Mankeo đổi chủ đề: “Thế Patiya thì sao?”.

“Sao là sao?”. Ngay lập tức cô liếc nhìn sang một cách cảnh giác.

“Thì anh ấy có vẻ quan tâm đến cậu. Ai mà chả nhìn ra”.

“Chắc tại tớ là chị gái của Yaimai thôi”. Paremai cũng đã nhắc đi nhắc lại lý do này với mình cả đêm qua.

“Chỉ thế thôi sao Pare? Cậu sao phải đánh giá sự hấp dẫn của mình thấp vậy? Cậu không thấy mình rất xinh đẹp và giỏi giang à. Hối thật nhé, có chàng nào nhìn thấy cậu mà không xao lòng chưa? Cậu thử nêu ra một, hai cái tên xem nào”.

Paremai đỏ bừng mặt: “Tớ không nghĩ thế. Họ đến với tớ, mỗi người đều có một lý do và chắc chắn không phải vì thật lòng yêu tớ”.

“Cậu lúc nào cũng nghĩ thế thì bao giờ mới có người yêu. Hãy thử xem xét lại xem. Anh Patiya rất thích cậu đấy, nếu anh ấy có rủ cậu lên giường thì cậu hãy đồng ý nhé. Người như vậy không phải ai muốn cũng có cơ hội ngủ với anh ấy đâu”.

“Ồ điên! Đồ dâm loạn. Cậu vợ vẫn quá rồi đấy Man ạ”. Cô cầm túi xách đập vào cánh tay bạn.

“Ồ, xấu hổ gì chứ”. Mankeo cười, giơ tay lên đỡ lấy lệ: “Hối thật nhé nếu anh Patiya thích cậu thật thì cậu sẽ làm sao? Các trang web nước ngoài đang phỏng đoán ai sẽ là người tiếp theo khoác tay anh Patiya đấy. Cậu có biết một trong số những cái tên được đưa ra là ai không?”.

“Sao tớ biết được?”. Chẳng lẽ chuyện giữa cô và Patiya đã đi xa đến thế rồi sao, chẳng lẽ cô đã sai khi đến gặp anh hôm đó, đã sai khi để phóng viên nước ngoài bắt gặp?

Mankeo tiếp: “Cậu chứ còn ai nữa. Điều đó có nghĩa là các phóng viên nước ngoài rất nhạy cảm trong chuyện này”.

Paremai đỏ mặt.

“Sao? Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ. Nếu anh Patiya thích cậu thật thì cậu sẽ nói sao?”. Mankeo nói tiếp.

“Không ý kiến vì tớ chưa nghĩ đến chuyện này. Tớ muốn giải quyết dứt điểm vụ án của em gái đã. Lúc này thủ phạm vẫn đang nhón nhơ bên ngoài, em tớ chắc sẽ không yên lòng mà nhắm mắt được”. Nhiều ngày nay cô rất nhớ Yaimai, nhưng lạ là Mai chưa bao giờ trở về trong giấc mơ của cô. Hiện tại gia đình cô vẫn chưa làm đám tang cho Mai vì muốn bắt được thủ phạm và khép lại vụ án này trước đã. Paremai nhủ thầm: “Chị không biết Mai có lẩn khuất bên chị hay không. Em sống khôn thác thiêng hãy về báo mộng cho chị để chị biết manh mối của thủ phạm. Chị nhớ em lắm Mai à?”.

Mankeo cũng nhìn xung quanh nói nhỏ: “Mai về báo mộng cho mình chị Pare thôi nhé”.

Mankeo vừa dứt lời, một cơn gió thổi qua người cô trong khi cây cỏ ở đó đều đứng yên khiến cô sởn gai ốc.

Paremai vui mừng khi nhìn thấy luật sư David, Weha và ông Chong đang có mặt đầy đủ trong phòng Patiya. Patiya đứng dậy giới thiệu cô với mọi người.

Anh hỏi cô: “Cô có muốn dùng chút gì không?”.

“Không. Cám ơn anh”. Paremai trả lời.

Patiya đợi bác Chong bước ra liền nói bằng tiếng Anh: “Để không mất thời gian, chúng ta bắt đầu luôn được không ạ? Đây là sơ đồ phả hệ của nhà Patiya. Cô Akharathewa thử xem qua đi ạ”. Vừa nói ông vừa đẩy tờ giấy đến trước mặt Paremai. Đây cũng chính là bản cô có được từ đội trưởng Tula.

“Ông cứ gọi tôi là Paremai cũng được ạ”.

“Vâng, thưa cô”. Từ sơ đồ phả hệ ta biết được họ hàng là nam giới của anh Patiya có tất cả bảy người, kể cả ông Pandon sáu mươi ba tuổi. Sở dĩ tôi không gạch ông ta ra khỏi danh sách kẻ tình nghi vì không ngoại trừ trường hợp ông ta là người chủ mưu. Ông ta có ba người con trai là Pasakorn và Puwinai và Puwanarot. Ngoài ra còn có Pawit, ba mươi sáu tuổi và Pakhinai, ba mươi ba tuổi, đều là con trai của bà Parada. Còn con trai của bà Piyada là Payu, ba mươi lăm tuổi”.

“Phụ nữ được loại ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi đúng không ạ?”. Paremai hỏi.

“Vâng. Tôi đã nói chuyện với anh Pat rồi. Chúng tôi đều nghĩ rằng kẻ gây án là nam giới”.

“Ngộ nhớ là phụ nữ?”.

Patiya quay sang cười với cô: “Cô đang khiến chúng tôi rối tung lên đấy Pare ạ. Mà cô đến giúp hay đến để khiến chúng tôi lạc hướng vậy?”.

Paremai mỉm cười trả lời: “Cũng vì muốn giúp nên không muốn anh phải mất công tìm kiếm lại từ đầu”.

“Cô Paremai nói đúng đấy. Chúng ta đừng vội gạch tên của nhóm phụ nữ ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi thì hơn”. Weha ủng hộ.

“Tuyệt vời! Bây giờ thì tôi có cả một đồng đội kẻ tình nghi. Tôi đang thắc mắc là đêm nay tôi có phải lập lại danh sách tên họ hàng cho đầy đủ hay không đây?”.

Paremai gợi ý: “Thì chỉ lập danh sách những người gần gũi với anh thôi. Mấy ông bà là em của bà nội anh thì cho vào làm gì?”.

Patiya mỉm cười nói: “Tôi nghĩ thế này, nếu chúng ta bắt đầu từ kẻ lập kế hoạch hoặc chủ mưu thì đêm nay sẽ không có gì tiến triển cả. Vậy tại sao chúng ta không bắt đầu từ kẻ gây án luôn đi? Bắt được hán rồi chẳng phải sẽ tìm ra kẻ chủ mưu hoặc lập kế hoạch hay sao?”.

“Ngộ nhớ kẻ gây án là một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, chẳng liên quan gì đến những người họ hàng nhà anh thì sao. Trong khi kẻ chủ mưu lại là một trong số đó”.

“Ồ, cô này đúng là... Tôi có thể xin chút thời gian đưa cô ra ngoài hôn để nhắc cô nhớ ra cô đến đây với tư cách giúp tôi điều tra thủ phạm chứ không phải đứng bên cạnh cầm bút để đâm tôi một lần nữa”. Cho dù có giễu cợt cô như vậy nhưng Patiya vẫn phải thừa nhận rằng Paremai nói đúng.

Mọi người bật cười, trong khi Paremai không thể cười được. Khuôn mặt xinh đẹp của cô chuyển sang màu đỏ, cô đang rất xấu hổ khi nghĩ tới nụ hôn tối qua của anh.

Patiya nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô với ánh mắt lấp lánh. Em cũng đang nhớ tới nụ hôn đêm qua đúng không, Paremai?

Lạy Chúa! Cậu nhỏ của anh lại phản chủ nữa rồi. Patiya đưa tay cầm ly vodla trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Paremai lúc này cũng đang cố gắng kiềm chế cảm xúc và kiểm soát giọng nói: “Tôi đùa anh đấy mà. Ý tôi muốn nói là tại sao chúng ta không bắt đầu từ hình ảnh của người đàn ông trong cuốn băng của camera

bí mật? Nếu theo hình ảnh ghi lại của camera thì hẳn có dáng người rất giống với anh. Vậy chúng ta hãy cùng xem trong số các họ hàng của anh có những ai có dáng người giống với anh. Chúng ta cũng phải xét đến động cơ chính nữa, họ hàng của anh nghĩ về anh thế nào?”.

Mọi người gật đầu đồng tình, Patiya nhìn cô một cách ngưỡng mộ rồi chậm rãi kể về lai lịch của mình, về thái độ của từng người trong gia đình đối với anh ra sao.

Cuộc họp kết thúc, mọi người ăn tối xong liền ra về.

Patiya quay sang phía Paremai, nói với giọng van xin: “Em đừng vội về nhé! Hãy đi nghe nhạc với anh. Trong khách sạn có một quán bar rất hay”.

Sila giấu kín nụ cười khi thấy Paremai ngưỡng chừng xấu hổ. Sila đã từng trải qua giai đoạn này nên anh tin rằng Paremai đã có cảm tình với Patiya và đang cố gắng dùng lý trí để ép tình cảm của con tim xuống. Anh cũng tin rằng mọi người trong phòng họp đều nhận ra Patiya có tình cảm với Paremai vì trong suốt buổi họp tối nay, anh liên tục nhìn cô với ánh mắt nồng nàn, ngập tràn yêu thương.

Sila tùm tùm tác thành: “Tại sao cô Pare không đi nghe nhạc với anh Pat nhỉ? Biết đâu nó sẽ giúp cô giải tỏa được các vấn đề đang chồng chất đấy?”.

Paremai dịu dàng đáp lại: “Nhà em đang có tang nên không tiện. Hơn nữa em không muốn trở thành nhân vật trong các tin bài của báo chí nữa”.

Patiya nhún mày dịu dàng nói: “Nếu em không muốn đi ra ngoài thì hãy ở lại nghe nhạc với anh trong phòng này có được không?”.

Paremai còn chưa kịp từ chối thì Sila lên tiếng: “Thế này vậy nhé, anh Pat giúp tôi đưa Pare về có được không vì tôi đang có việc với vợ, phải về ngay”.

Khi Sila về rồi Patiya mới quay sang nói với Paremai bằng giọng hết sức cầu khẩn: “Em đồng ý nhé! Ở lại nghe nhạc với anh một lát nhé!”.

14. Chương 12

Chương 12

Paremai cau mặt: “Anh không có việc gì phải làm tiếp hay sao? Ví dụ như bộ phim ảnh sắp làm ấy?”.

“Những việc ấy để khi nào về Mỹ anh sẽ làm. Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi. Đến đây... Xem có bản nhạc nào có thể dùng để khiêu vũ được không?”.

“Tôi không nhảy chỉ ngồi nghe nhạc có được không?”. Paremai miễn cưỡng bước theo anh vào phòng khách.

Patiya lờn như không nghe thấy. Anh nháy mắt với bác Chong rồi bước thẳng tới góc phòng dọn đĩa, đồng thời gợi chuyện: “Anh là người thích nghe nhạc. Lần nào đi đâu xa bác Chong cũng phải đem theo máy đọc đĩa CD bỏ túi cho anh. Em có thích nghe bài Soledad của nhóm Westlife không? Anh rất thích nhóm nhạc này, đặc biệt là bài hát này. Chúng ta cùng nhảy nhé”. Anh đứng dậy đi đến chỗ cô.

“Tôi đã nói là tôi không nhảy”. Paremai đỏ mặt từ chối.

“Sao vậy?”. Patiya bước thẳng tới chỗ cô, kéo cô đứng dậy.

“Tôi không biết nhảy”. Cô phản đối.

“Em chỉ cần thả lỏng theo nhịp điệu của bài hát thôi, còn lại cứ để anh”. Patiya dịu dàng đặt tay cô vào eo mình và nắm chặt tay kia của Paremai, tay còn lại của anh ôm lấy tấm lưng của cô.

Cả hai từ từ đứng đưa theo nhịp điệu của bản nhạc. Patiya nói: “Hãy nói cho anh biết, tại sao em lại không muốn đi đâu một mình với anh?”.

“Tôi không muốn trở thành tin trên báo chí”.

“Báo chí đã nói đến chuyện này rồi à?”. Giọng anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Paremai tránh ánh mắt sắc ngọt của anh, cô nhìn xuống cầm anh: “Báo chí nước ngoài còn cá cược xem ai sẽ là người tiếp theo khoác tay anh nữa”.

Patiya nhú mào: “Anh đoán, tên của em là một trong các lựa chọn đúng không?”.

Paremai gạt đầu thay câu trả lời.

Anh khẽ cười: “Thế bị đưa tin với anh, em có mất gì không?”.

“Anh nói hay nhỉ, cánh báo chí nước ngoài phong anh là “Kẻ làm tình bền bỉ” thay người tình như thay áo”. Paremai lườm anh.

“Vì lý do này mà em không muốn gắn tên mình lên báo với anh?”. Patiya tiếp lời cô.

“Chắc chắn là tôi không muốn bị mang tiếng với anh rồi”.

“Sao cánh báo chí nước ngoài lại biết được trong khi em nói rằng những phóng viên đó không trông thấy em?”.

“Thì thế. Tôi cũng ngạc nhiên về điều đó”.

“Hừm...”. Patiya cau mày suy nghĩ.

“Có chuyện gì vậy?”.

Anh cân nhắc một lát rồi thẳng thắn trả lời: “Sự thực chỉ có bà nội biết chuyện anh thương lượng với em, nhưng anh không nghĩ rằng bà lại là người loan tin này ra”.

“Anh đã nói những gì với bà nội của anh vậy? Có thể cho tôi biết được không?”. Paremai hỏi.

“Không có gì đặc biệt cả. Chỉ là xin hủy bỏ việc kiện em và tòa soạn của em mà thôi”.

“Không có điều kiện nào đặc biệt để trao đổi sao ạ?”. Cô nghi ngờ hỏi.

Patiya cười: “Trao đổi gì chứ? Em thử nói xem nào”.

“Sao tôi biết được. Lúc sáng bà nội anh gọi điện cho tôi nói giữa hai người có sự trao đổi gì đó. Nhưng là gì thì bà anh không nói”.

Patiya lại bật cười: “Tại sao bà nội của anh lại phải điện thoại cho em nhỉ?”.

“Để sỉ nhục, để cho tôi một trận vì tưởng rằng tôi đã tán tỉnh anh, xúi giục anh không kiện tôi”.

Anh gạt đầu: “Hiểu rồi”.

“Vậy giữa hai người đã có sự trao đổi? Nếu tôi đã khiến anh khó xử thì tôi xin lỗi nhé”.

Patiya cười: “Không sao đâu. Đừng căng thẳng thế. Chuyện vặt ấy mà. Bà chỉ muốn anh từ bỏ ý định thành lập viện Warakorn để đổi lại thôi. Có gì quan trọng đâu”.

“Đó là tổ chức khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho diễn viên phim khiêu dâm mà anh cố tình thành lập chứ gì?”.

“Đúng rồi. Bà nội coi đó là việc vô cùng xấu xa làm mất danh tiếng của dòng họ”.

“Nhưng anh có chủ tâm muốn như vậy hay không?”. Paremai hỏi như đi guốc trong bụng anh. Hôm nay trong cuộc họp bàn về vụ án của Yaimai, qua thông tin lý lịch của anh cô đã hiểu vì sao Primpau lại nói anh cố gắng làm tất cả mọi việc chỉ để phá hoại thanh danh của dòng họ. Trong giây lát, cô cảm giác muốn được gặp Patiya của thời niên thiếu. Khi đó có lẽ anh là một cậu bé vô cùng cô đơn, bị bỏ rơi không ai yêu quý.

Patiya nửa đùa nửa thật: “Sao cái gì em cũng biết thế?”. Vừa dứt lời, anh cúi xuống hôn, nhanh đến nỗi không để cho Paremai kịp phản ứng.

Paremai ú ớ phản đối trong cổ họng nhưng Patiya càng ôm chặt cô không chịu rời. Đôi môi của anh vẫn không chịu dừng việc xâm chiếm một cách thô bạo để tìm kiếm vị ngọt ngào từ bờ môi màu hồng cam chín mọng.

Chàng đạo diễn trẻ nói ngay trên bờ môi mềm mại với giọng cầu khẩn: “Anh rất thích bờ môi của em, Paremai. Hãy cho anh thưởng thức mùi vị của nó thêm một lần nữa nhé”.

Người được cầu khẩn ngay lập tức mềm lòng, nhắm mắt đón nhận chiếc lưỡi nóng bỏng của anh.

Cô dựa vào bộ ngực vạm vỡ của anh, bàn tay búp măng đưa lên ôm lấy cổ anh đồng thời hối hả hôn lại theo bản năng. Anh đã khơi dậy ngọn lửa đam mê mà cô chưa từng biết rằng nó tồn tại trong cơ thể mình.

Patiya rên lên khi Paremai ôm lấy khuôn mặt anh để hôn. Cô đưa lưỡi ra vào trong miệng anh, hút lấy lưỡi của anh và ngậm chặt lại, đúng như anh đã làm với cô trước đó.

Lạy Chúa! Cô còn nóng hơn cả dung nham núi lửa. Anh vừa nghĩ vừa mút mạnh đầu lưỡi nhỏ nhắn rồi hạ thấp tay xuống khám phá bộ ngực khô gợi và tuyệt mỹ của cô. Anh yêu và say đắm bộ ngực này không khác gì đôi môi nóng bỏng của cô. Patiya vừa nghĩ vừa nhanh chóng cởi cúc áo ngực, hai tay vòng ra phía sau để cởi móc khóa, đưa tay vào vờ nhẹ đầu nhũ hoa, trong khi miệng vẫn không ngừng mút mát đầu lưỡi cô.

Lạy Chúa! Anh yêu cái cảm xúc khi hai bầu ngực của Paremai thức dậy để chào đón bàn tay anh quá. Nó tràn đầy sức sống và có vẻ như rất yêu đôi bàn tay của anh. Patiya rên lên: “Đã có ai nói với em rằng em có bộ ngực đẹp và hết sức khô gợi chưa? Lạy Chúa! Anh yêu nó và rất muốn nếm mùi vị của nó”.

Ngay khi nghe xong câu nói đó. Paremai nổi gai ốc, toàn bộ cơ thể sững lại, đầu óc cũng tỉnh táo ra. Sau đó cô đẩy mạnh anh ra. Paremai lấy lại tinh thần quay lưng đóng cúc áo ngực với đôi tay đang run rẩy.

“Có chuyện gì vậy Pare? Anh nghĩ là chúng ta đang rất hợp nhau mà”. Giọng anh tỏ rõ sự khó hiểu.

Có chuyện gì à? Lại còn chường mặt ra mà hỏi được nữa. Patiya coi cô là thứ gái gì khi trơ trên hỏi thẳng như vậy chứ? Anh nghĩ cô là loại con gái dễ dãi như vậy sao?

Cầu cho anh xuống địa ngục đi! Paremai chửi thề, cô cũng mong cho mặt đất hút cô xuống vì đã lơ đãng và chiều theo anh dễ dàng như vậy.

Cô quay lại nhìn anh với ánh mắt giận dữ. Nhưng ngay khi bắt gặp ánh mắt đam mê nóng bỏng đang nhìn mình, cô liền đỏ bừng mặt.

“Tôi phải về”. Paremai bình tĩnh nói.

“Anh chưa cho em về đâu. Hãy nói cho anh biết đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao tự nhiên em lại như vậy?”.

Paremai mím môi, không trả lời anh.

Patiya nhạo báng: “Em muốn nói rằng em không thích anh vuốt ve phải không Paremai?”.

“Đúng! Tôi ghét!”. Paremai giật giọng trả lời, cô ghét thái độ tự phụ của anh.

“Em nói dối”. Patiya lớn tiếng: “Cơ thể em nói nó rất thích anh, Paremai”.

Paremai đỏ bừng mặt: “Tôi không muốn nói gì nữa. Tất cả đã kết thúc rồi. Đó là sai lầm của tôi và mong anh hãy quên tất cả đi. Giữa hai chúng ta chỉ có chuyện vụ án mà thôi, cái cảm xúc say mê điên rồ ấy sẽ không tái diễn nữa”.

“Sao em lại có suy nghĩ quái gở ấy hả Pare? Giữa chúng ta không có gì là sai lầm cả. Em đã trưởng thành rồi, đâu còn là cô bé không biết gì nữa. Nó là chuyện rất bình thường giữa hai cơ thể bị cuốn hút. Sai ở chỗ nào nếu chúng ta kết thúc ở trên giường khi mà cả hai đều vẫn độc thân không có gì ràng buộc kia chứ. Anh xin nói luôn là, anh sẽ đưa em lên giường trước khi anh về Mỹ, bằng mọi cách Pare ạ”.

“Bịch”. Cô đâm một cú vào giữa miệng và mũi của anh mà không cần mất thời gian suy nghĩ. Sau đó chửi thề một tràng dài.

Lạy Trời! Lên giường ư? Chẳng lẽ Patiya chỉ nghĩ đến chuyện này với cô thôi sao? Anh làm đủ cách chỉ để đưa cô lên giường cho bằng được chứ không hề có tình yêu sao?

Chết tiệt! Cầu mong cho anh ta rơi xuống địa ngục đi! Cũng thật đáng đời mày Pare ạ. Mày đã tỏ ra dễ dãi mới khiến anh coi thường mày như vậy.

Nếu Paremai nghĩ sẽ bình an sau mỗi lần vung tay tát anh, đâm anh thì cô đã quá sai lầm. Patiya vừa nghĩ vừa lao tới giật lấy bóp mạnh cánh tay cô: “Em có biết chưa từng có người đàn bà nào hành động lỗ mãng như em mà không bị anh xử lý hay chưa. Nhưng với em... Mấy lần rồi anh để cho em được tự do thoải mái. Anh cũng đã từng cảnh cáo em, rằng nếu em vẫn tiếp tục chửi thề thì em sẽ bị bắt vào rửa miệng để trừng phạt. Có lẽ lúc này em muốn thử đúng không?”.

“Không! Đừng!”. Cô cố gắng chống lại khi bị kéo vào sau một cánh cửa. Cô thét lên: “Anh nghĩ anh là ai mà lại dám ra lệnh, hành động độc đoán như vậy? Tôi không phải nhân viên của anh đâu nhé. Buông tôi ra!”.

Anh kéo Paremai vào trong một căn phòng. Ngay khi thấy đó là phòng ngủ, cô tái mặt, tim đập mạnh. Cô giãy giụa nhưng không thể chống lại sức kéo của anh được. Nhưng Patiya không dừng lại ở giường mà kéo cô đi qua một cánh cửa khác ở phía trong. Lần này cô biết.

Chắc anh đem cô đi rửa miệng bằng xà phòng! Paremai nghĩ mà run sợ.

“Không! Anh không được làm như vậy với tôi”. Cô vừa cào vừa đâm vào người anh liên hồi. Nhưng thân hình cao lớn như trái núi của Patiya vẫn không nhúc nhích, vẫn kéo tay cô tới tấm vách ngăn bồn tắm ở góc trong cùng của phòng tắm.

Paremai chửi thề um xùm khi anh mở vòi cho dòng nước lạnh xối vào đầu cô. Patiya dùng chiếc áo sơ mi đắt tiền của mình để trói quặt hai tay của Paremai ra sau lưng rồi cầm bánh xà phòng chà xát vào miệng cô. Cô giãy giụa trốn tránh, liên tục gào thét chửi thề. Mùi vị khó chịu của xà phòng rơi xuống cổ khiến cô bị ho sặc sụa.

“Hứa với anh là em sẽ không chửi thề nữa. Hứa đi!”. Patiya hét lên trong tiếng vòi nước và tiếng chửi của cô.

Sự tức giận của Patiya giảm bớt khi thấy dáng vẻ khổ sở của Paremai. Ánh mắt anh ánh lên sự hối hận, anh vứt bánh xà phòng xuống nền, thả hai cánh tay nhỏ nhắn của cô ra rồi ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, tay còn lại vòng ra phía sau khóa vòi nước lại rồi cúi xuống hôn cô.

“Anh là đồ điên! Anh là quỷ Sa tăng!”. Paremai hét lên, cô dùng hết sức để đâm vào ngực anh.

Người bị gọi là quỷ Sa tăng không đáp lại mà đẩy cô ép sát vào tường, dùng cơ thể rắn chắc của mình áp vào người cô. Anh đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô, như muốn giúp cô rửa sạch vị xà phòng.

Patiya chấm dứt nụ hôn sau một lúc khá lâu. Anh dịu dàng lên tiếng làm lành: “Có lẽ anh đúng là kẻ điên thật rồi Paremai ạ vì ngay cả khi em khiến anh phát điên, anh vẫn muốn hôn em. Lạy Chúa! Anh không thể khống chế được cảm giác ham muốn này và anh không chắc mình làm được điều đó”. Patiya đưa tay nâng cằm cô lên để cô nhìn vào mắt anh. Ánh mắt tràn đầy sức mạnh huyền bí của anh quét qua hai gò má ửng đỏ, bờ môi sưng mọng, tới hai bầu ngực đầy đặn qua làn áo mỏng dính chặt vào da thịt của cô.

Patiya nói với giọng khàn khàn. “Em có một thân hình thật là hoàn hảo Paremai ạ. Anh thích những nét hằn trên bờ môi khêu gợi này”. Vừa nói anh vừa cúi đầu xuống mút bờ môi của cô. Paremai mím môi trốn tránh. Nhưng anh ngậm chặt đến mức cô phải há miệng kêu lên phản đối. Patiya thì thầm: “Anh cũng rất thích bộ ngực của em nữa. Đẹp và rất vừa vặn”. Anh cúi thấp xuống ngậm lấy một bên ngực qua làn áo ướt.

Paremai không còn sức để chống cự lại nữa. Hai chân cô run rẩy, cô phải giơ tay lên bám vào bờ vai vững chắc của anh. Paremai thả người dựa hẳn vào tường và nhắm hờ mắt khi cảm nhận bàn tay anh trên ngực mình. Patiya nhanh chóng đưa tay xuống cởi áo sơ mi và áo nịt ngực của cô ra một cách thành thạo.

Khi những chiếc áo đã hoàn toàn thoát ra khỏi cơ thể cô, Patiya rên lên, một cách vô thức. Anh cúi xuống như không thể chịu đựng lâu hơn được nữa. Hai tay Paremai buông thõng khi anh cúi thấp đầu xuống để

thường thức một bên đầu nhũ hoa, bên còn lại được vuốt ve, bóp nặn.

Lạy Chúa! Cảm giác của Patiya lúc này không khác gì một chàng ong mật rơi vào giữa đài sen ngập tràn hương thơm ngào ngạt. Chàng ong mật mê mải nếm mùi ngọt ngào một cách say sưa như muốn đánh dấu chủ quyền và kéo dài mãi mãi cho tới khi cô rên lên vì sung sướng, gọi tên anh với giọng khàn khàn.

Patiya quỳ xuống, cất giọng cầu khẩn: “Anh phải nếm mùi vị của em ngay bây giờ”.

Paremai không biết anh định làm gì. Nhưng giọng nói dịu dàng và mời mọc đó hay đến nỗi cô không thể chối từ được. Cô thả trôi cả tâm hồn lẫn thể xác để đón nhận sự trải nghiệm mới mẻ lần đầu tiên đó.

Anh vừa kéo khóa quần bò của cô, vừa lướt nhẹ đôi môi bỏng rát lên chiếc bụng phẳng lì của cô.

Lạy Trời! Anh yêu cả chiếc bụng phẳng này nữa.

Paremai không biết rằng Patiya phải dồn hết sức lực và tinh thần để cởi bỏ nốt những gì còn khoắc trên người cô một cách chậm rãi trong khi anh muốn giật tung chúng ra rồi yêu cô ngay bây giờ. Nhưng anh không muốn cô bị giật mình bởi cảm xúc nóng bỏng mà cô đã thấp lè tè cho anh, thứ cảm xúc mà bản thân anh chưa từng đón nhận.

Lạy Chúa! Paremai có một thân hình tuyệt mỹ, không chút tỳ vết. Patiya thầm thốt lên khi lớp vải cuối cùng rơi xuống. Anh đưa mắt khám phá toàn bộ cơ thể của cô một cách chậm rãi.

Thật không thể tin nổi. Cô là một bức tranh hoàn hảo với bầu ngực đầy đặn, tròn căng, vòng eo nhỏ nhắn, chiếc bụng phẳng lì, cặp mông tròn, đôi chân dài và làn da trắng nõn.

Patiya thốt lên: “Lạy Chúa! Em đẹp quá Paremai ạ. Cứ như trong tranh vẽ chứ không phải người thật”.

Paremai nhìn anh bằng ánh mắt lim dim, chớp chớp liên hồi, đầu óc lúc này mới tỉnh táo để phản ứng trở lại, cô vội đưa tay ra che đậy cơ thể ngay tức khắc.

“Quá muộn rồi em yêu ạ. Anh đã thấy hết rồi. Em hoàn hảo quá Paremai ạ. Anh đang thắc mắc là không biết có họa sĩ nào có thể mô tả được một nửa vẻ đẹp của em không đây”.

“Thật là đáng xấu hổ, em không hề cảm thấy điều đó”. Giọng Paremai cố gắng tỏ ra nghiêm nghị nhưng âm thanh thoát ra lại run rẩy như không phải chính cô nói.

Đúng! Paremai cảm thấy cô nên xấu hổ khi lỏa thể để ánh mắt anh thỏa sức ve vuốt và thèm muốn mới đúng. Nhưng cô lại chỉ có cảm giác hơi ngượng ngịu mà thôi. Đó là cảm giác rất kỳ lạ mà cô chưa từng có. Cô đoán rằng cảm giác được trở thành niềm mong mỏi và thèm muốn với người mình yêu đã khiến phụ nữ trở nên mềm yếu, gạt bỏ mọi sự xấu hổ, sẵn sàng chịu cởi bỏ hết quần áo với niềm tự hào đầy kiêu hãnh.

Paremai bị sốc. Cô vô cùng hoảng hốt trước sự thật đó. Thời gian qua cô dễ dãi với anh trong khi chưa từng đối xử như vậy với ai khác cũng bởi vì cô yêu anh ư?

Lạy Phât! Cô yêu anh từ bao giờ kia chứ?

Phải chăng cô yêu anh từ giây phút bắt gặp đôi mắt như hồ nước màu nâu của anh bên ngoài tòa soạn? Từ giây phút bắt tay chào anh, cô cảm thấy như có dòng điện từ người anh truyền sang người cô. Đúng! Cô yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. Yêu anh ngay từ khi nhắm tưởng anh là một kẻ giết người.

Paremai hoảng hốt với sự thực mình vừa tìm ra. Cô vẫn suy nghĩ mông lung và rơi vào dòng suy tư của bản thân đến nỗi không hề nghe được tiếng của Patiya.

Patiya yêu sự thành thật của cô quá, anh thì thầm với cô: “Anh có khả năng nhiều hơn thế nữa cơ. Em có tin không tình yêu của anh? Cho anh một phút để anh được chứng tỏ khả năng ấy nhé”.

Nói rồi anh nhẹ nhàng dùng tay để tách cặp đùi thon dài ra.

Giọng nói của Patiya ngọt ngào khiến cô sung sướng mê mẩn. Đôi chân dài của cô tự động dạn ra một cách vô thức.

Anh cầm một tay cô đặt lên vò nước, tay còn lại đặt lên vai mình, rồi nhìn thẳng vào mắt cô, anh mỉm cười thân thiết trước khi đưa mắt nhìn xuống cơ thể tuyệt mỹ của cô một cách say đắm.

Cô im lặng nhìn anh với đôi mắt mở to, nửa chờ đợi, nửa không hiểu anh định làm gì. Cô sửng sốt khi bàn tay rắn chắc của anh vòng ra sau hông cô, môi anh chạm vào phần da thịt đàn bà của cô.

Cơ thể mảnh mai của cô giật nảy lên, cố gắng trốn tránh nhưng không thể nhúc nhích được.

“Nó không phù hợp. Lạy Phật! Anh không nên làm thế”. Cô rên rỉ với giọng khàn khàn. Thân thể cô uốn cong như dây cung đã bị kéo căng hết sức.

Patiya tiếp tục ép sát lại để khám phá vùng da thịt nhạy cảm. Động tác của anh hết sức chậm chạp, thôi thúc đầy tự tin, đôi môi say mê khám phá cho tới khi Paremai thốt lên gọi tên anh.

Lạy Chúa! Paremai cho anh vị ngọt ngào hơn cả rượu vang thượng hạng... Patiya cảm thấy vô cùng mê mẩn xen lẫn xao xuyến. Anh thích khoảnh khắc cô thốt lên gọi tên anh. Anh rất yêu thanh âm khêu gợi đó. Patiya vẫn tiếp tục khám phá bằng nhịp điệu nhanh chóng, mạnh mẽ và hối hả hơn.

Một giây tiếp theo, chàng đạo diễn trẻ cảm nhận được sự chiến thắng của giới tính khi thấy thân thể tuyệt mỹ kia bắt đầu run rẩy không ngừng. Bàn tay cô bóp chặt vào bờ vai vững chắc của anh khiến anh thấy vô cùng ngọt ngào. Cô đáp lại anh quá tuyệt vời, tự nhiên, nóng bỏng và nhiệt tình.

Anh tin rằng anh sẽ ghi nhớ hình ảnh mảnh mai đang cong lại, suýt đổ gục vào anh, rên rỉ gọi tên anh vào lúc này của cô.

Paremai đã hoàn toàn khuất phục trước ngọn lửa cảm xúc của bản thân.

15. Chương 13

Chương 13

Lạy Chúa! Anh phải có được Paremai ngay lúc này nhưng không phải tại đây. Patiya tự nhủ rồi đứng dậy, luồn tay vào dưới chân của thân hình kiều diễm trước mặt rồi bế cô ra phòng ngủ. Đôi môi của anh cúi xuống tìm làn môi mềm mại của cô rồi hôn một cách say sưa.

Patiya đặt cô xuống giường một cách nhẹ nhàng trước khi lùi lại cởi quần áo của mình, ánh mắt nóng rực bởi ngọn lửa đam mê vẫn nhìn chăm chăm vào cơ thể của Paremai không rời. Chiếc áo sơ mi ướt được cởi ra để lộ vòm ngực vạm vỡ, bắp thịt rắn chắc, dải lông tơ kéo dài từ giữa ngực xuống tới bụng. Trong lúc đang cởi thắt lưng, Patiya hơi nhíu mày khi thấy thân thể tuyệt mỹ của Paremai ngồi bật dậy, kéo tấm ga trải giường phủ kín tận cổ.

Anh sửng sốt dừng lại, cau mặt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”. Anh thấy vẻ sợ sệt hoảng hốt hiện rõ trong cặp mắt đẹp của Paremai.

Paremai đang sợ hãi... Bỗng nhiên cô thấy sợ với hình ảnh cởi trần của Patiya mà cô cũng không biết nguyên nhân tại sao. Có thể hình ảnh trước mắt làm cô nhớ lại những đoạn phim khiêu dâm mà anh đóng. Nó khiến cô có thể đoán trước được tiếp theo hành động gì sẽ xảy ra. Hoặc có thể do cô chưa hết bàng hoàng với sự thật cô yêu anh. Nhưng cho dù với lý do gì đi nữa thì cô cũng không sẵn sàng để tiếp tục trong lúc này.

Đúng! Cô chưa sẵn sàng có gì đó với người chưa từng nói lời yêu cô.

Paremai lấy lại tinh thần rồi bước xuống giường: “Cho em mượn một bộ quần áo khô của anh được không? Ngày mai em sẽ giặt khô rồi đem trả”.

Patiya không trả lời mà hỏi: “Không phải là tự nhiên em lại thấy sợ hãi đấy chứ”. Anh giấu cợt.

Paremai đỏ mặt, tay vẫn giữ chặt tấm ga trải giường rồi đáp trả lại: “Anh đừng có nói cái giọng đáng ghét như thế đi. Anh không có quyền ép buộc em phải lên giường với anh trong khi em không muốn anh”.

Anh quắc mắt: “Chẳng phải đã quá muộn rồi hay sao em yêu? Chúng ra vừa mới thân mật với nhau thôi mà”. Patiya nói giật giọng, lời lẽ sắc bén như dao.

Paremai đỏ mặt trước câu nói chứa đầy hàm ý của anh. Cô cũng giật giọng nói lại một cách dữ tợn: “Không phải nhắc lại như vậy. Em đã sai vì quá dễ dãi với anh. Thế đã được chưa?”.

Đôi mắt màu nâu nhìn cô lạnh băng, lạnh nhạt đáp trả: “Nếu em không cố ý khiêu khích tôi tức giận thì hãy bỏ ngay thái độ dữ tợn đó đi. Giới hạn chịu đựng của tôi sắp hết vì vậy hãy nói xem tôi đã sai ở điểm nào. Tại sao em lại đối ý như vậy?”.

“Không có”. Cô trả lời ngắn gọn.

Anh đáp lại ngay tức thì: “Vậy tại sao em lại đối ý nhanh như vậy?”.

“Chỉ là em muốn về thôi. Không có lý do gì khác cả”.

“Nói dối. Em muốn nói rằng cảm thấy tức thở khi tôi làm oral sex cho em chứ gì? Em rất vui tính đấy Paremai”. Anh vừa nhạo báng vừa mắng mỏ.

Paremai đỏ bừng mặt do xấu hổ xen lẫn ngỡ ngàng. Cô nói giọng hơi giật cục “Tôi không nói chuyện với anh nữa. Anh nên biết rằng tất cả mọi thứ xảy ra giữa chúng ta là sự sai lầm khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hối hận. Và cho dù có thể nào đi nữa, đảm bảo sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa đâu”.

Patiya đáp lại ngay tức khắc: “Hối hận à? Sai lầm à? Sao cô lại có ý nghĩ quái gở đó trong khi trải nghiệm chúng ta vừa có rất tuyệt vời. Nếu cô còn nhắc tới từ coi thường hay hối hận nữa thì tôi đảm bảo rằng cô sẽ biết tay tôi. Mà cô cũng đừng quá tự tin khi nói rằng sự việc như vậy sẽ không tái diễn lần thứ hai trong khi thâm tâm cô thích nó”.

“Sao anh biết là tôi thích?”. Cô nhanh miệng hỏi lại, cảm thấy toàn thân nóng rực.

“Cô định nói rằng cô không thích những gì mà tôi làm cho cô đúng không?”. Patiya mĩa mai, liếc nhìn toàn bộ cơ thể tuyệt mỹ trước mặt với ánh mắt cổ tình tỏ ra thèm muốn khiến cho Paremai đỏ bừng mặt. Patiya không thèm đếm xỉa gì đến hành vi ngỡ ngàng đó của cô, anh tiếp tục nói móc và nhạo báng: “Lúc đó tôi đâu có thấy cô từ chối hay tỏ ra khinh ghét cái gì đâu. Ngược lại, cô đã đáp lại một cách hối hả và nhiệt tình hơn cả đàn bà khao khát được làm tình đấy chứ. Cô có nhớ là cô đã rên rỉ gọi tên tôi, cơ thể cô run rẩy khi lên đỉnh bên dưới miệng tôi thế nào không”.

Paremai lao tới đâm vào mặt anh để bảo vệ danh dự. Mặt cô đỏ bừng và cảm thấy xấu hổ tột cùng. Khi cô lao gần tới, anh dùng một tay nắm lấy, bóp mạnh vào cổ tay khiến cô nhăn mặt.

“Đừng có nghĩ sẽ đâm được tôi lần nữa nhé Paremai. Tôi sẽ không buông cô ra nữa đâu, tôi sẽ cho cô một bài học thích đáng”. Patiya cay nghiệt nói.

“Anh dám đâm lại tôi”. Ánh mắt của Paremai đầy vẻ thách thức.

“Tôi sẽ không làm vậy. Tôi không thích đâm ai hay dùng vũ lực với nữ giới. Với người đẹp như cô có hàng trăm cách xử lý đẹp hơn thế”.

“Anh không phải dọa dẫm tôi. Đồ độc đoán. Tôi nói cho anh biết, tôi không thích những gì anh vừa làm. Không thích cả việc anh đụng chạm vào người tôi nữa. Vì vậy anh bỏ tay tôi ra được chưa?”. Cô rút tay lại, thấy hả lòng hả dạ.

Patiya không thèm để ý tới lời cô nói. Anh kéo giắt cổ tay cô sát vào người mình rồi bóp chặt: “Hãy chứng minh đi Paremai!”. Giọng anh rít qua kẽ răng: “Chúng mình xem lời cô nói đáng tin tới cỡ nào đi. Một phút... Không, chỉ cần ba mươi giây cũng đủ để tôi chứng minh cho em thấy tôi sẽ đưa em lên thiên đường như thế nào rồi. Xem em còn dám nhạo báng những gì tôi làm nữa hay không”.

“Anh không phải thách. Tôi không mắc bẫy anh đâu”. Paremai giắt tay lại nhưng không được. Mặt cô đỏ bừng khi nghĩ lại những hình ảnh trong phòng tắm.

“Không dám thì có. Tại sao? Em sợ bị vạch trần cảm xúc thực của mình chứ gì?”. Patiya cố tình khiêu khích, thách thức.

Paremai đỏ bừng mặt, nhìn anh bằng ánh mắt giận dữ: “Này gã diễn viên phim khiêu dâm đáng ghét, tôi không muốn chứng tỏ cái ý tưởng điên rồ của anh đâu”.

Thật là đặc biệt! Sao lại đi tranh cãi về cái vấn đề vớ vẩn này chứ. Paremai nghĩ rồi muốn trốn vào tắm thử dưới nền. Cô chưa bao giờ cư xử như một đứa trẻ mẫu giáo như vậy. Nhưng kể từ khi gặp Patiya, tất cả đã thay đổi hoàn toàn. Tại sao cô lại dính líu tới anh chàng diễn viên phim khiêu dâm thế này hả giờ?

Hay... Đó là sự trừng phạt của ông trời?

Paremai cố gắng trấn tĩnh lại: “Tôi đã nói là không! Vì thế cho dù anh có khiêu khích thế nào tôi cũng không tham gia đâu”. Patiya nhủ mày suy nghĩ, chẳng phải giọng điệu đó của cô rất quen sao, giống như lời chửi mắng của họ hàng đẳng nội khi nói với anh. Anh nhắm mắt lại một lát để trấn tĩnh.

Khi bình tĩnh trở lại, anh nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay rồi buông cô ra. Ánh mắt anh tỏ ra hối hận ngay khi thấy cô cúi xuống nhìn cổ tay hằn đỏ của mình.

Patiya nói: “Anh không quá tự phụ hay tự kiêu trong chuyện làm tình như em nói đâu. Nhưng chuyện này cứ mặc kệ nó đi. Để hôm khác hãy bàn tới. Bây giờ cho anh biết tại sao em lại đổi ý nhanh như vậy trong khi mọi thứ đang diễn ra rất tốt đẹp? Chúng ta rất hòa hợp với nhau. Điều này em cũng biết rõ mà”.

Paremai trợn mắt, cô kiềm chế sự xấu hổ lẫn ngượng ngịu: “Tôi không có câu trả lời cho anh. Tôi phải về kéo mẹ tôi lo”. Vừa nói cô vừa quần tắm ga trải giường vào định bước đi nhưng ngay khi mới nhấc chân lên, thân hình to lớn của Patiya đã đứng chắn trước mặt.

“Anh đã sai ở đâu? Hãy nói cho anh biết đi Paremai! Nếu không cả đêm nay anh sẽ không thể ngủ được”. Giọng nói của anh gần như chuyển sang van xin.

Paremai mềm lòng lại. Cô quay mặt đi chỗ khác đồng thời nhẹ nhàng nói: “Anh không sai gì cả. Anh đừng lo lắng thế”.

“Vậy tại sao em đổi ý?”.

Cô cúi xuống nhìn chân, hai gò má lại ửng đỏ, cô lí nhí: “Tôi biết điều đó không công bằng với anh vì ham muốn của anh vẫn chưa được giải tỏa. Nhưng anh...”

Ờ... không thể tự giải quyết được sao?” Paremai khẽ đưa ra gợi ý.

Patiya trợn mắt gay gắt hỏi lại: “Cảm ơn cô đã gợi ý. Nhưng... Tôi đã phải tự giải quyết quá nhiều lần rồi kể từ khi gặp cô. Sau khi cô chịu cho tôi nếm mùi vị tuyệt vời đến thế chắc cô sẽ không để tôi tự giải quyết với sự tưởng tượng rằng tay của tôi là người cô đẩy chứ?”.

Paremai đỏ bừng mặt. Cô quát mắt nhìn anh rồi nói: “Anh đâu cần nói trắng ra như vậy. Nó sẽ làm cho lòng tự phụ của anh tan hết đấy Pat ạ”. Giọng cô pha chút chế giễu.

“Lời lẽ của cô cũng không vừa”. Patiya nhạo báng rồi nói tiếp: “Nhưng trong mắt cô tôi thuộc loại thích tự phụ mà. Vì thế không có gì lạ nếu có thêm chuyện này nữa”. Nói xong, Patiya lao tới, đưa tay nâng cằm cô lên nhưng ngay khi vừa chạm vào bờ môi mềm mại màu hồng, thì Paremai liền lùi lại.

Ánh mắt Patiya nóng rực. Anh thấy giận khi cô liên tục kháng cự lại anh: “Pare, đã quá muộn để em chạy trốn nụ hôn của anh khi mà chúng ta đã đi xa hơn thế”.

“Không xa hơn thế đâu. Tôi đi mặc quần áo đây. Nếu anh không cho tôi mượn một bộ quần áo khô thì tôi sẽ mặc bộ quần áo ướt của tôi vậy. Nếu có chết vì viêm phổi trong lúc lái xe về nhà, thì tôi có làm ma cũng sẽ bắt anh. Nếu...”.

Patiya giơ tay xin hàng. Anh cảm thấy đau nhói trong đầu khi nghe tràng diễn văn của Paremai. Anh nắm chặt nắm đấm vì đã quá chán nản với việc xin xỏ để được ngủ với cô. Đây là sự trải nghiệm không có gì thú vị với anh cả. Đêm nay anh đã quá mệt mỏi, không muốn đáp trả thêm nữa. Nhưng lúc này cậu nhỏ của anh đang vươn lên đòi được giải phóng gây phiền hà cho anh. Đây là lần đầu tiên Patiya muốn trừng phạt nó vì tội đã làm mất thể diện của anh.

Anh muốn có một, hai thùng nước đá để dập tắt ý nghĩ về một viễn tưởng đẹp với cơ thể lồ lộ của Paremai nằm trên giường, rên rỉ gọi tên anh trong sung sướng.

Patiya vẫn còn giơ tay trong tư thế đầu hàng: “Đầu óc anh quá mệt mỏi rồi. Vì vậy anh không thi cãi nhau với em nữa. Anh hỏi thẳng là em có lên giường với anh không?”.

Patiya hỏi với vẻ thất vọng, chán chường. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực với việc thuyết phục một người khác giới lên giường với mình.

Paremai đỏ mặt lắc đầu mà không cần nghĩ ngợi: “Tôi muốn về nhà”.

Patiya nhắm mắt, cố gắng kiềm chế ngọn lửa khao khát đang bùng cháy và thiêu đốt anh. Anh đã sai khi thêm muốn cô nhiều đến nỗi làm ảnh hưởng tới danh dự của mình. Anh trả lời với tâm trạng bức tức và nhạo báng: “Tôi đã quá chán nản và mệt mỏi với cô rồi. Nhưng nếu cô từ chối nó thì tôi hứa rằng lần sau cô sẽ phải là người van xin chứ không phải tôi. Đúng! Cô sẽ phải quỳ gối van xin tôi. Tới lúc đó phải xem xem tôi còn cần cô nữa hay không”.

Cảm xúc của Patiya bùng nổ, anh bước lại giật mạnh cánh tủ đựng quần áo, lấy áo sơ mi, quần soóc và thắt lưng đưa cho cô mà không thêm nói một lời. Sau đó anh đi vào phòng tắm, đóng rầm cửa lại.

Cổ... Vết thương... Tiếng khóc.

Đầu Paremai lắc qua lắc lại trên gối. Cô mơ thấy Yaimai trong bộ váy mặc hôm xảy ra vụ án nhuộm đầy máu đỏ. Trong giấc mơ cô cố gắng hỏi ai là thủ phạm, nhưng Yaimai chỉ giơ tay lên làm động tác bóp cổ trong tiếng khóc tỉ tê. Cô cố gắng hỏi thủ phạm là họ hàng của Patiya có đúng không. Yaimai gật đầu. Cô chưa kịp nêu tên những người họ hàng của Patiya, thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Hình ảnh của Yaimai ngay lập tức cũng tan biến.

“Mai, đừng vội đi!.. Paremai hét lên, ngồi bật dậy, người ướt đầm mồ hôi như vừa tắm. Cô đưa tay lên vén lọn tóc, liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường... Mười giờ hai mươi lăm phút.

Hôm nay là ngày nghỉ nên cô muốn dậy sớm để giúp mẹ làm việc nhà. Nhưng do tối qua mãi suy nghĩ về chuyện giữa cô và Patiya, thêm vào đó là vì vụ án vẫn chưa có thêm tiến triển gì nên tinh thần cô bị phân tán, mơ hồ, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được. Hình ảnh Yaimai ôm cổ khóc trong giấc mơ còn hiện rõ ràng ngay trước mắt cô.

Cô đưa tay vuốt mồ hôi trên trán. Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên. Paremai rướn người với lấy điện thoại: “Pare nghe đây ạ”.

“Cô Pare, tôi Sila đây”.

“Vâng, anh Sila”. Tim cô đập mạnh khi nghe thấy tiếng Sila, trong khi đầu cô lại nhớ tới ông chủ của anh.

“Anh Pat nhắn tôi thông báo với cô rằng chiều nay sẽ không họp về vụ án của cô Yaimai nữa”.

“Tại sao thế ạ?”. Paremai ngạc nhiên hỏi. Có lẽ anh đã quá giận nên không muốn gặp cô nữa.

Đêm qua sau khi mặc quần áo của anh xong, cô đứng đợi tới gần mười phút đồng hồ để tạm biệt anh nhưng Patiya không ra khỏi phòng tắm nên cô đã quyết định để lại mẫu giấy nhắn rồi ra về.

“Anh Pat không nói lý do”. Sila trả lời lại.

“Vâng”. Giọng cô buồn buồn.

“Sao giọng cô Pare buồn thế? Đêm qua có chuyện gì hay sao?”.

Cô vội vàng phủ nhận: “Không ạ. Mọi việc đều tốt đẹp cả. Thế... ờ... ông chủ của anh thì sao? Sáng nay anh ấy có ổn không ạ?”.

“Cái gì ổn ạ?”.

“Thì... à... Tất cả mọi thứ ấy ạ?”.

“Tất cả đều ổn, ngoại trừ tinh thần. Hình như sáng nay anh Pat rất khó chịu. Ai làm gì cũng không hài lòng. Ngay cả bác Chong là người hiểu anh ấy nhất cũng khiến anh ấy phật ý”.

“Anh Sila cũng bị mắng sao ạ?”.

“Tất cả mọi người đều bị anh ấy mắng mỏ. Tôi đang thắc mắc không biết là đêm qua cô Pare có ấn nhầm nút gì của anh Pat hay không mà sáng nay anh ấy lại kỳ quặc như vậy đây”.

Paremai cười ngượng: “Không ạ. Đêm qua không có gì cả”.

Sila cười: “Vây gặp cô sau nhé”.

Sila cúp máy. Paremai thấy khó hiểu khi nghe thấy tiếng cười lạ lùng của Sila... Hy vọng chỉ là cô quá cảnh giác mà thôi.

Paremai tắm rửa, thay quần áo rồi xuống tầng với chiếc giỏ đựng bộ quần áo của Patiya. Cô gặp mẹ trong bếp, bà đang treo quần áo vào móc. Cô bước tới.

“Con có việc gì cần làm thì làm đi. Để đấy mẹ tự làm được”. Mẹ cô ngẩng mặt lên nói.

“Sáng nay con không có việc gì vội cả”.

“Kia là quần áo của ai?”. Vừa hỏi bà vừa liếc nhìn bộ quần áo đàn ông trong đáy giỏ.

Paremai đỏ mặt, cô cố gắng tỏ ra bình thường: “Quần áo của bạn con ạ. Con mượn anh ấy từ lâu rồi bây giờ mới giặt để đem trả. Mẹ thế nào? Sáng nay con nằm mơ thấy em đấy ạ”. Cô vội đổi chủ đề đồng thời nhặt quần áo lên treo.

Bà Nupmai ngẩng mặt lên nhìn ngay lập tức: “Em có nói gì trong mơ không?”.

“Con không biết có phải là do ban ngày con nghĩ nhiều quá hay không, mà sáng nay lại nằm mơ luôn. Em về trong bộ đồ cũ hôm bị hại, người đầy máu. Mai khóc và đưa tay lên bóp cổ. Trong mơ con cố gắng hỏi ai là thủ phạm, có phải là họ hàng của anh Patiya hay không. Mai gật đầu nhưng khi hỏi thủ phạm là ai thì Mai chỉ gơ tay lên bóp cổ...”.

Kể tới đây, Paremai sững lại như vừa nghĩ ra điều gì đó. Ánh mắt của cô chợt sáng, cô đứng phắt dậy: “Con vừa nghĩ ra...”.

“Nghĩ ra cái gì?”. Mẹ cô cau mày hỏi.

“Cái cổ ạ”. Paremai chỉ nói vậy rồi vội chạy lên cầu thang, nhanh chóng vào thẳng phòng ngủ.

Bà Nupmai nhìn theo bóng con gái một cách khó hiểu rồi quay lại nhìn chiếc giỏ đựng quần áo mà con gái vừa mang xuống. Bà rướn người nhặt lên xem.

Paremai chưa bao giờ đem quần áo của người đàn ông nào về nhà. Bà Nupmai tự nhủ. Bà biết rõ con gái bà là người rất tự trọng, ngay là quần áo của các bạn cùng giới thân thiết, cô cũng không thích mặc chung, chứ nói gì đến quần áo của người khác giới. Vì vậy việc con gái bà đem quần áo của đàn ông về giặt hộ là một chuyện không hề bình thường.

Bà đã không để ý đến Paremai trong bao lâu rồi? Từ khi ly hôn với chồng, bà hầu như không quan tâm gì đến con gái cả, ngược lại con gái lại chăm sóc bà một cách cẩn thận. Trong giây lát, bà Nupmai cảm thấy bản thân trở thành gánh nặng cho con gái.

Những trải nghiệm tồi tệ khi bị mất Yaimai khiến bà Nupmai suy ngẫm rất nhiều, bà quyết tâm chăm sóc cô con gái lớn cho chu đáo hơn nữa.

Paremai bước vào phòng ngủ, cô vội mở ngay máy tính và lấy chiếc đĩa CD được đội trưởng Tula in sao từ camera bí mật ra. Trong khi đợi đĩa vào ổ đĩa của máy tính, cô cầm tập ảnh chụp tại hiện trường vụ án của Yaimai lên để xem xét lại từng tấm một. Cô thầm nghĩ chắc chắn Yaimai đã cố gắng ra hiệu điều gì đó cho cô biết. Bởi trong suốt thời gian cô hỏi về kẻ giết người, em gái cô chỉ biết đưa tay lên bóp cổ.

Vẫn là những bức ảnh cũ chụp tại hiện trường vụ án nhưng điều mà Paremai quan tâm hơn đó là cổ của em gái cô, nơi có dấu vết của ngón tay và vết cào cấu. Đầu nạn nhân bị trùm bởi chiếc quần lót ren khiến cho mỗi lần xem lại, Paremai đều cảm thấy căm phẫn. Hình thức gây án cho thấy thủ phạm phải vô cùng căm giận thì mới lấy chiếc quần lót trùm lên đầu em gái cô khi nó đã tắt thở...

Cái gì là động cơ ẩn đằng sau vụ giết người, liệu hẳn có phải là kẻ tâm thần không nhỉ? Paremai vừa nghĩ vừa nhắc điện thoại gọi cho phóng viên thường trú tại Bộ Y tế. Trong lúc đó cô cho đĩa CD vào máy tính.

Đôi mắt đen đẹp một cách sắc sảo của cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh của camera bí mật, đặc biệt là cổ của kẻ tình nghi.

Cô ấn phím cho chương trình đọc đĩa dừng lại khi đầu dây điện thoại bên kia có tín hiệu trả lời: “Chai, Pare đây. Có chuyện muốn nhờ cậu”.

“Ừ. Có gì không?”.

“Chai, cậu có thể gọi điện kiểm tra tất cả các bệnh viện giúp tớ xem có bệnh nhân tâm thần nào là người mang họ Warakorn tới điều trị hay không? Tớ biết nếu tớ gọi thì họ sẽ không trả lời. Nhưng cậu là người rất thân với họ thì điều đó không khó lắm”.

“Kiểm tra tất cả các bệnh viện sao? Tớ sợ rằng nó quá nhiều, không thể có thông tin trong tuần này đâu”.

“VẬY cậu hãy gọi cho những bệnh viện nổi tiếng, chi phí đắt đỏ vì người thuộc dòng họ Warakorn là những người thuộc tầng lớp thượng lưu mà”.

“Ừ. Tớ sẽ thử kiểm tra cho. Nhưng có liên quan tới vụ án à?”.

“Tớ ngờ rằng kẻ xấu có thể bị tâm thần mà có lẽ đã từng vào điều trị về tâm lý ở một bệnh viện nào đó từ trước cũng nên”.

“Ừ, nếu vậy thì tớ cho rằng có thể hắn đã điều trị với chuyên gia tâm lý hoặc bác sĩ tâm thần số một của Thái Lan. Cần gấp lắm không?”.

“Nếu được thì ngày mai có được không?”.

“Mai là chủ nhật, các bác sĩ sẽ tắt di động. Cho tớ sang thứ hai nhé?”.

“Được. Cảm ơn Chai nhiều”.

Sau khi cúp máy, Paremai quay lại xem xét hình ảnh của camera bí mật trên máy tính. Kẻ xấu giấu mặt bằng một cặp kính đen và đeo râu quai nón giả. Cô nhìn chăm chăm vào vùng cổ của kẻ xấu, ánh mắt cô lập tức lóe sáng.

Cô không thấy dấu vết gì trên cổ của kẻ tình nghi. Nhưng cô đã thấy tay của hắn khi hắn đưa tay lên chỉnh mũ để che mặt. Mẩu da ở móng tay và kẽ răng của Yaimai. Đúng rồi, rất có thể em gái cô đã cắn và cào cấu vào tay, mặt hoặc cổ của hắn.

Paremai vội tắt máy tính, thay quần áo rồi tới đồn cảnh sát, nơi làm việc của đội trưởng Tula.

16. Chương 14

Chương 14

Lúc Paremai đến thì đội trưởng Tula đang họp bàn với Patiya và nhóm luật sư.

Rõ ràng là Tula đã báo cho cô biết, nhưng Paremai lại quên mất. Paremai định ra về thì cấp dưới của anh ngăn lại: “Có chuyện gì khẩn cấp không để tôi vào tìm đội trưởng luôn bây giờ?”.

Paremai vội từ chối: “Không cần đâu. Cũng không có chuyện gì khẩn cấp đâu ạ. Chỉ là tôi bàn về vụ án của Yaimai thôi mà. Nếu đội trưởng đang có khách thì tôi điện thoại nói chuyện sau cũng được ạ”.

“Vậy tại sao cô không ở lại đợi? Chắc cũng sắp họp xong rồi đấy”.

Paremai lắc đầu: “Không cần. Để hôm khác thì hơn”. Nói rồi cô chấp tay chào.

Ngay sau khi Paremai vừa quay lưng đi, chàng thiếu úy trực ban vội lao vào phòng họp rồi nói nhỏ với sếp để lấy lòng.

Đội trưởng Tula khẽ trả lời: “Tại sao không giữ Pare lại? Chạy theo gọi cô ấy quay lại đi. Nói với cô ấy rằng cuộc họp sắp kết thúc rồi”.

Tên thường gọi của Paremai thốt ra từ miệng của đội trưởng Tula khiến Patiya sững lại, anh vội vàng quay ngoắt sang nhìn Tula: “Nếu đội trưởng có hẹn thì để hôm khác chúng ta bàn tiếp cũng được”. Patiya đang lấy cớ để có câu trả lời cho thắc mắc là Paremai chủ động tới gặp Tula hay họ đã có hẹn từ trước mà thôi.

Đội trưởng Tula đưa mắt nhìn Patiya, bình thần trả lời nhưng ánh mắt đầy khiêu khích: “Pare đến để nói chuyện về vụ án ấy mà. Nhưng chúng ta cứ tiếp tục bàn đi. Dù thế nào thì Pare cũng đợi tôi rồi. Bình thường chúng tôi cũng hay phải thay phiên nhau đợi chờ như vậy, không có vấn đề gì đâu”.

Câu trả lời có ý nhấn mạnh ý cả hai đều rất xem trọng nhau. Tula biết rằng chàng đạo diễn phim Hollywood đang để ý đến Paremai nên anh cố tình tỏ ra mình là người đặc biệt của cô.

Câu nói của Tula như muốn nhắc nhở Patiya về mối quan hệ thân thiết giữa họ. Điều này khiến Patiya nắm chặt nắm đấm, không ý thức được rằng mình đang kiểm chuyện. Giọng anh đầy thách thức và chế giễu: “Vậy anh hãy nhanh chóng nói chuyện của anh cho xong đi. Người quan trọng của anh sẽ không phải đợi lâu”.

Tula thần nhiên trả lời: “Cảm ơn anh đã lo cho cô ấy. Chúng ta hãy trở lại với vấn đề vừa bàn nhé. Như tôi đã nói, anh nên tìm cơ hội tiếp xúc với họ hàng của anh để tìm dấu vết của cuộc vật lộn. Nếu được, thì hãy lên xem thông tin trên máy tính cá nhân của từng người một. Tôi đoán rằng có thể sẽ tìm thấy bằng chứng về việc chat qua mạng giữa hắn và Yaimai. Nhưng e rằng việc đó sẽ không dễ dàng chút nào cả?”.

“Đúng!”. Patiya cao giọng trả lời.

“Vậy thì chỉ cần tìm cơ hội để nói chuyện nhằm tìm ra sơ hở là được. Lý do tạo thành động cơ là vấn đề lợi ích. Việc trở lại Thái Lan một lần nữa của anh có thể làm cho ai đó bị mất quyền lợi. Vì vậy tôi muốn anh thử nói chuyện với các con trai của ông Pandon xem sao”.

“Có nghĩa là tôi phải nói chuyện với tất cả những người mà anh nghi ngờ.”

Tula trả lời với vẻ hết sức bình thản: “Đành phải vậy thôi. Nhưng anh không phải lo. Tôi sẽ luôn sát cánh bên anh. Nếu phát hiện ra kẻ tình nghi tôi sẽ ra quyết định triệu tập lấy lời khai, lấy máu để xét nghiệm, đối chiếu”.

Sai lầm với Patiya khiến đội trưởng Tula phải thận trọng và cảnh giác hơn trong mỗi bước điều tra. Cấp trên yêu cầu anh phải điều tra bằng chứng cho thật rõ ràng rồi mới ra lệnh triệu tập lấy lời khai. Thêm vào đó bà lớn Nongkhran đã lên tiếng đe dọa nếu thanh danh dòng họ nhà bà bị bôi bẩn một lần nữa, thì bà sẽ kiện.

Patiya gật đầu, đổi chủ đề: “Thế còn chuyện tài xế taxi thì sao? Anh đã hết nghi ngờ anh ta là nhân chứng giả mạo rồi chứ?”.

“Không phải lo đâu. Anh thoát khỏi lời cáo buộc này lâu rồi”. Đội trưởng Tula trả lời.

Patiya gật đầu: “Vậy tôi sẽ thử làm theo lời gợi ý của anh. Hôm nay có lẽ chỉ xin làm phiền anh như vậy thôi”. Anh đứng dậy, đưa tay cho người đối diện.

Tula đứng dậy bắt tay Patiya: “Nhân danh cảnh sát Thái Lan, cảm ơn anh Patiya đã hợp tác tích cực với chúng tôi”.

Patiya bước theo đội trưởng Tula ra ngoài, anh thấy Paremai đang ngồi đợi. Anh hơi nhúm mày... Paremai xuất hiện với dáng vẻ khác hoàn toàn với những gì anh từng thấy. Mọi lần cô đều ăn mặc giản dị, quần bò và áo sơ mi, nhưng lần này cô mặc một chiếc áo màu trắng khoét cổ để hở bộ ngực trắng ngần, bên ngoài khoác nhẹ chiếc áo bó sát trùm dài đến đùi, kết hợp chiếc quần lửng bó càng tôn lên dáng người cao tuyệt mỹ của cô. Chiếc thắt lưng khổ rộng làm lộ rõ vòng eo nhỏ xíu, bộ móng tròn chắc nịch và đôi chân dài đi boot màu đen.

Bộ trang phục giúp người mặc khoe được thân hình gợi cảm của mình. Chàng đạo diễn trẻ vừa nghĩ vừa liếc ánh mắt khen ngợi pha chút say mê lên khuôn mặt đẹp rực rỡ của Paremai. Hôm nay, Paremai trang

điểm nhẹ nhàng, nhấn mạnh vào đường kẻ mắt và kẻ môi làm nổi bật đôi mắt đen sắc lẹm và đôi môi căng mọng. Cô búi tóc hơi trễ về phía sau bằng một cây trâm... Anh muốn luồn tay vào mái tóc mềm mại ấy.

Paremai đẹp kiều sa nhưng vẫn sắc sảo, nhanh nhẹn. Hình ảnh đầu nhũ hoa cứng lên, vùng da thịt ngọt ngào như mật ong, tiếng rên rỉ sung sướng thoát ra từ đôi môi đầy quyến rũ và mời mọc của cô lại ùa về trong trí nhớ của anh. Ký ức ngọt ngào đó khiến cái đặc trưng cho giới tính của anh trở nên nóng bỏng, cứng ngắt và khao khát được giải phóng.

Chết tiệt! Anh cảm thấy hồ hởi, vừa cảm thấy khó chịu khi nghĩ rằng Paremai ăn mặc đẹp là vì đội trưởng Tula. Anh cố gắng xóa tan cảm giác mà bản thân không hề quen thuộc này bằng việc kéo ánh mắt ra khỏi Paremai. Anh vội đưa mắt sang phía Sila một cách miễn cưỡng, nhưng khi bắt gặp ánh mắt Sila nhìn mình, anh lập tức ngưng ngừng, đỏ bừng mặt, vội nói câu xin phép rồi nhanh chóng bước ra.

Paremai há hốc miệng vì cô đang định chào hỏi nhưng Patiya lại tỏ ra như không nhìn thấy cô, làm như anh và cô chưa từng quen biết, vội vàng bước ra khỏi đồn cảnh sát.

Khi mọi người ra khỏi đồn cảnh sát, Paremai quay sang nhìn Tula: “Em quên mất là hôm nay đội trưởng hẹn với Patiya và nhóm luật sư đến nói chuyện”.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh à?”.

Paremai kể lại giấc mơ và những điều cô nghi vấn cho Tula nghe. Nghe xong anh nói: “Lẽ ra Pare nên đến đây sớm hơn khoảng mười phút vì anh vừa mới nói chuyện này với Patiya. Anh bảo Patiya đi nói chuyện với họ hàng xem có phát hiện ra điều gì không. Sau vụ của Patiya anh không thể khinh suất ra lệnh triệu tập người của nhà Warakorn tới để lấy lời khai một cách bừa bãi được nữa”.

“Em hiểu. Em chỉ mong anh hãy chú ý tới những điểm mà em vừa nói tới thôi”.

“Vậy thì thế này, Pare đã ăn gì chưa? Nếu chưa thì chúng ta cùng đi ăn rồi bàn chuyện cụ thể hơn nhé”.

Patiya lại lôi mẫu giấy Paremai để lại cho anh ở túi áo ngực ra đọc.

Em về trước đây. Em xin lỗi vì mọi chuyện. Em không cố ý khiến mọi thứ trở nên tồi tệ như vậy đâu. Em đã nói là em không biết khiêu vũ. Biết đâu nếu không bắt đầu như vậy thì quan hệ của chúng ta đã không tồi tệ đến thế này.

Chúc anh ngủ ngon!

Paremai.

Ngủ ngon ư? Paremai có biết là cả đêm qua anh đã mất ngủ hay không, có biết là anh đã đọc mẫu giấy cô để lại bao nhiêu lần hay không?

“Cậu Pat muốn đi đâu ạ?”. Tài xế lên tiếng.

“Tới nhà của bà lớn Nongkhran”. Patiya trả lời.

“Có long trọng quá không nếu đến với cả phái đoàn như thế này?”. Sila quay xuống nhìn anh.

Patiya vội dứt mẫu giấy vào trong túi áo: “Phiền anh Sila gọi cho ông Weha để ông ấy về khách sạn trước vậy. Buổi chiều mọi người lại họp tại khách sạn như hôm qua”. David và Weha ngồi trên một chiếc xe khác.

Sila nghe xong hỏi lại với giọng bình tĩnh: “Không phải đã hủy cuộc họp chiều nay hay sao ạ? Anh bảo tôi gọi điện đến để hủy cuộc họp với cô Pare rồi mà”.

“Tôi hủy với cô ta nhưng không hủy với những người khác”.

Sila sững sốt nhưng vẫn làm theo lệnh. Anh vừa cúp máy thì lại có cuộc gọi đến.

“Sila nghe đây”.

“Anh Sila, em Pare đây ạ. Cho em nói chuyện với anh Pat một chút được không ạ? Em gọi vào máy anh ấy nhưng không có tín hiệu”.

“Được. Cô đợi một chút nhé”. Sila che loa của điện thoại di động rồi quay lại nói với Patiya, Patiya cau mày đáp: “Tôi không mở máy. Anh hãy hỏi cô ấy xem có việc gì?”.

Sila cảm thấy hơi kỳ lạ: “Anh Pat nhấn tôi hỏi cô Pare xem có chuyện gì không?”.

“Em muốn nói chuyện về đầu mối của vụ án. Đội trưởng nói rằng anh Pat sẽ đi gặp họ hàng để tìm dấu vết của cuộc vật lộn nên em muốn nhờ anh ấy để ý giúp xem trên cổ và cánh tay của người anh ấy nói chuyện có gì bất thường khả nghi không?”.

Sila chuyển lời đến Patiya.

“Anh cứ nói chuyện với cô ấy đi. Chi tiết như thế nào kể cho tôi nghe sau”.

“Anh không nói chuyện với cô ấy một chút ă?”.

“Không. Cứ nói với cô ấy rằng tôi bảo anh nói chuyện với cô ấy. Tôi không rảnh”.

Sila sửng sốt. Lần này không chịu được nữa anh hỏi thẳng: “Anh cãi nhau với cô ấy à? Hôm qua tôi còn thấy hai người nói chuyện bình thường với nhau mà”.

“Không”. Patiya phủ nhận.

Sila thở dài rồi quay lại tiếp tục nói chuyện với Paremai: “Xin lỗi cô Pare nhé, anh Pat đang bận nói chuyện điện thoại. Anh ấy nhờ tôi nói chuyện với cô. Cô Pare hãy kể chi tiết cho tôi nghe đi xem cô muốn anh Pat làm gì?”.

Paremai kể lại giấc mơ ban sáng cho Sila nghe.

Sila bật cười hỏi lại: “Một cô gái của thời đại mới như cô Pare lại đi tin vào những chuyện này hay sao”.

Patiya cau mày. Anh thầm mắng Sila: có vợ rồi mà vẫn còn đùa cợt thoải mái với người con gái khác được, thật là...

Patiya đã từng thấy ảnh vợ Sila trên mạng. Bởi khi thuê ai làm cái gì anh cũng kiểm tra rõ thông tin, Sila cũng nằm trong số đó.

“Cô hãy kể tiếp xem có chuyện gì xảy ra? Thế cô đã biết Yaimai muốn nói đến điều gì hay chưa?”. Sila nhẹ nhàng hỏi lại mà không biết rằng có một người nữa đang tỏ ra ngày càng khó chịu và cau có.

Hai người tiếp tục nói về giấc mơ, về những nghi vấn mà Paremai phán đoán và việc cô muốn Patiya lưu ý giúp mình. Kết thúc, Paremai nhấn mạnh: “Nếu có manh mối gì từ anh Pat, phiền anh Sila điện thoại thông báo cho em biết với nhé?”.

Nghe xong những gì Sila chuyển lời từ Paremai, Patiya bèn hỏi: “Cô Wanchai, vợ của anh là con của phó thủ tướng phụ trách Tổng cục cảnh sát quốc gia có đúng không?”.

Sila không hiểu: “À... Vâng ă”.

“Cô ấy vẫn ở Thái Lan hay đã quay trở lại New Zealand rồi?”.

Chàng vệ sĩ càng không hiểu: “Vâng, cô ấy vẫn còn ở Thái Lan thêm một tuần nữa. Nhưng mà vợ tôi thì có liên quan gì tới chuyện của anh?”.

“Không liên quan gì đâu”. Patiya thần nhiên trả lời: “Tôi chỉ muốn có một dịp nào đó được làm quen với cô ấy thôi. Phiền anh Sila hẹn giúp nhé”.

Sila không nói được gì, nét mặt anh vô cùng khó hiểu.

Kể từ hôm Sila điện thoại đến để thông báo về diễn biến cuộc gặp giữa Patiya và họ hàng của anh, thì cô không nhận được tin tức gì về anh nữa. Anh làm như đã quên hẳn cô, coi như cô chưa từng bước chân vào cuộc đời của anh. Đến cơ hội để đem quần áo trả lại cho anh rồi lấy lại bộ đồ của mình cô cũng không có. Đến tận trước ngày Patiya bay về Mỹ cô mới lại nhận được điện thoại của Sila mời cô cùng tham dự bữa tiệc do họ tổ chức.

Paremai lưỡng lự: “Có nên không ạ? Có thể anh ấy không muốn gặp em nữa”. Ngay khi cô vừa nói xong, trưởng nhóm và các bạn đồng nghiệp trong văn phòng đều quay lại nhìn cô. Paremai đỏ bừng mặt, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

“Tại sao cô lại nghĩ như vậy?”. Sila hỏi.

“Anh Sila hỏi cứ như không hề biết chuyện gì vậy?”. Giọng cô gượng gạo.

“Tôi không biết thật mà”.

Paremai thở dài: “Anh Pat không thích em đâu ạ. Anh ấy ghét em lắm. Nếu em tới dự có thể làm cho bữa tiệc mất vui”.

“Cô nghĩ gì thế? Anh Pat hoàn toàn trái ngược với những gì cô nghĩ. Hãy tin tôi đi. Người đầu tiên mà anh ấy muốn gặp trước khi lên đường về Mỹ là cô Pare đấy”.

“Nếu vậy sao anh ấy không bảo em đến dự cuộc họp bàn về vụ án của Yaimai?”.

“Dù vậy cũng không có nghĩa là anh Pat không muốn gặp cô đâu. Cô có biết tại sao anh Pat không bảo tôi gọi điện cho cô không?”.

“Vì sao ạ?”. Cô hỏi với giọng nhẹ nhàng.

“Thì cũng bởi vì anh ta ghen chứ còn gì nữa”.

“Cái gì cơ ạ?”. Cô suýt đánh rơi xuống đất.

Sila nói: “Cô còn nhớ đêm hôm chúng ta bàn về vụ án của Yaimai không? Từ hôm ấy anh Pat suốt ngày cau có, thích gây chuyện với mọi người xung quanh, đặc biệt là tôi. Tôi cũng không biết là giấu nhằm phải mất cá của anh ấy từ lúc nào cho tới ngày hôm qua, tôi mới vỡ lẽ mọi chuyện”.

“Hôm qua làm sao ạ?”.

“Cô đợi một lát nhé, có người muốn nói chuyện với cô”.

Paremai nhú mồm.

“Chị đây Pare”. Giọng nói vui tươi của Wanchai tiếp lời.

“Chị Wan?”. Paremai thốt lên kinh ngạc.

Wanchai quay sang bàn bạc với Sila một lúc, rồi mới quay trở lại câu chuyện với Paremai: “Tối đâu rồi nhỉ? À, hôm qua trong bữa tiệc sinh nhật của bố chị, chị đã phát hiện ra một vài điều rất hay nên mới có bữa tiệc chia tay anh Pat hôm nay”. Giọng nói của cô ẩn chứa sự vui sướng như không giấu diếm được.

“Thế thì liên quan gì đến nhau ạ?”.

“Có chứ. Vì anh Pat cũng đi dự tiệc nên chị đã làm quen và nói chuyện với anh ấy”.

Paremai tròn mắt: “Em chẳng hiểu gì cả. Em cũng đâu biết anh ấy cũng đến”.

“Thì tại đội trưởng Tula dính với em như hình với bóng, không khác gì cấm vệ quân bảo vệ công chúa nên ai dám nói chứ”.

Paremai đỏ mặt: “Cho dù như vậy thì anh Sila cũng nên nói cho em biết với chứ. Mà em vẫn chưa hiểu đầu đuôi của chuyện này sao lại liên quan đến việc anh Pat thích em chứ?”.

“Khi thấy em nhảy với đội trưởng Tula thì anh Pat tỏ thái độ rất khó chịu ngay”.

“Chẳng có liên quan gì cả. Có thể anh Pat khó chịu chuyện khác thì sao?”. Paremai khẽ cãi lại.

“Sao có thể thế được. Chị tin chắc là anh Pat rất say mê em mà không nhận ra đấy?”.

“Gì cơ ạ?”. Cô lớn tiếng hỏi lại, chiếc điện thoại trong tay rơi tuột xuống đất. Cô vội vàng cúi xuống nhặt: “Xin lỗi chị. Em làm rơi điện thoại”.

Wanchai vui vẻ nói tiếp: “Bây giờ hãy nói thật cho chị biết có đúng là em cũng có tình cảm với anh Pat không?”.

Paremai đỏ bừng mặt, hỏi giọng nhẹ nhàng: “Dễ phát hiện như vậy sao ạ?”.

Paremai cân nhắc rồi nhẹ nhàng thổ lộ: “Sự thực thì em cũng không muốn như vậy. Em đã cố gắng kiềm chế lòng mình nhưng không được. Em thấy hạnh phúc khi được ở gần và nói chuyện với anh ấy. Nhưng em biết rằng giữa hai chúng em có sự khác biệt quá lớn”.

“Tình yêu chưa thử chưa biết được đâu. Nếu anh Pat không yêu em thì chị sẽ ủng hộ em rút lui vì chơi với lửa sẽ bị lửa thiêu cháy. Nhưng anh Pat lại rất say mê em. Vì thế chị nghĩ em nên thử. Người đàn ông đã từng có rất nhiều trải nghiệm nhưng vẫn độc thân như anh ấy là người không dễ dàng trong tình yêu mà”.

Wanchai nói tiếp: “Thực ra chị muốn chứng minh nhận định của chị. Chị cũng sẽ đi dự bữa tiệc chia tay anh Pat tối nay. Nếu để cho anh Sila nhập vai đó thì có lẽ sẽ không được tự nhiên cho lắm. Vì vậy em phải nhờ người khác thôi”.

“Chứng minh nhận định gì ạ? Nghĩa là sao? Em không hiểu”.

“Thì xem xem anh Pat có ghen không ấy mà”. Wanchai giải thích: “Em thử đi cùng với một ai đó đến dự tiệc, đảm bảo sẽ được chứng kiến cảnh giận cá chém thớt của anh ấy. Nhưng em muốn chọn ai làm chuột thí nghiệm thì cũng phải lựa chọn kỹ đấy nhé”.

“Chị Wan chắc chắn chứ ạ?”.

“Chắc chắn chuyện gì nào?”.

“Rằng cách này sẽ có kết quả”.

“Chắc chắn chứ”.

“Vậy em sẽ thử xem sao. Nếu em chết trong chiến trường tình yêu thì chị nhớ mang xác em về nhé”.

Trong suốt ba ngày liền Patiya kiếm cơ để đến dinh thự của bà lớn Nongkhran nhằm tìm cơ hội tiếp xúc với họ hàng, nhưng vẫn chưa thấy có ai để lộ sơ hở gì cả. Hiện nay vẫn còn lại Pasakorn, Puwinai, Puwanarot và Pakhinai là anh chưa nói chuyện được. Thực lòng anh muốn tìm cho ra manh mối của thủ phạm để làm quà tặng cô trước khi anh quay trở về Mỹ nhưng có vẻ như anh vớ phải toàn nước lã.

Nghĩ tới đây, Patiya giơ tay lên bóp trán, tự hỏi điều gì khiến anh muốn lấy lòng Paremai đến vậy? Anh không có đáp án, chỉ biết nếu có điều gì có thể quét sạch được sự lo lắng hoặc không yên lòng của cô, anh sẽ không từ chối. Anh đoán đây là căn bệnh quái ác xảy ra do bị cô cự tuyệt.

Patiya lơ đãng nhìn ra phía ngoài cửa kính ô tô. Hôm nay không khí buồn tẻ đều đều vì ai cũng đều có việc riêng của mình. Trong giây lát Patiya cảm thấy dường như mọi người đang cố gắng tránh mặt anh. Đến ngay cả Sila, người luôn theo sát anh từng bước cũng nói rằng bận việc, cử cấp dưới làm thay.

Trong lòng anh chỉ muốn gọi điện ngay cho Paremai vì đã ba, bốn ngày nay anh chưa được nghe tiếng cô. Và tay anh cũng nhanh như ý nghĩ, đến khi hiểu ra thì đã nghe thấy giọng nói của Paremai ở đầu dây bên kia: “Pare nghe đây ạ”.

Patiya sững sốt, nắm chặt điện thoại di động trong tay.

“Anh Pat đấy ạ? Có chuyện gì không?”.

Người gọi vẫn im lặng.

“Anh Pat! Anh vẫn cầm máy chứ ạ? Có chuyện gì vậy? Tại sao lại không nói gì?”.

Patiya hắng giọng trước khi trả lời: “Anh muốn gọi để hỏi xem em có rảnh không? Anh muốn hẹn em ra ngoài nói chuyện về vụ án của Yaimai”.

“Có diễn biến mới rồi ạ?”.

“Có một chút thôi”. Patiya nói dối.

“Nhưng em vẫn chưa tan sở. Chắc không ra ngoài được đâu. Nói qua điện thoại có được không ạ?”.

“Có lẽ không tiện đâu Pare vì câu chuyện tương đối dài”.

“Nhưng em vẫn chưa xong việc”.

“Không sao. Anh sẽ đợi. Bây giờ em đang ở Tổng cục Cảnh sát quốc gia hay ở tòa soạn?”.

“Ở tòa soạn ạ? Nhưng em lại có hẹn. Sau khi xong việc em hẹn đi mua sắm với bạn rồi”.

Patiya lưỡng lự, không kiềm chế được tò mò: “Bạn trai hay bạn gái? Đội trưởng Tula à?”.

“Không phải, là đồng nghiệp nữ thôi”.

Anh thở phào nhẹ nhõm: “Không hủy được sao?”.

“Không được, vì em là người chủ động hẹn bạn mà. Thế còn chuyện vụ án, chúng ta không nói qua điện thoại được hay sao ạ?”.

“Không được. Vì ngày mai anh phải lên đường về Mỹ rồi”. Anh như muốn nhắc nhở cô nên tận dụng cơ hội này.

Paremai vờ như không hiểu, cố tình trả lời một cách thơ ngây: “Không sao ạ. Để dịp khác cũng được. Anh bay lúc mười hai giờ đêm phải không ạ?”.

Patiya cố gắng kiềm chế nỗi thất vọng. Anh đã quá lớn để bày tỏ thái độ giận dữ chỉ vì bị một phụ nữ từ chối, không coi trọng anh: “VẬY ĐỂ HÔM KHÁC NÓI CHUYỆN CŨNG ĐƯỢC”.

Nói đến đó anh cúp máy. Patiya không biết được rằng ngay khi anh cúp máy, người ở đầu dây bên kia nở nụ cười tươi rói, ánh mắt lấp lánh.

17. Chương 15

Chương 15

Bữa tiệc chia tay Patiya được tổ chức tại phòng Hoàng gia. Người chủ trì của bữa tiệc này là Wanchai, với mục đích muốn tác thành cho Patiya và Paremai.

Trong bữa tiệc sinh nhật bố mình, Wanchai là người đầu tiên phát hiện ra Patiya có thể đã bị tiếng sét ái tình của Paremai đánh trúng. Theo sự quan sát của cô thì cứ mỗi lần Paremai ra nhảy với đội trưởng Tula hay một vị quan chức cảnh sát nào đó là anh lại có phản ứng.

Phải thừa nhận là lúc đầu cô không thích Patiya, thậm chí là còn ghét là đằng khác. Nhưng sau khi được tiếp xúc với anh, cô đã thay đổi quan điểm, cô nhận ra rằng anh là người đàn ông rất đáng quan tâm, đáng để kiếm tìm với tính cách nghiêm nghị, thông minh sắc bén lại hài hước hóm hỉnh.

Nửa tiếng sau, Patiya là người đầu tiên bước vào phòng. Anh ngạc nhiên thốt lên: “Hóa ra mọi người lên tụ tập ở đây để tổ chức tiệc chia tay tôi à? Thảo nào hôm nay ai cũng mất hút cả, không ai chịu đi với tôi”.

Patiya hỏi mọi người, giọng vui vẻ pha sự xúc động. Anh liếc mắt tìm kiếm, trong giây lát, anh cảm thấy thất vọng vì không thấy bóng dáng Paremai.

“Đây là ý tưởng của ai vậy?”. Patiya hỏi băng quơ, mắt liếc nhìn đồ ăn mặn ngọt, hoa quả và đồ uống được sắp xếp theo kiểu buffet trên bàn giữa phòng.

“Cô Wanchai ạ”. Luật sư Weha trả lời khiến cho người được nhắc tới suýt bị sặc.

“Không. Người nghĩ ra đầu tiên là chồng tôi đấy”. Wanchai đẩy trách nhiệm sang cho chồng, nét mặt bình thản.

Sila cũng suýt nữa bị sắc Champagne. Wanchai liền đưa tay ra khẽ vuốt lưng cho chồng. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của vợ rồi trả lời: “Thì chúng tôi cùng nhau bàn tính. Đêm mai anh Pat quay về Mỹ, cũng nên có bữa tiệc chiatay chứ. Anh Pat vừa mới về còn mệt, hay anh đi tắm rửa thay quần áo trước đã?”.

Mọi người đều dừng tiếng Anh để cho luật sư David và bác Chong hiểu. Bác Chong vội nói thêm: “Đúng đấy. Tôi đã chuẩn bị một bộ đồ mới đặt sẵn trên giường cho cậu rồi đấy”.

“Cám ơn bác nhiều. Vậy tôi xin mọi người nửa tiếng nhé”. Nói rồi anh bước thẳng vào phòng ngủ.

Wanchai nhìn chồng với ánh mắt lo lắng: “Sao Pare vẫn chưa đến? Đúng ra là phải đến rồi chứ”.

“Bình tĩnh nào. Bà mới không được nóng vội biết không?”

Wanchai lườm, cãi lại: “Tại em muốn cho hai người họ kết đôi với nhau mà”.

Không chỉ có Sila mà Weha đứng ngay bên cạnh cũng cười theo. Viên luật sư trẻ nói: “Đừng nói thế kéo bác Chong nghe thấy. Bác ấy giữ anh Pat cứ như rắn hổ mang giữ trứng đấy”.

Wanchai tròn mắt kinh ngạc, chưa kịp trả lời viên luật sư trẻ thì có tiếng gõ cửa vang lên. Cô đoán là Paremai.

Đúng là Paremai thật. Wanchai mở cửa đồng thời reo lên khi nhìn thấy cô em khóa dưới. Cô ngẩng ngó Paremai rồi xuyết xoa khen ngợi: “Đẹp và rất nữ tính Pare ạ. Chắc chắn anh Pat phải sướng sớt cho mà xem. Khiêu khích anh ấy cho nhiều vào nhé”.

Paremai bước vào chào hỏi và xin lỗi mọi người vì đến muộn. Tất cả mọi người, ngoại trừ bác Chong, đều không giấu được ánh mắt ngưỡng mộ khi chào hỏi cô, đặc biệt là Weha, người nhận đóng vai bạn trai của cô trong đêm nay: “Không biết tôi có thoát khỏi cùi tay của anh Pat không nhỉ? Không biết tôi đã sai hay đúng khi nhận lời làm bạn của cô Pare”. Weha giả vờ tỏ ra sợ hãi khi giữu cột. Anh chuyển sang nói tiếng Thái để David và bác Chong không nghe được.

Paremai đỏ mặt, khẽ hỏi: “Tại sao ạ?”.

“Thì cô Pare đẹp tới mức này, ai thấy mà không say mê thì tôi cho rằng người đó đúng là có mắt không trông đấy”.

Patiya từ phòng ngủ bước ra trong bộ lễ phục mà bác Chong chuẩn bị, anh lạnh người khi trông thấy Paremai đang cầm ly đồ uống đứng nói chuyện với Weha và David ở gần bức tường bằng kính. Trong giây phút đó, anh quên mất đã hạ quyết tâm rằng không quan tâm tới cô nữa. Nỗi nhớ nhung da diết vì không được gặp cô trong suốt ba ngày qua chợt chiếm trọn tâm trí anh. Anh cố gắng giữ nét mặt bình thản, bước tới chào hỏi với tư cách chủ nhà: “Anh không nghĩ là em lại đến vì thấy em nói là có hẹn với bạn?”. Chàng đạo diễn trẻ lén ngấm nhìn thân hình cô bằng ánh mắt khen ngợi. Tối nay Paremai đến với bộ váy dài lịch sự nhưng nó càng khiến cô trở nên hấp dẫn hơn.

“Tình cờ xong sớm ạ”. Paremai trả lời rồi mỉm cười, cô gợi chuyện: “Vụ án của Yaimai tiến triển đến đâu rồi? Anh kể cho em nghe đi”. Cô nhẹ nhàng hỏi bằng tiếng Anh để David có thể giám gia cùng.

Anh nhấp một ngụm đồ uống ưa thích của mình rồi trả lời: “Những người anh tiếp xúc thì trước mắt chưa thấy ai có sơ hở gì. Nhưng còn bốn người nữa anh vẫn chưa nói chuyện được”.

“Thật tiếc. Em cứ nghĩ đã tìm được manh mối gì đó”.

“Anh cũng không muốn làm cho em thất vọng đâu em yêu ạ...Nhưng anh không có đủ thời gian để truy tìm từng người xem ai là thủ phạm. Hãy đợi anh quay lại nhé? Anh sẽ kiểm soát để đi gặp bọn họ một lần nữa”.

“Anh đi bao lâu?”

Patiya cười chế nhạo: “Nhà của anh ở Mỹ đấy em yêu ạ, không phải ở đây đâu. Nhưng dù sao anh cũng sẽ quay lại ngay khi xong việc ở bên đó”.

“Vụ án của anh ở bên ấy thế nào rồi? Anh có cơ hội để trắng án không? Xin lỗi nếu như tôi đã xen vào việc riêng của anh”. Wanchai lên tiếng hỏi.

Patiya quay sang trả lời Wanchai: “Tôi nghĩ rằng cơ hội trắng án khá cao, phải không David?”.

“Đúng vậy. Vì anh Pat thực sự bị oan”.

“Để vậy sao ạ? Trong khi vụ án là lạm dụng trẻ em vị thành niên, chẳng phải luật pháp bên đó trừng trị tội này rất nghiêm khắc sao?” Paremai hỏi theo hướng nhận xét.

Patiya quay ngoắt lại nhìn cô, nhíu mày cao như muốn trêu chọc: “Anh không nghĩ rằng em cũng quan tâm tới vụ này đấy”.

Paremai đỏ mặt, vội quay mặt tránh đi chỗ khác rồi đáp lại: “Em giống anh thôi. Đối với người chỉ muốn cần mông ta, ta phải theo dõi mọi động tĩnh của họ”.

Anh nhíu mày, cười trước câu trả lời sắc bén của Paremai rồi đáp trả: “Anh cho rằng em sử dụng từ ‘cần mông’ trong trường hợp này không hợp lý đâu Paremai. Ít ra trong cách nhìn của anh, ý nghĩa của nó thay đổi rồi. Vì thế nếu em nói rằng giống anh thì có lẽ anh phải nhanh chóng mở cửa phòng để em thực hiện đầy tình yêu ạ”.

Paremai đỏ mặt, những người khác ho sặc sụa, còn anh thì quay mặt đi thản nhiên nói chuyện với những người khác, vờ như không thèm để tâm đến cô nữa.

Paremai cảm thấy Patiya rất khó hiểu, lúc thì vồn vã, lúc thì lạnh lùng ngay cả một cái liếc nhìn cũng không có. Vì thế khi Weha mời Paremai ra khiêu vũ, cô đã nhanh chóng đồng ý.

Hai người vừa khiêu vũ vừa nói chuyện công việc rất ăn ý với nhau.

Weha đột nhiên chuyển chủ đề: “Tại sao Pare lại tham gia vào trò chơi của Wanchai? Khi mà ai cũng nhận ra là anh Pat rất si mê em kia chứ”.

“Có thể phụ nữ chúng em quá tham lam, nên muốn được nhiều hơn thế chẳng?”.

Weha nhíu mày, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Paremai bằng ánh mắt khó hiểu: “Pare muốn nói đến điều gì?”

“Có thể là tình yêu chẳng? Chỉ si mê không thôi có lẽ là chưa đủ”.

Weha gật đầu: “Nhưng với người đàn ông đã có quá nhiều trải nghiệm như anh Pat, tôi không cho rằng cảm xúc đó còn tồn tại. Chính cuộc sống vô cùng đau khổ thời niên thiếu đã khiến anh ấy cảnh giác với mọi thứ, đặc biệt là tình yêu. Vì thế, tôi nghĩ rằng khó có thể tìm khái niệm này ở những người đàn ông như thế”.

Ánh mắt Paremai chột trĩu buồn: “Em biết. Cũng vì lý do này mà em phải thận trọng”.

Viên luật sư trẻ gật ủng hộ: “Giữa em và anh ấy lúc nào cũng như có tia lửa chiếu sang nhau vậy. Không phải... Có lẽ tôi đã dùng sai từ. Ý tôi là có thể nhận thấy anh Pat rất say mê em. Em trụ vững được đến giờ cũng là kỳ tích rồi đấy”.

Paremai lắc đầu: “Không đâu. Em chào thua trước anh ấy rồi”.

Weha nhíu mày: “Pare muốn nói rằng...”

Pare đỏ bừng mặt, vội phủ nhận: “Không, em muốn nói là em đã yêu anh ấy rồi”.

Weha thở phào nhẹ nhõm: “Tôi hiểu, có lẽ không có người phụ nữ nào có thể ngăn cản trái tim của mình trước anh ấy”.

Paremai đỏ mặt: “Có lẽ em rượt vào lời ra nhiều quá rồi”.

Weha bật cười, anh cảm thấy càng quý mến chủ nhân của khuôn mặt xinh đẹp, trắng hồng này hơn...

Patiya vừa uống rượu vừa nhìn Paremai lần lượt khiêu vũ với từng người. Sila tiến tới hỏi anh: “Anh Pat không muốn vận động chân tay một chút à?”.

“Không”. Vừa trả lời anh vừa đổ champagne vào miệng.

Sila không hề biết rằng ông chủ của anh đang phải gồng mình giữ bình tĩnh trước cảnh viên luật sư và Paremai đang tay trong tay khiêu vũ với nhau. Bởi anh không muốn nuốt lời khi đã thẳng thừng tuyên bố

với Paremai là sẽ không bao giờ tái diễn sự việc tối hôm trước nữa nếu Paremai không phải là người chủ động trước.

Patiya không tin vào bản thân mình lắm vì nếu ra nhảy với Paremai, anh sẽ dùng mọi thủ đoạn và cách thức để lừa cô lên giường cho bằng được.

Anh chưa sẵn sàng cho việc đánh mất danh dự như vậy...

Sila nhìn Paremai và Weha khiêu vũ rồi lại nhìn Patiya rồi lên tiếng: “Có vẻ như đôi ấy cũng rất hợp nhau đấy nhỉ?”

“Đôi nào?”. Patiya hỏi với giọng cảnh giác.

Sila bật cười: “Thì cô Pare và anh Weha đấy thôi”.

Patiya quắc mắt nhưng Sila vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra: “Không biết anh Weha hay đội trưởng Tula ai sẽ giành được phần thắng. Theo anh Pat ai phù hợp với cô Pare hơn?”

“Đội trưởng Tula hơi già so với Pare”.

“Anh ấy mới có bốn mươi thôi mà”. Sila vờ phản đối.

“Quá già. Paremai mới có hai mươi sáu tuổi thôi. Hơn nữa anh ta lại không có gì nổi bật cả, không phù hợp với Pare, anh ta sẽ khiến cô ấy héo hon, không có sức sống”. Patiya nói một tràng.

Sila cười thầm rồi tiếp: “Thế còn Weha thì sao?”.

“Cũng thế cả thôi. Phẩm chất còn thiếu, không phù hợp với Pare. Người như cô ấy cần một người đàn ông mạnh mẽ”.

“Anh ấy ba mươi bảy tuổi rồi đấy, nhiều tuổi hơn anh. Thế mà anh lại nói anh ấy thiếu phẩm chất thì có quá không?”.

“Tuổi cao chưa chắc đã có nhiều phẩm chất đâu anh Sila ạ”.

Sila làm như không để ý tiếp tục hỏi: “Vậy thì ai mới là người hợp nhất với cô ấy trong khi anh Pat chê cả đội trưởng lẫn anh Weha?”

“Tôi chứ còn ai nữa? Tôi có nhiều ưu điểm hơn”. Patiya trả lời với giọng khó chịu, đặt ly champagne lên bàn rồi bước thẳng tới giữa sàn khiêu vũ.

Paremai nhú mảy khi Patiya ra đề nghị Weha đổi bạn nhảy. Weha phải chịu rút lui để Patiya ôm lưng Paremai di chuyển theo tiếng nhạc.

“Em nên hiểu hành động này của anh là như thế nào đây?”

“Chỉ là anh muốn như thế”, Patiya thấy đau lòng vì đã phá hỏng sự quyết tâm của bản thân.

Paremai cau mày: “Nếu không sẵn lòng thì không cần gồng mình lên thế đâu”.

Patiya đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp: “Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Tại anh cau có như bị bắt buộc phải ra nhảy với em”.

“Còn em thì luôn tỏ ra vui vẻ khi nhảy với các anh ấy nhỉ. Cho anh hỏi chút, em không thấy mỏi à? Sao em bảo là không biết nhảy?” Anh quay lại chế giễu với nét mặt tỉnh bơ.

Paremai đỏ bừng mặt: “Em nghe theo lời chỉ dẫn của anh mà, chỉ cần di chuyển bước chân theo bạn nhảy”.

“Em là một học trò xuất sắc hay anh là một thầy giáo quá giỏi?”

Cô vờ nghiêng đầu như đang nghĩ: “Em đoán là về sau thì đúng hơn. Nhưng hôm nay anh ăn phải tổ châu chấu ở đâu về mà trông cau có khó chịu như các cô gái có chu kỳ không đều vậy”.

“Anh đoán là bởi vẫn chưa được ngủ với em đấy”.

“Sao anh bảo anh sẽ từ bỏ ý định đưa em lên giường nếu em không phải người bắt đầu trước?”

Anh cúi thấp mặt xuống, môi chạm vào vầng trán tròn trĩnh của cô, rồi nói rít qua kẽ răng: “Anh đổi ý rồi em yêu ạ”. Rồi anh hạ thấp đầu xuống hơn nữa đến nỗi hơi thở nồng nàn phả vào vành tai nhỏ bé của cô: “Đêm nay anh sẽ tán tỉnh em. Sau đó anh sẽ vuốt ve em trước khi từ từ yêu em cho tới sáng”.

Anh hả hê khi cảm nhận được Paremai nổi gai ốc và đỏ chín mặt. Chưa đầy một giây sau, ánh mắt chế giễu của anh biến mất khi bắt gặp đôi mắt đen láy của cô đang nhìn ngượng ngùng như mời gọi, thúc giục. Ánh mắt ấy anh chưa từng thấy từ Paremai.

Lạy Chúa! Đây đúng là người phụ nữ anh khao khát chờ mong.

Bản nhạc kết thúc, Weha bước tới xin đổi bạn nhảy, nhưng vòng tay rắn chắc của Patiya vẫn không chịu buông, khiến Paremai phải lên tiếng: “Bỏ em ra. Bản nhạc kết thúc rồi”.

“Không”. Patiya không rời mắt khỏi khuôn mặt xinh đẹp.

“Nhưng anh Weha đang mời em nhảy”.

“Cứ để cho anh ấy mời”. Patiya nói một cách không khoan nhượng: “Anh nhảy với Pare nhiều bài rồi”.

Viên luật sư trẻ giấu kín nụ cười rồi vờ tỏ ra buồn bã: “Anh Pat đã nói vậy thì mời anh”.

Paremai nhìn theo dáng người cao của Weha bước ra đứng bên ngoài rồi quay lại nhìn thẳng vào anh một cách giận dữ: “Anh ép người hơi quá đáng rồi đấy. Mọi người sẽ nghĩ gì?”

“Thì nghĩ là anh ghen chứ còn gì nữa?”. Patiya giật giọng rồi kéo giắt thân hình mảnh mai bước theo điệu nhạc một cách dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với tâm trạng và giọng nói gắt gỏng.

“Thế anh để người ta nghĩ anh như thế à?” Cô cau mày nói lại anh.

“Đừng có hỏi như không hiểu gì về anh vậy chứ”. Patiya ôm tấm lưng của Paremai lại sát người, đổi giọng thân mật: “Anh đã cảm ơn em vì đêm nay em đẹp và đáng yêu biết bao chưa nhỉ?”. Patiya vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống người cô với ánh mắt thèm muốn. Ngay lập tức đôi gò má trắng hồng của cô trở nên đỏ ửng.

Patiya thâm nghĩ, Paremai có rất nhiều mâu thuẫn trong con người cô. Cô nồng nàn khi anh đụng chạm, điều đó cho thấy cô là một người phụ nữ nóng bỏng khi ở trên giường, là hình mẫu mà cánh đàn ông mơ ước tới. Nhưng ngược lại, cô cũng có vẻ thơ ngây, trong sáng.

Ánh mắt sâu thẳm của Patiya hòa vào lời cay nghiệt của anh khiến cho Paremai phải hồi chận lại: “Đừng có nói đây là điểm khởi đầu cho việc tán tỉnh của anh nhé”.

Patiya cười, đưa tay lên vuốt má Paremai: “Em là người phụ nữ thông minh và có miệng lưỡi sắc bén như dao. Anh cần phải trí óc sáng suốt hơn thế này mới có thể đáp trả em được”.

Paremai gạt tay anh ra: “Đôi khi em thắc mắc không biết anh đã tán tỉnh bao nhiêu cô rồi?”.

Patiya nhún mày: “Anh chỉ mới tán tỉnh vài phụ nữ, còn bình thường phụ nữ tự lao vào anh mà không phải làm gì cả”.

“Tuyệt vời! Lần này thì cái gì nữa đây? Sự hấp dẫn của giới tính khiến không một người phụ nữ nào có thể chối từ anh chứ gì?” Cô nhạo báng.

“Được đấy”. Chàng đạo diễn trẻ cười: “Em có miệng lưỡi sắc bén đến nỗi toàn bộ họ hàng của anh cũng phải nhường đường cho em lên trước. Em cho rằng anh là thằng đàn ông tự phụ về khả năng tình dục của mình chứ gì? Không đâu. Anh không tự phụ mà chỉ nói sự thực thôi. Anh đã chán cái cảnh đàn bà cả trẻ lẫn già đều cố chạy theo để nhét cho anh số điện thoại hay chìa khóa phòng ngủ của họ rồi”.

“Thế lần này đã có chưa?” Cô hỏi giật giọng.

“Lần này anh rất cẩn thận. Em không phải lo đâu em yêu ạ”. Patiya giễu cợt, anh cười trước khi dịu dàng hỏi: “Tối nay em dùng nước hoa nhãn hiệu gì vậy? Sao mà thơm thế?”. Anh vừa nói vừa cố tình dùng đầu mũi chạm vào gò má của cô trước khi ghé sát lại nói một cách ve vuốt: “Em có biết là toàn bộ người em đều tỏa hương thơm không? Không khác gì đêm đó... trong phòng tắm”.

Paremai nổi gai ốc, hai gò má ửng đỏ, vội vàng lùi lại cùng lúc bản nhạc vừa kết thúc.

“Em khát nước. Xin phép nhé”. Cô nói.

Patiya nhìn theo dáng vẻ như vừa đi vừa chạy của Paremai rồi bật cười giễu cợt: “Đi nhanh như thế cần thận kéo vấp ngã đấy em yêu ạ...”

Sila không rời mắt khỏi sàn khiêu vũ. Khi Paremai đi tới, anh vừa cười vừa nói: “Cô Pare chạy trốn gì thế?”

“Đâu có ạ”.

Sila nói: “Chúng tôi đã có câu kết luận rồi. Anh Pat đúng là đang ghen thật”.

“Ghen cái gì ạ? Anh ấy cứ gây phiền chết đi được”. Paremai nói với giọng run run, rồi đứng ra hóng gió điều hòa.

Sila mỉm cười, ánh mắt hiền dịu: “Anh Pat thật sự đã có tình cảm với cô”.

Paremai đỏ mặt. Vừa lúc đó Wanchai và David bước tới. Paremai thấy Patiya đi sau cùng nên vội nói: “Cũng muộn rồi. Em xin phép về trước đây ạ”.

“Mọi người vẫn đang vui vẻ, vội gì chứ”. Patiya phản đối với nụ cười trêu mếu.

Đôi mắt màu nâu nhìn về phía cô như hiểu cô đang nghĩ gì. Paremai nóng bừng mặt vội vàng nhìn tránh sang hướng khác. Cô hạ thấp giọng nói dối: “Em có việc phải làm sáng sớm mai”.

“Vậy anh sẽ đưa em về. Mọi người cứ ở lại vui vẻ nhé. Xin cảm ơn mọi người một lần nữa vì bữa tiệc tối nay. Dù thế nào lần trở lại tới đây tôi cũng xin chiêu đãi mọi người một bữa”. Câu cuối anh quay sang nói với tất cả mọi người khiến cho mọi người vội vàng xin phép ra về.

Paremai xấu hổ: “Mọi người đừng để em cảm thấy có lỗi như vậy chứ. Một mình em về mà làm cho bữa tiệc phải tan theo. Mọi người cứ ở lại vui vẻ tiếp đi ạ.”

“Không sao đâu Pare. Gần mười hai giờ đêm rồi. Cũng đến giờ phải về để anh Pat được nghỉ ngơi trước chuyến bay đường dài về Mỹ vào đêm mai chứ”. Wanchai ôm lấy Paremai, tạm biệt rồi ra về.

“Vậy em về cùng với”.

“Đợi đã!”. Patiya nín tay cô lại đồng thời quay sang chào những người khác.

Cô quay sang phía anh nói lời xin lỗi: “Em đã làm bữa tiệc mất vui. Một lần nữa em xin lỗi nhé”.

“Không sao đâu Pare. Dù sao cũng phải kết thúc chứ. Mọi người đều mệt, muốn về nghỉ ngơi cả rồi”.

“Dẫu biết vậy nhưng em vẫn cảm thấy mình có lỗi. Cho em xin lỗi nhé. Em về đây để anh được nghỉ ngơi. Anh không phải đưa em về đâu. Em tự về được”.

“Không sao. Anh đưa em về rồi bắt taxi quay lại, có gì phức tạp đâu chứ?”.

Câu nói đó khiến Paremai sững lại trong giây lát: “Ngày mai em không ra sân bay tiễn anh được nhưng chúc anh lên đường bình an”.

“Cảm ơn em nhiều Pare. Nếu không đi tiễn anh được thì tại sao không ở lại uống tiếp với anh một chút nữa. Ít ra cũng là để chúc cho việc chúng ta được quen biết nhau”.

“Anh vui vì đã quen biết em thật à?”. Paremai nghi ngờ hỏi.

“Tại sao lại không? Cho dù giữa hai chúng ta đã có những chuyện rất phức tạp. Nhưng được quen biết em, một người con gái xinh đẹp và tài năng, anh thực sự rất vui”. Patiya nói đồng thời chìa tay cho cô bắt.

Paremai lưỡng lự trong giây lát rồi đặt tay mình lên tay anh. Anh vội vàng nắm chặt lấy trước khi đưa lên môi hôn. Anh nói với giọng mời mọc: “Hôn tạm biệt anh nhé. Chỉ một cái thôi rồi anh sẽ đưa em về”.

“Đây có phải là sự cố gắng để tán tỉnh lần chót của anh hay không?” Paremai hỏi chặn lại.

Patiya suýt bị sặc, anh bật cười rồi trả lời: “Em đừng có cảnh giác thế chứ em yêu. Sự hấp dẫn của anh không làm gì được em đâu. Em không thấy là em chưa từng rung động vì anh sao?”.

“Nó sẽ kết thúc ở nụ hôn tạm biệt chứ”. Cô nói như hiểu được anh đang nghĩ gì, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ xen lẫn cảnh giác.

Anh giấu nụ cười ranh mãnh rồi thuyết phục cô bằng giọng nói dịu dàng: “Anh hứa là anh sẽ dừng lại ngay nếu em không sẵn sàng”.

Paremai lưỡng lự, cân nhắc. Anh tiếp tục thuyết phục: “Chỉ một nụ hôn thôi Pare. Em đồng ý chứ? Chúng ta sẽ không gặp nhau trong nhiều tuần nữa đấy. Nếu vụ án bên đó còn chưa giải quyết xong thì anh chưa thể bay về đây giúp em được”.

Nhiều tuần không gặp nhau. Chỉ nghĩ đến đó Paremai đã thấy lo sợ. Cô e dè: “Một nụ hôn thôi. Anh phải hứa là sẽ dừng lại ở đó?”

Patiya tỏ ra bình tĩnh: “Anh hứa. Anh sẽ không chống lại trái tim em”.

Paremai gạt đầu rồi từ từ rướn người lên hôn anh... mà không hề biết, chỉ một nụ hôn cũng làm thay đổi tương lai của cả hai người mãi mãi.

18. Chương 16

Chương 16

Sự khinh ghét đối với những chuyện nhơ bẩn ngay lập tức biến mất khỏi tâm tưởng khi đôi môi của cô chạm vào làn môi Patiya. Trong giây phút đó không còn cụm từ “chàng diễn viên phim khiêu dâm”, không còn cụm từ “cô nàng phóng viên hiếu chiến” gì hết. Bây giờ chỉ còn lại anh và cô trên thế giới này.

Paremai lơ đãng nghĩ đồng thời đưa tay lên ôm lấy cổ anh, mặc cho cả thể xác lẫn tâm hồn hòa vào nụ hôn của anh. Cô tự nhủ rằng đây là nụ hôn tạm biệt và cũng có thể là nụ hôn cuối vì ai mà biết được ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng! Ai có thể khẳng định anh sẽ quay lại Thái Lan khi mà anh căm ghét họ hàng đẳng nội tới như vậy. Anh đã trắng án thì lại càng không có lí do gì để quay lại đây nữa. Cô biết anh hứa sẽ trở lại chỉ là an ủi cô mà thôi.

Nước mắt của Paremai bắt đầu chảy xuống cùng lúc chiếc lưỡi nóng bỏng chui sâu vào miệng cô...

Trái đất như ngừng quay trong giây phút đôi môi mềm như nhung của cô tiếp xúc với môi anh. Patiya khẽ rên như không thể kiềm chế được. Anh ôm lấy tấm lưng ong của cô ghì sát vào người mình rồi đưa đầu lưỡi ra khám phá. Anh đã hoàn toàn quên mất lời hứa sẽ không bao giờ đụng vào cô nữa.

Anh liếm láp, ngậm, mút một cách say đắm như thể cô là ốc đảo duy nhất trên sa mạc khô cằn rộng lớn mênh mông vậy.

Patiya không còn cân nhắc và kiềm chế gì nữa, anh đưa một tay bóp cặp mông tròn lẳn, chắc nịch ép sát vào mình, tay còn lại mân mê bầu ngực căng đầy của cô. Làn môi anh vẫn mãi mê với nụ hôn nồng nàn cùng với tiếng rên rỉ vì sung sướng. Nhiều phút đồng hồ đã trôi qua, anh mới rời ra nhìn vào đôi mắt đen huyền bí: “Anh đổi ý rồi Pare ạ. Đối với chúng ta một nụ hôn là không đủ. Anh muốn nhiều hơn thế và anh cũng nói luôn rằng sau khi nụ hôn thứ hai qua đi, anh sẽ vượt ve em đến nỗi em sẽ quên hết mọi thứ và chấp nhận trở thành của anh mà không biết. Bởi thế khi đầu óc vẫn còn tỉnh táo, anh muốn em quyết định. Anh không muốn trở thành kẻ lừa gạt. Nếu em muốn rút lui thì nên rút lui ngay đi”. Patiya nói với hơi thở gấp gáp.

Paremai khẽ mở mắt ra nhìn, cô vẫn chưa thoát khỏi sự mê đắm mà nụ hôn mang lại: “Anh nói gì cơ?”.

Patiya mỉm cười, ánh mắt lại càng dịu dàng hơn. Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc đang bị khơi dậy, vỗ nhẹ vào gò má ửng hồng của cô: “Tình yêu của anh, anh hỏi em rằng em có muốn tiếp tục không? Em hãy

quyết định ngay khi anh vẫn còn tỉnh táo. Nếu không anh sẽ không hứa là giữa hai chúng ta sẽ kết thúc ở đâu đâu”.

Paremai chớp mắt. Hai bàn tay vẫn bám vào vai anh làm chỗ dựa, hỏi lại: “Anh cho em cơ hội để quyết định à?”.

Patiya gật đầu.

“Nếu em trả lời không thì sao?”.

Patiya sửng sốt vì đó là câu trả lời anh không hề mong đợi: “Anh sẽ để em tự do như anh đã hứa”.

“Thế nếu câu trả lời ngược lại thì sao?”. Paremai dịu dàng hỏi lại.

Patiya mỉm cười: “Anh hứa rằng trải nghiệm của chúng ta sẽ vô cùng tuyệt vời. Ý em thế nào?”.

Paremai im lặng cân nhắc. Một lát sau cô trả lời: “Em rất vui vì anh là đảng quân tử, để phụ nữ tự quyết định, không bắt ép hoặc chiếm giữ. Điều này rất đáng khen. Một khi anh đã cho em cơ hội để quyết định, em cũng muốn nói rằng em không...”

Paremai còn chưa nói hết câu, vòng tay rắn chắc như gọng kìm đã kéo cô áp sát vào bộ ngực vạm vỡ của anh, đôi môi nóng bỏng cũng ép chặt vào môi cô: “Anh nói dối Paremai ạ. Anh không phải quân tử vì cũng không chấp nhận sự từ chối của em thêm lần nữa. Lạy Chúa! Làm sao anh có thể chấp nhận được khi mà cơ thể của anh vô cùng cần em như chưa từng cần ai thế này. Em hãy là của anh nhé!”.

Paremai nhắm mắt đầu hàng anh và trái tim mình. Trước đó cô vẫn còn lưỡng lự nhưng cảm giác đó đã bay xa, lời cầu khẩn của anh...quá ngọt ngào để có thể từ chối... Tuy biết rằng lời nói ngọt ngào ấy có thể nhuộm đầy thuốc độc và sẽ gây hại cho cô sau này, nhưng ngay giây phút này cô không còn sức để chống lại, đành để cho anh điều khiển bản tình ca theo nhịp điệu của nó mà thôi.

Hai cánh tay cô đưa lên ôm chặt lấy cổ anh. Patiya rên lên sung sướng. Anh hạ thấp đôi môi xuống hôn cô, luôn tay xuống dưới đầu gối bế bổng cô lên rồi tiến thẳng vào phòng ngủ.

Patiya đặt thân hình kiều diễm trên giường rồi ghì chặt lấy làn môi của cô như nó là một thứ thuốc gây nghiện mà anh không thể thiếu được. Cả hai bàn tay rắn chắc của anh vuốt ve thân hình khêu gợi mà anh hằng ao ước bao ngày nay.

Patiya nói sát miệng cô: “Anh thích tất cả mọi thứ trên cơ thể em, Paremai”. Vừa nói anh vừa đặt môi lên chỗ cảm chỉ của cô: “Đặc biệt là đôi môi gợi cảm này. Anh yêu nó quá”.

Trái tim cô đập như nhịp trống điểm canh. Paremai chớp mắt khi khuôn mặt đẹp trai khám phá xuống vùng cổ mình.

Cô cảm nhận thấy ngọn lửa đam mê đang thiêu đốt cô, trái tim cô gần như đã bay khỏi lồng ngực trong giây phút đôi môi anh ngậm vào đầu nhũ hoa.

Lạy Trời! Patiya đã cởi bỏ áo của cô từ bao giờ mà cô không hề hay biết? Chủ nhân của thân thể tuyệt mỹ vội mở mắt, xoay người nằm sấp xuống để che giấu cơ thể. Toàn thân cô nóng bừng phản đối: “Đừng anh”.

Hình ảnh đó khiến Patiya mỉm cười triu mến. Anh nhào người theo, gạt mái tóc ra khỏi bờ vai trắng ngần của cô rồi ngậm vào bờ vai ấy. Hành động đó khiến thân thể nằm bên dưới nổi gai ốc khắp người. Anh luôn tay sờ vào chiếc bụng phẳng lì của cô và nói: “Không có gì đáng xấu hổ cả em yêu”.

Paremai vẫn im lặng nằm sấp, bàn tay nhỏ của cô đưa ra cầm lấy tay anh và giữ yên khi anh cố tình đưa tay xuống thấp hơn nữa.

“Anh quá thành thạo trong trò chơi tình ái”. Giọng nói của cô như muốn nhắc nhở.

Patiya nhú mày: “Thế em không thích à, tình yêu của anh? Bình thường phụ nữ đều thích đàn ông có kinh nghiệm chứ đâu thích những chàng trai ngờ nghệch hoặc không biết gì cả”.

Khuôn mặt áp vào gối đỡ bùng, bàn tay kia của anh trườn tới nắm lấy bầu ngực bên dưới khiến Paremai giật thót mình, vội vàng nắm lấy tay anh.

Patiya cười: “Nếu không muốn anh giả vờ thì em hãy quay người lại đi tình yêu của anh. Bây giờ đâu phải lúc xấu hổ nữa. Em cũng biết là anh ngưỡng mộ và say mê cơ thể em đến chừng nào mà”. Không chỉ nói anh còn cúi xuống hôn nhẹ lên khắp bờ vai, tấm lưng ong cho tới cặp mông tròn lẳn của cô. Giây phút bờ môi anh chạm vào da thịt, cảm giác trêu đùa liên biến mất, thay vào đó là sự nóng bỏng của ngọn lửa tình và đam mê.

Anh đưa tay lên nắm hai vai cô lật ngửa ra, rồi giữ chặt hai tay cô ở phía trên.

Patiya thở gấp, ngẩng lên để ngắm nhìn thân hình kiều diễm được rõ ràng hơn. Mắt anh khám phá tất cả các góc cạnh, không chỗ nào có lớp mỡ thừa, tất cả đều săn chắc. Patiya cảm thấy sung sướng xen lẫn sự thèm khát. Tuy rằng anh đã từng một lần được thấy thân thể của cô nhưng khi được ngắm nhìn lại lần nữa, anh vẫn hồi hộp như một cậu học trò lần đầu tiên đứng trước mặt cô giáo.

Patiya rên rỉ, nâng chiếc cằm của cô lên để cô nhìn vào mắt anh. Anh từ từ đưa bờ môi xuống để tìm kiếm nụ hôn say đắm.

Như không có ngày kết thúc... Patiya hôn đôi môi mọng đỏ kêu gọi rất nhiều lần, như không thể tìm thấy điểm dừng. Cử chỉ của anh cho thấy sự đam mê xen lẫn khao khát khiến cho người nằm bên dưới càng mềm lòng và vô tình thốt lên tiếng rên rỉ sung sướng. Paremai chịu thua trái tim mình, cô hôn lại anh một cách nồng nàn. Hai tay của cô rời khỏi thân thể anh, đưa lên luồn vào mái tóc của anh, kéo anh sát lại người cô hơn nữa.

Ánh mắt của anh làm cho cô trở nên hồi hải như có hàng ngàn đôi bàn tay đang vuốt ve khắp thân thể... Paremai nghĩ trong khi đang mút đầu lưỡi nóng bỏng một cách vô vấp. Cô làm theo những gì bản năng mách bảo, không còn bất kỳ một sự băn khoăn nào nữa.

Nóng như dung nham núi lửa. Đây chính là người đàn bà của anh, người đàn bà mà anh mong muốn. Khi đôi bàn tay mềm mại của cô đưa xuống cởi cúc áo sơ mi, luồn tay chạm vào, vuốt ve khắp bộ ngực vạm vỡ của anh, anh thật sự như bị điện giật. Anh sung sướng rên lên. Paremai không biết rằng hành động đó của cô đã khiến sự cố gắng kiểm soát bản thân của Patiya ngay lập tức hoàn toàn biến mất.

“Em đẹp và quá tuyệt vời Pare ả”. Patiya như đang nói mê, nắm hai bàn tay của cô ép xuống đệm, từ từ hạ thấp đầu xuống tiếp xúc với bầu ngực, ngậm chặt.

Paremai nhắm mắt khi không thể chống lại được ngọn lửa đam mê đang bùng cháy trong mình. Hai tay cô túm chặt lấy ga trải giường.

Paremai rên rỉ gọi tên anh. Lạy Chúa! Anh yêu cái tên của mình được thốt ra từ miệng của cô quá... Nó hết sức êm dịu, nhẹ nhàng và kêu gọi. Đúng! Nghe thật dịu dàng và hay hơn tất cả các âm thanh khác mà anh từng được nghe... Patiya vừa nghĩ vừa đưa đầu xuống chạm vào các ngón chân của cô.

Anh tỉ mỉ thể hiện tất cả những kinh nghiệm làm tình mà mình có được. Mọi việc diễn ra hết sức chậm rãi trong khi cơ thể anh đang căng cứng vì khao khát.

Anh vẫn tiếp tục hôn từ ngón chân lên đến cặp đùi dài tuyệt đẹp của cô. Hành động gợi tình đó của anh khiến cô phải cong người lên vì khổ sở.

Cho dù Paremai đã từng trải qua sự tiếp xúc da thịt với đôi môi của Patiya trong phòng tắm rồi nhưng ngay khi đầu lưỡi nóng bỏng lách vào vùng da thịt nhạy cảm nhất, cô vẫn giật thót. Cô khẽ kêu tên anh trước khi vội mình trốn tránh chiếc lưỡi tinh nghịch của anh, rồi đưa tay bám lấy đầu anh.

Patiya nắm lấy bàn tay mềm mại, ngẩng mặt lên nói với giọng hết sức dịu dàng: “Em ngọt như mật ong tình yêu ả! Hãy cho anh được tiếp xúc với em hơn một chút nữa nhé em yêu!”.

Paremai đỏ bừng mặt: “Anh quá thành thạo với việc dùng lời nói để khiến phụ nữ không còn thấy xấu hổ nữa, anh biết không?”

Patiya bật cười: “Em đẹp đến nỗi không có gì phải xấu hổ với anh đâu em yêu ả. Em hãy cho anh được tiếp xúc và biết em nhiều hơn nhé!”

“Nhưng điều đó không nên”. Cô nhẹ nhàng phản đối.

“Cái gì nên? Anh muốn em, rất muốn em và cơ thể của em cũng đang khát khao điều đó mà em yêu”. Anh hôn lên từng đầu ngón tay cô.

Paremai từ từ thả lỏng người: “Sự thực thì... không phải làm như vậy nữa cũng được. Em... sẵn sàng rồi”.

Patiya bật cười sung sướng: “Chưa đủ đâu em yêu ạ. Em hãy thư giãn đón nhận sự sung sướng mà anh tặng cho em, thế là đủ”.

Paremai nhắm mắt và từ từ duỗi chân ra. Hành động đó chứng tỏ cô đã hoàn toàn khuất phục. Anh khẽ cúi đầu xuống hút dòng nước ngọt từ thân thể của cô khiến cô kêu lên và cong người lại. Anh nhúu mày.

“Lạy Chúa! Em vẫn còn trong trắng ư, Paremai?”. Patiya hỏi với giọng khó chịu như rất không hài lòng.

“Cái gì ạ?”. Paremai mở mắt. Cô chớp mắt lia lịa chưa hiểu đầu đuôi ra sao.

“Em vẫn chưa cùng ngủ với người đàn ông nào?”. Lạy Chúa! Patiya nhắm mắt thất vọng. Thế giới như sụp đổ trước mắt khi anh biết rằng cô gái nóng bỏng mà anh khao khát được yêu trong suốt hơn một tuần vừa qua là một cô gái còn trong trắng.

Việc lừa phỉnh một cô gái đã thành thạo chuyện giường chiếu là bình thường, nhưng nếu lừa một cô gái còn trong trắng thơ ngây thì sẽ là tội lớn với thế giới của anh. Tận sâu trong đáy lòng, Patiya thốt lên giọng như tiếng gầm nhỏ rồi quyết định rời khỏi cơ thể khêu gợi một cách không thoải mái lắm.

Patiya đang sốc vì không nghĩ sẽ gặp được một cô gái còn trong trắng khi đã bước vào tuổi hai mươi sáu tuổi ở cái thế kỷ hai mươi mốt này. Cô khác hoàn toàn so với các cô gái của thời hiện đại.

Đúng! Tất cả các phụ nữ mà anh đã từng chung chăn gối đều trải qua những cuộc làm tình không ít thì nhiều. Tuy một số người từng vờ làm như chưa từng qua tay đàn ông, nhưng chỉ cần khẽ chạm vào là anh sẽ biết. Bản thân anh cũng cố gắng hết sức để tránh quan hệ với một cô gái còn trong trắng vì anh không muốn phải chịu trách nhiệm. Nhưng với Paremai, tại sao trước đó anh không nhận ra điều này?

Đúng vậy! Cái gì đã khiến anh không nhận ra điều đó ở Paremai? Lạy Chúa! Phải chăng sự thèm muốn cô quá lớn đã bịt kín mắt anh lại.

Giây phút đó, người được mệnh danh là “Kẻ làm tình bền bỉ” đã phải dừng lại, hỏi: “Sao em không nói cho anh biết rằng trước đó em chưa từng ngủ với ai?”.

Cô nhìn anh không hiểu đồng thời lật tấm chăn đắp lên người rồi ngồi bật dậy. Cô không biết rằng hành động đó khiến Patiya phải nhắm mắt đếm từ một đến mười để kiềm chế cảm xúc đang trào dâng.

Lạy Chúa! Anh phải có được Paremai. Anh vẫn rất muốn cô. Patiya vừa nghĩ vừa quay đi nhìn sang hướng khác.

Paremai không hiểu, cô hỏi: “Thế có gì khác nhau? Nếu em vẫn còn trong trắng thì sẽ khiến cho mọi thứ thay đổi và anh không cần em nữa ư?”

Patiya nhắm mắt trước sự thơ ngây của Paremai. Cô lầm bầm hỏi như tủi thân. Paremai không biết rằng anh phải quyết tâm tuổi mới có thể dừng việc vuốt ve cô giữa chừng như vậy.

“Đừng hỏi như vậy có được không em yêu? Em cũng biết rằng anh vẫn cần em. Khi biết em vẫn là cô gái còn trong trắng, anh lại càng ham muốn em hơn nữa.” Patiya thú nhận.

“Nếu như vậy thì có gì khác nhau chứ? Cho dù em có nói ra điều đó hay không thì cũng đâu khiến quan hệ của chúng ta thay đổi”. Cô dịu dàng phản đối.

Cô vẫn chưa hiểu. Tuyệt vời! Và đáng ngạc nhiên khi cô dùng mọi cách để thuyết phục mời gọi anh ăn nằm với cô.

Kể từ khi Patiya bước vào cuộc đời cô, không có chuyện gì được coi là bình thường cả. Paremai vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn anh. Patiya đẹp trai, thông minh và có sự hấp dẫn về giới tính đàn ông tuyệt vời.

Ánh mắt nồng nàn của Paremai khiến Patiya nuốt nước bọt: “Đừng nhìn anh như thế em yêu!”.

“Tại sao chứ?” Cô hỏi lại với ánh nhìn như cũ.

“Vì anh không thể chịu đựng được chứ sao”.

Paremai đỏ mặt. Cô mạnh dạn đáp lại: “Vậy tại sao anh lại không tiếp tục nữa?”

Patiya nhắm mắt, anh không thể chống lại câu hỏi ngọt ngào đầy khêu gợi và ra sức mời mọc của cô. Anh biết rằng mình đang lao xuống vực sâu nhưng không thể nào dừng lại được.

“Anh chưa bao giờ ngủ với cô gái đồng trinh cả. Vấn đề nằm ở chỗ đó. Nếu anh biết trước anh sẽ nhẹ nhàng với em hơn. Không, anh muốn nói là sẽ đối xử công bằng với em, không phải dùng mọi cách để dụ dỗ đưa em lên giường cho bằng được”.

“Anh đâu có dụ dỗ em, đó là em tự nguyện đấy chứ”. Paremai đưa tay ra áp vào má anh.

Patiya giật mình: “Em không biết là em đang nói gì sao em yêu”.

“Em nghĩ là em biết”. Paremai chủ động rướn người lên hôn vào môi anh. Cũng lúc đó cô luồn tay vào mơn trớn bộ ngực vạm vỡ săn chắc, có hàng lông tơ kéo dài xuống tận cạp quần của anh.

Patiya nổi gai ốc, bộ ngực căng lên và toàn thân anh căng cứng khi cô chạm vào. Điều đó khiến Paremai cảm thấy hài lòng sung sướng.

Lạy Trời! Đây là người đàn ông của cô, ít nhất cũng là của cô trong hết đêm nay.

“Con mèo con yêu quý của anh”. Patiya không còn kiểm soát và cân nhắc gì được nữa, anh thốt lên trong tiếng rên. Anh ôm cô đặt lên đôi chân duỗi dài của mình, hôn lại cô một cách đắm đuối.

Tắm chăn rơi thành đống dưới chân của cô. Patiya kéo giập ra. Anh ghì chặt tấm lưng của cô vào ngực mình hơn nữa khi hồi hã ấn chặt môi xuống đôi môi mà anh muốn chiếm hữu. Chiếc lưỡi nóng bỏng vờn lấy chiếc lưỡi nhỏ của cô. Anh đùa cợt với nó trước khi chuyển sang hôn một cách thèm khát.

Lạy Chúa! Anh có thể nuốt chửng cô mà không biết chán.

Patiya vừa nghĩ vừa đưa một tay vuốt ve một bên ngực của cô: “Anh có thể giúp em nhé, em yêu!”

“Thế nếu em nói là em không cần thì sao?”

Patiya sửng sốt. Khuôn mặt của anh lệch hẳn đi như bị hàng ngàn mũi tên đâm vào. Patiya hiểu Paremai đang bị ngọn lửa tình thiêu đốt và rõ ràng cô đang khước phục nó. Điều này anh không thể đổ lỗi cho cô được vì bản thân anh là người đã nhen nhóm và thổi bùng nó lên.

Nhưng chỉ ngày mai thôi, cô sẽ thức dậy với cảm giác hối hận và khinh ghét vì cả hai người đã để mặc cho ngọn lửa đam mê dẫn đường. Anh thật sự không muốn điều đó xảy ra.

Patiya trả lời với giọng hết sức dịu dàng: “Đôi khi có thể là quá sớm để buông lời từ chối”.

Paremai kiềm chế sự xấu hổ: “Thế anh sẽ dùng cách gì? Cách mà anh vừa làm cho em ấy à?”.

Anh gật đầu: “Anh biết cách giúp em giữ được sự trong trắng em yêu ạ. Anh hiểu rõ cảm giác của em lúc này và bản thân anh cũng muốn em bởi cảm xúc của anh là được khơi gợi và dồn nén quá lâu rồi. Nhưng anh không muốn em hối hận sau khi thức giấc.”

“Thế em nói như vậy là chưa đủ thì sao? Em muốn nhiều hơn thế và muốn tất cả của anh”. Paremai như không kiềm chế được nữa.

“Cô bé cứng đầu”. Miệng nói một cách trách móc nhưng cử chỉ nâng bàn tay nàng lên để hôn của anh lại hết sức nhẹ nhàng: “Em luôn là người bướng bỉnh như vậy hay sao?”

Patiya nắm lấy bàn tay mềm mại khi cô không chỉ dừng lại ở việc cởi áo complet, nơ trên cổ và áo sơ mi của anh mà còn đưa xuống đến khóa thắt lưng: “Mình nói chuyện một lúc nhé em yêu?” Anh vừa nói vừa cầm bàn tay của cô ép sát vào người mình.

Lúc Paremai nóng... cô còn nóng hơn cả dung nham núi lửa. Lạy Trời! Anh đang dần mất hết tinh thần chống đỡ.

“Em không muốn anh phải khổ sở. Nếu anh làm... cho em rồi thì anh sẽ ra sao?”

Patiya sững lại vì xúc động. Anh ôm chặt thân thể mảnh mai của cô vào lòng rồi nâng bàn tay cô lên để hôn như muốn cảm ơn: “Anh sẽ không sao đâu em yêu ạ. Anh là đàn ông, có thể tự giải quyết được một cách thoải mái”.

“Cho dù anh có thể tự giải quyết được nhưng có lẽ... ờ... sẽ không giống như có gì đó với em. Làm sao anh có thể thấy sung sướng như... với đồ thật được?”. Paremai gạt bàn tay rắn chắc đang ôm mình ra để vuốt ve khắp bộ ngực vạm vỡ với những múi cơ săn chắc trước khi cúi đầu xuống, đưa miệng ngậm một bên đầu vú của anh như không muốn nghe bất cứ điều gì nữa.

Patiya giật nảy mình trong giây phút anh cảm nhận được đầu lưỡi nóng bỏng và ướt át nhưng cũng mềm dịu đó của cô. Lạy Chúa! Paremai nồng nàn và nóng bỏng quá. Anh rên lên.

Anh nhắm mắt, nín thở, cố gắng lấy lại lý trí lúc này đang trôi nổi và ngày càng rời xa mình, nhưng hình ảnh hiện rõ trước mắt lại là những ngón tay búp măng đang niệm chú trên khắp bộ ngực của anh như một nghệ sĩ piano tài tình.

Anh muốn Paremai nhiều đến nỗi tất cả tinh thần và thể xác đều căng tức vì khao khát, không thể kiểm soát được lý trí, để cho nó bay theo những ngón tay ấy...

Niềm mong mỏi đó nhiều đến nỗi anh thấy sợ nếu một ngày nào đó không có cô, anh sẽ không biết làm thế nào và sống ra sao. Anh không thể sống thiếu Paremai được. Không có ai có thể thay thế được cô!

Patiya rên lên, hơi thở gấp gáp và khi những ngón tay cô luồn vào trong quần anh đã giật nảy mình lên, mất hết khả năng kiểm soát bản thân.

Đúng! Anh đã không còn sự cân nhắc nào nữa khi những ngón tay búp măng tuyệt đẹp của Paremai tiếp xúc và đụng chạm vào bộ phận đàn ông đang căng cứng vì khao khát của anh. Tiếng rên rỉ vì vui sướng xen lẫn tiếng gầm gừ khổ sở thốt lên, anh nhắm chặt mắt và căng cứng người lại.

Lạy Chúa! Anh đã chịu thua rồi.

Lúc này Anh chỉ còn biết đến sự sung sướng từ những đầu ngón tay nhỏ bé đang ban phát sự sung sướng và hạnh phúc cho anh mà thôi.

Lạy Chúa! Anh sắp chết đến nơi rồi.

19. Chương 17

Chương 17

Lúc này Paremai dường như đã mất hết sự xấu hổ. Cô thấy tin tưởng vào sự quyến rũ của mình và cảm nhận được rằng mình đã có quyền kiểm soát.

Cô khóa thân ngồi trên đôi chân duỗi dài của anh trong dáng điệu hết sức thoải mái đồng thời đưa tay tiếp xúc với da thịt anh. Cô có thể hơi lúng túng vì chưa có kinh nghiệm, nhưng lại có thể khơi dậy dòng máu nóng của anh bùng phát. Patiya vừa nghĩ vừa nhìn xuống hình ảnh trước mặt. Anh sẽ ghi nhớ mãi mãi hình ảnh tuyệt đẹp này vì đây là hành động thân thiết nhất mà cô dành cho anh.

Cô tin tưởng và sẵn sàng trao tặng tất cả mọi thứ cho anh. Cô là sự pha trộn hài hòa giữa sự trong trắng thơ ngây và sự nồng nhiệt của ngọn lửa đam mê.

Patiya vẫn chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn. Paremai sững lại ngẩng mặt lên nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ xen lẫn thắc mắc. Patiya trả lời như thể đoán biết được câu hỏi: “Đây không phải như em nghĩ đâu tình yêu ạ. Chỉ là nước sôi tràn thôi”. Nói rồi anh cầm cả hai bàn tay của cô lên để hôn và mút từng ngón tay với vẻ say mê.

Paremai cảm nhận được mặt mình nóng ran, rạo rực pha chút khó chịu: “Em muốn được là của anh. Em muốn lần đầu tiên của em là với anh”.

Patiya trả lời với giọng dịu dàng: “Anh chịu thua rồi tình yêu của anh ạ. Cho dù ngày mai em có ghét anh bởi những gì anh đã làm trong đêm nay thì anh cũng chịu”.

“Em sẽ không như vậy...”

Patiya cúi thấp đầu xuống hôn không cho cô nói tiếp. Anh nói sát bờ môi mềm mại: “Vẫn còn quá sớm để trả lời em yêu ạ. Nhưng mặc kệ. Anh không quan tâm”.

Anh nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường, rồi bước xuống để cởi quần. Anh nhíu mày trên đùa khi thấy Paremai chăm chú nhìn anh không rời. Ánh mắt của cô tỏ rõ sự khen ngợi xen lẫn say mê. Đó là ánh mắt tạo cho anh niềm hạnh phúc mà trước đó chưa bao giờ cảm nhận được từ bất cứ ai. Anh nhận ra rằng việc cởi quần áo trước mặt cô cũng tạo nên cảm giác hồi hộp khêu gợi giống như việc cởi quần áo của cô vậy.

Patiya mỉm cười dịu dàng khi thấy Paremai nhìn anh đưa tay lên cầm cạp quần lót. Khi anh kéo chiếc quần xuống chân, cô kêu lên kinh ngạc, mặt đỏ bừng.

“Xin lỗi em yêu nhé. Anh không cố tình thô thiển khi cởi quần áo trước mặt một quý cô trinh trắng”.

“Sao anh lại cho đó là thô thiển? Đó là một hình ảnh vô cùng đẹp để đẩy chứ. Lay Trời! Anh quá đẹp anh Pat ạ. Thân hình của anh quá hoàn hảo”. Cô nín thở, đưa ánh mắt tò mò đánh giá, vòm ngực vạm vỡ với các múi cơ săn chắc, chiếc bụng phẳng lì, cặp mông và cặp đùi rắn chắc.

Patiya nhìn người đang nằm trên giường với ánh mắt nóng bỏng. Người con gái này rất ngây thơ, nhưng cũng rất mạnh dạn, dũng cảm.

“Con mèo con yêu dấu, anh hy vọng em biết là mình sắp làm điều gì. Lời nói của em nóng đến nỗi băng cũng phải tan chảy hết”. Patiya nói rồi bước đến mở ngăn kéo tủ, lấy chiếc bao cao su đeo vào rồi lên giường. Thân thể kiều diễm ngay lập tức quay sang ôm ghì lấy anh.

“Sự thực thì em đang sợ!”. Paremai thú nhận. Bản năng bảo cô rút lui nhưng con tim lại muốn có sự trải nghiệm tối tận cùng nên khiến cô lưỡng lự.

“Có cần dừng lại không? Chúng ta có thể dừng lại được em yêu ạ. Như đã nói, anh có thể làm cách khác”.

“Không ạ”. Paremai bóp mạnh vào cánh tay anh một cách vô thức: “Em không muốn anh dừng lại mà muốn nói rằng em sợ trải nghiệm lần đầu tiên”.

Ánh mắt của Patiya động viên: “Anh hứa là sẽ hết sức nhẹ nhàng với em, tình yêu ạ. Anh không nói dối là nó không đau... Nó sẽ đau nhưng chỉ trong giây lát thôi”.

Cô trả lời: “Em tin anh”.

Patiya cười tươi, xoay người nằm úp lên trên thân thể của cô rồi hạ thấp đầu xuống hôn đồng thời đưa tay vào vuốt ve bầu ngực. Anh dịu dàng nói: “Anh đã từng nói với em rằng anh say đắm thân thể em biết bao hay chưa? Anh yêu đôi môi này...”

“Anh yêu bầu ngực này”. Patiya nói với giọng khêu gợi: “Và anh yêu em nhất”. Patiya dùng đầu lưỡi chà xát lên vùng bụng phẳng lì, đùa nghịch với chiếc rốn nhỏ xíu tuyệt đẹp, rồi lia lưỡi xuống phần da thịt trên vùng kín của cô.

Trong khi Patiya đang hát bản tình ca, Paremai liên tục rên rỉ, cơ thể cô căng cứng lại một cách khổ sở xen lẫn sự mê tới kỳ lạ. Cho tới khi anh hôn hít vùng da nhạy cảm nhất trên cơ thể, cô giật nảy mình đồng thời vô thức đưa tay lên ấn đầu anh xuống cho sát vào người mình hơn.

“Lay Trời! Anh Pat...” Paremai kêu lên, run rẩy lắc đầu trên gối.

Patiya đợi cho cô không còn run rẩy nữa rồi mới khẽ gạt tay cô ra khỏi đầu mình. Anh trườn mình đè lên người cô, dịu dàng: “Hãy mở mắt nhìn anh đi em yêu! Anh muốn em nhìn anh trong lúc anh sắp chiếm hữu em”. Anh khẽ dịch chuyển, cử động một cách nhẹ nhàng và dịu dàng nhất, anh chưa từng làm như thế với ai trước đó.

Paremai mở mắt. Trong một giây tiếp theo, cô vội vàng đẩy ngực anh ra. Mặt cô tái đi khi nói: “Đau. Anh Pat!”

Patiya chậm lại, cúi đầu xuống hôn đôi môi mềm mại đồng thời đưa tay vuốt ve bầu ngực cho tới khi cô hết căng thẳng rồi anh mới từ từ chuyển động cơ thể.

Patiya rên lên như người sắp tắt thở. Paremai không biết rằng anh phải kiềm chế tới mức nào mới không làm theo ý muốn bởi cô nóng như lửa và chặt chẽ đến nỗi anh gần như không còn khả năng kiểm soát bản thân. Lúc này anh cảm thấy như có hàng nghìn cánh tay đang ve vuốt khắp cơ thể.

Lạy Chúa! Paremai cho anh cảm giác tuyệt vời quá sức tưởng tượng. Patiya vừa nghĩ vừa tiếp tục một cách chậm chạp, anh dừng lại trong giây lát để cô làm quen. Anh thấy đôi mắt đẹp mở to, cả người căng cứng. Anh hỏi một cách trêu chọc: “Em ổn chứ em yêu? Em vẫn còn đau à?”.

Paremai đỏ bừng mặt. Cô xấu hổ, lắc đầu trên gối.

Patiya say sưa nhìn. Anh đưa một tay xuống khẽ vuốt khoe miệng của cô. Đó là cử chỉ thể hiện tình yêu thương nồng nàn mà anh không hề biết. Anh thủ thỉ: “Anh sẽ di chuyển nhưng lần này sẽ không đau nữa đâu em yêu ạ”.

Paremai nhắm mắt, cảm nhận sự mê mẩn, xao động kỳ lạ.

Patiya nói đúng... Không đau mà thực sự dễ chịu đến sung sướng.

Giây phút Patiya di chuyển nhanh nhất khiến Paremai quên hết mọi thứ. Cô ghì sát tấm lưng anh vào ngực mình đồng thời đưa mặt lên hôn mạnh vào cổ anh như không thể kiềm chế được nữa. Cô đã bấm móng tay vào lưng và cắn vào cổ anh mà không biết. Giây phút đó, Patiya hoàn toàn mất hết sự kiểm soát bản thân.

Tất cả đã được giải phóng theo sự dẫn đường của ngọn lửa đam mê. Giây phút đó, trong đầu anh chỉ còn có hình ảnh tuyệt đẹp và hương thơm ngọc ngà của Paremai. Nhiều phút trôi qua, Patiya mới gục xuống bộ ngực căng tràn của cô, hôn cô thật nồng nàn. Anh cảm thấy mê mẩn, liên tục gọi tên Paremai.

“Em sao rồi?”. Patiya ngẩng lên nhìn vào mặt cô rồi hỏi với giọng dịu dàng. Anh chống một khuỷu tay xuống giường, tay kia đưa lên vuốt ve làn môi chín mọng của cô, cử chỉ hết sức nhẹ nhàng.

Paremai cố gắng đưa nhịp tim hồi hã trở về mức bình thường, nói: “Ổn ạ”. Cô trả lời với thái độ ngượng ngùng đồng thời cúi mặt xuống.

“Chỉ là ổn thôi à?”. Patiya bật cười hỏi với giọng đùa cợt: “Người lắm mồm của anh biến đi đâu mất rồi? Đâu? Ai đã đánh cắp chiếc lưỡi của con mèo con bé bỏng của anh?”. Patiya vừa nói vừa nâng cằm của cô lên để nhận nụ hôn nóng bỏng, nồng nàn. Anh ngậm chặt vào làn môi trên, nói: “Em phải nói là còn hơn cả tuyệt vời có biết không? Em đẹp, gợi cảm và hấp dẫn đến chết người. Cảm ơn em vì trải nghiệm tuyệt đẹp đầu tiên giữa hai chúng ta. Cảm ơn vì em đã chọn anh là người đầu tiên của em”.

Paremai mỉm cười ngượng ngùng. Cô mạnh dạn đưa đầu ngón tay lên vuốt theo đường lông mày rậm, cong cong, cái mũi cao và đôi môi đẹp nói: “Chính anh mới là người đáng ngạc nhiên. Anh là người đàn ông tuyệt vời. Anh làm cho trải nghiệm lần đầu tiên của em đáng để ghi nhớ”,

“Đó là trách nhiệm của anh em yêu ạ. Em là một cô gái ngọt ngào từ đầu đến chân”. Patiya vừa nói vừa ngậm ngón tay đang vuốt ve quanh miệng anh.

“Không độc ác nữa à?”. Cô mỉm cười trêu.

Patiya cười: “Vẫn là con mẹ đánh đá. Nhưng là con mẹ đánh đá hết sức hấp dẫn và kêu gọi”.

Paremai cười: “Miệng lưỡi anh thật sắc bén, đẹp trai cũng khó ai sánh kịp”. Cô nói như đang nằm mơ đồng thời nhấc đầu lên hôn vào môi anh một cách vô thức.

Anh bật cười bế cô xuống giường mà không chịu kết thúc nụ hôn nồng nàn.

“Anh đưa em đi đâu vậy?”. Cô hỏi ú ớ.

“Phòng tắm em yêu ạ. Chúng ta sẽ tắm và cùng yêu nhau trong đó nhé. Anh muốn chúng ta yêu nhau cả đêm nay”.

Paremai kêu lên: “Thế thì em sẽ chết trước mắt”.

Patiya cười trêu mến: “Nếu em chết, anh sẽ làm linh hồn bám theo em khắp mọi nơi”.

Lạy Chúa! Anh chưa bao giờ nói những lời lãng mạn ướt át đến như vậy.

Paremai hỏi ngọt ngào: “Tại sao anh lại bám theo em khắp mọi nơi?”.

Patiya không trả lời mà nhẹ nhàng đặt thân hình kiều diễm xuống bồn tắm Jacuzzi, mở vòi nước, nhỏ vài giọt tinh dầu thơm vào bồn tắm. Sau đó anh lấy chiếc khăn mặt loại nhỏ hứng dưới vòi nước ấm, vắt qua rồi cúi xuống kỳ cọ cho Paremai nhưng cô vội vàng tránh đồng thời đưa tay xuống che thân thể. Anh ngẩng mặt nhìn vào mắt cô, dịu dàng nói: “Để anh kỳ cho em nhé”.

Paremai đưa tay ra cầm lấy tấm khăn mặt rồi nói: “Em tự kỳ được mà. Anh... ờ... đi tắm đi. Em... ờ... làm cho anh bẩn hết cả rồi”. Paremai ấp a ấp úng, không dám liếc mắt nhìn vết máu của cô trên đùi anh.

Patiya bật cười. Anh hiểu là Paremai đang xấu hổ: “Ok. Nếu vậy anh đi tắm nhé. Rồi anh sẽ vào ngâm trong bồn với em.” Anh rướn người hôn nhẹ vào môi cô một cái rồi đi về phía tắm vách ngăn ở phía đối diện để tắm.

Paremai nhìn theo, thấy anh đi khuất mới quay lại tắm cho mình.

Lạy Phật! Cả thể xác lẫn tâm hồn cô thực sự đã hoàn toàn là của anh rồi.

Ánh nắng gắt chiếu qua rèm cửa khiến cả căn phòng bừng sáng.

Patiya nằm úp mặt xuống gối, tắm chăn đắp hờ trên hông. Anh đưa tay ra quờ để ôm thân hình mảnh dẻ bên cạnh. Nhưng ngay khi tay chỉ sờ thấy khoảng trống, đôi mắt màu nâu của anh liền mở to.

Bên cạnh anh không hề có thân hình mềm mại mà anh đã ôm ghì lấy suốt đêm qua. Cô đã đột nhiên biết mất. Giống như mọi thứ đã xảy ra chỉ là một giấc mơ. Anh quay ngoắt sang nhìn lên trên bàn trang điểm vì đó là nơi Paremai từng để lại mẫu giấy nhắn cho anh. Nhưng lần này cũng trống trơn. Đúng! Tất cả mọi thứ đều giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nếu không có mùi hương nồng nàn trên môi và giọt máu còn đọng lại trên ga trải giường làm bằng chứng, có lẽ anh đã nghĩ rằng sự việc đêm qua là anh đã nằm mơ.

Patiya ngồi dậy, khẽ vuốt gáy, cố gắng gọi bộ óc sắc bén trở về. Anh không hiểu vì sao Paremai lại trốn về mà không thèm chào tạm biệt anh lấy một tiếng... Cùng lúc đó bác Chong bước vào phòng.

“Cậu Pat đã dậy rồi ă?”.

“Bây giờ là mấy giờ rồi ă?”.

“Gần mười hai giờ trưa rồi ă”.

“Sao bác không vào đánh thức tôi dậy?”.

“Tôi đã vào xem một lần rồi nhưng thấy cậu vẫn ngủ ngon nên không muốn làm phiền”. Rồi bác ta lưỡng lự hỏi: “Đêm qua cậu đã dùng bao cao su đấy chứ?”. Ông cố gắng tránh đưa mắt liếc nhìn vết máu trên ga trải giường.

Patiya nhú mày, quay trở lại dáng vẻ khiêu khích một cách vô thức. Anh vừa nói vừa bước ra khỏi giường: “Bác tự đi kiểm tra thùng rác xem”. Từ trước tới nay người giúp việc này luôn nhắc nhở như vậy vì lo lắng anh. Thật lạ là lần này cử chỉ đó lại khiến anh thấy khó chịu vì bị xen vào chuyện riêng tư quá nhiều.

Bác Chong nhìn theo anh bước hẳn vào trong phòng tắm rồi mới bước tới mở tủ quần áo để chuẩn bị bộ đồ mới cho anh. Khi nhìn thấy túi quần áo của Paremai đặt trong một góc tủ, bác cau mặt như hiểu ra một điều gì đó. Trước đó Patiya bảo bác đem quần áo của Paremai đi giặt là và cất gọn gàng cho cô.

Bên cạnh tâm trạng dễ nổi cáu khi nói về Paremai, thì đây lại là một hành động kỳ lạ nữa của Patiya. Patiya chưa từng để ý đến người phụ nữ nào đến mức quan tâm tới cả quần áo của người đó. Nhưng Paremai khác hẳn mọi người trước đó. Patiya đã thay đổi quá nhiều khiến cho bác lo sợ.

Bác Chong vội vàng đi kiểm tra thùng rác. Bác sững lại khi thấy nhiều chiếc bao cao su đã qua sử dụng nằm dưới đấy. Bác thầm nghĩ, Patiya đang dần thân vào chiếc thông lọng tình yêu, từ trước tới nay Patiya chưa bao giờ ngủ với người đàn bà nào quá hai, ba lần trong một đêm. Nhưng đối với Paremai, nếu chỉ tính số bao cao su trong phòng ngủ, chưa kể trong phòng tắm thì cũng đã là sáu cái rồi.

Bác Chong biết Patiya đã bị mũi tên của thần tình ái bắn trúng tim và không thể rút ra được. Bác không thấy thích thú gì với điều mình vừa khám phá...

Paremai liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, lúc này đã hơn mười một giờ đêm. Cô ngồi bật dậy bóp trán. Sau khi đã ngủ một giấc thật đầy gần mười sáu tiếng đồng hồ, Paremai cảm thấy sáng khoái và tình trạng đau nhức cũng đỡ hơn.

Có lẽ Patiya đã vào đến phòng đợi lên máy bay rồi... Paremai vừa nghĩ vừa cầm điện thoại di động lên mở máy. Cô không cố ý tránh mặt anh, chỉ là chưa sẵn sàng để nói chuyện vào lúc này, cho dù là nói qua điện thoại.

Sáng nay cô rời khỏi phòng nghỉ của Patiya vào khoảng hơn bốn giờ sáng. Cô đã lái xe về nhà, đợi đến bảy giờ để gọi điện xin nghỉ ốm với trưởng phòng rồi đi tìm thuốc giảm đau để uống. Mẹ cô đã hỏi vặn vẹo rất nhiều nhưng cô cứ áp a áp ứng vòng vo nên bà phải rút lui trước, Paremai uống thuốc giảm đau, tắt điện thoại di động và đi ngủ.

Ngay khi điện thoại có sóng, tin nhắn và hàng chục cuộc gọi nhỡ hiện lên. Cô kiểm tra cuộc gọi nhỡ trước, sau đó mới mở tin nhắn thoại để nghe.

“Pare... Em sao rồi? Tại sao em không mở điện thoại? Anh gọi cho em đến hàng chục lần nhưng không thể liên lạc được. Em hãy gọi lại cho anh nhé. Anh rất lo cho em”.

Paremai nhắm mắt, đau lòng khi nghe giọng nói của anh. Cô đặt điện thoại trên bàn trang điểm rồi đi vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo để chuẩn bị tắm. Khắp cơ thể đầy những vết bầm bởi cả đêm thác loạn, thêm vào đó là những cơn đau nhức khiến Paremai nao lòng. Hình ảnh cuộc ân ái suốt đêm cho tới gần sáng hiện lên trong tâm trí cô.

Điều gì thúc đẩy khiến cô gạt hết xấu hổ, dày mặt xin ngủ với anh? Nghĩ đến đây cô cảm thấy ngượng. Patiya sẽ không cho rằng cô là một cô gái hư đốn chứ? Chính ngọn lửa đam mê đã khiến cô hành xử như một cô gái đang khao khát nhục dục.

Paremai giật mình, dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô quay lại phòng, cầm điện thoại lên xem số gọi đến, cô sững lại khi thấy đó là số của Patiya. Paremai lưỡng lự. Cuối cùng cô quyết định đặt điện thoại lên bàn như cũ. Cô lùi lại ngồi phịch xuống giường, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, không biết làm thế nào. Cô lại giật thót mình khi bà Nupmai gõ cửa gọi to: “Pare! Cậu Patiya gọi tới. Con xuống nghe đi”.

“Mẹ nói với anh ấy là con ngủ rồi”.

“Nhưng cậu Patiya nói với mẹ là con chưa ngủ. Sao cậu ấy biết được nhỉ?”.

“Con không biết. Vậy mẹ bảo với anh ấy là con đang tắm nhé?”

“Thế có chuyện gì với cậu ấy vậy?”.

“Không ạ. Con đâu dám gây chuyện với anh ấy chứ?”.

“Nếu vậy tại sao con không chịu nghe điện?”.

“Tại con đang định đi tắm ạ.”

“Cậu ấy nói với mẹ rằng con cố tình tránh mặt cậu ấy, không chịu nghe máy”.

Cứ để như vậy đi. Anh ấy định mách mẹ mọi chuyện hay sao chứ? Cô tự nhủ rồi trả lời bằng giọng tức giận: “Mẹ tin lời anh ấy vậy sao?”.

“Này, con càng ngày càng đánh đá quá rồi đấy. Mẹ chỉ hỏi có một câu mà đã xù lông lên thế à? Thế không định mở cửa cho mẹ vào đúng không? Định để cho mẹ gõ âm ỉ ở bên ngoài mãi hay sao?”

“Tại con đang không mặc quần áo”. Paremai nói vọng ra rồi đứng dậy lấy áo khoác khoác vào người, thất dậy lưng lại, bước tới mở cửa; “Con đang định đi tắm. Mẹ bảo anh ấy là xong việc con sẽ gọi lại. Đi mà mẹ!” Cô giữ cánh cửa đồng thời van xin.

Mẹ cô không trả lời mà bước vào phòng. Bà đang mặc bộ đồ ngủ, dáng điệu của bà cho thấy bà vừa bị đánh thức bởi điện thoại của Patiya: “Nếu đợi đến lúc ấy chắc cậu Patiya đã lên máy bay rồi. Việc ấy không làm mất thời gian tắm rửa của con nhiều đâu. Cậu ấy bảo là muốn nói chuyện với con trước khi lên máy bay”.

“Cũng được ạ. Vậy mẹ bảo anh ấy gọi vào di động của con nhé”. Cô vừa nói vừa đẩy mẹ ra khỏi phòng.

Bà Nupmai cau mặt, nhìn con gái với ánh mắt dò xét: “Con cư xử lạ lắm Pare ạ. Thay vì đợi cậu ấy gọi lại thì con gọi cho cậu ấy là xong chuyện. Cậu Patiya đối xử tốt với con thế nào thì mới không kiện con ra tòa chứ”.

“Vâng. Con biết rồi. Mẹ đi nói với anh ấy nhé. Hoặc nếu mẹ muốn con gọi thì để tý nữa con gọi cho anh ấy là được mà. Mẹ ra ngoài trước đi. Con phải vào nhà vệ sinh”. Paremai tiếp tục đẩy mẹ, rồi cô liền đóng cửa và dựa lưng vào cánh cửa.

Lạy Phật! Không biết mẹ đã nhìn thấy cái gì hay chưa? Paremai thở dài rồi bước vào phòng tắm. Chưa đầy mấy giây sau, tiếng chuông điện thoại di động của cô lại vang lên. Tiếng chuông giục giã khiến cô phải bước ra cầm điện thoại lên, nhưng lại tần ngần không biết nên quyết định ra sao.

Tiếng nhạc chuông tắt hẳn, có tin nhắn đến. Patiya nhắn cho cô bằng tiếng Anh: “Anh biết là em chưa ngủ và cũng chưa vào phòng tắm. Em hãy nhận điện thoại của anh đi em yêu trước khi anh sắp phát điên. Nếu em cứ lẩn tránh điện thoại của anh, anh sẽ gọi liên tiếp vào số máy bàn của nhà em. Và nếu điều đó làm cho mẹ em nghi ngờ thì anh cũng không giúp gì được đâu”.

Paremai nhú mồm, cô cân nhắc trong giây lát rồi bước xuống cầu thang, rút giấy điện thoại bàn nói với phòng ngủ của mẹ ra, sau đó cô quay lại phòng, tắt máy di động của mình.

20. Chương 18

Chương 18

Cho dù như thế nào Paremai cũng không chịu nhận điện thoại của anh...

Patiya gọi liên tiếp tới số điện thoại bàn nhà cô vì không thể gọi vào máy di động được, chủ nhân của nó đã tắt máy trốn mất rồi.

Chết tiệt! Anh thề rằng lần sau gặp lại, anh sẽ khiến cô phải rên rỉ cầu xin anh rủ lòng thương trong suốt đêm luôn... Patiya trầm nghĩ cách trừng phạt cô, suy nghĩ khiến anh mê mải đó bị cắt ngang khi David bước tới đứng đằng sau lưng, nói: “Nhân viên của anh Pat đã nhận điện thoại chưa để chúng ta còn vào trong phòng đợi máy bay?”. David nhắc nhở với nét mặt bình tĩnh. Thực ra Patiya viện cớ là phải liên lạc với một nhân viên ở công ty trước khi lên máy bay để điện thoại cho Paremai chứ lẽ ra giờ này họ phải vào trong phòng đợi từ lâu rồi. Tất cả mọi người, ngay cả Sila, Wanchai và Weha đi tiễn anh cũng phải dài cổ đợi theo.

Patiya dứt điện thoại di động vào túi quần, tỏ ra tỉnh bơ: “Xong rồi. bây giờ tôi nói chuyện với anh Sila vài câu rồi chúng ta vào phòng đợi lên máy bay”.

David im lặng đưa mắt nhìn theo ông chủ, đoán công việc mà Patiya dặn nhân viên làm có lẽ không được thuận lợi cho lắm vì thấy Patiya tỏ ra khó chịu.

Patiya bước tới chỗ mọi người, đi thẳng vào vấn đề: “Việc theo dõi động tĩnh của họ hàng tôi, mong anh Sila tiếp tục giúp tôi nhé. Có diễn biến gì mới thì hãy điện thoại cho tôi ngay. Nếu có chi phí phát sinh chỉ cần báo với tôi”. Patiya kéo tay Sila đi ra xa chỗ mọi người đang đứng: “Tôi muốn phiên anh Sila một chuyện nữa”.

“Chuyện gì ạ?”

“Trong khi tôi vẫn chưa quay lại Thái Lan, nhờ anh trông nom Pare giúp tôi”.

Sila nhíu mày thắc mắc: “Anh muốn tôi trông nom về mặt nào ạ?”.

“Mọi mặt nếu cô ấy cần sự giúp đỡ. Nếu có vấn đề gì anh gọi cho tôi lúc nào cũng được”.

Sila im lặng trước khi nhận lời: “Được”.

Sau đó họ chia tay nhau rồi cùng nhau đi vào khu vực dành cho hải quan. Wanchai đợi cho mọi người đi khuất hẳn rồi mới quay sang nhìn “Anh Pat gọi anh ra để nói chuyện gì vậy?”.

“Nhờ anh trông nom Pare”.

“Đến mức như vậy cơ à? Vậy là rõ hơn ban ngày. Anh Pat đúng là đã yêu Pare thật rồi”.

“Có thể anh Pat còn chưa nhận ra điều đấy. Nhưng anh cho đó là chuyện bình thường vì khi bụi bay vào mắt, chúng ta thường không nhìn thấy”.

“Chúng ta phải làm sao để anh Pat nhận ra điều đấy nhỉ?”.

“Chúng ta đã làm đủ rồi. Anh cho rằng chúng ta không nên xen vào chuyện giữa họ nữa. Hãy để cho số phận phán quyết đi”.

Wanchai chun mũi: “Nhưng em muốn cho họ thành đôi”.

“Anh biết. Nhưng đôi khi còn phụ thuộc vào duyên số nữa. Hơn nữa, thế giới của anh Pat khác quá xa so với chúng ta. Cho dù có thành đôi, chỉ có trời mới biết là họ sẽ đi cùng nhau được bao lâu. Pare có chịu thay đổi để thích nghi với thế giới ấy hay không, chúng ta không thể biết được”.

Paciya lên đường về Mỹ đã được gần ba tuần. Lúc đầu, anh vẫn liên tục điện thoại về cho Paremai, nhưng vì cô chưa bao giờ nhận điện thoại của anh nên tần suất gọi về cũng đã dần dần giảm xuống và cuối cùng là dừng hẳn.

Tuy Paremai luôn bận bịu với công việc và việc điều tra manh mối của thủ phạm nhưng cô vẫn chăm chỉ theo dõi các tin tức của Paciya qua internet. Cô biết anh đang rất bận rộn với việc ra hầu tòa. Cô luôn hy vọng và cầu mong anh sẽ thắng. Từ sâu trong lòng, cô tin chắc anh là người trong sạch, anh không bao giờ gây ra chuyện xấu xa như vậy.

Điều gì khiến cô tin chắc như vậy thì chính cô cũng không trả lời được. Cô chỉ biết cô rất tin tưởng vào anh. Nhiều lần cô muốn điện thoại động viên anh nhưng lại cố kìm nén lại. Cô không muốn mối quan hệ của cô và anh trở nên phức tạp hơn nữa. Paremai nghĩ rồi thở dài.

Cô nhíu mày, phần buồn chuyện trên trang xã hội cho biết bà Nongkhran đang chuẩn bị tổ chức lễ sinh nhật ở tuổi tám mươi chín trong vòng hai tuần nữa. Ngay lập tức Paremai bấm số điện thoại nội bộ để liên hệ với người phụ trách trang tin phụ nữ.

“Chị Toei, em Pare đây ạ. Ai viết phần buồn chuyện trên cột của giới nhà giàu hôm nay đấy ạ?”.

“Chị đấy. Sao vậy?”.

“Em thấy tin bà lớn Nongkhran sẽ tổ chức sinh nhật, thế bà ấy có mời nhóm các chị đến làm tin không ạ?”.

“Không. Theo chị được biết thì vụ này bà ấy không mời bất kỳ một báo nào cả. À, bà ấy có mời sếp của chúng ta nhưng với tư cách cá nhân, không phải với tư cách báo chí. Có gì không em?”

“Em muốn tới dự để tìm manh mối”.

“Chị cũng muốn giúp em nhưng có lẽ không thể vì bà lớn không gửi thiệp mời đến chỗ chị. Trừ phi em đến dự tiệc với người được mời. Nhưng chúng ta đâu biết có những ai được mời?”.

“Cũng đúng ạ”. Paremai thất vọng. Trong lòng nhớ tới Paciya nhưng cô vội xua tan ý nghĩ đó. Cô cảm ơn trưởng nhóm trang tin phụ nữ, cúp máy rồi quay sang nhấp chuột vào trang web của báo nước ngoài để theo dõi diễn biến vụ án của Paciya. Cô sững sờ khi thấy tin mới nhất về anh.

Manuel Warakorn, đạo diễn trẻ Hollywood, người đang dính vào vụ kiện lạm dụng trẻ vị thành niên, bước ra khỏi nhà hàng nổi tiếng ở Los Angeles với người tình mới nhất, Lindsay Harvard.

Cô lặng im xem xét hình ảnh trên bài báo. Patiya mặc bộ complet màu đen, màu anh yêu thích nhất, một tay anh đút túi quần, tay kia đang ôm hờ tấm lưng của cô diễn viên trẻ bước ra khỏi nhà hàng. Patiya vẫn đẹp trai bảnh bao không có ai sánh bằng... Vụ án không thể khiến các đường nét duyên dáng của anh giảm bớt. Rất tiếc là Patiya lại đeo kính đen nên cô không thể trông thấy đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp của anh. Paremai vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn người đi bên cạnh anh, Lindsay Harvard, người diễn viên đang nổi trong làng điện ảnh Hollywood.

Trong bức ảnh, Harvard đang ngẩng mặt lên nhìn Patiya với ánh mắt lộ rõ vẻ yêu thương xen lẫn say mê. Không biết Harvard đã được nếm mùi vị tình yêu của anh chưa? Patiya có nâng niu mọi thứ của cô ta như đối với cô hay không? Paremai tự nhủ, trái tim đang nhói đau, cay đắng, ngọn lửa ghen tuông đang bùng phát trong cô.

Paremai tắt máy tính rồi đứng lên. Khi bước vào thang máy, suy nghĩ của cô vẫn chưa rời khỏi chuyện của Patiya. Cô gạt nước mắt thật mạnh, tự chửi rửa mình vì đã quá mềm yếu, cô đã tự nhủ rằng phải chấp nhận đối mặt với mọi vấn đề, cho dù có bị anh bỏ rơi đi chăng nữa. Nhưng cứ nghĩ đến việc anh lên giường với người khác, anh chỉ coi cô là tình một đêm thì cô lại không thể chấp nhận được. Chỉ có công việc mới giúp cô có thêm nghị lực để đứng lên.

Từ bây giờ trở đi, cô sẽ quay lại điều tra kẻ giết người một cách nghiêm túc, sẽ không lay động hoặc nghĩ vẩn vơ sang những chuyện yêu đương vớ vẩn nữa.

Từ giờ trở đi, Patiya sẽ chỉ là làn gió thoảng qua cô mà thôi. Paremai tự nhủ!

Đội trưởng Tula ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ sơ nhìn Paremai dừng lại trước phòng, đưa tay lên gõ cánh cửa đã mở sẵn với khuôn mặt xinh tươi, nụ cười tươi tắn. Cô xinh đẹp như ánh nắng ban mai khiến anh muốn chiếm giữ nụ cười đó cho riêng mình. Tula mỉm cười đáp lại rồi cầm tập hồ sơ bước đến bên cô “Anh phải xin lỗi Pare, chiều nay anh phải trực nếu không anh đã đưa em đi ăn cái gì đó rồi”.

“Không sao đâu ạ. Nhà ăn ở đây cũng nấu ngon lắm rồi”.

Đội trưởng Tula dẫn cô bước vào nhà ăn thuộc một tòa nhà khác.

“Em ngồi xem tập hồ sơ này trước đi nhé. Để anh đi gọi đồ ăn đã”.

Paremai đồng ý. Cô cầm tập hồ sơ lên đọc. Cô đã từng xem tập hồ sơ này một lần rồi nên lật về phía cuối, ở đó có ảnh chụp kèm theo lý lịch của những người thuộc diện tình nghi.

Tula quay lại ngồi xuống chỗ đối diện, đặt cốc đồ uống ưa thích xuống trước mặt Paremai.

“Hiện tại có bốn người thuộc diện tình nghi”.

Paremai đọc to: “Pasakorn, Puwinai, Puwanarot và Pakhinai. Điều gì khiến đội trưởng tin chắc là bốn người này ạ?”

“Động cơ... Có ba người. Anh muốn nói tới Pasakorn, Puwinai và Puwanarot, họ đều là cháu trai mang họ Warakorn. Còn những người cháu trai khác là con của con gái bà lớn Nongkhran, vì mang họ khác nên không tính. Ba người này sẽ bị mất nhiều quyền lợi nhất nếu anh Patiya quyết định chịu làm theo điều kiện của bà lớn Nongkhran, đó là không tham gia đóng phim khiêu dâm nữa. Qua điều tra anh biết bà lớn Nongkhran đã làm di chúc trao toàn bộ cổ phiếu của công ty xuất khẩu và công ty vận tải, là nguồn năng lượng nuôi dưỡng toàn bộ gia đình Warakorn cho Patiya, điều đó đồng nghĩa với việc chức chủ tịch hội đồng quản trị đã ngầm được trao cho anh ấy rồi”.

“Thế nếu anh Patiya không chịu từ bỏ việc đóng phim khiêu dâm thì sao ạ?”.

“Anh tin là bà lớn Nongkhran sẽ sửa lại di chúc”.

Paremai hỏi tiếp: “Thế tại sao Pakhinai lại trong danh sách những kẻ tình nghi?”.

“Pakhinai là người tố ra ghét Patiya nhất. Qua việc nói chuyện với cô Primprau, anh nhận thấy Pakhinai cố gắng tìm mọi cách để làm hại Patiya. Vì thế anh đã đưa tên của Pakhinai vào danh sách những kẻ bị tình nghi”.

Paremai cảm thấy lo lắng cho Patiya. Cô hỏi tiếp: “Ba người đó ngoài bị tuột mất chức chủ tịch hội đồng quản trị nếu anh Patiya trở thành người như bà lớn mong muốn thì còn mất gì nữa ạ?”

“Dĩ nhiên là không chỉ có vậy. Bà lớn Nongkhran có khối tài sản khổng lồ, nếu Patiya trở về sống ở Thái Lan, tất cả những tài sản này sẽ bị chia nhỏ ra để cho anh ấy một phần”.

“Vậy ai sẽ là người bị mất nhiều quyền lợi nhất?”

“Pasakorn. Bởi vì anh ta là người có nhiều khả năng được nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị nhất”.

“Đội trưởng đã gọi họ lên để lấy lời khai chưa ạ?”

“Anh vẫn chưa ra quyết định triệu tập. Anh muốn thu hẹp đối tượng hơn nữa. Quảng lưới nhiều không cẩn thận sẽ lại thành công cốc”.

“Em biết cách để tiếp cận bọn họ. Nhưng sẽ hơi khó đấy ạ”.

“Cách gì?”.

“Tiệc sinh nhật bà lớn Nongkhran chắc mọi người sẽ có mặt đông đủ. Nếu chúng ta được tham dự có lẽ sẽ tìm ra được điều gì đó. Nhưng thời gian đã qua lâu như vậy liệu dấu vết trên người thủ phạm có còn không anh?”.

“Mất sao được chứ?” Đội trưởng Tula cười trước khi đẩy tấm ảnh ra trước mặt cô: “Em xem đi”.

Paremai vội cầm bức ảnh được phóng to từ camera bí mật đưa lên xem xét.

Đội trưởng Tula đợi cô xem kỹ bức ảnh đó rồi hỏi: “Em thấy gì không?”

“Vết sẹo?” Paremai vừa nói vừa chăm chú nhìn bức ảnh: “Ở cổ tay của thủ phạm có vết sẹo”.

“Đúng vậy”.

“Nếu đã rõ ràng thế này, em nghĩ anh nên ra quyết định triệu tập được rồi đấy ạ”.

“Thế nếu người trong ảnh không phải người trong gia đình Warakorn mà là một người ngoài được thuê làm việc này thì sao?”

Paremai ngả người ra ghế: “Vì vậy đội trưởng muốn chắc chắn hơn?”.

“Đúng vậy. Anh nghĩ rằng việc tiếp cận để điều tra thủ phạm trong bữa tiệc sinh nhật bà lớn rất đáng quan tâm. Nhưng chúng ta đến tham dự như thế nào? Tiếc là Patiya không còn ở đây nữa. Nếu không chúng ta có thể đi cùng anh ấy”.

Paremai bước vào nhà hàng, thấy Sila đang ngồi đợi sẵn liền mỉm cười. Giai đoạn này Sila tích cực ghé thăm cô nhiều hơn, với cái cớ “Tình cờ đi ngang qua đây”.

“Anh Sila đến lâu chưa ạ?”

“Cũng được một lúc. Em gọi món đi?”. Sila đưa thực đơn ra trước mặt cô.

Paremai nhận lấy mở ra xem, đợi đến khi người phục vụ đến ghi lại thực đơn đã gọi và quay vào trong rồi cô mới nói: “Anh Sila có việc gì mà lại hẹn em đi ăn tối vậy ạ?”.

“Dạo này Pare thế nào? Công việc có bận không?”.

“Cũng tương đối ạ”.

“Thế còn về vụ án của Yaimai thì sao? Đến đâu rồi?”.

“Có nhiều diễn biến mới lắm ạ. Hiện tại có bốn người nằm trong danh sách những kẻ tình nghi nhất”.

“Là những ai?”.

Paremai kể lại toàn bộ câu chuyện cô và đội trưởng Tula trao đổi cho Sila nghe.

Sila lắng nghe tiếp nhận thông tin trước khi nói vấn đề mà mình đang thắc mắc: “Chi tiết về vết sẹo rất đáng quan tâm. Liệu anh Pat có biết không nhỉ?”

Tên Patiya được thốt lên khiến Paremai giật thót. Khi thấy Sila đang nhìn mình một cách khó hiểu, cô liền mỉm cười chữa ngượng: “Em không nghĩ là anh Pat biết chuyện này đâu. Anh ấy không thân với họ hàng đằng nội. Hơn nữa, anh ấy sang Mỹ học từ nhỏ”.

“Có nên hỏi anh Pat không?”

“Tùy anh thôi ạ”.

Sila cau mày khi nghe câu trả lời của Paremai. Anh nhìn thẳng vào mặt cô rồi hỏi: “Hai người nói chuyện với nhau lần cuối là bao giờ vậy?”.

Paremai nhú mày khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Thì nghe câu trả lời của Pare, anh cảm giác như hai người không hợp nhau vậy”.

Paremai bật cười đùa lại: “Không đâu ạ. Bọn em hợp nhau lắm”.

Sila vẫn nhìn chăm chú như không tin. Anh nói tiếp: “Nếu bữa tiệc sinh nhật của bà lớn có tầm quan trọng đối với vụ án nhiều đến như vậy, em nên điện thoại nói với anh Pat đi. Anh tin anh ấy sẽ tìm được cách để giúp em”.

“Không nên làm phiền anh ấy thì hơn, anh ấy cũng đang bù đầu với vụ án bên đó mà”.

Sila mỉm cười, nét mặt hiền từ: “Pareko biết riêng đối với em, anh Pat luôn sẵn lòng mà”.

“Vẫn không nên làm phiền anh ấy thì hơn. Để em thử nghĩ cách khác vậy. Mà anh Sila vẫn chưa nói cho em biết anh hẹn em ra ăn tối có việc gì ạ?”.

“Để thông báo về di chúc của bà lớn Nongkhran. Nhưng xem ra có vẻ như Pare đã biết chuyện này rồi”.

“Anh Pat nhờ anh Sila điều tra việc này ạ?”.

“Không hẳn vậy. Anh ấy bảo tôi theo dõi nhất cử nhất động của những người trong dòng họ Warakorn”.

“Anh Pat đã biết tin này chưa ạ?”

“Tôi không chắc. Nhưng tôi sẽ báo lại với anh ấy ngay”.

Paremai gật đầu: “Thế còn chuyện kiện tụng thì sao ạ? Ở bên đó có diễn biến gì mới không?”

“Mọi chuyện vẫn im ắng”.

Paremai đã đánh giá không sai, vụ án lạm dụng trẻ em vị thành niên không làm ảnh hưởng gì tới cuộc sống thường ngày của Patiya. Anh vẫn tiếp tục triển khai việc làm phim. Bây giờ anh đã chọn thêm ba người phụ tá nữa, một là đạo diễn hình rất thành thạo trong việc dùng máy quay steadicam(1), đã từng giành được giải Oscar đạo diễn hình xuất sắc nhất. Còn hai người nữa, một là trợ lý đạo diễn có thể nói được tiếng Ả-rập và một người thuộc bộ phận cắt ghép chuyên sắp đặt diễn viên và tìm kiếm địa điểm để dàn dựng. Mọi việc đang được triển khai thuận lợi.

(1) Steadicam được phát triển vào khoảng những năm 1970 để giúp nhà quay phim có thể theo được các sự kiện hoặc nhân vật mà không bị rung hình. Máy quay này có một cánh tay nối giữa ống kính máy quay và người quay phim và có thể điều chỉnh khung hình qua màn hình máy tính và có thể cần một người giúp điều chỉnh tiêu cự bằng điều khiển từ xa khiến cho hình ảnh ghi được không bị rung, khiến người xem có cảm giác trơn tru, nhẹ nhàng như ống kính theo sát diễn viên.

Patiya đang bàn chuyện với đoàn làm phim thì điện thoại đổ chuông. Anh đưa mắt nhìn, là số của Sila, anh dừng người, ngẩng mặt lên nói lời xin lỗi, rồi bước ra ngoài. Mọi người hiểu ngay rằng đó là cuộc gọi quan trọng vì thông thường Patiya không bao giờ nhận điện thoại của ai trong khi đang họp.

“Có chuyện gì không anh Sila?”. Patiya bước vào phòng làm việc riêng, nằm sát cạnh phòng họp.

“Tôi có làm phiền anh không, anh Pat?”

“Không đâu. Có diễn biến gì mới không?”. Anh chống khuỷu tay vào bức tường bằng kính, nhìn xuống dòng người đông đúc phía dưới... Lòng anh lại nhớ ngay tới hình bóng cô, người con gái khiến anh phiền lòng hết sức!

Lạy Chúa! Anh nhớ Paremai quá! Nhớ cô không chỉ tác động đến cuộc sống hàng ngày của anh mà còn ảnh hưởng tới việc đóng phim khiêu dâm. Bây giờ mỗi khi quay cảnh làm tình, anh phải quay đi quay lại nhiều lần trong khi việc này chưa từng xảy ra. Từ khi được yêu Paremai, anh không còn muốn ngủ với bất kỳ người phụ nữ nào nữa.

Thế xác anh đang ở Mỹ nhưng trái tim lại để ở Thái Lan mất rồi!

21. Chương 19

Chương 19

Sila kể về bản di chúc của bà lớn Nongkhran rồi hỏi: “Anh Pat thấy sao?”.

Patiya lơ đãng: “Anh muốn tôi nói sao ạ? Cho tôi nghe chuyện của Paremai đi, cô ấy sao rồi?”

“Cô ấy khỏe”.

“Khỏe. Chỉ thế thôi à?”. Chàng đạo diễn trẻ nhắc lại câu hỏi đồng thời rướn cao mày, thò tay vào lấy một chiếc nơ bằng nhung đen ra khỏi túi áo ngực. Mùi nước hoa nhẹ nhẹ xen lẫn hương thơm ngây ngất tỏa ra bay lên mũi. Patiya đưa sát lên mỗi một cách vô thức. Anh đã lấy nó trong cái đêm mà họ làm tình với nhau. Kể từ hôm đó vật này đã bên anh như bùa hộ mệnh.

“Vâng”. Sila trả lời xen lẫn tiếng cười.

“Cô ấy không hỏi gì đến tôi à?”. Hỏi xong anh chợt thấy ngượng ngùng.

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi trả lời: “Tôi rất tiếc. Có lẽ cô ấy quá bận với công việc của tòa soạn, rồi lại còn việc điều tra vụ án”.

“Không sao. Công việc hằng ngày của cô ấy bận lắm không?” Patiya quay lại hỏi với giọng nghiêm túc.

“Thấy cô ấy bảo đạo này đang có sự thay đổi trong tổ chức nên phải làm nhiều việc hơn”.

“Pare có muốn đổi việc không? Ở bên này có rất nhiều việc phù hợp với cô ấy”.

Sila lén cười tươi: “Tôi không thấy cô ấy phàn nàn gì cả. Để lần sau gặp tôi sẽ hỏi. Nhưng anh Pat muốn giới thiệu việc gì cho cô ấy?”.

Patiya suýt sặc: “Nếu nhờ anh hỏi có lẽ không phù hợp lắm. Thôi để khi nào gặp cô ấy tôi sẽ tự hỏi thì hơn. Thế còn vụ án đến đâu rồi?”.

“Cô Pare đang tìm cách tham dự bữa tiệc sinh nhật của bà lớn Nongkhran”.

Patiya nhíu mày: “Tại sao Pare muốn tham gia bữa tiệc sinh nhật đó?”.

“Cô ấy muốn tiếp cận gần hơn với thủ phạm. Hiện tại chỉ có bốn người đáng khả nghi nhất là Pasakorn, Puwinai, Puwanarot và Pakhinai thôi”. Sau đó Sila kể thêm về chi tiết vết sẹo của thủ phạm mà anh được nghe từ Paremai.

Patiya sửng sốt: “Tôi không biết ai trong bốn người đó có vết sẹo ở cánh tay cả. Có lẽ phải làm như Pare nói thôi. Phải tiếp cận gần hơn thì mới biết được”.

“Đúng vậy. Anh Pat có giúp gì được cho cô Pare không?”.

“Hai tuần nữa tôi phải lên đường đi quay phim ở Ma-rốc rồi”. Patiya im lặng như muốn suy nghĩ trong giây lát trước khi trả lời: “Vậy để tôi thử kiểm tra lại lịch làm việc xem có thể dành ra một chút thời gian được không”.

“Tốt quá. Nếu cô Pare biết được chắc sẽ vui lắm”.

“Anh đừng vội nói với cô ấy nhé. Tôi vẫn chưa biết có làm được không nên không dám nhận lời”.

Ngay khi cuộc họp với đoàn làm phim kết thúc, về tới nhà, Patiya gọi bác Chong vào phòng làm việc.

“Cậu Pat làm như vậy không được đâu ạ”.

Patiya bước tới ngồi lên mép bàn làm việc, đối diện với bác Chong: “Sao lại không được? Tôi chỉ muốn bác gọi để kiểm tra thử, nếu có chuyến bay về Thái Lan, tôi sẽ ghé qua Bangkok khoảng hai, ba ngày rồi sẽ bay sang Ma-rốc”.

Ông Chong nhíu mày: “Bangkok đâu có tiện đường bay đi Ma-rốc chứ. Cậu Pat định đi vòng quanh thế giới chắc?”.

“Tôi có việc phải ghé qua Bangkok”.

“Lại là việc của cái cô phóng viên chứ gì?”.

Patiya đứng dậy: “Là việc của ai cũng mặc. Bây giờ tôi coi đó là việc của tôi rồi. Bác cứ làm y như lời tôi là được! Đặt vé sang Thái vào ngày sinh nhật của bà nội cho tôi nhé!”.

Ông Chong cố giấu vẻ chán nản: “Nếu có chuyến bay tới Bangkok, tôi sẽ đặt vé cho cậu ở lại đó hai ngày. Kết thúc bữa tiệc đó, cậu phải bay sang Ma-rốc ngay lập tức”.

“Tôi biết rồi mà”. Patiya gắt gỏng, rồi chuyển sang chuyện khác: “Nếu bác Chong không còn việc gì nữa thì tôi đi tắm đây. Tối nay tôi có hẹn ăn tối với Linsay”.

Bác Chong cau mày: “Dạo này cậu Pat có vẻ thân với Linsay quá đấy. Cần thận kéo cô ấy lại hiểu lắm”.

“Linsay biết tôi không có ý gì với cô ấy cả. Hơn nữa tôi gặp cô ấy chỉ vì công việc, không phải việc cá nhân”.

“Tôi sợ cô ấy không nghĩ đơn giản như vậy vì dạo này các báo liên tục đưa tin cậu và cô ấy đang qua lại với nhau”.

“Báo chí nói gì cứ kệ họ. Bác Chong không phải lo”.

“Thế cậu không sợ người ở Thái Lan sẽ nghĩ ngợi khi biết được chuyện này à?”. Bác Chong khiêu khích, vẻ mặt thản nhiên.

“Ai là người ở Thái Lan?”.

“Thì người phụ nữ đó...” Bác Chong nói giọng mỉa.

“À... Cô ấy thì liên quan gì?”

“Cậu Pat có chắc là cô ấy nghĩ khác mọi người không?”.

Patiya cau mày, khi không tìm được câu trả lời anh nói giạt giọng: “Tối giờ hẹn rồi. Tôi đi tắm đây”. Nói vậy rồi anh bước ra, bỏ lại người giúp việc cao tuổi nhìn theo với ánh mắt suy tư.

Trong khi chuẩn bị quần áo cho Patiya, bác Chong liếc thấy bộ quần áo của Paremai mà Patiya đem theo về từ Thái Lan, bộ quần áo được gói ghém cẩn thận, có lẽ cậu ấy yêu cô Paremai thật rồi. Bác Chong thở dài rồi bước ra khỏi căn phòng đó.

Anh vừa tắm vừa nhớ tới câu nói của bác Chong. Liệu Paremai có tin theo những gì báo chí đồn thổi hay không? Trong giây lát Patiya thấy hơi lo, hy vọng cô chưa thấy được những tin tức đó.

Anh ử rử bước ra khỏi phòng tắm cùng lúc có tiếng chuông intercom vang lên.

Patiya bước lại trả lời: “Có gì vậy bác Chong?”.

“Có điện thoại từ bên ngoài gọi vào máy thứ hai ạ”.

“Của ai thế ạ?”.

“Luật sư David ạ”.

“Cảm ơn bác”. Patiya ngắt tín hiệu, đưa tay nhắc điện thoại trên bàn làm việc.

“Tôi nghe đây”.

“Anh Pat, tôi là David đây”.

“Vâng. Có chuyện gì không?”.

“Christina gọi cho tôi, nói rằng muốn hẹn để nói chuyện với anh Pat”.

Christina hay Jenifer Christina là bị đơn trong vụ kiện anh lạm dụng trẻ vị thành niên. Sau khi xảy ra chuyện phải ra tòa, Patiya không nhận điện của Jenifer nữa mà bắt cô phải liên lạc với luật sư của anh.

“Cô ấy có gì muốn nói thì bảo cô ấy cứ nói với ông. Tôi không có gì để nói với cô ấy nữa”.

“Anh Pat nên chấp nhận lời gợi ý của cô ấy, biết đâu cô ấy muốn bàn về vụ kiện?”.

Patiya cau mày: “Một triệu đô để đổi lại việc rút đơn kiện như bố mẹ cô ấy gợi ý à? Không đâu. Một đồng tôi cũng không trả. Tôi sẽ tự bào chữa để chứng minh sự trong sạch của mình. Cho dù phải mất tới hai năm tôi cũng theo”.

“Anh Pat vẫn chưa biết lời đề nghị của phía đó mà. Anh nên đi gặp cô ấy thì hơn”.

Patiya thở dài: “Nếu ông nói vậy thì tôi đồng ý. Nhưng tôi nói trước là tôi chỉ gặp cô ta khi có ông đi cùng mà thôi”.

“Chắc chắn rồi. Tôi không để cho anh đi gặp cô ấy một mình đâu”.

“Vậy ông cứ hẹn thời gian đi. Ông có thể kiểm tra lịch làm việc với quản lý của tôi hoặc với bác Chong đều được”.

Linsay nói chuyện phiếm với Patiya trong lúc ăn tối. Khi đã xong bữa ăn, cô đề cập đến vấn đề mình mong muốn: “Thấy các báo đưa tin anh đã từ bỏ ý định thành lập viện Warakorn rồi ạ?”

“Đúng vậy”. Patiya bình thản trả lời như không coi đó là chuyện quan trọng đồng thời liếc mắt nhìn bàn bên cạnh một cách cảnh giác. Linh cảm cho anh biết rằng người đàn ông đang giả vờ xem thực đơn là một tay săn ảnh.

“Tại sao ạ?”.

“Bà nội tôi không thích nên xin tôi từ bỏ ý định đó”.

“Rồi anh cũng chịu làm theo?”. Khi thấy Patiya gật đầu thay câu trả lời. Linsay hỏi tiếp: “Đổi lấy cái gì ạ?”.

Chàng đạo diễn trẻ bật cười: “Không có gì quan trọng cả”.

“Không đúng. Nếu không quan trọng có lẽ anh sẽ không chịu rút lui như vậy”.

Linsay nghiêng đầu như muốn xem xét trước khi hỏi: “Có đúng như tin đã đưa là anh đồng ý không kiện người đã làm ảnh hưởng đến danh tiếng của anh vì anh đã si mê cô ấy không?”.

“Báo chí cũng nói là tôi đang theo đuổi cô đấy. Nhưng cô thừa biết đó không phải là sự thật mà”.

Nghe xong câu nói đó, Linsay thay đổi sắc mặt, giọng điệu đầy vẻ chế giễu: “Thì đúng rồi. Trường hợp của chúng ta các báo đi hiểu sai. Nhưng trường hợp của anh với người phụ nữ Thái Lan đó là sự thật có đúng không ạ?”.

Patiya mỉm cười: “Thôi nào. Đừng có nói giọng ghen tuông như thế. Bây giờ nói chuyện của cô đi. Cô hẹn tôi ra đây vì chuyện gì?”.

Linsay quắc mắt: “Em muốn anh viết thêm kịch bản. Em không muốn làm nhân vật phụ”.

“Nhưng kịch bản đã hoàn tất, mọi người đã học thuộc lời thoại. Chắc không chỉnh sửa thay đổi gì được nữa rồi”. Chàng đạo diễn trẻ an ủi.

Linsay tỏ vẻ không hài lòng: “Nhưng anh là đạo diễn và là người viết kịch bản. Anh có thể sửa”.

“Tôi không phải là một đạo diễn tùy tiện, Lins ạ. Hãy nói chuyện khác đi”.

“Anh không thử suy nghĩ thêm được sao?”. Linsay thuyết phục, giơ tay ra chạm vào cánh tay anh, đưa mắt gọi tình.

Patiya lắc đầu: “Không. Bộ phim sắp quay rồi. Nếu cô không muốn ăn gì nữa thì chúng ta về thôi”.

“Khoan đã”. Linsay bóp chặt vào cánh tay Patiya: “Nếu anh không muốn viết thêm kịch bản cho em thì ta hãy ra khiêu vũ một chút nhé. Hy vọng lời đề nghị này không làm cho anh phải quá bận lòng”.

Patiya nhú mày, đứng dậy, cúi người trước cô thay câu trả lời. Linsay đưa tay ra khoác tay tay. Cả hai cùng bước ra sàn nhảy.

“Cô cũng biết là chúng ta vừa bị chụp trộm đúng không?”. Patiya nói.

Linsay mở to mắt, quay lại nhìn quanh: “Đâu? Ai là tay săn ảnh ạ?”.

Patiya bật cười: “Người ngồi ngay bàn bên cạnh bàn của chúng ta đấy?”.

“Nhưng anh không quan tâm đến con mắt của cánh báo chí cơ mà”.

“Giống như cô không quan tâm đến ai đúng không?”. Patiya mỉm cười hỏi lại. Nhưng chưa nói hết câu, anh phải dừng lại vì Linsay rướn người lên hôn anh. Anh để mặc cho cô vỗ vấp lấy đôi môi của mình một lúc mà không hôn lại rồi đẩy cô ra.

“Đúng là anh nhạt nhẽo như mấy cô diễn viên khiêu dâm hay nói. Nụ hôn của anh không còn nồng nàn như trước”.

“Tôi không quan tâm, nhưng cô thành công rồi đấy. Tay săn ảnh đã chụp được ảnh của chúng ta. Vì thế tôi về đây”.

“Anh thật là người bất lịch sự, Manuel”. Linsay dừng lại giữa sàn nhảy.

“Ai cũng nói như thế đấy. Tôi còn tưởng cô đã quen rồi chứ”.

Linsay quắc mắt thách thức: “Anh là một thằng đàn ông tồi. Nhưng cũng là một thằng đàn ông hấp dẫn đến chết người. Phải là diễn viên phim khiêu dâm thì anh mới chịu lên giường cùng chứ gì?”.

“Đúng. Mà phải là diễn viên phim khiêu dâm đang cùng đóng cảnh sex trước ống kính nữa chứ. Cô có muốn làm diễn viên phim khiêu dâm không?”.

Hai tuần sau.

“Tôi rất vui khi thấy cậu Pat về kịp bữa tiệc sinh nhật của bà lớn Nongkhran”.

Sila nói trong khi cùng đi với Patiya về phía nhà dành cho hành khách nhập cảnh. Anh đi đón Patiya một mình và lúc này đã gần chín giờ tối.

“Suýt nữa thì không kịp vì tôi không tìm được chuyến bay. Mãi đến hôm nay mới có”.

Sila gật đầu, định nhắc va ly hành lý của Patiya lên để cất vào cốp xe nhưng anh đã giành lấy tự làm rồi bước lên ngồi cũng hàng ghế phía trước. Chàng vệ sĩ im lặng nhìn cảnh đó.

“Anh nhìn gì thế?”. Patiya hỏi, giọng bình thản, mắt nhìn thẳng con đường đằng trước, xe cô qua lại đông đúc, anh vẫn đeo kính đen theo thói quen.

Sila đưa mắt nhìn đường, ánh mắt lộ rõ nụ cười: “Không ạ”.

“Tôi thấy anh đang nhìn tôi”.

“Anh cũng biết vì sao mà”. Sila bật cười đổi chủ đề: “Anh Pat ở Thái Lan được mấy ngày ạ?”.

“Anh thấy lạ khi tôi lên ngồi hàng ghế trên với anh?”.

“Vâng”. Sila mỉm cười.

“Vì tôi coi anh là bạn tôi”.

Sila ngạc nhiên: “Cảm ơn anh. Vinh dự cho tôi quá”.

“Không phải chỉ là tôn trọng đâu, mà là thực sự tôi rất quý anh. Chúng ta có thể làm bạn với nhau được”. Patiya vừa nói vừa đưa tay cho anh bắt.

Sila ngạc nhiên: “Cảm ơn anh. Anh sẽ ở Thái Lan mấy ngày?”.

“Nhiều nhất là hai đêm. Xong việc ở đây tôi phải bay sang Ma-rốc”.

Sila hỏi tiếp: “Tôi đặt phòng ở khách sạn cũ cho anh. Anh có về khách sạn luôn không ạ?”.

“Tôi muốn gặp Pare. Anh hãy hẹn cô ấy giúp tôi được không?”.

“Anh muốn tôi nói với cô ấy như thế nào?”.

“Nếu nói thẳng là tôi mời chắc cô ấy sẽ không đến. Không khéo còn tắt máy di động để trốn nữa ấy chứ. Anh dùng cách gì để cô ấy đến gặp tôi ở khách sạn nhé”.

“Tôi cho rằng có dùng cách gì đi nữa thì cô ấy cũng không đến đâu ạ. Bây giờ đã chín giờ rồi”.

Patiya sững sờ: “Ừ nhỉ. Tôi quên mất. Ở đây là Thái Lan và cô ấy là con gái Thái Lan, không phải con gái Mỹ”.

Lần nào tới khách sạn nổi tiếng này, Paremai cũng thót tim lại vì nó khiến cô nhớ tới Patiya. Lần này cô đến để xin phó thủ tướng được đi cùng đến dự tiệc sinh nhật của bà lớn. Sở dĩ ông phó thủ tướng có mặt tại đây vì ông là người chủ trì cho đám cưới con gái của một chính trị gia trong cùng một đảng với ông.

Paremai nhìn chiếc cổng hoa dẫn vào hội trường đám cưới rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần chín giờ nhưng phó thủ tướng vẫn chưa ra khỏi đám cưới. Paremai đi đi lại lại phía trước cổng một cách sốt ruột. Gần nửa tiếng sau, phó thủ tướng mới bước ra cùng với nhân viên cảnh sát hộ tống. Cô vội vàng chạy đến.

“Ồ, cô Paremai đến đây làm gì?”. Phó thủ tướng hỏi với thái độ thân thiết.

“Tôi có việc muốn phiền đến ngài phó thủ tướng ạ”. Paremai vừa nói vừa quay sang nhìn các nhân viên cảnh sát đứng đằng sau.

Ông phó thủ tướng biết ý quay sang gật đầu với các nhân viên cảnh sát hộ tống. Đợi cho các nhân viên cảnh sát bước ra xa, phó thủ tướng nói:

“Có gì thì nói đi, cô Paremai”.

“Cảm ơn ngài. Tôi biết rằng bà lớn Nongkhran mời ngài tới tham dự tiệc sinh nhật của bà vào đêm mai ạ?”. Paremai đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng! Có gì không?”.

“Ngài có thể cho tôi đi theo được không ạ?”.

Phó thủ tướng sững sờ: “Cho tôi biết lý do được không?”.

Paremai thẳng thắn: “Tôi muốn tham gia để tìm manh mối về thủ phạm vụ án của em gái ạ”.

Phó thủ tướng thở dài, không giấu giếm: “Cô cũng biết là bà lớn không mời bất cứ một phóng viên nào đến tham gia có đúng không?”.

“Tôi biết ạ. Vì thế tôi mới xin dựa bóng ngài vì không có ai dám làm trái ý bà lớn Nongkhran cả”.

“Bản thân tôi cũng không dám đâu. Rất xin lỗi”.

Paremai sững sờ.

Phó thủ tướng nói tiếp: “Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước nhé”.

“Xin ngài xem xét lại được không ạ?”

“Thật sự là không được”. Nói xong ông quay lưng đi luôn.

Paremai nhìn theo rồi thở dài, niềm hy vọng cuối cùng đã bay mất. Cô bước ra khỏi khách sạn với tâm trạng chán nản. Cô định đi ra gọi xe taxi vì hôm nay cô không lái xe đến. Nhưng đúng lúc cô định bước ra khỏi khách sạn thì phải dừng lại vì có tiếng gọi phía sau: “Pare!”.

Patiya bước ra khỏi phòng tắm, anh dừng lại vì tiếng điện thoại bàn trong phòng vang lên.

“Patiya nghe đây”.

“Anh Pat, là tôi đây ạ”.

“Anh Sila vẫn chưa về à?”.

“Chưa ạ. Bây giờ tôi đang ở trong night club của khách sạn. Anh Pat xuống đây gặp tôi một lát đi ạ”.

“Được. Cho tôi năm phút để thay quần áo. Tôi vừa tắm xong. Mà có việc gì không?”.

“Tôi có cái này muốn làm anh Pat ngạc nhiên”.

“Cái gì chế?”.

“Anh cứ xuống thì sẽ biết”.

“Tối nay anh lạ nhỉ. Hy vọng không phải là các phóng viên đang đợi đấy chứ?”.

Sila bật cười trong điện thoại: “Nếu tôi nói là phóng viên mà anh Pat muốn gặp thì sao ạ?”.

Patiya sửng sốt: “Pare à? Sao lại có thể như thế được?”.

Chàng vệ sĩ bật cười: “Anh Pat nói đúng. Tôi làm gì có khả năng ấy”.

Người nghe ỉu xiu: “Vậy anh Sila muốn tôi gặp ai?”.

“Anh Pat cứ xuống thì sẽ biết”.

“Anh nói cho tôi chuẩn bị trước. Tôi sẽ cân nhắc xem có nên xuống gặp hay không. Tôi không sẵn sàng để bất kỳ tờ báo nào phỏng vấn cả”.

“Thế nếu là báo... thì sao ạ?”. Sila nói tên tờ báo là nơi làm việc của Paremai.

Chàng đạo diễn nhíu mày: “Anh Sila nói lòng vòng khiến tôi nhầm lẫn lung tung cả rồi. Tóm lại đó là một phóng viên ở cùng tòa báo với Pare? Thế họ muốn gặp tôi để làm gì?”.

“Nếu tôi không nói, anh Pat không chịu xuống một cách dễ dàng đúng không?”. Chàng vệ sĩ giấu cợt.

“Thì cũng nên như vậy không đúng sao?”.

“Nếu vậy thì anh Pat hãy xuống đây nhanh lên đi. Vì người đang đợi anh Pat đúng là cô Pare đấy ạ”.

“Cái gì cơ?” Patiya suýt làm điện thoại tuột khỏi tay.

“Tôi gặp cô ấy ở trước cửa khách sạn, khi cô ấy đang gọi taxi về nhà”.

“Cô ấy đến khách sạn làm gì?” Miệng hỏi nhưng trái tim anh đang đập loạn nhịp vì sung sướng.

“Cô Pare đến gặp ngài phó thủ tướng để xin ông ấy cho theo đến dự tiệc sinh nhật bà lớn Nongkhran”.

“Thế ông phó thủ tướng ấy nói sao?”.

“Ông ấy phải từ chối chứ sao nữa. Vì bà lớn Nongkhran đã tuyên bố không muốn ai dẫn theo phóng viên đến dự tiệc”.

“Hiểu rồi. Vậy đợi tôi năm phút. Không, chỉ một phút thôi. Tôi sẽ mặc quần áo rồi xuống gặp anh ngay”.

Sila đặt ống nghe vào máy điện thoại, cảm ơn nhân viên khách sạn rồi quay lại night club, đợi Patiya ở cửa ra vào. Không đầy một phút, Patiya bước tới.

“Anh Pat đúng giờ thật đấy”. Sila đùa.

“Không phải trêu tôi. Pare ở đâu?”.

“Ồ bên trong. Tôi xin phép về trước nhé”.

“Không ở lại ăn cái gì với chúng tôi đã à?”.

“Thôi. Hai người cứ tự nhiên”.

“Cảm ơn anh Sila nhiều. Gặp anh sau nhé”. Patiya nhìn theo Sila cho đến lúc đi khuất mới bước vào trong night club. Trong ánh đèn mờ ảo, anh phải nhìn một lúc mới nhìn thấy dáng cao, mảnh khảnh của Paremai ngồi ở một góc. Patiya bước thẳng tới.

22. Chương 20

Chương 20

“Pare!”

Nữ phóng viên trẻ quay ngoắt lại, sững sờ không tin vào mắt mình.

“Lạy Phật! Anh Pat!”. Paremai thốt lên, vô tình làm cốc nước cam bị tuột khỏi tay. Nước cam làm bắn hết quần. Cô vội vàng đứng phắt dậy cuống quýt lau.

“Một lời chào thật không đáng yêu chút nào đúng không? Anh xin lỗi vì đã làm em giật mình”. Patiya bước tới lấy khăn mùi soa của mình lau cho cô.

“Không cần đâu. Em tự lau được.” Paremai giật mình, vội né người để tránh, cuống cuống lau quần bằng giấy ăn.

“Để anh giúp em. Lau bằng giấy ăn sẽ lại bẩn hơn đấy”.

Paremai nhìn cảnh Patiya nửa quỳ nửa ngồi, dùng khăn mùi soa lau quần bò cho cô. Cô hỏi như người ngủ mơ: “Sao anh đến đây được?”.

Anh dịu dàng nói: “Quần của em đỡ ướt rồi đấy nhưng chắc không sạch hết được đâu. Em vào phòng vệ sinh giặt qua đi vậy”. Anh ngẩng mặt lên nói nhưng trong lòng lại nghĩ theo hướng khác.

Lạy Chúa! Hương thơm từ da thịt của Paremai khiến cho tim anh đang nhảy nhót và bộ phận đàn ông không kiểm soát được đang...

Paremai không biết mình nên vui hay buồn. Rõ ràng cô muốn tìm người đưa mình đến tham dự tiệc sinh nhật của bà lớn Nongkhran. Nhưng nếu người đó là Patiya, cô vẫn không sẵn sàng để xin anh giúp đỡ. Nét mặt của Paremai lưỡng lự vì chưa quyết định dứt khoát sẽ chạy trốn hay đứng lại để đối mặt.

“Đúng. Em cho cho rằng nên như vậy. Em xin phép vào phòng vệ sinh nhé”.

Patiya gật đầu, đứng thẳng người lên nhưng khi Paremai sắp đi qua, anh kéo cánh tay cô lại: “Hãy hứa với anh là em sẽ quay trở lại đây nhé!”.

Paremai sững sờ, nhìn tránh đi hướng khác, nói khỏá lấp với giọng căng thẳng: “Em không trốn đâu vì dù thế nào em cũng phải quay lại chào anh Sila. Anh ấy đi ra ngoài gọi điện cho...”. Paremai bắt đầu hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

“Hóa ra anh là người mà anh Sila gọi điện?”.

Patiya cúi đầu như không muốn giấu giếm: “Ừ! Và bây giờ anh ấy đã về rồi”.

Paremai tỏ vẻ không hài lòng rồi quay ngoắt lại: “Thật là... Anh ấy lại đóng vai ông mối à?”.

Anh cười: “Hãy dừng việc phàn nàn như bà già ấy lại. Nói chuyện của chúng ta đi”.

“Sao anh bảo để cho em vào nhà vệ sinh trước?”. Paremai phản đối.

“Em có hứa với anh sẽ quay trở lại đây nữa hay không đã nào?”. Patiya bỏ tay cô ra.

Paremai cân nhắc rồi chậm rãi trả lời: “Nếu em trả lời không?”.

“Anh có hai cách để em lựa chọn, hoặc là em phải chịu sự nhót nháp để tiếp tục ngồi lại trong night dub này, hoặc là anh sẽ dẫn em lên dùng phòng vệ sinh trong phòng của anh”.

“Em không chọn cách nào cả”. Paremai kêu lên.

“Nếu vậy em phải hứa là sẽ quay trở lại đây, bằng không anh sẽ canh chừng em ở trước cửa phòng vệ sinh. Hãy chọn đi”.

“Đồ độc đoán”. Cô giễu cợt.

“Đối với em thì như vậy là thích đáng nhất”.

“Em thích đáng cái gì không biết?”. Cô nói giọng mũi.

“Bởi vì em là cô gái bướng bình chứ sao Pare? Em trốn anh suốt hai tuần qua rồi còn gì. Em làm cho anh rất thất vọng. Anh không nghĩ rằng em lại phản ứng và đối xử với anh như vậy đâu”.

Paremai vội vàng quay lưng lại, nói: “Em vào gột quần đã, anh cũng không phải đi theo để gọi em ra đâu. Em hứa là sẽ quay trở lại”.

Patiya mỉm cười, nhìn theo thân hình cao mảnh khảnh của Paremai đi khuất vào phòng vệ sinh với ánh mắt dịu dàng trước khi lấy lọ nước hoa được gói cẩn thận ra khỏi túi áo, quay tròn trên tay đồng thời lầm bầm “Em thật là độc ác Paremai. Nhưng em là cô gái độc ác mà anh thực sự không thể nào quên được...”

Paremai quay lại, thấy Patiya đang uống rượu một cách thoải mái trên chiếc ghế tròn không có lưng tựa. Cô ngồi xuống phía đối diện. Chiếc bàn tròn loại nhỏ khiến đầu gối của hai người gần chạm vào nhau.

“Anh về Thái Lan từ bao giờ thế?”

“Anh vừa mới xuống máy bay được khoảng hơn một tiếng trước”. Anh vừa nhìn đồng hồ vừa trả lời.

“Anh về Thái Lan làm gì?”.

“Anh ghé qua có chút việc trước khi bay sang Morocco”.

Paremai nao lòng: “Anh sẽ bay tiếp sang Morocco luôn à? Anh ở Thái Lan được mấy ngày?”.

Patiya lén mỉm cười khi nghe được câu hỏi cho thấy sự nóng lòng của Paremai: “Đêm ngày kia anh sẽ bay”.

Paremai thở phào: “Vậy đêm mai anh rồi đúng không?”.

Anh hỏi với giọng bình thản: “Rồi. Em định hẹn anh đi đâu à?”.

Paremai ngần ngừ: “Nếu em hẹn anh đi dự tiệc sinh nhật của bà nội anh, anh có quan tâm hay không?”

Patiya cầm cốc rượu lên uống, vẻ như đang suy nghĩ: “Còn phụ thuộc vào việc em có gợi ý gì đáng quan tâm hay không? Em cũng biết là anh không được họ hàng chào đón cho lắm”.

“Anh này, anh đã bao giờ làm việc gì mà không cần nhận sự trả công hay chưa?”

“Chưa bao giờ. Anh là người kinh doanh mà”.

Paremai cau mặt: “Anh hãy nói thứ anh cần đi. Anh cần gì?”

“Ở với anh hết đêm nay”.

“Anh đang xem thường em”.

Patiya cười, giọng tròng xuồng: “Anh nói đùa đấy. Anh về Thái Lan lần này cũng chỉ để dẫn em tới tiệc sinh nhật của bà nội. Em không định cảm ơn anh một câu cho anh mất lòng hả dạ sao?”.

Anh không chỉ nói mà còn cong người qua bàn, giật lấy tay Paremai. Cô không kịp đề phòng nên bị mất đà ngã khỏi ghế, một tay của Patiya kéo người Paremai vào ôm ngay lập tức. Cơ thể mảnh dẻ nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của anh, anh đưa mũi lên má cô hít mạnh.

“Thơm thật”. Anh lẩm bẩm với giọng đùa cợt.

“Ồ, sao anh bảo chỉ cần lời cảm ơn?”. Paremai quay mặt tránh đồng thời đẩy anh ra.

“Đây chính là cách cảm ơn của anh”. Patiya cười. Anh vẫn ôm chặt cô. Lúc này cô đứng, còn anh ngồi trên ghế để cao, bởi thế vai của cô ở cùng vị trí với đầu anh. Patiya đặt cằm lên vai cô, cánh tay ôm cả thân cô.

“Đừng có lộ liễu như thế anh Pat”. Paremai cao giọng, cuống cuống gỡ tay anh ra. Cô cố gắng nghĩ theo hướng tích cực rằng anh không cố tình ôm lấy ngực cô mà chủ ý ôm vào eo nhưng vì lúc này cô đứng cao hơn anh nên tay của anh gơ ra vừa đúng vị trí đó.

“Suyt. Đứng im nào, đừng có nhúc nhích kéo người khác sẽ hiểu lầm rằng chúng ta không chỉ ôm nhau bình thường đâu đấy”.

Paremai đỏ bừng mặt, cố gắng giãy ra nhưng đôi cánh tay rắn chắc như gọng kìm lại ôm cô chặt hơn.

Patiya tiếp tục đùa: “Nói vậy chứ có ai quan tâm đâu. Đôi nào cũng ôm nhau quấn quýt cả, hơn nữa lại tối thế này. Nhưng nếu em vẫn coi đây là hành động lộ liễu thì lên phòng anh nhé?”.

“Ồ, sao lại thế? Chỉ toàn vơ vào thôi”. Cô vẫn tiếp tục gỡ tay anh ra.

Anh cười: “Về chuyện muốn gặp em là anh nói thật đấy, không phải chuyện coi thường hay nói chơi đâu. Và anh cũng muốn chúng ta ở bên nhau suốt đêm nay. Pare nhé! Hãy ở lại với anh!”

Paremai mặt đỏ như gấc, kìm nén sự ngượng ngùng: “Em không quen”.

Patiya nhíu mày: “Ý em là sao?”.

“Em không muốn chỉ là người tình một đêm của anh”.

Anh nghiêng mặt nhìn cô. Đầu mũi cao chạm khê vào gò má mịn màng. Anh thấy hài lòng vì Paremai không tránh đi mà vẫn nhìn vào anh: “Nói tiếp đi Pare! Em muốn mối quan hệ của chúng ta đi theo chiều hướng nào?”.

“Em chỉ nói vậy thôi”. Cô gằn giọng.

“Đêm đó không có ý nghĩa gì đối với em sao?”

Paremai mím môi, không trả lời.

“Sao? Đêm đó không có một chút ý nghĩa gì đối với em sao? Trả lời anh đi!”. Patiya giục giã.

“Thì đã sao? Có ý nghĩa đối với em thì sẽ thế nào chứ”.

“Một mối quan hệ nghiêm túc được không?”.

Paremai quay lại phía anh, nói ngay tức thì: “Không được hẹn hò nhiều cô một lúc và điều quan trọng là từ giờ trở đi anh phải bỏ việc đóng phim khiêu dâm”.

Patiya hơi sững sốt vì lời đề nghị của Paremai: “Ý em muốn nói là em sẽ là người yêu của anh à?”

Paremai đỏ bừng mặt, xấu hổ: “Còn phụ thuộc vào mối quan hệ của chúng ta nghiêm túc đến đâu. Nhưng nếu anh không muốn thì cũng không sao, từ giờ trở đi giữa hai chúng ta chỉ có chuyện công việc”.

“Khoan đã. Anh còn chưa từ chối mà”. Patiya vội giật bàn tay mảnh dẻ lại.

Paremai im lặng nhìn anh.

“Chúng ta hãy tìm hiểu nhau trước đã. Nếu làm người yêu của anh thì anh sẽ đòi hỏi ở em tương đối nhiều. Nếu anh từ bỏ việc đóng phim khiêu dâm, anh phải bồi thường một khoản rất lớn vì anh đã vi phạm hợp đồng. Nhưng không sao. Vì em, anh sẵn sàng. Nhưng bù lại em sẽ đền cho anh những gì?”.

“Anh phải bồi thường bao nhiêu tiền?”. Paremai sợ hãi hỏi.

Patiya nói số tiền lên đến hàng triệu đô la theo đúng sự thật.

“Nhiều đến như vậy cơ à?”. Cô tròn mắt.

“Đúng! Em đã thấy là anh phải chịu tổn thất thế nào chưa? Vì thế em nên có đề xuất cho xứng đáng một chút”.

“Em làm gì có nhiều tiền đến vậy để trả cho anh”.

Patiya mỉm cười, nâng bàn tay mảnh dẻ lên hôn rồi ngẩng mặt lên nói: “Nếu anh cần tiền, có lẽ anh đã từ chối đòi hỏi của em rồi”.

“Vậy anh cần gì?”.

“Anh sẽ bay về thăm em ba tháng một lần. Nhưng nếu công việc của anh quá bận, em phải là người bay sang thăm anh. Anh sẽ lo vé máy bay cho em”.

Paremai mở to mắt “Em không có thời gian rảnh rồi đến như vậy đâu”.

“Đó là việc của em. Muốn làm thế nào cũng được, đổi việc hay tích lũy ngày nghỉ phép nhưng phải thực hiện theo thỏa thuận của anh để chúng ta có thể gặp nhau ba tháng một lần. Em có hiểu không?”.

Người nghe cau mặt như muốn phản đối.

Patiya đưa tay ra ôm lấy thân hình cô, giọng van lơn: “Nhưng nếu em thấy quá phức tạp, muốn chuyển sang làm việc ở Mỹ thì anh cũng sẵn sàng. Anh hứa là sẽ chăm sóc em thật tốt. Tiền lương do em tự quyết định, bao nhiêu cũng được. Đồng ý không?”.

Không có từ kết hôn... Paremai nuốt cục nấc vào trong: “Mấy tháng ạ? Ba tháng, sáu tháng hay một năm? Rồi khi chán em, anh sẽ ruồng bỏ đúng không?”.

Patiya sưng lại: “Sao em lại coi thường bản thân mình thế nhỉ?”.

“Tại lời đề nghị của anh đưa ra cho em không khác gì với một cô cave”.

Anh sưng sốt: “Anh xin lỗi. Anh nói mà không kịp nghĩ. Nếu vậy thì em cần gì?”.

Paremai nhìn sang phía khác: “Nếu anh vẫn chưa nghĩ ra thì có lẽ chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa”.

“Khoan đã Pare!”. Patiya kéo cánh tay cô lại, nói giọng dỗ dành: “Hãy nói cho anh biết anh phải làm thế nào đi?”.

“Tại sao anh lại muốn quan hệ với em?”. Paremai hỏi với giọng bình thản.

“Anh muốn cảm ơn”.

Không phải yêu... Paremai đau lòng nghĩ. Cô hỏi lại: “Chỉ thế thôi sao?”.

“Đối với anh không chỉ có vậy, mà có ý nghĩa với anh rất nhiều. Trước đây anh chưa từng nói cảm ơn đối với người phụ nữ nào cả”.

Paremai tỏ ra thất vọng, chớp mắt liên tục để ngăn dòng nước mắt.

Patiya thấy cô im lặng lại giục giã: “Sao rồi? Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh. Làm thế nào để chúng ta có thể quan hệ được với nhau?”.

“Đó là việc mà anh phải về tự suy nghĩ lấy. Bây giờ cũng khuya quá rồi. Em xin phép về trước”.

“Đợi đã Pare. Em định độc ác bỏ lại anh thật sao?”.

Paremai gỡ đôi tay đang ôm lấy cô thay câu trả lời.

Chàng đạo diễn trẻ nhìn qua bóng tối, vẫn chưa bỏ tay ra: “Vậy hãy nói cho anh biết tại sao em lại trốn anh suốt hai tuần đi?”.

“Em không có gì trả lời cả”.

“Tại sao em lại không chịu nhận điện thoại của anh? Em có biết là anh lo cho em nhiều như thế nào không?”.

“Em không có gì để anh phải lo”.

“Có chứ. Nhiều là khác. Em vẫn chưa có gì với một người đàn ông nào cả. Anh là người đầu tiên của em. Anh biết đối với con gái Thái Lan điều đó có ý nghĩa nhiều đến chừng nào”.

“Nếu thực sự đã biết thì anh còn hỏi em làm gì?”.

Patiya sửng sốt: “Anh không hiểu”.

“Nếu anh không hiểu thì thôi vậy”.

“Em thật là quá quắt đấy Pare”.

Paremai bĩu môi: “Em phải về đây”.

“Đợi đã. Em không định ở lại nói chuyện về bữa tiệc sinh nhật của bà nội anh à?”

“Tại anh không quan tâm tới việc sẽ đưa em đi tham gia còn gì?”.

“Ai bảo? Anh cố tình về Thái Lan chỉ để đưa em tới tham dự bữa tiệc ấy mà. Đúng bảy giờ tối mai anh sẽ đến đón em tại nhà nhé”.

“Đừng. Để em lái xe đến đón anh đi thì hơn”.

“Đồng ý. Thế phần thưởng mà anh phải bỏ việc để về vì em đâu?”.

“Cảm ơn anh”.

“Không được. Cho anh một nụ hôn ngọt ngào như những người yêu nhau vẫn dành cho nhau ấy”.

“Nhắm mắt lại đi, rồi bỏ tay ra khỏi eo của em nữa. Em hôn anh không được tiện cho lắm”.

Patiya buông tay, vội vàng nhắm mắt, Paremai đặt ngón tay lên môi anh trước khi nói lời tạm biệt và nhanh chóng trốn khỏi night club. Chàng đạo diễn trẻ mở mắt, lắc đầu, lầm bầm thốt qua đôi môi đẹp: “Em thật là quá đáng Pare. Một ngày nào đó anh sẽ trừng trị em cho bằng được”.

“Em đẹp quá!” Patiya lên tiếng khen ngợi đồng thời đưa mắt nhìn Paremai lúc này đang đứng đợi anh.

Màu hồng ửng lên trên hai gò má, nữ phóng viên tránh nhìn vào anh khi lầm bầm cảm ơn.

Patiya chăm chú nhìn dấu vết gương ngùng trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Trong đôi mắt sắc hiện lên nụ cười vui xen lẫn trêu chọc. Đêm nay Paremai mặc bộ váy đỏ dài bó gọn lấy thân hình để lộ đôi bờ vai trắng ngần. Búi tóc cao trên đầu làm lộ chiếc cổ cao duyên dáng của cô.

Đôi mắt nhìn cô không chớp khiến Paremai gương ngùng, vội quay sang nói với anh: “Đi thôi anh... trước khi chúng ta trở thành tâm điểm của mọi con mắt”.

“Tại em đẹp nên ai cũng phải nhìn”.

“Ai bảo thế? Đám phụ nữ đứng lại nhìn là bởi vì muốn ngắm anh đấy chứ”.

“Đừng có nói là nhóm đàn ông đứng lại nhìn cũng là bởi vì muốn nhìn anh đấy nhé”.

“Không phải thế sao. Mắt mũi anh đâu giống người khác”.

Patiya bật cười, trêu đùa: “Chứ không phải chúng ta là trai tài gái sắc sánh bước bên nhau sao”.

“Hứ”. Paremai giả vờ làm giọng khó chịu với sự tự phụ của anh.

Chàng đạo diễn trẻ bật cười, đặt cho Paremai vào trong thang máy rồi, anh ấn số tầng đỗ xe, lấy món quà ra khỏi túi áo complet đưa cho cô.

“Tặng em”.

“Cái gì thế ạ?”

“Món quà từ Mỹ. Anh cố tình đi tìm mua cho em”.

“Cảm ơn anh”. Paremai nói một cách xúc động.

Patiya mỉm cười, ánh mắt nồng nàn: “Anh chủ tâm tặng cho em tối qua nhưng không có cơ hội”.

“Cảm ơn anh nhé”.

“Em mở ra xem đi. Anh muốn biết có hợp với em hay không?”.

“Gì vậy ạ?”.

“Em tự xem thì biết”.

Paremai chun mũi.

Hành động đó khiến Patiya bật cười. Anh đưa tay ra kéo cô lại ôm chặt, đưa môi thơm mạnh vào má cô một cái rồi mới buông cô ra.

Cô đỏ mặt, định lên tiếng nhắc nhở nhưng lại thôi.

Patiya bật cười vì nét mặt của Paremai. Cửa thang máy mở ra, nhân cơ hội đó anh cầm lấy tay cô.

“Xe của em là chiếc nào thế?”.

Paremai bấm điều khiển thay cho câu trả lời. Thấy đèn xe nhấp nháy. Patiya đưa cô đi thẳng đến đó.

“Anh lái xe nhé?”. Cô đưa chìa khóa xe cho anh.

“Cám ơn em”.

“Vụ án ở Mỹ ra sao rồi ạ?”.

“Chắc còn lâu nữa tòa mới ra phán quyết. Thông thường những vụ kiện như thế này phải mất không dưới hai năm”.

“Em rất tiếc. Có vẻ như số phận của anh gắn liền với tòa án thì phải”.

“Anh muốn gắn liền với cái khác có được không?”.

Patiya mỉm cười, đổi hướng câu chuyện: “Em dự định làm những gì sau khi đã vào tiệc?”.

“Em sẽ tìm cách để nói chuyện với bốn người nằm trong nhóm bị nghi vấn nhiều nhất”.

“Anh không lớn lên cùng bọn họ nên chẳng biết tính cách họ ra sao. Họ không đáng để làm bạn. Họ xứng đáng nằm trong danh sách bị tình nghi”.

“Em rất tiếc. Giả như chúng ta biết nhau từ nhỏ thì ít ra anh sẽ có em là bạn”.

“Không có gì phải tiếc cả. Anh chưa từng cảm thấy tiếc những gì đã qua”.

Paremai biết rằng anh không quen với việc có người tỏ ra cảm thông.

Patiya vội động viên khi thấy Paremai tỏ ra thất vọng: “Cám ơn Pare. Nhưng khi đó em chưa ra đời mà”.

Patiya kể về cuộc sống thuở nhỏ của mình cho Paremai nghe. Đây là việc anh chưa từng làm. Anh chưa từng kể về cuộc sống riêng tư của mình với ai cả.

“Anh không có một người bạn thân nào ở Thái Lan à?”.

“Không. Hồi đó anh hư hỏng nên bà nội chuyển trường liên tục. Làm gì có thời gian làm thân với ai chứ”.

“Anh hư hỏng ra sao?”.

“Trốn học, uống rượu, hút thuốc, gái gú, ma túy và đánh lộn. Đủ cả”.

“Em được biết anh đã từng phải vào trung tâm giáo dưỡng?”

“Em có ghét người đã từng bị đi tù hay không?”. Patiya hỏi một cách thẳng thắn.

“Trung tâm giáo dưỡng đâu phải nhà tù”.

“Thì cũng có khác gì đâu. Chỉ là tên gọi khác nhau thôi mà”

Paremai nhìn anh thông cảm.

“Sao? Em vẫn còn chưa trả lời anh, em có ghét người đã từng ngồi tù hay không?”.

Cô lắc đầu: “Không. Anh vào trung tâm giáo dưỡng không phải vì anh là người xấu mà là do hoàn cảnh đẩy anh đến con đường đó mà thôi”.

Patiya xúc động với lời nói của cô. Nhưng bởi chưa bao giờ nhận được sự thông cảm thực sự của ai nên anh cảm thấy ngượng.

“Vậy chúng ta làm người yêu được đúng không? Vì em không ghét anh”.

“Làm người yêu của nhau rồi thì phải làm sao? Làm như anh nói ấy à? Gặp nhau ba tháng một lần ấy”.

“Cần thiết chứ. Yêu nhau mà không được gặp nhau thường xuyên thì đâu còn là người yêu của nhau nữa”.

“Em không cần mối quan hệ hời hợt, thoáng qua”.

“Mối quan hệ của chúng ta đâu phải là hời hợt. Anh hứa là sẽ không có người phụ nữ nào khác và sẽ từ bỏ việc đóng phim khiêu dâm như em muốn”.

Đám cưới vẫn quá xa vời đúng không? Paremai tự nhủ. Cô nhìn tránh ra đường rồi hỏi: “Vậy mối quan hệ nghiêm túc như anh nói liệu kéo dài được bao lâu?”

“Cho tới khi nào thì anh không dám chắc. Nhưng có một điều mà anh chắc chắn đó là anh rất thích em. Em là người phụ nữ đầu tiên và người duy nhất mang lại cho anh cảm xúc mãnh liệt như thế này. Khi anh đã thích ai rồi sẽ không làm cho người đó thất vọng, em tin chứ?”.

Patiya quay sang nhìn vào mắt Paremai, rồi đưa tay nắm chặt bàn tay mảnh dẻ của cô và nói tiếp: “Anh là người đã nói là làm Pare ạ. Từ bây giờ ngoài em ra sẽ không có chuyện hẹn hò với bất kỳ một cô gái nào khác nữa.”

“Cảm ơn anh”.

“Em có tin anh không?”.

Paremai im lặng suy nghĩ rồi trả lời: “Em tin”.

“Vậy em đồng ý làm người yêu của anh rồi đúng không?”.

“Chưa đâu ạ”.

“Em làm cho anh không hiểu gì nữa rồi. Tóm lại là em tin hay không tin anh?”.

“Tin ạ”.

“Nhưng không đồng ý làm người yêu của anh?”

Paremai bật cười: “Em đùa đấy”.

Anh lại nhún mày: “Vậy tóm lại là... em đồng ý làm người yêu của anh?”. Cô gật đầu.

“Nhưng nói trước là em sẽ không bay sang gặp anh đâu nhé”.

Patiya bật cười, nắm chặt bàn tay mềm mại rồi nâng lên đặt vào môi.

“Cảm ơn em nhiều. Không sao. Thời gian đầu em có thể không muốn bay sang thăm anh, nhưng anh sẽ làm cho em muốn vì anh là người đàn ông đáng yêu, ai cũng muốn lao vào mà”.

Paremai chun môi, không trả lời anh.

“Thế còn đội trưởng Tula thì sao?”.

“Làm sao ạ?”.

“Em không nghĩ nghiêm túc với anh ta đúng không?”.

“Không ạ. Chúng em không có gì với nhau cả”.

“Anh cũng cho là như vậy. Kể từ đêm đó, anh biết em không thích đội trưởng Tula theo kiểu có tình cảm yêu đương”.

Paremai đỏ bừng mặt, đưa mắt quay sang nhìn đường để chữa ngượng.

23. Chương 21

Chương 21

Người bảo vệ kiểm tra rất chặt chẽ tất cả các xe trước khi vào dinh thự. Chỉ những người có thiệp mời mới được phép vào. Patiya ấn nút mở kính, người bảo vệ vội vàng cúi mình xuống chào trước khi để cho xe của người cháu trai chủ nhân tòa dinh thự chạy vào bên trong.

“Hệ thống bảo vệ chặt chẽ quá nhỉ. Nếu không có anh, chắc chắn em sẽ không tham dự được bữa tiệc này rồi”.

“Có gì lạ đâu. Nếu để cho người ngoài tự do ra vào thì sẽ không an toàn”.

Patiya lái xe đến đỗ ở phía sau tòa nhà bởi nhà để xe đã chật chỗ.

“Hồi còn nhỏ anh ở chỗ nào ạ?”.

Patiya chỉ về phía ngôi nhà lớn bên cạnh: “Gia đình anh ở trong ngôi nhà đó. Nhưng sau khi bố mẹ anh mất và anh chuyển sang Mỹ sống, thì nó được dùng để làm nhà kho”.

“Em tò mò muốn được xem cuộc sống hồi nhỏ của anh”.

Patiya mỉm cười, cầm lấy cánh tay của cô đưa sát lại tay mình.

“Nếu có thể, sau khi tan tiệc anh sẽ đưa em đi”.

“Cảm ơn anh”

Anh dẫn cô bước vào trong phòng lớn của tòa dinh thự, nơi tổ chức tiệc mời. Tất cả các khách khứa đều dừng lại nhìn họ. Các quý bà quý cô đều buột miệng khen thân hình đẹp trai của Patiya, còn họ hàng của anh đều sững sốt và tức tối. Chỉ có Primprau là tỏ ra vui mừng và sung sướng ra mặt. Cô đang định bước ra chào thì thấy Paremai đang khoác tay Patiya đi vào, Primprau hơi sững lại.

“Anh Pat về đây ạ. Bà mà biết chắc vui lắm”. Primprau quay sang phía Paremai: “Chào chị Pare. Thật ngạc nhiên khi thấy chị đến cùng với anh Pat?”

Paremai mỉm cười, còn chưa kịp trả lời thì Patiya đã nói ngay: “Chị Pare giờ đã là người yêu của anh rồi. Anh dẫn chị Pare đến để làm quen với họ hàng của chúng ta”.

Primprau giật mình, thốt lên kinh ngạc. Khi kiểm soát được cảm xúc, cô hỏi: “Anh có biết mình đang làm gì không? Bà sẽ giận đấy. Anh chưa biết là bà rất không thích chị Pare mà. Nếu anh muốn kiếm chuyện gây sự với bà, em cho rằng anh cứ tiếp tục thành lập cái viện gì đó của anh thì hơn. Em không muốn anh chọc tức bà bằng chuyện này đâu”.

“Sao em lại nghĩ mối quan hệ của anh với chị Pare chỉ là để chọc tức bà chứ?”.

“Thế không phải sao ạ? Từ trước tới nay anh luôn cố gắng làm đủ mọi cách để chọc giận bà còn gì?”.

“Anh không phủ nhận. Nhưng lần này là chuyện nghiêm túc. Chưa biết chừng sắp tới sẽ có tin vui vì anh cũng nhiều tuổi, tới lúc lập gia đình được rồi”.

Primprau há hốc miệng, thay đổi sắc mặt.

Patiya mỉm cười lạnh lùng: “Anh đi trước nhé. Anh phải đưa chị Pare vào chào bà”.

Primprau im lặng nhìn theo lưng của cả hai người.

Patiya không biết rằng những lời nói của anh cũng đang khiến người đứng bên cạnh phải im lặng sững sờ theo. Paremai cảm thấy Primprau nói có lý, có thể nguyên nhân sâu xa khiến Patiya muốn kết hôn với cô là để trả thù bà lớn Nongkhran. Paremai thấy lạnh buốt trong tim...

Tiếng bàn tán thì thảo tỏ vẻ ngưỡng mộ Patiya từ khách khứa tham dự tiệc khiến bà lớn Nongkhran phải quay sang để nhìn. Bà nở nụ cười hiền từ khi nhìn thấy Patiya đang bước tới chỗ mình. Nhưng ngay khi thấy Paremai đi cùng, nụ cười trên môi bà lớn từ từ tắt lịm, nét mặt bà trở nên khó khăn.

“Chúc mừng sinh nhật bà”. Patiya nói rồi lấy món quà từ complet đưa cho bà lớn Nongkhran.

“Xin chào bà lớn”. Paremai chấp tay chào.

“Cháu dẫn theo cô này đến đây làm gì hả Pat?”. Bà lớn Nongkhran giận dữ quay về phía Patiya quát.

“Cháu dẫn Paremai đến để giới thiệu với bà nội”.

“Không phải dẫn đến tôi cũng quá biết cô ả này rồi. Bà biết rõ ả ta hơn cháu nhiều. Pat ạ”. Bà lớn gằn giọng.

“Nhưng có lẽ không phải trong tư cách là cháu dâu của bà nội đấy ạ. Chúng cháu đã là người yêu của nhau rồi. Và sắp tới cháu sẽ hợp báo để công bố danh tính của Pare với báo chí Mỹ”.

Bà lớn Nongkhran sốc, suýt ngã. Bà nghiêng hẳn người đi. Người giúp việc vội bước tới đỡ lấy bà.

“Tôi không sao”. Bà lớn Nongkhran khoát tay ngăn lại. Giọng bà rít lên: “Mày làm thế để làm gì? Mày muốn cho tao chóng chết đúng không? Từ trước đến nay mày gây ra từng ấy vụ bê bối chưa đủ sao? Đưa ả này ra ngoài trước khi tao gọi bảo vệ. Tao không muốn cho phóng viên, đặc biệt là con này có mặt trong tiệc sinh nhật của tao”.

Patiya đáp lại một cách bình tĩnh: “Bà ạ. Pare không đến với tư cách là một phóng viên, mà đến với tư cách là người yêu của cháu”.

“Nhưng tao không chào đón nó, cho dù là đến với tư cách gì đi chăng nữa. Đưa nó ra ngoài ngay!”.

“Thôi mà bà. Bà định làm lớn chuyện làm gì? Cô ấy đã đến rồi thì để cô ấy tham dự tiệc khoảng một, hai tiếng có sao ạ?”.

Bà Parada đứng nghe cuộc đối thoại từ nãy đến giờ bước ra nói: “Nhưng cô ta đã từng khiến cho dòng họ nhà ta bị bê bối đấy Pat ạ”.

“Cô ấy chỉ làm theo nhiệm vụ thôi cô ạ”. Patiya trả lời, quay sang giới thiệu: “Pare, đây là cô Parada, em gái của bố anh. Cô Parada, đây là Pare, người yêu của cháu”.

“Cháu chào cô ạ”. Paremai chấp tay chào một cách lễ phép. Từ nãy đến giờ, cô đứng quan sát tình hình như đang xem một vở kịch mà mình không tham gia.

Bà Parada nhìn cô gái đang đứng trước mặt. Paremai là một cô gái đẹp hiếm có ai sánh kịp. Vì thế bà không thấy lạ khi cháu trai của bà lại si mê cô đến tới tận mặt mũi.

Bà Parada nói thẳng với nữ phóng viên trẻ: “Đừng có nghĩ rằng tôi đuổi cô nhé. Cô đi lấy cái gì ăn ở quanh đây một lát có được không? Tôi có chuyện muốn nói riêng với cháu trai tôi”.

“Được ạ”. Paremai bình thản trả lời rồi quay sang phía Patiya lúc này đang nhìn cô.

“Sẽ không lâu đâu. Rồi anh sẽ đến chỗ em”. Anh cúi đầu thơm nhẹ lên gò má cô.

Bà lớn Nongkhran cứng họng với hành động đó trong khi Paremai đỏ bừng mặt. Còn bà Parada tròn mắt, không nghĩ rằng Patiya tại dám thể hiện cử chỉ yêu thương lộ liễu đến như vậy. Bà Parada đợi cô đi khuất rồi ngượng ngùng nói: “Cháu không nên sử dụng văn hóa phương Tây ở đây, đặc biệt là trong ngôi nhà này. Nó không phù hợp. Khách khứa, đặc biệt là người lớn, họ sẽ nghĩ sao?”.

“Cháu không quan tâm. Cháu không sống ở đây”.

“Nhưng tao quan tâm chừng nào mày vẫn mang họ Warakorn”. Bà lớn Nongkhran chen vào.

Patiya quay lại nhìn bà: “Cháu xin lỗi nếu làm bà thất vọng. Nhưng đây là con người cháu”.

“Bao giờ mày mới nhận ra rằng tất cả những điều mà mày làm đều là sai lầm lớn hả?”.

“Bà không phải lo đâu ạ. Dù sao cháu cũng không hy vọng mình được lên thiên đường đâu. Cô Pa muốn nói gì với cháu ạ? Đừng mất thời gian dạy dỗ cháu làm gì”.

Bà Parada quay sang nói với cháu trai: “Cháu nghĩ thế nào mà lại đưa cô phóng viên đó vào nhà chúng ta?”.

“Cô phóng viên đó có tên đấy. Làm ơn hãy gọi tên cô ấy”. Giọng Patiya bình thản.

Bà Parada cố gắng kiềm chế vì biết rõ anh quá giỏi trong việc khiêu khích. Bà kìm nén cảm xúc, hỏi lại: “Cô nhắc lại, cháu nghĩ sao mà lại đưa Paremai đến dự tiệc hôm nay?”.

“Pare là người yêu của cháu. Cháu đưa Pare đến cùng thì có gì sai?”.

“Cháu quên cô gái này đã gây ra những gì cho cháu, cho dòng họ chúng ta rồi sao?”.

“Pare chỉ làm theo trách nhiệm thôi. Em gái cô ấy mất, không cho cô ấy làm gì thì có phải là quá đáng không ạ? Cháu cho rằng đó là chuyện bình thường khi cô ấy cố gắng làm đủ mọi cách để điều tra cho ra thủ phạm”.

“Mày nói như đã quên mất rằng ả ta đã cho mày nhận được những gì rồi ấy”. Bà lớn Nongkhran giật giọng chế giễu.

“Cháu hiểu cô ấy cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi”.

“Nếu mày không từ bỏ ả ta, đừng có hy vọng tao sẽ trao quyền thừa kế của bố mày cho mày. Tao sẽ đổi ý sửa đổi lại bản di chúc”.

Bà Parada sững sốt, rồi tỏ ra vui mừng, đúng lúc Patiya liếc mắt nhìn thấy. Anh nhú mày thấy kỳ lạ, nhưng chưa đầy một giây sau, anh đã thay đổi cho nét mặt trở về bình thường.

“Tùy bà thôi ạ. Bản thân cháu cũng chưa từng nghĩ sẽ quay trở về để sinh sống ở Thái Lan đâu”. Patiya trả lời.

“Có nghĩa là mày sẽ không từ bỏ việc quan hệ với ả đó đúng không?” Bà lớn Nongkhran hỏi với giọng gắt gỏng.

“Vâng ạ”.

“Vậy tao cũng không tiếp ả đó với tư cách là cháu dâu đâu”.

Patiya bật cười: “Thôi mà bà. Ai đi qua nghe được lại hiểu lầm rằng bà là người suy nghĩ độc đoán đấy trong khi bình thường bà là người rộng lượng và có tình có lý”.

Bà lớn Nongkhran cứng họng, không biết có phải đưa cháu trai ngỗ ngược đang chế nhạo mình hay không.

“Nếu bà nội không có gì nữa thì cháu xin phép”.

“Khoan đã! Tóm lại là mày sẽ không đuổi ả đó ra ngoài đúng không?” Bà lớn Nongkhran hỏi với giọng tức tối.

“Không ạ. Và chấy cũng xin bà tôn trọng khách của cháu. Cháu mời cô ấy tới. Nếu đuổi cô ấy về, cháu sẽ trở thành người quá bất lịch sự. Cháu xin phép ạ. Cháu để cô ấy một mình đã quá lâu rồi”.

Patiya bình thản đi tìm người giúp việc để đưa quà tặng rồi vội vàng chạy đi tìm Paremai. Anh cúi xuống thơm nhẹ lên má cô trước khi đưa cô ra sân khiêu vũ để tham gia cùng các đôi khác.

Chủ nhân của cửa tòa dinh thự nhìn hình ảnh đó với đôi mắt như sắp bùng cháy thành ngọn lửa.

“Nó si mê con bé đó đến ngu muội đầu óc rồi”.

“Đúng vậy ạ. Bọn chúng quen biết nhau từ bao giờ nhỉ”.

“Thi thoảng thời gian nó bay về đây. Người ta nói rằng con bé đó đến trực thăng Pat ở khách sạn từ sáng đến tối để dụ dỗ cho nó không kiện tội danh xúc phạm danh dự của người khác. Hơn nữa, thăng Pat còn đến xin mẹ hủy việc kiện nó nữa”.

“Nó si mê cô phóng viên này thật rồi. Ừm cái cô này cũng đáng sợ thật đấy nhỉ. Nhưng chắc cũng chẳng được lâu đâu vì chúng quá khác biệt nhau. Mà con đó không thấy xấu hổ hay sao khi qua lại với cái thăng đóng phim khiêu dâm”.

Bà lớn Nongkhran quắc mắt nhìn: “Muốn nói năng cái gì thì phải cẩn thận một chút chứ. Dù sao đó cũng là cháu mình, là người mang họ Warakorn, không phải người ngoài đâu”.

Bà Parada há hốc miệng. Trước đây bà lớn Nongkhran chỉ toàn mắng con cháu khi nói tới Patiya, cho dù là nói theo hướng tốt hay xấu. Nhưng bây giờ hề ai nói xấu đứa cháu trai này, bà đều bực tức mắng lại.

“Anh xin lỗi vì để em chờ quá lâu”. Patiya đưa Paremai xoay người theo bản nhạc.

“Không sao ạ”. Cô nhìn thẳng vào anh.

“Nhìn anh làm gì vậy?”.

“Em đã hiểu được rằng cảm giác của người không được mọi người đón tiếp ra sao rồi”. Câu nói tỏ rõ sự đau đớn nhưng khuôn mặt lại tươi như không có chuyện gì xảy ra.

Patiya tỏ vẻ đáng tiếc: “Anh xin lỗi, Pare. Đừng để bụng những nói của họ hàng anh. Chúng chỉ khiến em thêm bực bội thôi”.

“Em không sao đâu. Em muốn nói rằng em rất phục anh. Anh quả là người có tinh thần vững vàng và không dễ bị lay động. Hơn nữa anh còn đón nhận nó một cách hết sức bình tĩnh, lạnh lùng”.

Patiya bật cười: “Chính em mới là người đáng khen chứ. Em chứng kiến việc anh với họ hàng khẩu chiến với nhau thản nhiên cứ như không liên quan gì đến em ấy”.

Paremai cười: “Anh cứ thử là em thì sẽ nặn được khuôn mặt giống như vậy thôi”.

Anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng trong khi cô vẫn đang cười giòn tan, trái ngược hoàn toàn với không khí căng thẳng.

“Anh vui vì thấy em có tâm trạng vui vẻ”.

“Em không căng thẳng đâu. Đừng có lo”. Paremai trả lời với giọng nhẹ nhàng.

“Em đáng yêu lắm, Pare ạ”. Patiya đưa đầu mũi cao chạm vào vầng trán tròn trước khi đổi chủ đề: “Thế còn về manh mối của thủ phạm, có gì tiến triển không?”.

“Puwanarot đang nói chuyện với con trai lớn của bộ trưởng Bộ Lao động, Pakhinai đang tán tỉnh một cô gái con nhà giàu. Nhưng em vẫn chưa trông thấy Pasakorn và Puwinai”. Paremai nói.

“Em quan sát giỏi thật đấy”. Patiya nhìn theo ánh mắt của Paremai: “Anh sẽ đưa em đi làm quen với bọn họ, sẽ vỡ hời họ giờ. Em hãy chú ý quan sát cho kỹ nhé”.

“Em nghĩ sẽ tìm cách nhảy với bọn họ”.

Patiya cau mặt: “Có rất nhiều cách để tiếp cận bọn họ mà không phải khiêu vũ đâu, Pare”.

“Anh chưa từng nghe câu muốn bắt cộp con thì phải vào hang cộp à?”.

“Nhưng trong trường hợp này thì không được”.

Paremai sững sốt, thấy vết nhăn hiện rõ trên trán anh. Cô cố trêu đùa nhằm phá vỡ không khí đang bắt đầu căng thẳng: “Anh lo cho em hay đang ghen đấy?”.

“Cả hai”.

“Anh dẫn em đi làm quen với bọn họ đi”.

“Hứa với anh là em sẽ không làm gì ngoài kế hoạch chúng ta đã đặt ra nhé!”.

“Em hứa”.

Patiya gật đầu hài lòng, đưa tay cho cô khoác rồi đi về phía Puwanarot.

Con trai của bộ trưởng Bộ Lao động trò chuyện với Paremai và Patiya một cách thân thiết.

“Rất hân hạnh được làm quen với anh Patiya. Tôi nghe danh anh đã lâu, bây giờ mới được gặp mặt”. Rồi anh quay sang nói với Paremai: “Rất vui khi lại được gặp cô một lần nữa, cô Paremai”.

“Tôi cũng vậy. Nhưng việc anh được nghe về anh Patiya là chuyện tốt hay xấu đây ạ?”. Paremai gọi chuyện, thì thoảng lại lên nhìn sang Puwanarot. Cậu em họ của Patiya năm nay ba mươi tuổi, khuôn mặt cũng đẹp trai nhưng thấp và gầy hơn Patiya một chút.

“Tôi được nghe tin về anh Patiya khi anh trở thành kẻ bị tình nghi trong vụ án hiếp dâm giết em gái của cô Paremai. Bây giờ vụ án tới đâu rồi? Gần đây không thấy có tin tức gì trên tivi và mặt báo cả”.

“Có lẽ anh nên hỏi Puwanarot thì sẽ rõ”.

“Hỏi cô Paremai là rõ nhất rồi. Vụ án tới đâu rồi ạ?”. Puwanarot hỏi Paremai.

“Cảnh sát vẫn chưa có được manh mối gì cả”.

Puwanarot gật đầu trong khi Patiya nhanh chóng thay đổi chủ đề: “Mấy giờ rồi Puwanarot?”. Anh nhìn đồng hồ của người kia trong khi tỏ vẻ như đang hỏi thăm hai người em họ khác: “Đến giờ này rồi mà sao vẫn chưa thấy Pasakorn và Puwinai tới dự tiệc nhỉ?”.

Puwanarot vén tay áo lên nhìn đồng hồ: “Mới có hơn tám giờ. Chắc sẽ đến ngay đây”.

“Kia thôi. Vừa nhắc đã đến rồi”. Con trai bộ trưởng nhìn Pasakorn và Puwinai bước qua cửa vào trong. Cả hai đều ăn mặc hết sức bình thường với áo phông và quần slacks. Nhưng một người mặc áo phông dài tay, một người mặc áo cộc tay.

Paremai ngẩng mặt lên khỏi cổ tay của Puwanarot, nhìn theo. Cô quay sang nhìn vào mắt Patiya trong khi anh nói: “Đi làm quen với các em họ của anh đi. Tôi xin phép đưa Paremai đi làm quen với Pasakorn và Puwinai”.

Puwanarot và con trai bộ trưởng nhìn theo sau với ánh mắt khác nhau. Một người ngạc nhiên xen lẫn ghen tức, còn một người lại tỏ ra khen ngợi.

“Nếu bà biết Patiya dẫn con bé đó đi làm quen với họ hàng hết người nọ tới người kia, chắc chắn bà sẽ không thích”. Puwanarot vô tình nói lên ý kiến với giọng điệu căm tức.

“Tại sao vậy?”. Con trai bộ trưởng quay sang tỏ vẻ chú ý, ánh mắt vẫn còn tia ngưỡng mộ vẻ đẹp kiêu sa của Paremai.

“Thì con bé ấy chỉ chầu chực phá hoại thanh danh của dòng họ tôi mà thôi”.

Paremai không kịp né tránh trong khi Pakhinai không biết từ đâu xuất hiện, va mạnh vào người cô. Cũng may Patiya kịp kéo tay cô lại trước khi cô bị mất đà ngã xuống đất.

“Đi mà không thèm nhìn trước ngó sau gì cả. Có mắt hay không?”. Cả giọng nói và hình động đều cho thấy Pakhinai cố tình kiêu chướng.

Người bị mắng nhứ mày, quay sang nháy mắt với chàng trai bên cạnh, rồi giả vờ khiêu khích: “Cái kẻ say bét nhè này là ai vậy? Đừng có nói là họ hàng của anh đấy nhé. Xem kìa, chưa gì mà đã say bí tỉ rồi”.

“Mày nói ai say bét nhè?”. Pakhinai gân cổ cãi lại: “Có mày mới là đồ say bét nhè không còn tỉnh táo, đi say mê cái thằng Tây dâm dăng”.

“Nói ai?” Patiya hỏi trống không.

“Còn ai vào đây nữa? Ở đây chỉ có một thằng diễn viên phim khiêu dâm thôi. Là mày chứ còn ai nữa hả cái thằng Tây xấu xa, làm giàu bởi tinh dịch”. Pakhinai vừa nói vừa bước tới gi mạnh ngón tay vào ngực của người đối thoại.

“Cho dù là diễn viên phim khiêu dâm nhưng tao làm việc đúng pháp luật dựa trên sức lực của bản thân, không giống mày lớn thế này vẫn ngứa tay xin tiền mẹ, đồ ăn bám”. Patiya chưa ngoa đáp lại.

“Cái thằng rác rưởi”. Pakhinai bưng bưng giận dữ, kéo mạnh cổ áo Patiya.

Paremai lên tiếng: “Anh đang bắt lịch sự với anh Pat đấy. Nếu không vì tình họ hàng thì anh cũng phải nể mặt chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật ngày hôm nay chứ. Bà lớn Nongkhran chắc chắn sẽ không hài lòng nếu biết rằng bà bị đưa lên trang nhất của báo bởi có đứa cháu trai cư xử như một thằng đầu trộm đuôi cướp, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển đều”. Rồi Paremai rít lên: “Vì vậy nếu không muốn dẫm vào mặt bà lớn Nongkhran và khiến bản thân mình xấu hổ thì hãy bỏ anh Pat ra!”.

Pakhinai buông cái tay đang túm cổ áo của Patiya ra, quắc mắt nhìn người đang mắng mỏ mình với ánh mắt khinh bỉ, đôi lông mày rậm rạp nhưn cao thách thức: “Mày dám dọa dẫm tao hả con phóng viên quèn kia? Mày biết về tao hơi ít đấy. Mày nghĩ rằng một đứa phóng viên miệng còn hơi sữa như mày mà làm tao sợ ư?”.

Patiya bước tới túm cổ áo của Pakhinai: “Đừng có thô lỗ với phụ nữ như thế, Pakhinai. Nếu mày muốn vỡ mồm thì đến gây sự với tao đây này”.

“Mày là đồ thấp hèn, đồ diễn viên khiêu dâm. Mày nghĩ rằng mày đặc biệt đến nỗi tao không dám dẫm mày à? Hừ! Mày cũng chỉ là con của một người mẫu hạng bét mà thôi”.

“Đừng anh Pat. Hắn muốn khiêu khích anh đấy. Đừng mắc bẫy của hắn!”. Paremai vội kéo tay anh.

Sự um xùm nổ ra, mọi người xúm lại.

“Cái gì thế này? Làm cứ như mấy tên đầu gấu ấy”. Pitchaporn, chị gái của Pakhinai bước vào can ngăn.

Tiếng của Pitchaporn vẫn vang lên: “Đúng là anh ở chỗ nào là gây ra bê bối ở đây đấy anh Pat ạ. Anh không giảm lời châm chọc xuống một chút hay sao?”.

Pimlapat nói chen vào: “Đúng vậy. Đúng là ở chỗ nào cũng toàn gây ra những chuyện xấu xa cả. Mà đang tự nhiên tại sao lại đi dẫm anh Pakhinai vậy?”

Pitchaporn và Pimlapat cũng như các cô em họ khác của Patiya, trước mặt anh thì họ tỏ vẻ khinh ghét nhưng sau lưng lại lên tải các clip phim khiêu dâm anh đóng về để xem. Lâu dần, cảm giác khinh ghét đã chuyển sang tò mò muốn biết, muốn thử xem anh có đúng là tuyệt vời và giỏi chuyện giường chiếu như trong clip hay không?

Pawit và Primprau bước tới. Pawit lên tiếng can ngăn: “Đủ rồi đấy. Cãi nhau cứ như mấy bà hàng tôm hàng cá ngoài chợ vậy. Không thấy xấu hổ với khách khứa à?”.

“Thì thằng Pat nó chửi em trước. Nó kiểm chuyện đánh em”.

“Nói cho tử tế nhé Pakhinai. Mày giả vờ dẫm vào Paremai trước rồi lại dùng lời lẽ láo lếu để khinh miệt phụ nữ”.

“Phụ nữ như con này mà có danh dự cơ à? Chỉ là một con phóng viên quèn, không biết phân biệt cao thấp. Mày mê nó, bênh vực nó vì nó đã nằm ngứa ra với mày rồi đúng không?”.

“Bịch!”. Patiya tung ra một cú dẫm ngay lập tức trong tiếng la hét của các cô gái. Pawit vội bước vào đứng giữa, tách hai người ra. Puwinai bước tới kéo Pakhinai ra ngoài. Tiếp đó là tiếng mắng mỏ của bà lớn Nongkhran: “Cái gì thế này? Chúng mày coi tao là cái cột, cái chày hay sao mà lại dẫm đá nhau? Không còn coi đầu bạc đầu trắng ra gì nữa rồi à?”

Tiếng phàn nàn của bà lớn Nongkhran kéo ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về giữa căn phòng, mọi người nhích sang một bên để dành lối đi cho bà. Chỉ có một người duy nhất bước ra khỏi căn phòng.

Patiya bước ra khỏi phòng tắm, tay cầm khăn mặt để lau tóc, anh sững lại khi không trông thấy Paremai. Anh không nghĩ rằng cô lại đổi ý về nhà vì cô đã tắm và thay bộ đồ ngủ của anh rồi.

“Hóa ra em ở đây à? Em đang đọc gì vậy?”. Patiya hỏi khi nhìn thấy Paremai đang đọc cái gì đó trong tay. Trên mặt bàn trải đầy những tấm ảnh. Anh bước tới ngồi xuống cạnh cô.

Paremai giật mình, ngẩng mặt nhìn, lập tức đỏ mặt, vội vàng cúi xuống bởi trên người anh chỉ quần độc một chiếc khăn tắm.

“Anh... sao không mặc quần áo vào cho đàng hoàng?”. Paremai ấp úng.

“Tại anh không tìm thấy em. Cứ nghĩ là em trốn về nhà rồi nên vội đi tìm”.

“Em không trốn đi đâu mà sợ. Đã nói rồi là đêm nay... ờ... em sẽ ngủ lại đây”.

Paremai cúi đầu ấp úng trả lời khiến Patiya cười tươi. Anh đổi chủ đề.

“Em đọc cái gì vậy?”. Vừa hỏi anh vừa cầm tấm ảnh lên xem, anh sững lại khi thấy đó là hình ảnh tại hiện trường của vụ án: “Đây là ảnh của em gái em mà. Anh đã được nhìn thấy chúng từ tập hồ sơ đội trưởng Tula đưa cho”.

“Đúng vậy”. Cô đỏ bừng mặt phản nản: “Anh không ăn mặc cho đứng đắn được hay sao?”.

“Mặc làm gì khi không đầy mấy phút nữa cả hai chúng ta lại phải cởi ra?”.

“Anh Pat!”. Paremai kiềm chế sự xấu hổ, ngẩng mặt lên nhìn: “Nếu anh cứ vậy thì đêm nay em sẽ ngủ ở sa lông đấy”.

“Thôi được. Thôi được...” Patiya vội xòe tay giơ lên ngang vai: “Anh xin chào thua. Nói cho anh biết bao lâu nữa chúng ta sẽ đi ngủ?”.

“Một tiếng nữa”.

Patiya nhú mày: “Em có chuyện gì mà phải suy nghĩ nhiều vậy, trong khi kẻ mà chúng ta nghi ngờ là chủ phạm đã tìm được rồi?”.

“Em sẽ không nói gì với anh nếu anh vẫn chưa mặc quần áo cho đàng hoàng”.

“Đồng ý. Anh đi mặc quần áo ngay đây”.

Paremai nhìn theo thân hình cao lớn của anh rồi đưa mắt nhìn những bức ảnh trên bàn. Đêm nay cô đã có được manh mối của thủ phạm là nhờ vào Patiya và đây chính là lý do để cô ở lại với anh như anh mong muốn.

“Lúc nào em cũng mang theo mình những thứ này hả Pare?”.

“Vâng”. Paremai trả lời. Ánh mắt vẫn không rời tập tài liệu trong tay.

Patiya tỏ ra khó hiểu: “Anh cho rằng không hay chút nào khi một cô gái xinh đẹp đem theo ảnh chụp tại hiện trường vụ giết người còn nhiều hơn cả đồ mỹ phẩm như thế này cả”.

Paremai ngẩng mặt lên nhìn anh, không thể nín được cười: “Cảm ơn anh vì đã cố làm cho em cười. Nhưng mỹ phẩm em cũng có đem theo”.

Anh mỉm cười nói tiếp: “Em có biết em là một cô gái vừa xinh đẹp vừa ghê gớm hay không?”. Patiya thu những bức hình trên mặt bàn lại xem từng tấm một.

“Thế ai nói em như vậy?”. Cô nhẹ nhàng hỏi vặn.

“Cái gì? Cậu vừa xinh đẹp vừa ghê gớm ấy à? Chính anh là người đặt cho em đấy”. Patiya thản nhiên trả lời.

“Cái gì cơ? Em á?”.

Anh bình thản gật đầu: “Vì sao em lại lấy những bức hình này ra xem?”.

“Để nhắc nhở gã đàn ông là quỷ địa ngục đó đã gây ra những hành động dâm dục gì với em gái em”.

Patiya sững sốt: “Em còn là cô gái rất đáng sợ đấy Pare ạ. Dù sao em nên để việc đó cho cảnh sát đi. Em cũng đã điện thoại thông báo manh mối với đội trưởng Tula rồi mà. Em đừng xen vào nữa. Nếu anh biết trước em sẽ thế này, thì anh đã không nhận lời với em”.

“Tại lúc đó tình thế cấp bách mà”. Paremai mỉm cười, lảng tránh: “Con người ta nhìn mặt thật khó đoán biết được nhỉ. Thật khó tin hẳn lại là kẻ xấu xa và ác độc đến như thế”.

“Vấn đề là nó chọn con mỗi là người quá thơ ngây”.

“Anh nói đúng. Mai là người quá ngây thơ, chưa từng va vấp, chỉ biết học nên dễ bị lợi dụng. Nhưng em thắc mắc là tại sao gã ấy lại chọn em gái em làm con mỗi để vu khống cho anh?”.

“Vì vô tình em gái em đã bước vào âm mưu của nó chứ sao. Để ngày mai anh sẽ tìm thêm thông tin. Hay nhờ Prim lấy hộ thông tin từ máy tính của nó nhỉ?”.

“Điều đó quá nguy hiểm. Nên để cho cảnh sát xử lý thì hơn”.

“Đồng ý. Vậy bây giờ chúng ta nên làm việc của mình thôi em yêu”. Patiya nói rồi nhắc vòng eo nhỏ lên đùi mình. Paremai giật mình kêu lên trước khi bật cười và đắm liên tiếp vào ngực anh.

“Anh đùa cái kiểu gì thế anh Pat? Anh làm em giật cả mình”.

“Thế em có thích không?”.

Không có câu trả lời vì ngay khi kết thúc câu hỏi, đôi môi mềm mại của anh đã gắn chặt vào bờ môi mọng đỏ của cô.

=hixj3p9%;mso-ansi-language:FR’>“Hai nhé, Paremai”.

Cô gật đầu, đỏ bừng mặt: “Anh yên tâm. Anh sẽ không có cơ hội phạt tôi đâu. Bởi tôi là người công bằng và biết giữ lời mà”.

“Chúng ta thử xem đã. Nhắm mắt lại! lần này anh sẽ không đợi nụ hôn của em nữa mà em sẽ là người nhận nụ hôn của anh”.

“Nhưng...”.

“Không nhưng gì cả. Thỏa thuận của chúng ta là một nụ hôn, vì vậy ai hôn ai trước không quan trọng bằng kết quả của nó”.

Paremai há hốc miệng nhưng chưa kịp mở lời thì Patiya đã sải bước thẳng tới chỗ cô. Anh ghì sát cô lại ngực mình, đôi môi mềm mại như nhung ép sát xuống một cách vô vấp như đang trừng phạt...

24. Chương 22

Chương 22

Nụ hôn đầu tiên của đêm hôm đó thật nồng nàn và kéo dài rất lâu cho đến khi Paremai mềm nhũn trong vòng tay rắn chắc, Patiya mới rời ra nhìn cô, đưa ngón tay dài thanh mảnh lên vuốt ve quanh làn môi chín mọng của cô.

“Anh nhớ em nhiều đến thế nào em không biết đâu”.

Paremai đỏ bừng mặt, cúi đầu không trả lời.

“Em không biết có đúng không?”. Anh hỏi với giọng cầu khẩn.

Paremai lắc đầu, không chịu nhìn vào mắt anh.

“Anh không ăn, không ngủ được vì lo và nhớ em. Thế còn em thì sao em có nhớ anh không?”. Vừa hỏi anh vừa nâng cằm cô lên nhìn vào mắt cô, nhưng cô vẫn nhìn xuống.

“...”

“Xem kìa, im lặng nghĩa là sao? Em nhớ anh chứ?”.

Paremai đưa mắt nhìn đến cúc áo của anh, trả lời: “Em bận bịu cả ngày, lại còn tất bật với vụ án của Mai nên không có thời gian nhớ tới chuyện khác nữa”.

“Một chút cũng không nhớ thật à?”.

“Một chút cũng không”.

“Hả? Mình thì nhớ đến mất ăn mất ngủ, không làm được việc gì cả mà có ai ở đây lại cứng rắn đến như vậy sao?”.

Paremai chun mũi.

Patiya đưa tay ra bóp đầu mũi cao cho bõ tức: “Em bận việc lắm à? Anh Sila cũng nói với anh thế”.

“Bận lắm ạ. Đạo này tổ chức đang thay đổi cơ cấu nên có nhiều việc phải làm”. Cô ngẩng mặt lên trả lời anh.

“Vậy em có muốn sang làm việc với anh không? Xong vụ án của Yaimai rồi, em bay sang Mỹ với anh đi”.

Paremai tròn mắt: “Anh đưa em sang với tư cách gì?”

“Làm người nội trợ của anh chứ còn gì nữa. Nhà bên đó to lắm, mà chỉ có anh và bác Chong nên vắng vẻ như chùa Bà Đanh. Nếu có thêm em ở cùng, chắc sẽ vui hơn rất nhiều”.

Nghe anh nói, Paremai đỏ mặt hỏi sang hướng khác: “Vậy điều mà anh nói với bà lớn Nongkhran rằng anh sẽ lập gia đình là chuyện có thật à? Không phải chỉ muốn trêu chọc bà đúng không?”

“Chuyện làm cho bà nội đau đớn, ngứa ngáy một chút là một chuyện, còn chuyện muốn sống chung với em lại là chuyện khác, đó là chuyện nghiêm túc đấy”.

Anh không nhắc đến chuyện đám cưới trước thì bảo cô nói chế nào được Paremai kìm nén cảm giác tủi thân, trả lời: “Em phải chăm sóc mẹ, không đi được”.

“Em định ôm ấp mẹ đến bao giờ? Em không thể bảo vệ bà suốt đời của em được Pare ạ. Dù thế nào em cũng phải có cuộc sống riêng của em chứ”.

“Mất Mai, em không còn ai khác ngoài mẹ. Em muốn chăm sóc mẹ”.

“Vậy em hãy thuyết phục để mẹ cùng sang Mỹ ở với chúng ta”.

Paremai lắc đầu: “Mọi chuyện không dễ dàng như vậy đâu”.

“Nhưng cũng không khó như em nghĩ. Mọi chuyện phụ thuộc vào việc chúng ta suy nghĩ mà. Nếu nghĩ đơn giản thì nó sẽ đơn giản, nếu nghĩ phức tạp thì nó sẽ phức tạp”.

Paremai lắc đầu.

“Vậy hãy nói cho anh biết phải làm thế nào em mới chịu sang Mỹ với anh?”.

“Không phải làm gì cả vì em chưa từng nghĩ sẽ sang Mỹ với anh”.

Patiya sửng sốt vì xưa nay anh chưa từng bị ai từ chối, họ lao vào anh, dựng chuyện và lên đủ kế hoạch để bẫy anh. Paremai là người đầu tiên và người duy nhất đi ngược lại quy luật đó.

Paremai khẽ nhấc bàn tay của Patiya đang đặt trên ngực mình ra, nhẹ nhàng bước xuống giường rồi bước vào phòng tắm cùng với bộ quần áo của mình. Không có gì lạ khi Patiya vẫn chưa thức giấc, gần suốt đêm qua anh thức trắng.

Người đàn ông nóng bỏng đó... khỏe và dẻo dai cứ như chết đuối từ kiếp nào đến giờ vậy.

Cô giật thót khi nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, khắp trên thân thể từ cổ, ngực cho tới bụng, và đùi chỉ chút những vết thâm tím.

Paremai run rẩy suýt ngã gục xuống nền. Lạy Phật! Cô không biết rằng anh đã quá mạnh mẽ với mình. Phải chăng cô đã quá say mê những con sóng tình mà anh liên tiếp mang lại suốt cả đêm mà quên hết mọi thứ ngay cả sự đau đớn...

Cô nghĩ lại mà thấy xấu hổ. Cô giật mình khi nghe thấy tiếng kéo cánh cửa vang lên phía sau. Cô đưa mắt nhìn lên tấm gương. Giây phút nhìn thấy cơ thể của Patiya vừa cởi bỏ quần áo bước vào, Paremai hét thốt thanh, ép sát vào tường, giơ hai tay lên che người theo bản năng: “Chết tiệt! Anh không đánh tiếng trước khi vào được hay sao”.

“Tại ai trốn đi tắm mà không đánh thức người ta dậy?”.

Paremai trợn tròn mắt, hai gò má đỏ ửng. Kiểm chế sự xấu hổ, cô đánh trống lảng: “Anh Pat. Anh không đợi cho em tắm trước được hay sao?”.

“Không được. Nếu đợi cho em tắm xong trước, em sẽ lại vội vàng trốn về mất”. Patiya bước tới chống hai khuỷu tay vào bức tường trên đầu người yêu, hạ thấp đầu xuống nói giọng dịu dàng ngay cạnh vành tai nhỏ nhắn như muốn khiêu khích: “Vì thế anh rất tiếc em yêu ạ...”.

Hình ảnh Paremai nổi gai ốc, nhích người áp sát vào bức tường như muốn ẩn mình vào đó với đôi mắt nhắm nghiền khiến cho Patiya cười tươi hơn. Lạy Chúa! Anh đã yêu say đắm cô mất rồi! Nhận ra điều đó, thân hình cao lớn sững lại, cứng đờ trước khi thấy tê dại toàn thân không khác gì người bị liệt. Hèn gì trong suốt thời gian qua, anh lúc nào cũng trong tình trạng thêm khát phụ nữ một cách mãnh liệt.

Patiya từ từ lùi lại, quay lưng bước ra: “Em cứ tắm cho thoải mái đi, Pare ạ. Anh ra ngoài đợi. Anh tắm sau cũng được”.

Paremai quay lưng lại nhìn một cách khó hiểu, cô không đoán ra lý do, chỉ biết rằng anh tỏ ra kỳ lạ. Anh thay đổi một cách rõ rệt...

Anh cảm thấy như cả thế giới đang sụp đổ ngay trước mắt. Trong suốt ba mươi sáu năm qua, anh chưa từng yêu ai. Cảm giác nếu có thì cũng chỉ là sự nông nổi khi thấy hài lòng về chuyện ái ân, tìm kiếm sự sung sướng về thể xác theo đúng kiểu bóc bánh trả tiền. Anh chưa bao giờ có suy nghĩ đáng sợ với cái gọi là “tình yêu” như với Paremai lúc này.

Chàng đạo diễn trẻ vừa thấy đáng thương, vừa thấy nực cười, anh vô thức cầm chiếc nơ bị rơi ra khỏi bộ váy của Paremai đưa lên đầu mũi. Đến lúc ý thức được, anh vội hạ tay xuống. Lạy Chúa! Có vẻ như tình trạng của anh thực sự rất nặng rồi. Patiya không còn thắc mắc tại sao trước đó anh lại tỏ ra nhiều chuyện đến thế, từ việc ra lệnh cho ông Chong đem bộ quần áo của cô đi giặt và cất lại gọn gàng đến việc giữ lại chiếc nơ rơi ra từ áo của cô bên mình. Tất cả cũng chỉ bởi một chữ “yêu” mà ra.

Vấn đề nằm ở chỗ anh sẽ chấp nhận nó như thế nào trong khi anh còn chưa sẵn sàng với nó. Anh đã từng thấy bạn bè thay đổi như trở bàn tay khi bị nhiễm virus “yêu” và kết hôn. Lạy Chúa! Anh phải làm thế nào mới có thể loại bỏ được cảm giác nực cười này đi?

“Anh đang làm gì đấy?”.

Tiếng của Paremai vang lên làm Patiya giật mình, anh vội đưa tay ra phía sau để giấu chiếc nơ, rồi lảng sang chuyện khác: “Em tắm xong rồi à. Nhanh thế”.

Patiya ngẩng nhìn thân thể kiêu diễm trước mặt trong bộ váy đêm qua. Khi anh đi ngang qua người cô định bước vào nhà tắm thì bị bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa ra nắm lấy cánh tay anh.

“Anh giấu cái gì sau lưng vậy?”. Paremai tò mò hỏi.

“Làm gì có”. Anh phủ nhận, đưa mắt nhìn sang phía khác.

Lạy Chúa! Lẽ ra anh nên cởi bỏ hết quần áo, để cô không động chạm vào anh được.

“Anh đang giấu cái gì sau lưng? Nói cho em biết đi!”. Paremai vòng tay ôm cả người anh.

Lạy Chúa! Patiya thầm kêu lên. Bộ ngực đầy đặn đang áp sát vào anh khiến anh bấn loạn, anh phải nín thở một cách vô thức trước khi hít thở thật sâu.

“Pare! Lùi lại đi! Em không thông minh chút nào khi làm thế này cả”. Anh đe dọa.

“Vậy anh hãy đưa cái vật anh đang giấu sau lưng ra cho em xem. Em sẽ không trêu anh nữa”.

Patiya đuổi thẳng cánh tay đang để sau lưng ra hết cỡ nhưng cô lại càng áp sát tới khiến bộ phận căng tròn đang áp sát vào ngực anh càng chèn ép anh nhiều hơn nữa. Patiya rên lên như sắp chết.

“Pare! Em đang làm cho anh nóng bừng lên rồi đấy. Anh mà bị thiêu đốt, thì đảm bảo em sẽ không thể đứng dậy khỏi giường cho tới khi mặt trời lặn đâu”. Patiya nói giọng gầm gừ trong cổ.

Paremai đỏ bừng mặt nhưng vẫn cao giọng cãi lại: “Không phải dọa. Em không quan tâm đâu... Chừng nào anh chưa cho em biết thì em sẽ không từ bỏ việc gây phiền nhiễu cho anh đâu”.

“Tự em chọn đấy nhé”.

“À... Chắc chắn rồi. Sự lựa chọn chắc chắn phải là của em”. Paremai lùi lại, để một khoảng trống giữa hai người. Cô xòe một bàn tay ra trước mặt, vẫy nhẹ ngón tay, ánh mắt lộ rõ nụ cười khiêu khích của người thắng cuộc. “Hãy đưa cho em xem anh giấu gì sau lưng đi!”.

“Em chết chắc rồi Pare. Anh sẽ làm tình với em cả hôm nay, không cho em được thấy mặt trăng, mặt trời nữa để em chữa cái tội bướng bỉnh, chỉ làm theo ý mình đi”.

“Không phải dọa em. Đưa cho em xem nhanh lên”. Paremai nói giọng khiêu khích, nét mặt ngượng ngùng, đầu mũi và hai gò má ửng đỏ.

Patiya thở mạnh một lần nữa rồi mới đặt vật bí mật lên bàn tay cô. Anh rút tay lại rồi im lặng chờ xem phản ứng trên khuôn mặt xinh đẹp.

Paremai cầm chiếc nơ, nhú cao mày: “Đây là cái gì ạ?”. Cô hết nhìn anh lại nhìn chiếc nơ.

“Em cũng thấy rồi mà”.

“Đúng. Nhưng tại sao anh phải tỏ ra bí mật thế chứ? Nó chỉ là một cái nơ bình thường, cho em xem thì cũng có làm sao đâu?”. Cô không hiểu.

“Thì vấn đề nằm ở chỗ phải cho em xem đấy”. Patiya vội quay mặt nhìn đi chỗ khác để tránh.

Dáng điệu rất khác lạ của Patiya khiến Paremai nhìn không chớp mắt. Cô thấy màu đỏ ửng lên trên khuôn mặt trắng như đang xấu hổ của anh. Paremai đưa mắt nhìn xuống chiếc nơ trên tay mình một lần nữa. Cô nhú mày: “Em thấy nó hơi quen quen, giống như chiếc nơ trên váy áo của phụ nữ có đúng không?”.

Người được hỏi ho sặc sụa như gà mắc thóc, vội vàng bước đến tìm đồ uống trong tủ lạnh: “Em có muốn một lon bia không?”.

Paremai lắc đầu: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em. Nó là chiếc nơ trên váy áo phụ nữ có đúng không?”.

“Thì chắc là như thế”. Patiya giật nắp lon bia đưa lên uống một hơi cạn sạch.

“Của phụ nữ?”. Cô hỏi tiếp: “Của ai vậy? Của một trong những cô gái mà anh khoác tay xuất hiện trong các tin gần đây đúng không?”.

Patiya nhú mày: “Người phụ nữ nào? Em đang nói đến ai?”.

“Thì Lindsay chứ ai, làm cứ như là đã qua lâu lắm rồi ấy”.

Patiya lặng im nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Một lát sau anh đặt vỏ lon bia lên nóc tủ lạnh rồi hỏi: “Em theo dõi tin của anh qua mạng à? Thật ngạc nhiên! Anh không nghĩ đến đấy”.

“Thế thì sao? Anh không thích em xen vào chuyện riêng tư của anh đúng không?”.

“Không, anh thấy kỳ lạ thôi. Nhưng anh vui vì em quan tâm đến anh. Lindsay chỉ là bạn đồng nghiệp thôi. Em đừng có lôi những chuyện linh tinh ra để nghĩ cho bận đầu, mệt óc”.

“Nhưng anh đã hôn cô ấy. Ảnh đây rầy trên mạng mà”.

“Em làm báo thì lẽ ra phải nhận ra trong bức ảnh đó, Lindsay chủ động hôn anh chứ, cô ấy tìm cơ hội để được đưa tin lên báo vì biết rằng tay săn ảnh đang theo dõi”.

“Cô ấy làm như vậy để làm gì?”.

“Anh đâu biết. Nhưng nó không có ý nghĩa gì đối với anh”.

“Thế tại sao anh lại chịu để cho cô ấy hôn?”.

“Hãy tin anh đi, Pare. Nếu biết trước Linsay muốn gì thì anh sẽ không để mình đến gần cô ta như thế. Thôi nào, anh đi tắm nhé”. Patiya không quen với việc giải thích hoặc báo cáo về hành vi của mình với bất kỳ ai. Từ trước tới nay nếu ai đó vô tình xen vào cuộc sống riêng tư của anh, anh sẽ chọn cách chạy trốn hoặc không qua lại với người đó nữa. Nhưng lần này lại là trường hợp ngoại lệ.

“Khoan đã. Anh vẫn chưa cho em biết cái nơ này nó là của ai?” Paremai đưa chiếc nơ ra trước mặt.

“Em sẽ phải hối tiếc vì đã giữ anh lại thay vì để cho anh đi tắm Pare ạ”.

“Anh dọa em đấy à?”

“Anh không dọa mà sẽ làm thật”. Patiya kéo Paremai lại ôm ghì vào lòng, không quan tâm việc cô đưa tay đẩy cảm anh ra phản đối. Mùi thơm thoang thoảng của xà phòng quện với hương thơm man mát từ da thịt của cô khiến anh cảm thấy phấn khích.

“Thôi nào anh Pat”. Paremai cố gắng đẩy khuôn mặt anh ra.

Anh vẫn để mũi tiếp xúc với làn da mềm mại ở hõm xương quai xanh trước khi khẽ ngậm, dùng lưỡi liếm vào đó: “Em có hương thơm ngát của bình minh quện lẫn với mùi bưởi bình khiến anh muốn trừng phạt”.

Paremai quắc mắt phản đối, tay cô cố gắng đẩy cảm anh ra: “Đủ rồi đấy anh Pat. Chỉ riêng đêm qua anh đã làm cho người em đầy vết bầm rồi”.

“Vết bầm gì?”. Patiya ngẩng mặt lên nhìn cô, đôi lông mày cong nhú lại.

Người được hỏi không trả lời, cắn chặt môi vì ngượng ngùng.

“Sao? Vết bầm gì Pare?”. Patiya hỏi lại. Khi thấy Paremai đứng im, anh nhẹ nhàng kéo lớp váy lụa xuống khỏi vai, trông thấy vết hôn hiện ra trên viền chiếc váy, anh sững sốt.

“Những vết này có ở khắp người em à Pare?”. Anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xung quanh vết bầm như muốn an ủi.

Paremai gạt đầu thay cho câu trả lời. Khuôn mặt cô đỏ ửng.

“Anh xin lỗi. Anh không nghĩ mình thô bạo đến vậy. Nhưng có lẽ da em quá mỏng manh. Cho anh chuộc lỗi nhé”. Patiya dịu dàng nói rồi bế bổng cô lên.

Cô hét lên: “Không đâu anh Pat. Anh không phải chuộc lỗi bằng cách lấy độc trị độc đâu”. Cô giãy giụa, đẩy anh ra.

Patiya bật cười: “Anh đã nói với em là đừng để cho anh bị thiêu đốt mà. Em hãy chấp nhận số phận đi. Đảm bảo khi chúng ta rời nhau thì đã qua thời gian ăn tối”.

“Lạy Phạt! Không được đâu anh Pat. Em đói”. Paremai vội vàng phản đối. Cô cố gắng đứng bật dậy nhưng liền bị anh ấn xuống đệm.

Patiya hít thở hương thơm trên gò má trắng hồng: “Để anh ăn em trước đã”.

Cả người Paremai run lên như phát sốt khi tay của Patiya luôn ra phía sau để kéo khóa. Cô kéo cánh tay này cơ bắp lại: “Anh... không phải chỉ muốn phạt em sao?”.

Patiya cười vang: “Em có suy nghĩ thật là đáng yêu Pare ạ. Nhưng đáng tiếc là anh đã qua điểm đó rồi. Lúc này anh thật sự muốn nếm mùi vị của em”.

Paremai đỏ mặt, nuốt nước bọt thật mạnh, lắp bắp: “Nhưng đêm qua... suốt cả đêm hôm qua anh vẫn chưa đủ sao?”.

Chàng đạo diễn trẻ bật cười, lắc đầu. Đôi bàn tay rắn chắc cởi quần áo của cô một cách thành thạo. Thân thể trắng ngần của cô hiện ra, anh ghé sát vào đôi môi mềm mại trả lời: “Anh có thể ngẫu nhiên em cả ngày lẫn đêm mà không biết chán. Em như thuốc phiện Paremai ạ. Anh nghiện em mất rồi”.

Patiya bắt đầu nụ hôn nồng nàn, nóng bỏng.

Paremai vờ mím môi để phản đối nhưng chỉ được một lát là cô đã chịu thua bản thân, cô hôn đáp lại một cách nồng nhiệt, khao khát theo cảm xúc của mình. Cô giống như ngọn lửa khi đã nhen nhóm lên rồi thì khó để dập tắt được. Patiya biết được điểm yếu này, nên đưa tay xuống bóp nặn bầu ngực đầy đặn đang mời gọi của cô.

Đúng! Cơ thể kêu gọi của Paremai được tạo nên cho một mình anh mà thôi. Patiya rên rỉ khi Paremai hôn lại một cách nồng nhiệt. Cô ấn gáy anh để làn môi anh áp sát hơn nữa vào môi cô trước khi mút lấy đầu lưỡi đang ở trong miệng mình, đồng thời nhấc cả người lên để ghì sát vào thân thể anh. Anh gần như mất hết sự kiểm soát của bản thân, ngẩng mặt lên để xuống hôn cổ, hôn đôi bầu ngực căng tròn tuyệt đẹp một cách cẩn thận nhẹ nhàng vì không muốn chúng có thêm vết bầm nữa. Nhưng chưa kịp ngậm lấy đầu nhú hoa, bàn tay trắng ngần mảnh dẻ đã đưa xuống đẩy mặt anh ra.

“Anh Pat”. Paremai thở dốc.

“Gì vậy em yêu?” Anh ú ớ đáp lại trong khi khuôn mặt vẫn cố gắng đưa xuống bộ ngực đầy đặn.

“Nói chuyện chút đã”. Paremai phản đối, tay vẫn đẩy mặt anh ra.

“Nói cái gì nữa?”. Pitiya tỏ vẻ hơi khó chịu. Paremai gạt bàn tay mềm mại và đẩy khuôn mặt anh ra khỏi bộ ngực của mình. Patiya đành chịu thua nằm chống khuỷu tay bên cạnh Paremai, tay kia cầm bàn tay mảnh dẻ của cô lên hôn từng ngón một như lấy lòng.

“Sao? Có chuyện gì muốn nói với anh?”. Patiya dịu dàng hỏi.

Hai gò má của Paremai ửng đỏ. Cô nhìn xuống cảm anh một cách ngượng ngùng.

“Em nói rồi... Anh có chịu nói sự thật hay không?”.

“Thì em cứ thử hỏi đi”.

“Vậy anh nói cho em biết chiếc nơ đó là của ai? Nếu anh không nói, chắc em sẽ mất ngủ cả đêm”.

Patiya mở to mắt với vẻ ngạc nhiên: “Cái gì? Em vẫn còn thắc mắc chuyện này sao?”.

Paremai lườm anh: “Em sẽ không dừng chất vấn anh nếu anh vẫn không chịu nói ra”.

Patiya cười. “Anh xin chịu thua”.

“Vậy chiếc nơ đó là của ai?”.

“Em thử đoán xem sao?”.

“Nó bí mật lắm hay sao mà anh không thể nói cho em biết được?”.

“Nói được. Nhưng muốn cho em đoán trước đã”. Anh trả lời rồi cúi xuống thơm cô.

Paremai lắc đầu: “Em không đoán được. Anh có hàng tá phụ nữ”.

Anh nhíu mày: “Đang chế nhạo anh chứ gì?”

Cô bật cười: “Em đùa đấy. Anh nói cho em biết đi?”.

“Không. Ý em muốn nói gì?”.

“Thì các cô gái mà anh ngủ cùng trong các bộ phim khiêu dâm ấy, gộp cả cả hàng tá sao”.

“Nó chỉ là chuyện công việc, không có gì nhiều hơn thế. Giống như em thức dậy, tắm rửa đi làm rồi về nhà. Đó là công việc của anh, không có gì gắn bó sau đó cả”.

“Sau khi đóng phim xong, anh chưa từng phát triển mối quan hệ với ai à?”.

Patiya lắc đầu: “Anh không muốn dính vào các vấn đề phức tạp. Những diễn viên phim khiêu dâm như bọn anh không phải chỉ ngủ với riêng một người, do tính chất công việc nên quay vòng thay đổi bạn diễn liên tục. Vì vậy không gắn bó hoặc bó buộc vào một ai đó là tốt nhất. Nếu không như vậy phía người phụ nữ chắc sẽ đau lòng mà chết”.

“Có vẻ như anh rất hiểu phụ nữ”.

“Em nhạo báng anh hay sao mà kéo dài giọng ra thế?”. Patiya vừa hỏi vừa cười.

“Đâu có. Em khâm phục anh còn chưa hết nữa là”.

Patiya bật cười: “Anh thấy thích cách kéo dài giọng của em rồi đấy tình yêu của anh ạ. Nghe rất gợi cảm”.

Paremai lườm lại: “Tóm lại chiếc nơ là của ai? Anh vẫn chưa trả lời em”.

“Em nghĩ đi, có thấy mùi này quen không?”.

Paremai lắc đầu: “Đâu có mùi gì đâu?”.

Patiya bật cười: “Chắc là nó nhạt mùi đi rồi. Vậy em đã mở món quà từ Mỹ mà anh tặng cho em hay chưa?”.

“Em vẫn chưa”.

“Vậy đi lấy mở ra đi. Rồi em sẽ có câu trả lời”.

Paremai ngờ vực nhìn anh. Nhưng khi thấy anh gật đầu khẳng định lại cô liền bò xuống giường, kéo tấm chăn che người lại. Cảnh đó khiến Patiya cười thầm một cách trêu mến.

Lạy Chúa! Đúng là anh đang có vấn đề thật rồi. Anh yêu Paremai say đắm. Thấy bộ dạng một tay lúng túng tím tái che người, còn một tay lục tìm chiếc hộp nhỏ trong túi xách của Paremai, anh liền lên tiếng.

“Pare! Nếu thấy vướng víu thì tại sao em không bỏ tấm chăn ra? Em sẽ mở gói quà dễ hơn”.

Paremai quay lại liếc mắt lườm anh: “Em nghĩ anh bóc nó cho em còn dễ hơn đấy”.

Patiya bật cười: “Em thông minh lắm. Nhưng không được. Anh đã cố gắng chọn mua cho em rồi. Nếu còn phải bóc ra cho em nữa thì còn gì là thú vị nữa. Em cứ bóc ra đi em yêu. Không sao đâu, anh không vội. Hôm nay chúng ta có cả ngày bên nhau mà”.

“Ai bảo anh là em sẽ ở với anh cả ngày? Lát nữa em phải về”.

“Không bao giờ em yêu ạ. Anh đã cố gắng thu xếp thời gian để về thăm em, sao có thể để cho em về dễ dàng thế được chứ”.

Paremai quắc mắt lườm anh, cầm gói quà đi về phía phòng tắm. Vài phút sau cô bước ra với lọ nước hoa, toàn thân quần áo nghiêm chỉnh như con nhộng tắm.

“Anh mua nước hoa cho em à? Sao anh biết em dùng loại này?”

“Nếu anh nói đó là khả năng đặc biệt của anh, em có tin không?”

“Dứt khoát không tin”. Paremai lắc đầu.

“Vậy tại sao anh lại biết là em thích mùi này?”.

Paremai nhìn thẳng vào anh như để đoán câu trả lời. Một lát sau cô mở tròn mắt, mặt đỏ bừng: “Anh... Anh biết thật à?”.

Patiya gật tỏ vẻ tự hào khi trả lời: “Chúng ta đã ở bên nhau cả đêm, tại sao anh lại không biết em dùng loại nước hoa gì, mùi gì? Anh đã tiếp xúc với phụ nữ nhiều rồi. Vì thế anh biết hết các thương hiệu nước hoa. Nếu không biết thì chỉ có thể là loại nước hoa không có thương hiệu mà thôi”.

“Mùi anh nhạy bén thật đấy. À cũng phải thôi, đã từng tiếp xúc với hàng trăm hàng nghìn cô gái mà. Thảo nào mà có thể nhận ra”.

Patiya nhìn dáng vẻ khiêu khích của Paremai, anh nói: “Ý em là anh đã qua tay hàng trăm, hàng nghìn phụ nữ rồi chứ gì?”

“Tự anh hiểu như thế đấy nhé”.

“Thì đúng vậy mà. Nhưng cho dù anh đã ngủ với hàng trăm, hàng nghìn cô cũng đâu sánh bằng em”.

Paremai đỏ bừng mặt, lí nhí trả lời: “Em không nên nói với anh chuyện này thì hơn. Cám ơn anh vì lọ nước hoa nhé. Nhưng nó liên quan gì tới cái nơ nhỉ? Em vẫn chưa hiểu...”.

Patiya im lặng nhìn thẳng vào mặt Paremai, nói: “Nếu nói đến như vậy rồi mà em vẫn chưa hiểu thì hãy lại đây, anh nói nhỏ cho mà nghe”. Anh vỗ vỗ vào đệm bên cạnh mình.

Paremai đỏ mặt: “Tại sao mà em lại phải vào cho phí chân?”.

“Pare!” . Lần này giọng nói không còn vui vẻ mà chuyển sang chế nhạo: “Anh không nói đùa đâu. Lại nằm xuống đây ngay! Em làm cho hai chúng ta mất quá nhiều thời gian rồi đấy”.

Paremai chun mũi, chậm rãi đi về phía anh. Ngay khi lưng chạm vào đệm, hai bàn tay rần chắc như hai gọng kìm đã ôm trọn lấy vòng eo nhỏ, rồi ghì sát vào vòm ngực vạm vỡ.

“Anh...”.

Patiya chặn câu nói của cô bằng nụ hôn cháy bỏng, anh thì thào sát miệng cô: “Không hỏi, không nói trong một phút có được không?”.

“Không. Hãy trả lời em trước chiếc nơ đó từ đâu ra?” Cô ú ớ hỏi.

“Bộ váy dạ hội trong đêm cuối chúng ta ở bên nhau trước khi anh về Mỹ. Anh làm cái nơ trên váy của em rơi trên giường nên anh giữ nó lại bên mình từ đó. Ngốc ạ”. Patiya ngậm vào làn môi dưới của cô như không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

“Sao anh lại giữ nó bên mình?”. Paremai tiếp tục hỏi với giọng ú ớ.

“Anh đã bảo là không hỏi nữa mà. Đúng là trẻ con không chịu nghe lời”.

“Em muốn biết mà”.

Patiya bịt cái miệng mềm mại của cô lại bằng đôi môi của anh.

25. Chương 23

Chương 23

Sau cuộc ân ái kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, Paremai nhận được điện thoại của đội trưởng Tula. Anh hướng dẫn Paremai đến khai báo về thủ phạm tại đồn cảnh sát và cô cũng nhận lời ngay mà không hỏi ý kiến của Patiya. Patiya cố gắng thuyết phục cô dành thời gian cho anh vì đêm nay anh phải bay sang Ma-rốc, rằng ít nhất hơn hai tháng nữa anh mới được gặp cô nhưng cô đã từ chối. Anh không còn sự lựa chọn nào khác nên đành phải đi theo cô. Sự thực thì anh không cần phải đến, nhưng giờ phút này anh không thể để Paremai đi đâu một mình được. Anh không muốn bất kỳ một người đàn ông nào đến gần Paremai.

Anh theo Paremai đến trước cổng nhà cô. Paremai đỗ xe cách cổng nhà khá xa và bảo anh ngồi đợi trong xe chờ cô vào thay quần áo.

Patiya đang cân nhắc xem nên ngồi đợi cô hay nên vào chào hỏi bà Nupmai. Việc ngồi đợi trong xe giống như một người sợ bị bắt quả tang trong lúc đang ăn trộm trứng vậy, mà việc ngủ cùng Paremai có gì là sai chứ.

Anh ngồi đợi trong xe một lát, khi tin chắc Paremai đã lên phòng ngủ để thay quần áo rồi, anh mới bước xuống xe, ấn điều khiển khóa xe, đi thẳng tới nhà của Paremai.

Khi thấy rằng cánh cổng sắt bên ngoài không cài then, Patiya tự nhiên mở ra rồi đi vào. Anh gặp bà Nupmai đang tưới cây trước sân. Bà vô cùng ngạc nhiên: “Cậu Patiya có việc gì mà lại tới tận nhà tôi vậy? Con Pare chắc không làm gì xúc phạm đến cậu nữa đâu chứ?”. Bà Nupmai bước tới khóa van nước.

“Không có gì đâu ạ. Bác đừng lo. Những chuyện đã qua thì để nó qua đi ạ. Cháu đến tìm Pare nên nhân tiện muốn chào hỏi bác ạ”. Patiya thấy bà Nupmai là người phụ nữ chất chứa nhiều đau khổ.

“Rất vui được làm quen với cậu. Tôi rất cảm ơn cậu vì đã không để bụng kiện hai mẹ con chúng tôi. Cậu Patiya tới tìm Pare có chuyện gì không vậy?”.

“Cháu thấy đội trưởng Tula hẹn Pare đến nói chuyện về diễn biến mới của vụ án nên cháu tới đón cô ấy đến đồn cảnh sát ạ”.

Bà Nupmai gật đầu. Nhưng bà vẫn chưa hiểu tại sao chỉ có việc đi đến đồn cảnh sát mà người như anh lại phải đến đón con gái bà.

“Cậu đến thật đúng lúc vì nếu đến sớm hơn một chút chắc không gặp được Pare đâu. Nó đi ra ngoài và vừa mới về đây thôi. Bây giờ nó đang lên tắm rửa thay quần áo”.

Patiya khẽ gật đầu. Anh không muốn nói dối bà, nhưng cũng không muốn gây ra sự phiền lòng cho Paremai về sau nên không đính chính sự hiểu lầm của bà.

“Vâng ạ. Không sao. Cháu đợi được”.

“Nếu vậy cậu vào trong nhà đợi thì hơn. Tôi sẽ chuẩn bị đồ ăn nhẹ cho cậu”.

“Bác không phải bận tâm đâu ạ. Đứng ở bên ngoài nói chuyện cho thoáng cũng được ạ. Ở đây gió mát quá bác nhỉ”. Anh đưa mắt nhìn xung quanh. Nhà của cô là một ngôi nhà nhỏ hai tầng, trước sân trồng đầy cây cối.

“Vâng. Tôi thích những cây lá to, ngồi dưới tán cây rất thoải mái, tinh thần dễ chịu. Vậy thì thế này, cậu ngồi đợi dưới tán cây kia được không? Tôi vào lấy chút đồ ăn nhẹ, và gọi Pare xuống nữa”.

“Đừng bác ạ. Cứ để cô ấy thoải mái thời gian. Cô ấy đã biết trước là cháu sẽ đến rồi bác ạ. Nếu không quá phiền, bác ngồi nói chuyện với cháu một chút được không ạ?”.

“Vậy thì xin mời. Cậu Patiya có chuyện gì muốn nói với tôi?”. Bà Nupmai vừa nói vừa đi trước dẫn Patiya đến dưới gốc cây.

“Bác cứ gọi cháu là Pat ạ”.

“Cảm ơn cậu”. Bà Nupmai trả lời theo phép lịch sự. Bà đợi cho anh ngồi xuống rồi mới hỏi: “Cậu Pat có chuyện gì không?”.

“Không có gì nghiêm trọng đâu ạ. Cháu chỉ muốn hỏi thăm thôi. Cho dù cái chết của Yaimai không liên quan gì tới cháu, nhưng cháu cũng xin được chia buồn cùng bác và gia đình”.

“Cảm ơn cậu?”. Bà Nupmai nói với giọng run run, nước mắt trào ra khiến bà phải vội lấy tay lau.

“Cháu xin lỗi vì đã gọi lại chuyện này”. Patiya dịu dàng nói đồng thời rút chiếc khăn mùi soa trắng tinh ra đưa cho bà. Bà khẽ nói cảm ơn rồi nhận lấy lặng lẽ lau nước mắt. Anh gọi chuyện: “Chắc là bác thân với Yaimai lắm?”.

Nupmai lắc đầu, giọng càng run rẩy: “Tôi thân với con Pare nhiều hơn vì ở với nó suốt. Còn với Mai, tôi cảm thấy có lỗi khi không nuôi nấng chăm nom nó. Gia đình chúng tôi có rất nhiều vấn đề. Tôi và chồng cũ cãi nhau thường xuyên vì ông ấy lén cặp bồ với cô thư ký. Vì thế chúng tôi đã chia tay nhau rồi chia con ra để nuôi”.

“Cháu cũng sinh ra trong một gia đình có rất nhiều vấn đề. Vì họ hàng xung quanh xen vào gây xáo trộn đã khiến gia đình cháu không được yên. Bố mẹ cháu mất trong một tai nạn từ khi cháu còn nhỏ. Pare vẫn còn may mắn hơn cháu vì còn có bác luôn bên cạnh chăm sóc”.

Bà Nupmai lau dòng nước mắt đang lăn dài trên má: “Ai bảo là tôi chăm sóc Pare? Pare mới chính là người chăm sóc tôi. Ngày tôi gặp phải vấn đề với chồng cũ và bị lâm bệnh, chính con bé đã động viên tôi. Pare rất vững vàng. Bao nhiêu vấn đề đến cùng lúc nhưng nó vẫn cứng rắn, là chỗ dựa cho tôi và Mai”.

Anh chuyển hướng: “Bác Nupmai đã bao giờ nghĩ đến việc sẽ tới sống ở một môi trường mới chưa ạ? Ví dụ như nước ngoài chẳng hạn? Biết đâu nó sẽ làm cho mọi việc tốt hơn. Ý cháu muốn nói là tinh thần sẽ thoải mái hơn vì chúng ta không phải ở trong môi trường cũ, nơi mà chỉ gợi nhắc cho ta những kỷ niệm buồn”.

“Tôi không có họ hàng nào ở nơi khác cả. Chúng tôi cũng không giàu có như cậu đâu. Tất cả tiền bạc đều là công sức của con gái cả. Tôi không có thu nhập, nếu bảo tôi đi sống ở nơi xa thì quả là chuyện mơ hồ cậu ạ”.

Anh buột miệng hỏi: “Nếu sang sống ở Mỹ thì sao ạ? Cháu sẽ tìm công việc làm ăn ở bên đó cho bác Nupmai và Paremai. Ý bác thế nào ạ?”. Hỏi xong, Patiya gần như muốn cắn vào lưỡi mình. Lạy Chúa! Đây là căn bệnh lây lan từ sự si mê Paremai có đúng vậy không?

Bà lớn Nongkhran suýt chết ngất khi được báo cảnh sát tới triệu tập Pasakorn lên đồn. Người chủ của vương quốc Warakorn vội vàng đi ngay tới nhà của con trai nằm trong khuôn viên của khu dinh thự. Bà đến cùng lúc nhân viên cảnh sát đang áp giải Pasakorn lên xe giữa tiếng khóc lóc vật vã của con dâu, còn con trai bà đang cố gắng giải thích và xin xỏ.

“Có chuyện gì vậy?”. Bà lớn Nongkhran hỏi gắt: “Muốn vào bắt con cháu người ta mà đến cả việc nói trước một câu cũng không có nghĩa là sao?”.

Nghe thấy vậy, các nhân viên cảnh sát đều quay sang cúi mình chào. Một nhân viên điều tra trả lời: “Chúng tôi phải rất xin lỗi bà lớn. Nhưng chúng tôi thấy chuyện này không liên quan tới bà lớn nên không dám làm phiền ạ”.

“Không liên quan cái gì? Đây là nhà tôi. Người mà anh bắt là cháu tôi. Hơn nữa khi đưa tin bê bối lên mặt báo thì cũng là tên họ của tôi. Vậy anh hãy nói nó không liên quan tới tôi ở chỗ nào?”.

Gặp phải tình huống này, viên cảnh sát cũng không cãi lại được. Anh ấp úng và phải để cho cấp trên của mình tới giải thích: “Nếu bà nói vậy chúng tôi cũng không biết nói thế nào cả. Nhưng ý cấp dưới của tôi muốn nói rằng bà không dính dáng gì tới vụ án này nên chúng tôi không dám làm phiền”.

Bà lớn Nongkhran cứng họng, mặt biến sắc: “Đừng có già mồm! Tôi đã thấy nhiều đứa già mồm phải ra đi rồi đấy”.

Nhân viên cảnh sát mỉm cười lạnh lùng: “Việc đe dọa nhân viên cảnh sát sẽ bị xếp vào tội gì, tôi hy vọng bà lớn biết rõ”.

Bà lớn Nongkhran quay phắt đi, hỏi giật giọng: “Thế lệnh bắt giữ đâu?”.

Viên cảnh sát đứng áp giải Pasakorn đưa lệnh bắt cho bà lớn Nongkhran: “Đây ạ, lệnh bắt giữ và lệnh khám xét. Chúng tôi hy vọng bây giờ bà lớn sẽ tích cực hợp tác với cảnh sát”.

Bà lớn Nongkhran liếc đọc nhanh cả hai tờ lệnh, ngay lập tức khuôn mặt bà trở nên trắng bệch. Bà nắm chặt tờ giấy rồi quay sang phía đứa cháu trai nói rít qua kẽ răng: “Sao có thể xảy ra chuyện này được hả Pas? Lần này không phải bắt nhầm người đúng không?”.

“Không phải đâu bà nội. Chắc chắn là bắt nhầm. Cháu khẳng định là cháu không làm gì sai. Cháu không liên quan gì tới vụ án chết tiệt đó, thật đấy ạ. Đang tự nhiên lại bị buộc tội”. Pasakorn vừa nói vừa đưa hai tay đã bị còng lên để phủ nhận.

“Hãy nói năng cho cẩn thận, nếu anh không muốn bị thêm tội xúc phạm danh dự của nhân viên nhà nước, anh Pasakorn”.

“Tôi xúc phạm chỗ nào?”.

“Dừng lại ngay, thằng Pas. Mày nói nhiều thế đủ rồi”. Bà lớn Nongkhran nói chen vào. Bà quay sang phía nhân viên cảnh sát, cao giọng hỏi: “Cháu trai tôi liên quan tới vụ án này như thế nào? Hãy nói rõ giúp cho?”.

“Trong lệnh bắt giữ đã ghi rõ rồi ạ”.

“Nhưng chưa đủ rõ ràng”.

“Nếu muốn cho rõ ràng thì phải đợi chúng tôi hỏi cung xong”. Viên cảnh sát thần nhiên trả lời.

“Nếu lịch sử lặp lại, các anh lại bắt nhầm thằng cháu tôi, tôi sẽ kiện cả đồn cho mà xem”.

“Việc đe dọa nhân viên cảnh sát là vi phạm pháp luật đấy ạ”. Nhân viên cảnh sát bình tĩnh nhắc nhở.

“Tôi không đe dọa, mà bày tỏ quan điểm”.

“Vậy mời bà lớn cứ bày tỏ quan điểm. Chúng tôi sẽ không để ý”.

“Hừ!”.

Viên cảnh sát lắc đầu: “Nếu bà lớn hết việc rồi, chúng tôi xin phép”.

“Xin mời. Tôi hết việc với các anh rồi”.

Tất cả các nhân viên cảnh sát quay lại cúi đầu chào một lần nữa rồi đưa Pasakorn lên xe cảnh sát. Bà lớn Nongkhran nhìn theo với ánh mắt bưng bưng giận dữ, mím chặt môi.

Vợ của Pandon bước tới nắm lấy cánh tay của mẹ chồng, khóc lóc như thể sắp chết: “Mẹ phải giúp cháu. Pas không có tội mà là bị oan. Con tự tay mình nuôi nấng nó, sao lại không biết tính cách của nó. Pas rất hiền lành mà”.

“Thôi được, chắc chắn tôi sẽ giúp. Nhưng kể cho tôi nghe xem sự thể ra sao? Tại sao đang tự nhiên cảnh sát lại bắt Pas được?”.

“Pas đang thay quần áo để đến công ty, thì bảo vệ gọi tới nói rằng có cảnh sát tới tìm, rồi họ vào bắt Pas và đem theo máy vi tính của nó”.

Puwina, người em sinh đôi với Pasakorn, đứng xem sự việc từ đầu tới giờ mới bày tỏ ý kiến: “Con cho rằng chắc chắn cảnh sát lại bắt giữ lung tung, giống như lần bắt anh Pat đấy ạ. Có lẽ họ muốn tìm một con cừu để sớm khép lại vụ án”.

Patrawadee, em gái Puwina nhận xét: “Đúng đấy ạ. Con cũng không tin là anh Pas lại liên quan tới vụ này đâu. Chúng ta hãy đi bảo lãnh anh Pas ra đi”.

“Không được đâu con ạ. Vụ án nghiêm trọng thế này người ta không cho bảo lãnh, giống như trường hợp của thằng Pat ấy. Thằng ấy phải ngủ trong tù vì cảnh sát không cho luật sư của nó bảo lãnh đấy thôi”.

“Thế chúng ta phải làm sao đây ạ? Em thấy không yên tâm. Em chắc chắn rằng con chúng ta không có tội. Thằng bé sẽ bị bôi nhọ thanh danh mất thôi. Ôi! Con tôi!”. Rồi bà quay sang van xin: “Mẹ phải giúp chúng con nhé. Nếu không Pas sẽ chết mất”.

“Có chuyện gì thế ạ? Thấy báo cảnh sát tới bắt Pas ạ?”. Piyada bước tới hỏi với giọng hồi hộp.

Tiếp đó âm thanh ồn ào vang lên từ những người họ hàng ở ngôi nhà đối diện vừa mới biết tin. Giọng của ai đó vang lên: “Chết thật! Thế này thì tên họ Warakorn lại xuất hiện trên khắp các mặt báo mất thôi. Có lẽ chúng ta phải lấy thùng chụp lên đầu để đi ra ngoài thật rồi. Lần trước là thằng Pat, bây giờ lại đến Pas nữa”.

Bà Nupmai liếc nhìn Patiya với vẻ ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy.

“Cậu Pat muốn nói gì ạ?”.

“Ý cháu là muốn bác Nupmai suy nghĩ. Nếu bác muốn thay đổi không khí và môi trường cũ bằng việc bắt đầu một cuộc sống mới ở Mỹ, cháu rất sẵn lòng giúp đỡ”.

“Tôi không biết Pare sẽ nghĩ gì vì nó rất yêu nghề làm báo”.

“Pare là người tài giỏi, có hiểu biết, có năng lực. Nếu cô ấy vẫn muốn làm về lĩnh vực này, thì bên đó có rất nhiều cơ hội tốt cho cô ấy lựa chọn. Chuyện này cháu nghĩ rằng phụ thuộc vào bác Nupmai nhiều hơn ạ”.

“Cậu Pat nói như vậy có nghĩa là cậu đã nói chuyện này với Pare rồi đúng không?”.

“Vâng. Cháu đã từng gợi ý cho cô ấy, nhưng cô ấy từ chối với lý do phải trông nom bác”.

Bà Nupmai nghe xong, nước mắt lại chảy ra một lần nữa vì xúc động: “Pare là đứa con có hiếu, chưa bao giờ làm cho bố mẹ phải phiền lòng cả. Nó biết suy nghĩ trước sau, rồi trở thành người già trước tuổi từ bao giờ không biết”.

“Cháu rất khâm phục tính cách của cô ấy”.

“Cảm ơn cậu”. Bà nói giọng run run, đưa tay lau dòng lệ ở khóe mắt.

“Tất cả phụ thuộc vào bác thật đấy ạ”.

“Cảm ơn cậu. Tôi sẽ thử suy nghĩ. Nhưng tại sao cậu lại tốt với hai mẹ con chúng tôi như vậy khi mà chúng tôi đã gây khó dễ cho cậu?”.

Patiya đưa mắt nhìn bãi cỏ xanh mướt phía trước rồi trả lời: “Cháu hiểu nguyên nhân khiến Pare làm như vậy với cháu”.

“Nhưng đó không phải lý do để cậu đối xử tốt với hai mẹ con chúng tôi”.

Patiya lúng túng: “Cháu cũng không lý giải được. Càng tiếp xúc với Pare, cháu càng thích cô ấy. Pare là một phụ nữ tài giỏi, thông minh, nhanh trí, nghiêm túc trong mọi chuyện nhưng cũng ẩn chứa sự tình nghịch, là người hiểu được người khác, khi sai cũng biết nhận sai. Một người như vậy không phải dễ tìm trong xã hội ngày nay”.

Nghe xong câu trả lời, bà Nupmai chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh. Patiya là một chàng trai đẹp, chỉ tiếc một điều anh là diễn viên phim khiêu dâm nên bà cảm thấy không thoải mái lắm.

“Thế đó có phải là lý do khiến cậu tốt với Pare hay không?”. Bà Nupmai bắt đầu dò xét.

Patiya càng lúng túng hơn: “Cháu cũng không tốt với cô ấy lắm đâu ạ, chỉ là gợi ý cho cô ấy sang Mỹ làm việc thôi”.

“Cậu Pat có người yêu chưa? Xin lỗi vì tôi hỏi thẳng”.

Chàng đạo diễn trẻ bị sặc: “Chưa ạ. Cháu chưa có ai”.

Bà Nupmai gật đầu, thể hiện ý kiến bằng nét mặt bình thản: “Nếu con Pare sang sống ở Mỹ có lẽ sẽ có người yêu là Tây. Tôi không thích có con rể là người Tây”.

“Tại sao ạ?”. Anh hỏi.

“Tôi tin rằng đã có sự khác biệt về ngôn ngữ, văn hóa thì kiểu gì cũng không hợp nhau được”.

“Chuyện đó bác không phải lo đâu ạ. Vì cháu sẽ không chịu để cho cô ấy có người khác đâu. Cháu...”. Patiya xấu hổ. Anh tự chửi rửa bản thân rằng không biết anh đã nói những điều điên rồ gì vậy? Lạy Chúa! Anh nói ngớ ngẩn như người mất trí. Patiya vội vàng nhìn sang phía khác, hai tai đỏ như.

Bà Nupmai vẫn hỏi với giọng bình thản, làm như không thấy đáng vẻ lúng túng của anh: “Tại sao cậu Pat lại không chịu? Người ta thích nhau, yêu nhau thì cấm được sao?”.

“Bác Nupmai có tin cháu hay không nếu cháu nói là sẽ chăm sóc cô thật tốt? Trong suốt thời gian cô ấy ở Mỹ, cháu sẽ không để cho ai tới làm phiền cô ấy. Nếu cháu hứa như vậy rồi bác có tin tưởng để cho Pare sang sống ở Mỹ không ạ?”.

Bà Nupmai mỉm cười. Với sự từng trải của mình, bà có thể đoán được sơ qua mối quan hệ giữa Patiya và con gái bà. Bà bày tỏ quan điểm một cách băng quơ: “Tình yêu là điều tốt đẹp, cậu có đồng ý thế không? Nó giống như một căn bệnh quái ác khiến cho chúng ta phải đau khổ nhiều, nhưng nó cũng là điều mà chúng ta không thể thiếu được”.

Patiya sửng sốt. Bản năng mách bảo cho anh biết rằng điều mà bà Nupmai vừa nói đã đi quá xa so với chủ đề câu chuyện. Nhưng chưa kịp trả lời thì tiếng của Paremai vang lên ở trước cửa nhà: “Mẹ ơi, mẹ có thấy bộ quần áo...”. Paremai sững lại khi thấy Patiya đang ngồi nói chuyện với mẹ mình dưới tán cây trước sân. Cô không nói được gì. Đầu mũi và hai gò má ửng đỏ. Sau khi đã trấn tĩnh lại, cô lúng túng hỏi: “Anh làm gì ở đây vậy anh Pat?”.

“Pare! Tại sao con lại bất lịch sự như vậy? Cậu Pat đã vất vả công tới đón con đi làm mà con lại hỏi với giọng truy vấn đáng ghét thế à. Cậu Pat đừng để ý nhé. Là tôi đã nuôi dạy con không tốt”.

“Không sao ạ”. Patiya vừa trả lời vừa cười, ánh mắt lấp lánh.

Paremai cau mặt với câu trả lời của mẹ.

“Vậy cảm ơn anh đã tới đón nhé. Mẹ ơi, mẹ tìm chút đồ ăn nhẹ cho anh Pat có được không ạ?”.

“Được con ạ. Con cứ ngồi nói chuyện với cậu Pat. Lát nữa mẹ sẽ mang đồ ăn nhẹ ra cho”. Bà Nupmai bước vội vào trong nhà.

Paremai đợi cho đến khi mẹ mình đi khuất rồi mới quay sang hỏi tội người đang ngồi với giọng đe dọa: “Anh đã nói gì với mẹ?”.

“Bình tĩnh đi Pare!”, Patiya nói với giọng giảng hòa, ánh mắt lấp lánh.

“Tại sao anh không đợi trong xe như đã hứa?”.

“Thôi mà, có gì đáng lo đâu. Đừng có nghĩ nhiều”.

“Em không nghĩ nhiều mà muốn phòng trừ trước. Anh không biết mẹ em nhạy cảm tới mức nào đâu. Chỉ một chuyện nhỏ tác động vào là bà đã gục rồi. Từ trước tới nay bà đã gặp quá nhiều chuyện tồi tệ. Em không muốn tạo thêm chuyện khiến bà không yên lòng nữa nên mới bảo anh tránh mặt bà. Nhưng anh lại không quan tâm tới lời đề nghị của em gì cả”. Cô vừa giải thích, vừa mắng anh.

“Bình tĩnh đi Pare. Không có chuyện gì đâu. Làm gì phải lo lắng như thế. Em nghĩ rằng anh không biết gì về mẹ em trước khi đến gặp bà sao? Trước khi gặp em, anh đã nghiên cứu thông tin về em và gia đình em cả rồi. Ai như thế nào, ra làm sao anh đều biết cả. Do đó em cứ yên tâm”.

“Vậy anh hãy nói rõ tính cách của từng người trong gia đình em xem nào? Có như vậy em mới yên tâm”.

Patiya bật cười lớn: “Em thật đúng là thích nói móc người khác Pare ạ. Thôi được rồi, được rồi. Thật không đáng tự hào gì khi thẳng thắn thú nhận rằng anh đã điều tra chuyện của em và gia đình em. Nhưng em cũng đoán được chuyện này trước rồi còn gì. Nói thì nói vậy thôi chứ anh càng hiểu em và gia đình em bao nhiêu thì càng có lợi cho em bấy nhiêu vì ít ra em sẽ nhẹ lòng khi biết rằng anh không làm những chuyện khiến cho mẹ em phải lo lắng mà”.

Paremai nửa cười, nửa cau có, lườm anh: “Em nên cảm ơn anh đúng không? Làm chuyện xấu xa mà lại còn nói tốt cho bản thân được”.

Lạy Chúa! Paremai đáng yêu quá. Nếu đang ở chốn riêng tư, có lẽ anh sẽ kéo cô lại hôn cho bỏ ghét rồi. Patiya cười xong liền nắm lấy bàn tay cô đưa lên môi hôn rồi ngẩng mặt lên nói: “Cảm ơn em, Pare, vì đã làm cho anh cười. Đã lâu lắm rồi anh không hề cười lớn như thế này”.

“Em không đóng hài kịch đâu nhé. Em đang nhắc nhở anh đấy”. Vừa nói, Paremai vừa giật tay lại nhưng anh lại giữ chặt nên cô vội phản đối: “Đừng anh Pat, kéo mẹ trông thấy”.

Patiya lưỡng lự bỏ bàn tay mảnh mai của cô ra.

“Có chuyện gì mà anh cười lớn như thế?”.

“Cười vì em hay thích chế nhạo người khác chứ còn gì nữa. Anh thật sự chịu thua em đấy”.

“Tại anh nhường em thôi. Nhưng đó là lời khen phải không, để em còn được tự hào”.

Patiya bật cười: “Chắc chắn là lời khen, bà hoàng ạ. Anh không dễ dàng gì khen ai đâu”.

Paremai nghiêng đầu nhìn anh rồi nhận xét: “Thực ra anh không phải người không biết cười. Ngược lại, bản chất của anh là người luôn vui vẻ và tinh nghịch. Nhưng do có không ai ấn nút đúng thời điểm mà thôi”.

Anh lắc đầu, không đồng ý nhận xét đó nhưng cũng không đáp lại gì cả. Anh nói sang hướng khác: “Em đã chuẩn bị xong rồi phải không? Chúng ta đi được chưa?”.

“Chưa ạ. Em vẫn chưa chuẩn bị xong đồ”. Paremai mất nhiều thời gian vì mãi không tìm thấy bộ đồ mượn của Patiya để trả cho anh.

Patiya nhú mào: “Còn chuẩn bị gì nữa?”.

“Tí nữa anh sẽ biết. Nhưng tại sao anh lại xuống xe? Tại sao anh không ngồi đợi trong xe?”.

Chàng đạo diễn trẻ mỉm cười: “Anh muốn vào chào hỏi mẹ em. Chỉ vậy thôi”.

“Tại sao chứ?”. Cô nhú mào khó hiểu.

“Anh muốn làm quen với mẹ vợ tương lai không được hay sao?”. Anh hỏi lại với ánh mắt tinh nghịch.

Paremai đỏ má lườm anh: “Anh đừng có đánh trống lảng. Thế anh đã nói những gì với mẹ?”.

Patiya kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

“Tại sao không ngồi xuống? Đúng nói chuyện không thấy mỏi sao?”.

Paremai buộc phải ngồi xuống.

“Sao? Hai người nói những chuyện gì?”.

Anh lảng chuyện: “Anh nghĩ em nên vào xem bà thế nào. Bà vào nhà quá lâu rồi. Đây, hay bà cố ý tạo điều kiện cho chúng ta ngồi tâm sự với nhau đây?”.

Cô tối sầm mặt lại: “Anh lảng chuyện giỏi lắm. Nhưng hãy trả lời câu hỏi của em đã!”.

Patiya bật cười: “Nếu không nói, em sẽ không từ bỏ việc gặng hỏi đúng không?”.

“Chắc chắn rồi”. Cô cao giọng trả lời với nét mặt cau có. Patiya bật cười, đưa tay lên bóp đầu mũi cao của cô: “Anh nói với mẹ về việc thay đổi không khí và môi trường sống, như sang Mỹ chẳng hạn, biết đâu việc đó sẽ chữa khỏi bệnh trầm cảm của mẹ. Đôi khi sự đau buồn nảy sinh do ta ở quá lâu trong môi trường cũ đấy”.

Paremai ngạc nhiên, cô không biết nói gì. Cô nhìn ra bãi cỏ xanh mướt trước mặt, trong đầu ngổn ngang bao suy tư. Patiya luôn khiến cô phải sững sốt. Thực ra anh nghĩ gì về cô, tình cảm của anh đối với cô là gì?

“Em im lặng nghĩa là đồng ý với anh à?”.

“Cảm ơn anh vì đã lo cho mẹ em”.

“Em trả lời không đúng trọng tâm. Em có đồng ý với anh hay không?”.

“Việc anh nói nghiêm túc đến đâu?”.

Patiya nhìn ra phía bãi cỏ, dáng vẻ tư lự. Đúng vậy. Anh nghiêm túc với Paremai đến đâu mà lại đặt vấn đề này với họ? Điều đó có nghĩa là từ bây giờ trở đi, mối quan hệ giữa anh và Paremai sẽ bước sang một trang mới.

Anh trả lời sau khi đã cân nhắc: “Nếu anh trả lời rằng anh thực sự nghiêm túc muốn em và mẹ sang Mỹ sống. Em sẽ nói sao?”.

“Thế những người phụ nữ khác thì sao ạ?”.

“Anh không có ai. Anh chỉ có mình em”.

“Thế mẹ em nói sao ạ?”.

“Bà nói rằng sẽ suy nghĩ”.

Paremai gật đầu, đứng dậy: “Em vào nhà xem thế nào. Mẹ vào nhà lâu quá rồi”.

“Khoan đã Pare”. Anh cầm cổ tay mảnh dẻ của cô trước khi cô bước đi: “Anh muốn lần tới anh trở lại, anh sẽ có câu trả lời”.

Đúng lúc đó bà Nupmai bê khay đồ ăn nhẹ ra. Cô vội gỡ tay anh ra, chuyển sắc mặt, bước tới bê giúp mẹ.

Cô quay sang nói với mẹ: “Mẹ giúp con một việc được không ạ? Mẹ giúp con tìm đồ với, con tìm mãi không thấy”.

“Cậu cứ ăn tự nhiên nhé”. Bà Nupmai nói với Patiya rồi đi theo con gái, bỏ lại vị khách nhìn theo với ánh mắt suy tư.

“Mẹ làm gì mà lâu thế ạ?”. Paremai hỏi ngay khi bà Nupmai đã vào trong nhà.

“Thì chuẩn bị đồ ăn nhẹ chứ còn gì nữa”.

“Sao lâu thế ạ?”.

“Ồ, cái con bé này. Mẹ phải đợi nước sôi đã chứ”.

Paremai nhìn chăm chú vào mặt mẹ, khi không phát hiện ra điều gì khác thường, cô lén thở phào: “Thế anh Pat nói gì với mẹ ạ?”.

“Không có gì đâu con. Cậu ấy chỉ hỏi thăm sức khỏe. Cậu ấy nói quanh quẩn với môi trường cũ không tốt với sức khỏe của mẹ nên có ý đưa mẹ con mình sang Mỹ”.

“Thế mẹ trả lời anh ấy thế nào ạ?”.

“Mẹ chưa trả lời. Việc này bất ngờ quá. Nhưng ý con thế nào. Mẹ nghĩ là cậu ấy có tình cảm thật với con”.

Paremai sững lại, mặt nóng bừng, hai gò má đỏ ửng: “Nếu bọn con tìm hiểu nhau, ý mẹ thế nào ạ?”.

Bà Nupmai đưa tay nắm lấy hai cánh tay nhỏ nhắn xoay người con gái lại: “Cuộc sống là của con. Nếu con thích ai, yêu ai, mẹ cũng sẵn sàng đón nhận người đó”.

“Nhưng con vẫn chưa hiểu anh ấy nhiều lắm. Có vẻ anh ấy là người chứa đầy mâu thuẫn. Con không chắc chắn tương lai anh ấy vẫn đối xử tốt như thế này với con”.

Bà Nupmai nâng cằm của con gái lên, nhìn vào đôi mắt đẹp đó: “Mẹ hỏi con điều này, con hãy trả lời mẹ thẳng thắn nhé?”.

“Vâng ạ”.

“Con nghĩ sao về cậu Pat?”.

Paremai mỉm cười, đầu mũi và hai gò má đỏ ửng như quả lựu chín: “Mẹ đoán được câu trả lời rồi mà”.

Bà Nupmai mỉm cười, ánh mắt dịu dàng: “Nó bắt đầu từ bao giờ?”.

“Tình yêu là cái gì đó rất khó nói. Con cũng không biết rằng nó bắt đầu từ bao giờ. Đến khi nhận ra thì đã không thể đẩy anh ấy ra khỏi suy nghĩ của mình nữa rồi”.

“Thế con định tiếp tục mối quan hệ này thế nào trong khi mỗi người ở một nơi?”.

“Anh ấy bảo sẽ bay sang thăm con cứ ba tháng một lần. Nhưng nếu anh ấy bận việc không sang được thì con phải là người bay sang thăm anh ấy. Anh ấy sẽ mua vé máy bay cho con. Nhưng con không muốn. Tại sao lại phải sang?”.

“Sao con không thử suy nghĩ đến việc chuyển công tác sang Mỹ?”.

Paremai lắc đầu: “Con lo cho mẹ”.

“Pare...”. Bà Nupmai nói với giọng xúc động xen lẫn thương hại, cảm thông rồi ôm lấy con gái, bàn tay gầy guộc xoa khắp lưng con.

Paremai nói tiếp: “Hơn nữa, con muốn sang đó với tư cách đảng hoàng, không muốn là thứ đồ chơi tạm thời của anh ấy. Ở đây thoải mái hơn vì dù sao con cũng còn có mẹ, có bạn bè và công việc của con”.

“Cứ từ từ nghĩ, đừng vội vàng quyết định. Mà con nhờ mẹ tìm hộ cái gì nhỉ?”.

“Mẹ có nhìn thấy cái áo và cái quần soóc nam không ạ?”. Paremai hỏi, hai gò má đỏ ửng. “Con tìm trong phòng không thấy, chỉ thấy dây thắt lưng”.

“Ồ trong phòng mẹ. Để mẹ lên phòng lấy cho. Thực ra là của cậu Pat đúng không?”.

Bà Nupmai bật cười, đưa ngón trỏ lên gí mạnh vào trán con gái, đùa vui: “Nếu mẹ không biết hoặc không hiểu con, thì làm sao làm mẹ của con được hả? Con thì lắm trò lắm”.

26. Chương 24

Chương 24

Paremai lái xe rẽ ra khỏi con đường nhỏ dẫn vào nhà mình rồi đưa túi nilon cho Patiya.

“Cái gì thế?”. Miệng hỏi nhưng anh vẫn đưa tay ra nhận.

“Quần áo mà em mượn anh từ dạo trước đây”.

“Em bảo chuẩn bị đồ chưa xong là ý muốn nói tới bộ đồ này đây à?”.

Paremai gật đầu.

“Em không phải tìm lại để trả cho anh cũng được mà. Bộ này anh tặng em”.

“Anh cầm lấy đi. Dù sao em cũng mang đi rồi”.

Patiya thở dài, quay người lại đặt lên ghế sau rồi hỏi: “Em làm gì trong nhà mà lâu thế?”.

“Thì tìm bộ quần áo để trả cho anh”.

“Em không vào để trách móc gì mẹ chứ?”.

“Không có”. Cô nói tiếp: “Lúc em lên thay quần áo, đội trưởng gọi tới nói rằng anh ấy đã cử cảnh sát đi bắt Pasakorn rồi”.

“Nhanh đấy. Nhưng em không nên đối mặt với Pasakorn bây giờ đâu. Anh cho rằng em nên điện thoại hủy cuộc hẹn với đội trưởng đi”.

“Em không làm được như vậy. Dù thế nào em cũng phải đi, ít nhất cũng với tư cách phóng viên”.

“Pare! Hôm nay là ngày nghỉ của em đấy. Hơn nữa nếu các phóng viên khác trông thấy chúng ta đi cùng với nhau, điều gì sẽ xảy ra?”.

“Vì thế em đã bảo anh cứ nghỉ lại trong khách sạn, đừng có đến đồn cảnh sát với em mà”. Paremai nhân cơ hội lần ất.

“Em nói sao mà nhẹ nhàng thế. Anh đã mất công bay qua bao xa để đổi lại phải ở lại khách sạn một mình à? Không bao giờ. Đi Pare, chúng ta đừng đến đồn cảnh sát nữa nhé. Chuyện về Pasakorn hãy để cho cảnh sát giải quyết đi”.

Paremai thở mạnh trước khi dụi dằm hỏi: “Nếu không đến đồn cảnh sát, anh muốn đi đâu nào?”.

“Anh có một chỗ muốn đưa em đến”.

“Ở đâu ạ?”.

Patiya muốn đưa Paremai đi thăm mộ bố mẹ ở tỉnh Nakhon Pathom.

“Bây giờ đi không sợ muộn quá sao ạ? Đêm nay anh phải lên máy bay đấy nhé”.

“Chưa đến hai tiếng đồng hồ là tới Nakhon Pathom rồi. Giả sử nhờ chuyến bay thì cũng không sao. Anh sẽ tìm chuyến tiếp theo. Anh muốn đi thăm họ”.

Paremai không nói được gì nữa. Cô thuận theo anh, nhẹ nhàng nói:

“Vậy chúng ta ghé qua chợ trong thành phố Nakhon Pathom để mua gì đó đi thắp hương hai bác nhé?”.

“Cảm ơn em nhiều, Pare”.

Paremai đưa mắt nhìn đường đồng thời cầm tai nghe điện thoại lên cầm vào tai. Cô gọi cho đội trưởng Tula nói rằng hôm nay cô không đến được vì có việc gấp cần làm.

Patiya đợi cho người yêu cúp máy xong, nói: “Em phải hứa với anh là trong lúc anh không có mặt ở đây, em sẽ không đi gặp anh chàng đội trưởng si tình ấy một mình được không?”.

Paremai quay sang nhíu mày hỏi: “Đội trưởng si tình? Anh đùa đấy à anh Pat? Em nói cho anh biết, đến một câu tán tỉnh em, đội trưởng cũng còn chưa nói”.

“Gã ấy đang chờ cơ hội lúc phù hợp chứ còn sao nữa. Là đàn ông với nhau anh biết. Vì thế anh cấm em đi đâu một mình với gã ấy. Trước đây em qua lại với hắn như thế nào anh không biết, nhưng từ giờ trở đi em có anh rồi”.

“Anh trở thành kẻ độc đoán từ bao giờ vậy?”.

“Từ lúc em trở thành người yêu của anh đấy”.

Paremai mỉm cười: “Em gặp đội trưởng chỉ là vì công việc thôi, chưa bao giờ có chuyện cá nhân cả. Anh mới khiến em lo ngại đấy. Ai đảm bảo anh sẽ không si mê những cô gái khác khi không có em chứ?”.

“Anh bị bắt lực trước các cô gái khác mất rồi, tại em cả đấy em yêu ạ. Trước kia không bao giờ có chuyện đó cả. Giờ ngay cả đóng các cảnh phim gonzo với một diễn viên phim khiêu dâm anh cũng phải quay đi quay lại vì không có hứng đấy”.

Paremai đáp lại với giọng lúng túng: “Không liên quan gì tới em”.

“Thì sự thật nó là vậy mà. Vì thế chuyện si mê cô gái khác em đừng có lo”.

“Chắc cùng lắm là ba bốn hai mươi mốt ngày thôi. Chán em rồi, anh sẽ quay lại như cũ”.

“Nếu em vẫn nói cái kiểu đó, anh sẽ phạt em trên xe đấy. Tại sao em lại không tin anh chứ? Anh đã nói không là không mà”.

Paremai nuốt câu định cãi lại vào cổ, không nói gì nữa. Không phải cô sợ lời đe dọa của anh... chỉ là muốn tập trung lái xe mà thôi.

Mộ của bố mẹ Patiya được tách hẳn ra thành một khu riêng biệt. Họ được chôn sát cạnh nhau. Khu vực nghĩa trang được bao bọc bởi những bãi cỏ rộng. Không khí yên tĩnh, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ thoảng qua. Cô đứng sau tấm lưng rộng của Patiya đang quỳ trước hai tấm bia mộ của đấng sinh thành.

“Pare! Đến ngồi đây đi”.

Paremai e dè bước lại đặt bó hoa xuống, chấp tay lạy rồi ngồi xuống cạnh anh. Tiếng của Patiya vang lên: “Thưa bố mẹ! Con đưa Pare tới chào bố mẹ. Cô ấy là người tốt và là người phụ nữ mà con quyết tâm sẽ chung sống cả cuộc đời này. Bố mẹ chúc phúc cho chúng con nhé”.

Paremai vẫn chấp tay, giật mình nhìn anh, anh nói: “Lạy bố mẹ chồng tương lai đi Pare!”.

Cô nhìn anh ngạc nhiên: “Ý anh muốn nói sao anh Pat?”.

“Có nghĩa là anh quyết định sẽ cưới em”.

“Cái gì cơ ạ?”.

“Anh thừa nhận rằng đây là quyết định không dễ dàng gì vì anh rất thích cuộc sống độc thân, nhưng khi phải cân nhắc chọn lựa giữa nó và việc mất em mãi mãi, anh không thể chọn nó. Anh không muốn em rơi vào tay người đàn ông khác đâu Pare ạ. Và vì khi chúng ta ở xa nhau, không thường xuyên gặp nhau được, anh muốn chắc chắn rằng em sẽ không chia sẻ trái tim của mình cho bất kỳ người đàn ông nào khác. Hãy nhận lời cầu hôn của anh nhé! Khi nào em sẵn sàng, chúng ta sẽ cưới luôn”.

Patiya tháo chiếc nhẫn kim cương từ ngón út ra, nâng bàn tay mềm mại lên hôn, sau đó anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay đeo nhẫn.

“Đây là nhẫn cưới của mẹ anh. Anh nhờ em giữ nó cho tới khi anh tìm được nhẫn đính hôn của chúng ta”.

“Anh cầu em một cái đi”. Vừa nói cô vừa đưa cánh tay trắng ngần ra trước mặt anh.

“Sao vậy em?”.

“Để em biết rằng đây là sự thật chứ không phải mơ”.

Patiya âm ừ trong cổ: “Thế này xem có thực hơn không nhé?”. Nói rồi anh kéo cô lại ôm ghì lấy và hôn cô cho tới khi cơ thể của cô mềm nhũn đổ vào vòm ngực của anh.

“Đừng anh Pat. Chúng ta đang ở trong nghĩa trang, trước mặt mộ bố mẹ anh đấy”. Paremai yếu ớt phản đối. Cô cúi gục mặt vào cổ anh để tránh. Hơi thở của cô vẫn còn gấp gáp, toàn thân cô vẫn còn run rẩy sau nụ hôn nồng nàn của anh.

“Vì lý do này mà chúng ta có mặt ở đây”. Patiya dịu dàng trả lời.

“Ý anh là sao ạ?”. Paremai rời ra ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mắt khó hiểu.

“Anh cố tình đưa em tới đây để cầu hôn trước mặt bố mẹ anh. Anh muốn bố mẹ làm chứng cho lời cầu hôn của anh”.

Paremai sững lại, rồi nở nụ cười tươi rói, ánh mắt lấp lánh trong khi nép người vào vòng tay anh: “Em không mơ có phải không? Lạy Phật! Em không nằm mơ”.

Patiya mỉm cười với vẻ vui mừng như trẻ nhỏ đó. Chàng đạo diễn trẻ ôm chặt người yêu hơn, giọng anh thủ thỉ: “Là sự thật em yêu ạ. Những gì anh nói đều là thật. Em có muốn khẳng định sự thật này thêm một lần nữa hay không?”.

Cô lắc đầu trên bờ vai rộng lớn: “Không cần đâu. Em tin rồi”.

“Anh rất vui. Anh không nghĩ em lại vui nhiều đến thế. Lạy Chúa! Thật là hạnh phúc”.

“Vui chứ. Được người cỡ như anh cầu hôn đâu phải là chuyện dễ dàng chứ”.

Patiya mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, dịu dàng: “Đợi anh thay hoa trong lọ đã nhé”.

“Vâng”. Paremai nhìn anh thay hoa với cử chỉ nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với thân hình cao lớn. Rồi nhìn cách anh gọt táo một cách thành thạo. Cô gợi chuyện: “Anh có thường xuyên đến thăm mộ bố mẹ không?”.

“Nếu có dịp về Thái Lan, anh đều cố gắng đến”.

“Cái này cũng được tính là mặt tốt rồi nhỉ”.

“Anh vẫn còn nhiều mặt tốt em cứ từ từ mà khám phá”.

“Hứ!”. Paremai chun mũi, quay sang chấp tay khấn: “Mong hai bác chứng giám. Cháu yêu con trai của hai bác thật lòng. Cháu hy vọng có cơ hội được chăm sóc anh ấy cả đời. Mong hai bác yên nghỉ dưới tuổi vàng phù hộ độ trì cho cháu và anh ấy vượt qua mọi chông gai để cập bến bờ hạnh phúc”.

Ngày tháng trôi qua như cái chớp mắt. Sau khi Patiya lên đường sang Morocco không lâu, việc điều tra Pasakorn bị buộc tội hiếp dâm giết Yaimai đã có kết quả. Kết quả xét nghiệm ADN từ mẫu tóc, móng tay và máu của hân hoàn toàn trùng khớp với mẫu AND thu được từ hiện trường vụ án. Vì vậy cảnh sát đã thụ lý hồ sơ chuyển cho công tố viên để khởi tố vụ án. Bên cạnh đó cảnh sát đã cho hợp báo để công bố diễn biến mới của vụ án. Các tit tin bài cỡ chữ lớn được đưa lên khắp các báo và xuất hiện trên khắp các kênh truyền hình ở cả Thái Lan và nước ngoài. Sự việc này đã khiến cho dòng họ Warakorn điêu đứng, nhiều người đã nói rằng việc làm này của Pasakorn còn tồi bại hơn cả chuyện Patiya nhận đóng phim khiêu dâm nữa.

Trong khi hỏi cung, lúc đầu Pasakorn phủ nhận tất cả những lời buộc tội nhưng không đưa ra được bằng chứng ngoại phạm. Sau đó hân chịu khai nhận đã ra tay không có chủ ý bởi nạn nhân chống cự.

Trong quá trình thu thập bằng chứng, cảnh sát đã tìm thấy những đoạn hội thoại chat qua mạng, clip quay lại cảnh hân thực hiện các hành động khiêu dâm không chỉ với một mình Yaimai, mà còn với rất nhiều cô

gái nữa. Một vài clip còn quay cảnh hân hoan hệ với những tư thế hết sức kỳ lạ. Ngoài ra còn có ảnh khỏa thân của nạn nhân sau khi đã quan hệ xong.

Từ việc điều tra làm rõ các đoạn hội thoại chat với Yaimai, cảnh sát đã điều tra ra hân đã sử dụng tên Patiya để nói chuyện với nhiều thiếu nữ có tuổi từ mười lăm đến hai mươi lăm trong cùng một thời gian, rồi lừa gạt các cô gái ngây thơ đến khách sạn để làm những việc đồi bại, sau đó quay, chụp lại để khống chế họ tố cáo hân.

Sau khi các thủ tục tư pháp được tiến hành, các phóng viên báo chí trong đó có Paremai là người đứng đầu đã đi phỏng vấn các chuyên gia tâm lý và bác sĩ tâm thần để tìm ra động cơ mà Pasakorn lừa các thiếu nữ với cái tên Patiya và hình thức giết người tàn nhẫn của thủ phạm. Nhưng gia đình Pandon lại vin vào cớ là hân từng bị bệnh tâm thần để xin tòa án chuyển sang trường hợp bị can có sự bất thường về tâm lý, hồng giảm tội cho con trai.

Paremai không tin đó là sự thật vì cô đã từng nhờ người kiểm tra các thành viên của dòng họ Warakorn nhưng không tìm thấy hồ sơ bệnh án chứng tỏ có một ai đã từng điều trị bệnh tâm thần cả. Trong khi tìm các bằng chứng để chống lại, cô đã đề nghị cảnh sát đưa Pasakorn đến bác sĩ tâm thần để khám bệnh nhằm khẳng định sự thật. Vì vậy cảnh sát đã đưa Pasakorn đến viện Kanlaya Rachanakharin(1) để kiểm tra lại.

(1) Viện Kanlaya Rachanakharin (tên cũ là Bệnh viện Tâm thần pháp y) là cơ quan có trách nhiệm trực tiếp trong việc khám và điều trị những bị can được cho là bị bệnh tâm thần.

Kết quả khám bệnh đã khiến bà lớn Nongkhran phải nhập viện trong cùng ngày hôm đó vì sốc. Các bác sĩ tâm thần phân tích tình trạng tâm lý của Pasakorn rút ra kết luận rằng nguyên nhân dẫn đến trạng thái tâm lý bất thường của Pasakorn bắt nguồn từ chính mẹ của hân. Mẹ hân, một giảng viên đại học, là người rất mộ đạo Phật đã quá khắt khe với con cái, đặc biệt là Pasakorn. Lúc nhỏ, Pasakorn và các em của mình đều phải tụng mười bài kinh Phật trước khi đi ngủ và trong tất cả các ngày nghỉ đều phải theo mẹ lên chùa làm phúc. Sự khắt khe đã khiến họ bị kìm kẹp mất tuổi thơ.

Khi bảy tuổi Pasakorn đã từng nghịch bộ phận sinh dục của mình mà không biết rằng đó là việc thủ dâm. Đứa bé chỉ cảm thấy rằng việc đó khiến cho cậu sung sướng và giảm được sự căng thẳng do sự khắt khe của mẹ đem lại. Vào đêm xảy ra sự việc, sau khi xuống hầm lại sữa trong bếp để uống, người mẹ lên gác và thấy đèn trong phòng con trai bật sáng và có tiếng kêu kỳ lạ nên bà đã đẩy cánh cửa bước vào. Hình ảnh cậu con trai khỏa thân, tay cầm bộ phận sinh dục của mình để cọ xát vào chiếc gối khiến người mẹ đứng tim và nổi trận lôi đình.

Pasakorn giật mình khi nhìn thấy mẹ, cuống quýt tìm quần áo để mặc nên vô tình dẫm vào tấm gương, vết thương ở mu bàn tay là do mảnh vỡ gây nên. Mẹ của Pasakorn đã lao vào đánh đấm chửi rủa cậu. Đêm đó, bà phạt Pasakorn phải tụng tới năm mươi bài kinh trước mặt bà để ghi nhớ việc này.

Hậu quả là mỗi lần nhớ tới sự sung sướng do bộ phận sinh dục đem lại luôn đi cùng với nỗi đau và tội lỗi khiến cho mỗi lần thực hiện hân luôn cảm thấy hồi hộp.

Một nguyên nhân nữa là vì Pasakorn phải chịu áp lực quá lớn từ bố mẹ trong việc sẽ trở thành người thừa kế sự nghiệp kinh doanh của dòng họ Warakorn. Bởi vậy vào ngày Patiya từ Mỹ trở về, việc Patiya có thể sẽ được bà lớn nhường toàn bộ số cổ phiếu của công ty Warakorn cho đã đe dọa đến lợi ích của hân khiến hân tức giận.

Đó chính là điểm mấu chốt khiến Pasakorn quyết định dùng mọi thủ đoạn để hủy hoại thanh danh của Patiya.

Nhưng sự việc đã không xảy ra theo kế hoạch vì khi Yaimai thấy hình dáng và mặt mũi của Pasakorn không giống với những bức ảnh cô từng nhận được thì cô cố gắng trốn khỏi phòng nghỉ của khách sạn. Hân hành hung, cưỡng ép cô để được chiêm ngưỡng thân thể trong trắng tuyệt đẹp của cô. Sau đó hân cưỡng hiếp Yaimai, quay video và chụp ảnh của cô lại. Khi cô tỉnh lại, hân dọa rằng sẽ tung những hình ảnh đó lên mạng internet nếu cô đi báo công an. Lời đe dọa đã từng có tác dụng với những cô gái khác lại không có tác dụng gì với Yaimai cả. Yaimai chống cự lại để giằng lấy máy quay phim và chửi rủa hân vì cảm giận. Cô nói rằng hân không thể sánh với Patiya được. Câu nói đó đã kích động hân, hân điên tiết, cảm thấy bị coi thường ghê gớm nên ra tay quá mạnh khiến Yaimai tử vong.

Bà lớn Nongkhran đặt tờ báo xuống khi cô con gái út bước vào phòng: “Mẹ, bác sĩ bảo mẹ phải nghỉ ngơi, không được nghỉ ngơi gì cả. Mà tại sao mẹ còn đọc báo làm gì ạ? Ai lại rỗi hơi tìm những chuyện vớ vẩn này cho mẹ thế không biết?”. Vừa phân nản, bà vừa nhìn nữ y tá thuê riêng và người giúp việc trong phòng.

“Đừng có đổ lỗi cho bọn trẻ. Mẹ bảo chúng nó đem vào cho mẹ đây. Mà con đã gọi điện cho Pat giúp mẹ chưa?”.

“Con gọi rồi ạ. Pat nói rằng chút nữa sẽ gọi điện cho mẹ. Bây giờ cháu nó đang bận với đoàn làm phim”.

Bà lớn Nongkhran gật đầu rồi lẩm bẩm: “Nó đang quay phim ở Ma-rốc nhỉ”.

“Vâng ạ. Con thấy báo là quay được hơn một tháng rồi, còn chưa đầy một tháng nữa là xong”.

Người chủ của vương quốc Warakorn gật đầu lần nữa rồi gọi chuyện: “Mẹ được tin là nó đã hủy bỏ hợp đồng đóng phim khiêu dâm rồi”.

“Đúng ạ. Trên báo không thấy nói về lý do nó bất ngờ hủy bỏ hợp đồng. Nhưng các báo nhận xét rằng có lẽ có lý do tốt nào đó, nếu không nó sẽ không chịu mất một số tiền bồi thường lớn đến gần hai triệu đôla. Số tiền đó là cả một gia tài khổng lồ với gia đình nghèo đói mẹ ạ”.

Người đang nằm bẹp trên giường gật đầu đồng ý: “Pat là đứa cứng đầu. Mẹ cầu xin thế nào nó cũng không chịu từ bỏ, nhưng tự nhiên nó lại làm vậy, nên mẹ muốn biết lý do?”.

“Mẹ bảo con gọi điện để hỏi chuyện này ạ?”.

“Cũng không hẳn thế. Chuyện mẹ muốn nói quan trọng hơn nhiều. Mẹ muốn nó trở về Thái Lan. Mẹ đã quyết định sẽ trao toàn bộ cổ phiếu của công ty cho nó và trao toàn bộ tài sản thuộc quyền thừa kế của bố nó cho nó rồi”.

Người nghe im lặng không nói gì.

“Con không phản đối chứ?”.

“Không đâu ạ. Tài sản thuộc quyền thừa kế của anh Pi là quyền lợi đương nhiên của nó rồi. Còn chức chủ tịch hội đồng quản trị công ty là quyền riêng của mẹ, mẹ muốn giao lại cho ai cũng được”.

Bà lớn Nongkhran gật đầu: “Chuyện xảy ra với Pas khiến cho mẹ ngỡ ra nhiều điều. Người chúng ta nghĩ là vàng vì hình ảnh bên ngoài quá đẹp đẽ thì lại trở thành sỏi đá, còn viên sỏi mà chúng ta nhìn thấy thì lại trở thành vàng. Ở viện mẹ đã nhận ra sức khỏe của mình đã không còn tốt nữa, sống chết chẳng biết đến lúc nào, vì mẹ muốn nghiêm túc suy nghĩ để chọn ra người tiếp quản sự nghiệp của dòng họ”.

“Mẹ không tin tưởng những đứa cháu khác đúng không ạ?”.

“Không phải là không tin tưởng mà là chúng thật sự không có khả năng thì đúng hơn. Tất cả những đứa đó nếu không dựa vào sự nâng đỡ của bố mẹ, cô, dì, chú, bác thì đầu tư bao nhiêu cũng đều mất hết bấy nhiêu mà thôi. Chúng chưa bao giờ làm cho đồng tiền sinh lợi cả. Tất cả những điều này mẹ không nói gì cả vì tổ tiên chúng ta gây dựng sự nghiệp là để cho con cháu có cái ăn cái mặc. Nhưng mẹ nghĩ phải đặt sự nghiệp hàng chục tỷ đồng vào tay người xứng đáng nhất. Không phải là mẹ thiên vị đâu, nhưng Pat sống ở nước ngoài, không có ai hỗ trợ giúp đỡ mà nó vẫn tự vươn lên nhờ vào chính bản thân mình, tự gây dựng sự nghiệp riêng, lại còn rất thành công. Tương lai của đứa cháu này mẹ cho rằng sẽ còn đi xa hơn nữa nếu nó tập trung vào làm kinh doanh thực sự. Tinh thần chịu trách nhiệm và tính cách can đảm của nó sẽ khiến sự nghiệp của Warakorn ngày càng lớn mạnh. Nếu không tin con cứ đợi mà kiểm chứng lời nói của mẹ”.

“Vấn đề là Pat có chịu quay về sống ở Thái Lan để trông nom sự nghiệp của dòng họ hay không ạ? Chắc gì nó đã chịu từ bỏ cuộc sống và thế giới của nó ở bên kia?”.

“Thì cũng phải thử xem mới biết được chứ. Nếu không chắc mẹ sẽ không yên lòng nhắm mắt”.

“Mẹ đừng nói vậy. Dù thế nào mẹ cũng còn phải theo dõi việc Pat trở về kế tục sự nghiệp của dòng họ và làm cho nó lớn mạnh trên thị trường thế giới chứ ạ”.

Bà lớn Nongkhran gượng cười, nét mặt trắng bệch mặt nhợt: “Mẹ cũng hy vọng sẽ sống được tới ngày đó”.

“Chắc chắn sẽ có ngày đó mẹ ạ”.

27. Chương 25

Chương 25

“Bà sao rồi ạ? Cháu vừa mới được cô Da cho biết tin là bà nội phải vào bệnh viện”.

“Khá hơn rồi. Bác sĩ nói là do bà nghỉ ngơi ít quá”.

“Bà nên nghỉ ngơi nhiều vào. Đừng căng thẳng suy nghĩ gì nhiều ạ”.

“Không suy nghĩ sao được khi chuyện xảy ra lớn đến như vậy?”. Giọng nói của bà run lên như người vẫn chưa chấp nhận được sự thật.

“Bà ơi, tên tuổi chỉ là cái vỏ bên ngoài thôi ạ. Có được rồi cũng mất đi thôi. Nếu cứ níu lấy nó thì chúng ta sẽ đau khổ”.

“Cháu không hiểu Pat ạ. Warakorn đã phấn đấu để có danh tiếng tốt đẹp hàng bao nhiêu đời nay, thế mà đến đời bà lại phải chịu bê bối, bị nhơ bẩn như vậy”.

“Nếu bà nói như thế thì cháu cũng không biết phải nói sao cả. Bà bảo cháu gọi về để nói chuyện này ạ?”.

“Không phải chỉ có chuyện này đâu. Cháu ở bên đó có lẽ đã biết tin về Pasakorn qua mạng rồi”.

“Cháu cũng biết sơ qua ạ”.

“Bà muốn cháu trở về Thái Lan. Bà quyết định sẽ giao chức chủ tịch hội đồng quản trị công ty và số tài sản của bố cháu cho cháu thừa kế”. Bà lớn Nongkhran đề cập thẳng vào vấn đề. Các con cháu ngồi nghe trong phòng bệnh nhân ngoài Piyada ra, hết thấy đều giật mình nhưng không có ai dám ngăn cản.

“Cháu cảm ơn bà. Nhưng có lẽ cháu không thể nhận sự kỳ vọng của bà được đâu ạ. Cháu tự thấy mình không có đủ kiến thức và năng lực để tiếp quản. Hơn nữa cháu còn có công việc của cháu chứ ạ”.

“Thế còn tài sản thuộc quyền thừa kế của bố cháu thì sao?”.

“Tùy bà thôi ạ. Bà muốn trao cho ai hay tổ chức từ thiện nào cũng được ạ”.

“Cháu không định cân nhắc lại một chút hay sao?”.

“Không ạ. Chuyện này cháu đã suy nghĩ kỹ rồi ạ”.

“Có nghĩa là cháu sẽ không quay trở lại Thái Lan nữa đúng không?”.

“Có chứ ạ. Xương cốt của bố mẹ cháu vẫn ở Thái Lan nên thỉnh thoảng cháu sẽ quay trở về”.

“Cháu không nghĩ sẽ quay về thăm bà đúng không?”.

“Bà vẫn khỏe mà, những chuyện như thế này không làm gì được bà đâu ạ. Việc vào bệnh viện lần này cũng giống như việc truyền nước chơi chơi thôi. Rồi bà sẽ khỏe lại như cũ. Bà tin cháu đi ạ. Bà sẽ không sao đâu và sẽ không có gì xảy ra cả”.

Khi chuyện không được như ý muốn, bà lớn Nongkhran kìm nén cơn giận đang bắt đầu nổi lên, quyết định đổi chủ đề: “Con phóng viên gì đó có còn liên lạc với cháu hay không?”.

“Nếu bà muốn nói tới Pare thì cháu vẫn liên lạc với cô ấy ạ”.

Người bà nói giọng không hài lòng: “Mày toàn bênh vực cho nó thôi”.

“Cháu không bênh vực cho cô ấy mà nói đúng sự thật vì phần lớn là cháu gọi cho cô ấy”.

“Mày không phải khiêu khích bà, Pat ạ. Mày cũng biết là bà ghét con bé ấy thế mà vẫn qua lại với nó. Mày cũng biết là nó khiến cho thanh danh dòng họ chúng ta nhàu nhĩ như thế nào mà, đúng không?”

“Pare chỉ làm những gì cần làm. Nếu cháu là cô ấy, cháu cũng sẽ làm như thế. Không biết chừng cháu còn làm nhiều hơn thế nữa. Em gái cô ấy bị chà đạp bỏ kẻ mất hết nhân tính, bà bắt cô ấy im lặng không làm gì thì quả là hơi quá đáng ạ”.

Bà lớn Nongkhran cứng họng, từ sâu thẳm trong tim, bà hiểu và thông cảm với Paremai, nhưng việc Patiya không hề kính nể, nói như tát nước vào mặt bà lại khiến bà không chấp nhận được, hơn nữa dù sao người vô nhân tính mà Patiya nói tới cũng là một thành viên mang họ Warakorn.

“Pat! Mày to gan thế nào mà dám nói tao như vậy?”. Khi tức giận, bà thường đổi giọng đánh thép.

“Cháu chỉ nói sự thật”.

“Mày coi người ngoài hơn tao đúng không?”.

“Pare không phải là người ngoài mà là vợ đã đính hôn của cháu. Cháu cũng chỉ nhìn nhận mọi việc theo sự thật khách quan. Cháu không cho phép ai miệt thị cô ấy cả”.

“Pat! Mày quá đáng lắm rồi đấy. Mày định thách thức tao hay sao mà lại đi đính hôn với con bé đó?”. Bà tức giận đến nổi miệng và cổ run lên.

“Cháu không thách thức ai hết. Cuộc đời này là của cháu, cháu muốn đính hôn hay cưới ai là quyền của cháu và là chuyện riêng của cháu”.

“Mày... mày chưa bao giờ coi tao ra gì đúng không?”.

“Bà đừng nói thế, cháu nào dám. Nếu bà không có gì nữa thì cháu đừng máy đi làm việc đấy ạ. Dù sao bà cũng giữ sức khỏe nhé”.

“Thằng Pat!”. Bà lớn Nongkhran hét lên nhưng bên kia đã cúp máy.

“Mẹ ơi, bình tĩnh đi kéo huyết áp lại tăng cao đấy ạ”.

Pandon vừa từ tòa án đến, im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện giữa bà lớn Nongkhran và Patiya được một lúc khá lâu bây giờ lên tiếng.

“Bây giờ con mới biết rằng mẹ đã quyết định dứt khoát trong việc giao chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Warakorn Group cho Pat đấy”.

“Mẹ đổi ý không trao quyền thừa kế hay bất kể thứ gì cho nó nữa vì nó dám cả gan đính hôn với con bé phóng viên ngạo mạn ấy mà không thèm hỏi ý kiến mẹ lấy một lời. Nó thật sự không còn coi mẹ ra gì nữa”.

Ngay khi bà nói xong, phần lớn người nghe trong phòng đều lén mỉm cười hả hê.

Paremai vừa cùng bà Nupmai về tới nhà sau khi xong nghi lễ hỏa thiêu Yaimai thì nhận được điện thoại của Patiya.

“Anh à”.

“Lẽ tang đã xong xuôi rồi chứ?”.

“Xong cả rồi. Cảm ơn anh. Thế anh thì sao, quay phim đến đâu rồi?”.

“Sắp xong rồi. Có thể xong trước thời hạn. Em đã giải quyết xong công việc của mình chưa?”.

Paremai bật cười, trả lời: “Mới được gần hai tháng thôi mà. Anh cho em thời gian ba tháng cơ mà?”.

Trước khi lên đường sang Ma-rốc, Patiya đề nghị cô phải giải quyết xong công việc ở Thái Lan trong vòng ba tháng rồi xin nghỉ để sang Mỹ sống với anh. Paremai ra điều kiện là cô phải thuyết phục được bà Nupmai cùng sang Mỹ và để bà thích nghi được với môi trường mới thì mới làm đám cưới với Patiya.

“Nếu giải quyết xong sớm cũng không sao, còn tốt nữa là khác”.

“Em chỉ sang đó khi đã thuyết phục được mẹ đi cùng, chúng ta đã thống nhất rồi còn gì”.

“Thế này thì hơn. Anh đã đổi ý rồi. Nếu thời gian đầu mẹ vợ tương lai của anh vẫn chưa muốn sang nghỉ hè để thay đổi không khí, thì em cứ sang một mình trước. Đến khi nào chúng ta làm đám cưới và có con rồi thì ắt mẹ sẽ sang thôi”.

Paremai đỏ bừng mặt, không trả lời anh.

“Pare!”. Giọng nói dịu dàng từ đầu dây bên kia.

“Chuyện gì ạ?”.

“Em có nhận lời với anh là sẽ giải quyết công việc trong vòng ba tháng được không?”. Ý của Patiya là Paremai phải chuyển sang sống với anh ở Mỹ ngay khi giải quyết xong công việc.

“Để em nói chuyện với mẹ trước có được không ạ?”.

“Em nên nói sơ qua với bà trước, kéo đến lúc nói rằng sẽ chuyển sang Mỹ bà sẽ khó lòng chấp nhận được”.

“Anh không phải lo đâu. Em biết phải nói thế nào với mẹ mà”.

“Đồng ý. Anh không giục em nữa. Nhưng nếu giải quyết công việc xong xuôi rồi hãy nói cho anh biết nhé để anh chuẩn bị vé máy bay về đón em sang”.

“Vâng. À anh Pat này”.

“Gì vậy?”.

“Cảm ơn anh, đã vì em mà hủy hợp đồng đóng phim khiêu dâm. Em đã đọc được tin ở bên này rồi. Em rất vui khi anh không lôi em vào cùng”.

“Thì anh không nói nhưng báo chí chắc sẽ sớm biết thôi vì sớm muộn gì cũng phải hợp báo để giới thiệu em một cách chính thức mà”.

“Khoan hãy hợp báo được không ạ? Anh hãy đợi đến khi chúng ta ấn định ngày cưới rồi hẵng công bố”.

“Đồng ý. Pare muốn thế nào thì anh sẽ làm theo như thế”.

Paremai nói tiếp: “Em được tin bà anh vào viện. Tình trạng của bà sao rồi? Anh đã điện thoại về hỏi thăm bà chưa?”.

“Tuần trước anh vừa nói chuyện với bà xong. Thấy bà bảo hôm nay sẽ ra viện. Thế còn vụ án diễn biến tới đâu rồi?”.

“Tòa án vẫn đang trong giai đoạn thẩm vấn nhân chứng ạ. Nhưng em nghĩ rằng vụ này chắc không có gì thay đổi. Pasakorn tự làm mọi việc trong khi hoàn toàn làm chủ được ý thức nên nếu viện có là bị bệnh tâm thần, xin giảm nhẹ tội thì không chấp nhận được”.

“Cũng tốt. Mọi chuyện sẽ nhanh chóng được khép lại”.

“Khi sự việc đã như vậy rồi, bà nội anh vẫn có ý định giao chức chủ tịch hội đồng quản trị công ty Warakorn Group cho Pasakorn ạ?”.

“Anh cũng không biết nữa. Tuần trước bà bảo anh về Thái Lan để ký nhận quyền thừa kế tài sản của bố anh và chức chủ tịch hội đồng quản trị công ty nhưng anh từ chối. Vì thế bây giờ anh không biết bà giải quyết ra sao hay trao cho ai nữa”.

“Anh quá cứng nhắc Pat ạ. Bao giờ anh mới thay đổi quan điểm để làm lành với bà đây?”.

“Anh cho rằng chúng ta đừng nhắc đến nó nữa thì hơn. Nói ra lại giống như chèo thuyền trong ao thôi. Nói chuyện của chúng ta đi. Pare có nhớ anh không?”.

“Cậu Pat gọi đến à?”. Bà Nupmai hỏi ngay khi con gái vừa cúp máy rồi bước tới ngồi xuống ghế sa lông bên cạnh mình.

“Vâng ạ”.

Thấy con gái tỏ ra bồn chồn, bà Nupmai hỏi tiếp: “Có chuyện gì vậy?”.

“Anh Pat vẫn chưa chịu làm hòa với bà lớn Nongkhran ạ. Con đã cố gắng nói để anh ấy thay đổi quan điểm, nhưng anh ấy không chịu. Con nghĩ rằng người già thích con cháu cảm thông với mình. Nếu anh Pat chịu nhường nhịn một chút biết đâu bà anh ấy sẽ thay đổi quan điểm với anh ấy”.

“Con nói vậy có nghĩa là con không còn để bụng chấp nhặt những chuyện trước kia với bà lớn Nongkhran nữa đúng không?”.

“Thì con làm theo lời mẹ dạy mà, chuyện nào ra chuyện đấy chứ ạ. Trường hợp của Mai, người làm là Pasakorn, còn bà lớn có thể đã từng gây khó dễ cho con nhưng con hiểu lòng bà ấy”.

“Con của mẹ lớn nhiều rồi”.

“Con là con gái mẹ cơ mà”. Paremai lao vào ôm ghì lấy mẹ.

Bà Nupmai ôm chặt con gái vào lòng, hỏi: “Thế còn chuyện cậu Pat muốn con sang sống ở Mỹ thì sao?”.

“Mẹ nghĩ sao ạ?”.

“Nếu mẹ trả lời không thì sao?”.

“Con sẽ không đi”.

Bà Nupmai sững sờ.

Paremai nói tiếp: “Con đã quyết rồi. Con chỉ đi khi có mẹ đi cùng mà thôi. Nhà chỉ còn có hai mẹ con, mẹ ở đâu thì con ở đấy, không thì làm sao con yên tâm được”.

“Cảm ơn con”. Bà Nupmai ôm chặt con gái vào ngực, xúc động nói: “Con là đứa con ngoan. Nhưng mẹ muốn con thử sang sống ở bên đó trước. Nếu con thấy ổn thì mẹ sẽ chuyển sang sau có được không?”.

“Có nghĩa là mẹ sẽ không đi cùng với con ạ?”.

“Mẹ sẽ sang nhưng không phải lúc này”.

“Tại sao ạ?”.

“Mẹ phải giải quyết việc bán ngôi nhà này xong xuôi đã”.

“Chúng ta giữ lại cũng được mà mẹ”.

Bà Nupmai lắc đầu: “Giữ lại mà không ở nó sẽ cũ và hư hỏng theo thời gian. Bán đi là tốt nhất, ít nhất con cũng có một chút vốn liếng khi sang Mỹ”.

Paremai lao vào ôm ghì lấy mẹ: “Con không cần tiền. Con có thể tự nuôi sống bản thân và nuôi mẹ được mà không phải bán nhà”.

“Sao con lại nói như vậy? Ngôi nhà này lưu giữ những kỷ niệm không đáng nhớ đối với mẹ. Mẹ không muốn giữ lại nó nữa. Nếu sau này chúng ta quay lại thì có thể tìm mua một ngôi nhà mới cũng được”.

“Vậy chúng ta bán nó mẹ nhé. Nhưng con không nhận số tiền này đâu, mẹ cứ giữ lấy. Con có công việc mà, nếu không con sẽ mượn của anh Pat”.

Bà Nupmai gi ngón trỏ vào trán con gái: “Đừng tưởng được cậu ấy yêu chiều thì muốn sao cũng được đâu nhé. Đàn ông họ sẽ chán đấy”.

Paremai tròn mắt nhưng hai gò má đỏ ửng: “Ai nói là anh ấy rất yêu chiều con ạ?”.

“Mẹ nghĩ mẹ không nhìn nhầm người đâu. Kiểu đàn ông Mỹ như cậu Pat rất quý trọng cuộc sống độc thân và thái độ tự chủ. Nhưng cậu ấy lại cầu hôn con và muốn con sang Mỹ với cậu ấy, hơn nữa lại còn tin tưởng trao chiếc nhẫn của mẹ cậu ấy cho con nữa. Nếu không phải vì rất yêu thì là gì?”.

Paremai ngả người nằm dài ra ghế, đầu gối lên lòng mẹ trong khi giơ tay đeo nhẫn lên trước mặt: “Đúng vậy ạ. Anh Pat rất tin con”.

Bà Nupmai cầm lấy tay con gái giơ lên gần mặt để xem xét: “Viên kim cương này đẹp quá, có vẻ nặng đấy”.

“Đúng. Nếu làm mất thì chết, nhất là thời buổi này trộm cắp nhiều như rươi”.

“Con phải giữ gìn cẩn thận, nếu không cần thiết thì cũng đừng đeo để người khác nảy sinh lòng tham”.

“Con sẽ cố gắng làm như vậy”.

Bà Nupmai gật đầu, đổi chủ đề: “Thế chuyện sang Mỹ con quyết định thế nào?”.

“Mẹ quyết định sao đã ạ?”. Paremai nghiêng người nhìn vào mắt mẹ.

“Con cứ sang trước. Mẹ ở lại để giải quyết việc bán nhà đã. Xong rồi mẹ sẽ sang sau”.

“Trời. Để con ở một mình với anh Pat, mẹ không sợ anh ấy ăn thịt mất con à?”.

Bà Nupmai gi ngón tay trở vào trán con gái: “Đừng có vạch áo cho người xem lưng. Dù sao mẹ cũng từng trải hơn con đấy nhé. Không phải cứ giả vờ thành thật mà tưởng mẹ không biết gì đâu?”.

Paremai rời khỏi tòa án sau khi xong việc cung cấp lời khai theo lệnh triệu tập của tòa, cô sững lại khi thấy đội trưởng Tula đợi mình ở bên dưới.

“Lâu lắm rồi không gặp Pare. Em có khỏe không?”.

“Vâng. Đạo này em cũng hơi bận Ạ. Em sắp thôi việc nên phải nhanh chóng giải quyết cho xong những công việc còn tồn đọng. Đơn xin thôi việc sẽ có hiệu lực vào cuối tháng này Ạ”.

“Thôi việc? Tại sao lại thôi việc? Hay là có công việc mới tốt hơn?”.

Paremai lắc đầu. Hai người sánh đôi tới bãi đỗ xe. Cô nói tiếp: “Em cũng chưa biết có tìm được công việc mới hay không, nhưng em xin thôi việc để chuyển sang Mỹ Ạ”.

“Chuyển sang Mỹ?”. Chàng đội trưởng nhắc lại câu nói của cô một cách khó khăn. Hôm nay anh có cảm giác không khác gì một con vẹt, con khướu nói theo Paremai: “Chuyển sang bên ấy làm gì? Thế mẹ em có đi cùng không?”.

“Có Ạ. Nhưng mẹ sẽ sang sau. Thực ra em cũng muốn hẹn đội trưởng đi ăn để cảm ơn anh đã giúp đỡ em trong suốt thời gian qua. Hôm nay anh có thời gian đi ăn với em không Ạ? Coi như là bữa chia tay luôn vì em sẽ lên đường vào đầu tháng tới. Bây giờ visa cũng xong cả rồi”.

“Được. Mà tại sao em lại chuyển sang Mỹ vậy?”.

“Em và anh Pat đã đính hôn. Em sang Mỹ để chuẩn bị làm đám cưới”.

Tula thực sự bị bất ngờ. Anh liếc mắt nhìn ngón tay đeo nhẫn của Paremai. Ngay khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương, anh như hóa đá.

Paremai nói tiếp: “Để em điện thoại cho cả anh Sila nữa. Nhiều người sẽ vui hơn. Nhân dịp này em chia tay với mọi người luôn”.

Tula không nghe thấy cô nói gì. Anh sắp xếp ý nghĩ rồi hỏi: “Pare đính hôn với anh Patiya từ bao giờ?”.

“Hai tháng rồi Ạ. Anh Pat đính hôn với em trước khi anh ấy lên đường đi Ma-rốc”.

“Lạy Phật! Anh còn không hề biết một chút gì về việc Patiya theo đuổi em. Không, phải nói đúng hơn là anh không hề biết rằng Pare thích anh Patiya. Pare và anh Patiya thích nhau từ khi nào? Tại sao anh không biết?”. Tula hỏi đi hỏi lại như chiếc đĩa CD đang chạy bị vấp, giọng nói của anh khàn đặc, cổ họng khô rát. Anh cảm thấy chóng mặt như vừa bị hạ nốc ao.

Người bị hỏi đỏ bừng mặt, trả lời: “Em cũng không biết trả lời anh sao Ạ. Đây thực sự là chuyện rất khó để nói hoặc giải thích cho người khác. Một phút trước ta còn ghét người đó đến tận xương tủy, nhưng một phút sau đó lại cảm thấy rất kỳ lạ khi ở cạnh người ấy”.

“Em đã cân nhắc kỹ rồi sao? Em đừng quên anh ấy là diễn viên phim khiêu dâm đấy. Anh ấy không phù hợp với em một chút nào cả”.

“Em không quan tâm đến quá khứ, mặc dù đôi khi cũng cảm thấy hơi phân vân. Nhưng hiện nay anh ấy đã hủy bỏ hợp đồng đang đóng phim khiêu dâm với công ty thuê mình được hai, ba tháng nay rồi Ạ”.

“Từ bỏ vì em à?”.

“Vâng. Anh ấy chịu mất rất nhiều tiền phạt vì em”.

“Cho dù là như vậy đi nữa, nếu là anh, anh cũng sẽ thấy phân vân khi phải chung sống với người trong quá khứ đã từng quan hệ với không biết bao nhiêu người. Có khi lại truyền đủ các bệnh cho ta cũng nên”.

“Cảm ơn anh đã lo cho em. Nhưng trước đây mỗi lần đóng phim, anh ấy đều biết tự bảo vệ mình. Em không muốn nói đến những gì đã qua nữa. Em cũng đã suy nghĩ cân nhắc mọi lẽ khi nhận lời cầu hôn của anh ấy. Hơn nữa mẹ em cũng không phản đối chuyện này khi anh ấy xin phép mẹ”.

Tula nuốt cục tức vào cổ, cố gắng quen với giọng nói thể hiện rõ tình yêu thương và tôn trọng đó.

Lạy Phạt! Sự việc xảy ra từ bao giờ? Patiya cuồn mất miếng cá thơm của anh từ bao giờ?

“Anh quá chậm phải không nên không kịp với Patiya?”.

“Không phải như thế đâu ạ. Nhưng đây là chuyện duyên số mà. Em không muốn đội trưởng hiểu lầm anh Pat”. Paremai nhẹ nhàng đáp lại.

“Em không định nghĩ lại một lần nữa hay sao? Anh ấy và em quá khác biệt nhau. Hãy cho anh cơ hội để chứng tỏ mình đi! Anh xin hứa sẽ chăm sóc Pare và mẹ tốt nhất có thể”.

“Cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng thực sự là em không thể. Em tin rằng anh ấy yêu em không ít hơn em yêu anh ấy. Đội trưởng đi ăn cơm với em nhé! Cho em được cảm ơn đội trưởng vì những tình cảm tốt đẹp mà đội trưởng đã dành cho em bấy lâu nay. Suốt cuộc đời này em sẽ không quên mình có một người anh trai vô cùng tốt như đội trưởng”.

“Vì anh nói lời yêu em quá muộn phải không?”.

“Không phải là chuyện nhanh hay chậm đâu ạ. Cho dù đội trưởng có nói lời yêu với em trước anh ấy, thì câu trả lời vẫn là không, bởi em chỉ coi đội trưởng như một người anh trai mà thôi. Vì thế anh hãy coi em như một người em gái nhé. Em tin rằng đội trưởng sẽ gặp được người vừa ý. Tới lúc đó đừng quên báo tin cho cô em gái này biết nhé. Em sẽ tới chia vui với đội trưởng”.

28. Chương 26

Chương 26

Sau khi Paremai xin thôi việc, cô thu xếp hành lý lên đường sang Mỹ. Cô từ chối việc Patiya bay sang đón cô. Khi máy bay hạ cánh, Paremai đẩy xe hành lý đi ra. Cô đưa mắt tìm thân hình cao lớn quen thuộc của anh, nhưng cô phải thở dài thất vọng bởi chỉ có mình bác Chong đến đón.

“Anh Pat đâu ạ? Sao anh ấy không đi cùng bác?”.

Bác Chong vênh mặt trả lời: “Cậu Pat có việc khẩn cấp nên để tôi đi đón cô”.

Paremai chán nản, cố gắng kìm chế sự thất vọng: “Pare đã làm cho bác Chong vất vả rồi. Xin lỗi bác”.

Người giúp việc vắn vênh mặt, khinh khỉnh đáp lại: “Không sao. Trách nhiệm của tôi phải làm theo lệnh của cậu Pat. Xin mời, xe đã sẵn sàng rồi”.

Nói xong người đến đón vội quay lưng lại đi trước dẫn đường, không quan tâm xem người vừa từ xa tới có đi theo hay không. Paremai chun mũi, cô không hy vọng vào sự lịch thiệp của người giúp việc hết sức bảo thủ này. Cô cảm thấy hơi ngao ngán.

Đi ra tới bãi đỗ xe, cô cất hành lý, bước lên ngồi vào xe, ông Chong ngồi phía trên cùng với tài xế, nói: “Cô là người vô cùng may mắn vì trong khi có việc gấp cần phải dùng xe, cậu Pat vẫn sai tôi dùng nó đi đón cô”.

“Vâng. Có lẽ cháu là người may mắn như bác Chong nói ạ”.

Ông Chong định đáp lại nhưng đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Cậu Pat đấy ă? Công việc ở đó có tốt đẹp không ă?”.

“Cũng tốt ă. Hy vọng sẽ cắt ghép kịp thời gian, không xảy ra vấn đề gì nữa. Pare xuống máy bay chưa ă? Bác Chong gặp cô ấy chưa? Tôi gọi cho cô ấy không được”.

“Gặp rồi ă. Bây giờ đang ở trên xe”.

“Cho tôi nói chuyện với cô ấy một chút”.

Bác Chong quay người lại đưa điện thoại cho cô rồi nói ngắn gọn: “Cậu Pat muốn nói chuyện với cô”.

Cô lẩm bẩm cảm ơn rồi nói tiếng Thái với Patiya: “Em nghe đây ă”.

“Pare, chuyến bay tốt đẹp chứ?”.

“Tốt ă. Anh Pat có việc khẩn cấp nên không ra đón Pare được ă?”. Paremai dịu dàng hỏi.

“Ừ. Có chút vấn đề về việc cắt ghép nên anh phải đích thân đi xem. Em có thấy thoải mái không? Bác Chong chăm sóc em có tốt không? Cần gì em cứ nói với bác ấy nhé. À... Anh bảo bác ấy chuẩn bị phòng cho em ở ngay sát phòng anh đấy. Nếu thấy thiếu gì em cứ nói với bác ấy nhé”.

“Đêm nay anh không về ă?”. Paremai hỏi, cố gắng kiềm chế cảm giác thất vọng đang tràn ngập trái tim. Cô tự nhủ, mình đã lớn, sao có thể sợ hãi với việc cô đơn một mình nơi đất khách quê người như một đứa trẻ không hiểu chuyện được. Cô có thể tự thu xếp cho mình được. Cô tự trấn tĩnh bản thân.

“Về chứ. Nhưng chắc là hơi khuya vì anh phải nói chuyện với nhà đồng sản xuất và đoàn làm phim. Nhưng anh hứa là anh sẽ về trước mười hai giờ đêm. Anh sẽ cố gắng về trước khi em đi ngủ. Tối nay Pare định đi ngủ lúc mấy giờ?”.

Paremai đỏ bừng mặt với câu hỏi chứa đầy ẩn ý đó. Cô lúng túng trả lời: “Dù thế nào anh cũng không về kịp đâu vì em đi ngủ sớm lắm. Cả ngày ngồi máy bay nên rất mệt”.

Patiya bật cười: “Em lại hài hước rồi. Khác mười giờ không chừng sẽ khiến em mất ngủ đấy. Đợi anh nhé. Anh sẽ cố gắng về sớm nhất có thể”.

“Anh không nghĩ là em cần phải nghỉ ngơi ă? Cho dù không ngủ được thì em cũng nên nghỉ ngơi”.

“Em yêu. Anh có làm gì đâu. Chỉ muốn để cho em ngủ trong vòng tay anh thôi mà. Được rồi. Anh phải cúp máy đây. Em đưa điện thoại cho anh nói chuyện với bác Chong một chút nhé?”.

Ông Chong lén đưa mắt nhìn vợ chưa cưới của cậu chủ với thái độ tức tối. Kể từ ba tháng trước khi Patiya nói với ông rằng anh đã đính hôn với Paremai và cô sẽ chuyển sang Mỹ sống trước khi họ chính thức làm đám cưới. Patiya ra lệnh cho ông phải chăm sóc cô chu đáo như ông đã chăm sóc cho anh. Hình như anh đã ra lệnh cho ông còn nhiều hơn những câu lệnh mà anh đã dùng trong suốt quãng thời gian đã qua. Cho dù đang ở xa tận Ma-rốc nhưng anh vẫn điện thoại về lệnh cho ông chuẩn bị trước phòng ngủ cho cô, bắt ông phải đích thân giám sát người trang trí nội thất phòng ngủ của Paremai, hơn thế nữa ngày nào anh cũng điện thoại về để hỏi thăm tình hình công việc.

Ông biết, Patiya si mê cô gái Thái Lan này rất nhiều vì trong suốt thời gian qua, anh chưa từng rủ bạn bè, đặc biệt là các nữ diễn viên về nhà. Đây là lần đầu tiên Patiya không những chấp nhận cho một người phụ nữ đi lại tự do trong nhà, mà còn chịu nhường một phần diện tích căn nhà cho người đó. Anh nói rằng để cho cô có sự riêng tư, ông không được cho người giúp việc khác tự ý lên dọn phòng khi chưa được sự cho phép của cô hay Patiya.

Khi ông vờ hỏi có dành quyền tự quyết định cho Paremai trong việc trang trí tầng đó hay không vì phụ nữ rất nhiều chuyện, thích thay đổi, Patiya đã thành thật trả lời rằng cứ để cô ấy toàn quyền quyết định. Paremai có thể thay đổi hoặc làm bất cứ điều gì cô muốn. Nghe xong ông gần như bị sốc vì tưởng tượng ra cảnh trong tương lai, ngôi nhà chắc chắn sẽ rối tung lên. Ông Chong vừa không ưa vừa giận cô gái Thái này. Có vẻ như Patiya si mê khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung này đến tối mắt tối mũi. Ông vẫn còn nhớ như in những hành động thể hiện sự ghê gớm, độc ác của cô khi bôi nhọ thanh danh của Patiya thế nào.

Thực ra khi biết chuyện Patiya đính hôn với Paremai, ông đã hết sức ngăn cản. Nhưng cậu chủ của ông không hề nghe lấy một lời, ngược lại còn cho rằng ông cả nghĩ và nhấn mạnh rằng Paremai là người thực lòng, độc lập và chưa bao giờ hy vọng vào tiền bạc hay tài sản của anh.

Xem đi, chưa gì đã bênh vực cô ả ghê gớm lắm rồi.

Tòa kiến trúc trước mắt thật là khác lạ.

Trong cuộc đời phóng viên, cô đã được thấy nhiều ngôi nhà có hình dáng kỳ lạ, đa dạng về kiến trúc theo cả kiểu cũ lẫn kiểu mới. Nhưng tòa kiến trúc hiện ra trước mắt cô thật đặc biệt.

Khi chiếc xe limousine chạy qua bất bảo vệ vào bên trong, Paremai sửng sốt với diện tích vô cùng rộng lớn được bao phủ bởi thảm cỏ xanh mượt xa khuất tầm mắt. Hai ngôi nhà màu gỗ sồi có độ cao khác biệt nằm sát bên nhau trên một ngọn đồi cao. Thật khó để nhận ra tòa nhà có mấy tầng bởi vẻ kín đáo của nó.

Vẻ kín đáo toát ra của tòa kiến trúc trái ngược hoàn toàn với màu xanh mượt của bãi cỏ khiến nó càng trở nên nổi bật. Ngôi nhà là sự hòa trộn giữa yếu tố hiện đại và sự huyền bí ẩn chứa sự lạnh lùng xa cách. Nó chẳng khác gì tính cách của chủ nhân... Paremai tự nhủ với vẻ giễu cợt người yêu.

Ông Chong bước xuống xe và bấm điều khiển hệ thống tự động. Paremai suýt há hốc miệng khi thấy từ cửa ra vào cho tới hệ thống cửa sổ đang đóng kín như bưng từ từ mở ra, một ngôi nhà bốn tầng cao, đơn giản và hiện đại hơn vẻ bí mật bên ngoài hiện ra trước mắt. Tường của ngôi nhà được ghép bằng kính ở cả ba mặt và có một cây cầu sắt nối giữa tòa nhà đầu tiên và tòa nhà thứ hai.

Paremai vô thức quay sang nói với người giúp việc với giọng hồi hộp: “Thật đáng kinh ngạc. Đây là tòa kiến trúc vô cùng tráng lệ. Cháu chưa từng được thấy ở nơi nào khác cả”.

Ông Chong im lặng liếc nhìn với ánh mắt giễu cợt, nói với giọng tự hào:

“Hồi hộp như một đứa trẻ nhà quê như vậy cũng đúng thôi vì đây là ngôi nhà có một không hai trên thế giới. Cậu Pat tự nghĩ ra thiết kế rồi thuê kiến trúc sư giỏi nhất của Tây Ban Nha thực hiện theo ý tưởng đó”. Giọng nói của ông khi nhắc đến Patiya chứa đầy sự ca ngợi và tôn sùng.

“Vâng ạ. Kể nhà quê như cháu đúng là chưa bao giờ được trông thấy cái gì đáng ngạc nhiên như thế này cả”. Paremai gật gù đầu. Người giúp việc ngay lập tức liếc nhìn cô vì không chắc rằng có bị chế giễu lại hay không. Cô vẫn làm như không có chuyện gì quay sang hỏi tiếp: “Có mất nhiều thời gian để xây dựng không ạ?”.

“Mất biết bao nhiêu tiền thì làm sao có từ lâu được”.

“Vâng. Ông chủ của bác Chong là người giàu có mà nhỉ”. Paremai chỉ tay sang tòa nhà thấp hơn nằm bên cạnh tòa nhà lớn: “Thế tòa nhà nhỏ kia dùng để làm gì ạ?”.

“Ngôi nhà nhỏ đó dùng như một câu lạc bộ và là nơi tổ chức tiệc chiêu đãi, có thể mở hết các tấm kính bốn xung quanh lên”.

“Anh Pat thường xuyên tổ chức tiệc chiêu đãi sao ạ?”.

“Không”. Bác Chong trả lời ngắn gọn rồi đi trước dẫn cô vào trong nhà đồng thời nói: “Ngôi nhà này có tất cả bốn người phục vụ. Mọi người đều thuộc diện sáng đến chiều về, không ai ở lại đây cả. Có một tài xế, một người làm vườn, còn lại là người dọn vệ sinh. Họ bắt đầu làm việc từ sáu giờ sáng và về lúc sáu giờ chiều. Bữa sáng bắt đầu lúc tám giờ bốn mươi năm phút và bữa tối bắt đầu lúc tám giờ tối. Mong cô đứng giờ. Ở đây chưa từng có vấn đề trộm cắp, xung quanh nhà đều được gắn camera bí mật và hệ thống chống trộm tự động. Do đó cô đừng có đi lại lung tung vào ban đêm đấy”.

“Chiếc hộp kín như bưng thế này mà trộm vẫn đột nhập vào được cơ à?”.

Bác Chong quay lại lườm, ánh mắt như thăm nhủ đồ không có con mắt thẩm mỹ rồi trả lời: “Ngôi nhà này hầu như chưa bao giờ đóng kín cả ngoại trừ những lúc không có ai ở”.

“À, thế à?”. Paremai lẩm bẩm gật đầu.

“Cậu Pat dặn tôi phải dẫn cô đi xem khắp một lượt. Cô có muốn đi ngay bây giờ không?”.

“Thôi ạ. Cháu muốn tắm rửa nghỉ ngơi trước”.

“Vậy tôi sẽ dẫn cô lên phòng”. Người giúp việc bình thản nói, đi trước dẫn cô lên tầng hai.

Đến nơi, bác Chong đẩy cánh cửa không khóa vào trong: “Mời cô cứ tự nhiên nghỉ ngơi. Đến giờ ăn tối phiền cô hãy xuống ăn đúng giờ”.

“Bác Chong”. Paremai vội gọi trước khi ông bước đi: “Cảm ơn bác vì tất cả ạ”.

Bác ta không trả lời mà quay lưng lặng lẽ bước đi. Paremai chun mũi trước dáng điệu không muốn làm thân của ông giúp việc người Pháp rồi đóng cửa lại, bước vào khám phá căn phòng của mình.

Căn phòng mà Patiya chuẩn bị cho Paremai rộng gấp ba lần căn phòng ngủ của cô ở nhà. Bên trong được chia thành các phòng nhỏ. Trong phòng làm việc có một chiếc máy tính để bàn, máy scan và máy in, một chiếc máy tính xách tay MacBook Air của hãng Apple. Tiếp đến là phòng thay đồ có sẵn tủ đựng quần áo với cánh cửa kéo để đóng mở. Kế bên là phòng ngủ và cuối cùng là phòng tắm ở sâu bên trong.

Paremai cất quần áo vào tủ rồi đi tắm.

Phòng tắm ở đây có diện tích còn rộng hơn cả phòng ngủ ở nhà của cô. Bên trong chia thành cách phần nhỏ được ngăn bằng vách ngăn hình bầu dục với cánh cửa trượt có thể mở ở hầu khắp các phía để đứng tắm bằng vòi hoa sen. Cạnh đó, ở gần ô cửa sổ kính màu bã trầu nhạt là bồn tắm Jacuzzi hình chữ nhật loại lớn được đặt trên đế cao. Nền phòng tắm được lát bằng đá màu đen và trắng trang trí thành hình hoa văn đẹp mắt và cuối cùng là bồn vệ sinh của cả nam và nữ.

Tất cả mọi thứ đều được thiết kế hết sức hài hòa, hợp lý và mang phong cách sang trọng. Paremai thầm khen, cầm bánh xà phòng tắm Lush Bubble Bar bẻ vụn thành bột rồi rắc vào bồn tắm trước khi mở van nước ấm, ấn nút nước xoáy. Nước được xả ra từ tất cả các phía giúp thư giãn các cơ. Cô nằm xuống gối đầu lên mép bồn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô ngủ quên bao lâu không biết, chỉ biết rằng trong lúc mơ màng, dường như có giai điệu của thiên nhiên khẽ vang lên bên tai, tiếng thác nước tiếng chim hót hòa cùng tiếng đàn piano làm nhạc đệm. Cô như đang chạy đuổi theo những chú bướm giữa cánh đồng tràn ngập hương thông. Paremai cảm thấy thư giãn như chưa bao giờ được thoải mái đến thế và có lẽ cô sẽ còn cảm giác này rất lâu nữa nếu không có một bàn tay rắn chắc đưa ra bóp vào một bên vai. Paremai giật mình tỉnh giấc, vội ngâm mình vào nước, gơ hai tay lên che ngực theo phản xạ tự nhiên.

“Anh Pat!”. Cô giật mình thốt lên khi nhìn thấy Patiya: “Sao anh vào mà không đánh tiếng. Em giật hết cả mình”.

“Thì anh gõ cửa rồi, tại em không nghe thấy thôi”. Patiya nói dối với nét mặt thản nhiên. Anh quỳ một bên gối, ánh mắt tươi rói ngắm nhìn người yêu từ đầu cho tới bộ ngực ẩn dưới lớp bột xà phòng. Trước đó anh đã hỏi bác Chong, được biết cô vẫn còn ở trên gác nên anh đã lên tìm. Thấy phòng ngủ đóng kín nên anh bước vào phòng tắm. Khi thấy cô đang ngủ trong bồn, anh đã mở nhạc và định mát xa cho cô.

“Chắc tại em mệt nên ngủ quên mất”. Cô nói, mắt đưa xuống nhìn vai anh, không dám nhìn vào đôi mắt sắc đó.

Patiya im lặng nhìn vợ chưa cưới rồi nhận xét: “Ba tháng không gặp, em gầy đi phải không?”.

“Sao anh nói vậy?”. Paremai ngẩng mặt lên hỏi rồi chuyển sang dựa lưng vào một bên thành của bồn tắm, hai tay vẫn che ngực.

“Khuôn mặt em nhỏ hơn”. Anh gơ tay lên sờ vào khuôn mặt cô.

“Em không cảm thấy mình gầy đi, nhưng đúng là bận việc hơn vì phải vội giải quyết cho xong trước khi chuyển sang bên này”.

“Anh rất vui vì em đã sang đây với anh”. Vừa nói anh vừa rút cà vạt ra.

“Cảm ơn anh. Mẹ em nói sẽ sang, sau khi đã giải quyết xong việc bán nhà”.

“Cũng tốt. Đợi mẹ em sang, chúng ta sẽ lên kế hoạch cho đám cưới. Em nghĩ sao?”. Patiya nói đồng thời đứng dậy, tay mở khóa thắt lưng.

“Này, anh định làm gì vậy?”. Paremai hỏi, khuôn mặt đỏ bừng nhìn chiếc cà vạt đắt tiền bị ném xuống nền nhà một cách không thương tiếc rồi đến chiếc thắt lưng.

Người đang cởi quần áo nháy mắt với cô đầy ẩn ý: “Tắm cho em chứ còn làm gì?”.

“Không. Em xong rồi”.

“Nếu em lên bây giờ, em sẽ mất một trải nghiệm mà em sẽ phải hối tiếc suốt đời”.

“Trải nghiệm gì không biết?”.

“Phải thử đã”. Patiya trả lời ngắn gọn, quay lại cởi cúc áo sơ mi, dáng điệu bình tĩnh như một vũ công thoát y.

“Không phải nói cho hay ho đâu. Chúng ta đã từng tắm chung với nhau rồi”.

“Lần này sẽ khác và khác hoàn toàn. Anh hứa đấy”. Giọng nói của anh dịu dàng thuyết phục.

Paremai nóng bừng mặt, cô cố gắng buộc mình quay mặt tránh đi nhưng thân hình của Patiya như miếng nam châm cứ hút chặt ánh mắt cô vào đó.

Làn da của Patiya có vẻ đen hơn vì phơi nắng phơi gió suốt hai tháng quay phim ở Ma-rốc, nhưng điều đó không làm giảm đi sự hấp dẫn tỏa ra từ cơ thể anh. Ngược lại nó càng khiến anh trở nên gợi cảm hơn đến nỗi cô muốn cắn và nhấm nháp mùi vị của nó, đặc biệt là khu vực... Paremai đỏ bừng mặt, vội quay mặt tránh đi khi biết mình đang nghĩ tới điều gì.

Lạy Trời! Patiya khiến cô trở thành một phụ nữ không biết xấu hổ mất rồi.

Paremai vội hắng giọng, đổi chủ đề để kéo bản thân ra khỏi suy nghĩ đó: “Bây giờ mấy giờ rồi ạ?”.

Paremai nghe xong câu trả lời liền tròn mắt. Cô quay sang nhìn anh rồi lập tức mặt đỏ như vì lúc này anh đã cởi cả chiếc quần lót ra rồi. Cô vội nhìn sang phía khác: “Em ngủ quên đến hơn nửa tiếng đồng hồ cơ à. Tại sao anh về sớm vậy ạ? Sao anh nói khoảng mười hai giờ đêm mới về cơ mà?”.

Patiya khỏa thân đi về phía tủ quần áo ở phía đối diện, cầm theo chiếc đệm cao su gấp làm ba rồi mới trả lời: “Anh đổi ý, thấy lo vì em phải ở nhà một mình nên về trước”.

“Anh làm cái gì vậy?”. Paremai nhìn theo hành động của Patiya đang mở chiếc đệm theo chiều dài, đặt gần bồn Jacuzzi.

“Mát xa cho em bằng dầu thơm chứ còn gì nữa”.

Paremai nhú cao mày, dáng vẻ tỏ ra quan tâm: “Anh học được ở đâu vậy?”.

“Điều đó không quan trọng”.

“Anh nói đi”.

“Pare! Em phải tập từ bỏ kiểu hỏi tại sao ấy đi. Nếu thấy quan tâm thì hãy đứng dậy bước lên nằm xuống cái đệm cao su này”.

“Anh quay mặt đi đã”.

Patiya lắc đầu mệt mỏi nhưng cũng chịu quay mặt đi.

“Xong rồi ạ”. Paremai nói sau khi đã nằm úp xuống đệm. Cô đặt cả hai tay xuống lót cảm đồng thời nghiêng mặt về phía ô cửa sổ màu bã trầu nhạt: “Anh không định nói cho em biết anh đã học được ở đâu à?”.

“Chỉ là để đóng phim gonzo, có gì đáng để ý đâu”. Patiya không thể rời mắt khỏi hình ảnh tuyệt đẹp trước mặt. Chỉ cần nhìn tấm lưng mịn màng trắng ngần cùng với vòng eo nhỏ, cặp mông tròn chắc nịch và cặp đùi dài là thẳng đàn ông trong anh đã vươn lên rồi. Chàng đạo diễn trẻ đưa mắt rời khỏi bộ mông, nhìn về phía bộ ngực đầy đặn đang ép sát lên tấm đệm đến mức gần như tràn ra bên cạnh với ánh mắt khen ngợi.

“Em ghen với những người phụ nữ từng đóng chung với anh”. Paremai lơ đãng nói, giọng thì thầm.

“Không có gì đáng ghen cả vì chỉ đơn thuần là xác thịt tiếp xúc xác thịt. Nhưng với em thì khác, có cả sự gắn bó về cả thể xác lẫn tinh thần. Từ nay trở đi, em sẽ là người phụ nữ duy nhất trong tim anh. Và anh sẽ làm tình với em cho đến cuối đời”.

“Đó có thể coi là lời thú nhận tình yêu được không?”.

Patiya sững lại. Chưa kịp trả lời thì tiếng của Paremai lại vang lên: “Kể từ khi chúng ta đính hôn với nhau, em chưa từng được nghe lời yêu từ miệng anh”.

“Đối với em từ đó có tầm quan trọng lắm à?”.

“Quan trọng chứ”.

“Anh nghĩ làm hơn nói chứ. Anh thích hành động hơn vì thế anh sẽ chứng tỏ điều đó với em luôn. Em thích dầu thơm mùi gì? Có hương cam, phong lữ, cỏ vetiver, hoa cardabon, trầm hương, hoa hồng, hoa nhài, cây sô thơm, ngọc lan tây”. Tất cả đều là mùi hương mà phụ nữ thích.

“Mỗi loại mùi có công dụng ra sao ạ?”. Paremai hỏi như muốn giảm đi sự xấu hổ của mình. Thực ra cô đã giảm được sự hồi hộp của mình khi anh là mọi việc với thái độ bình thường.

“Hương cam cho ta cảm giác khêu gợi, đầy sức sống. Phong lữ tạo cảm giác hòa hợp với nam giới, cỏ vetiver thúc đẩy tâm trạng hưng phấn, cardabon tạo sự tưởng tượng hưng phấn, trầm hương dùng để chuẩn bị sẵn sàng cho việc lên đỉnh, còn hương hoa hồng, hoa nhài, sô thơm và ngọc lan tây hay tên tiếng Thái gọi là hoa móng rồng là những mùi thơm tăng cường sự dẻo dai về tình dục.”

Paremai đỏ bừng mặt: “Mùi nào cũng đều liên quan tới tình dục cả. Anh chuẩn bị như vậy để dành riêng cho việc đóng phim khiêu dâm đúng không?”.

Patiya bật cười: “Em yêu cứ thoải mái bày tỏ suy nghĩ. Anh không động lòng đâu. Anh thuộc loại mặt dày rồi. Nhưng nói thật điều này không liên quan một tý gì tới công việc cả. Anh chuẩn bị các loại tinh dầu thơm này là chỉ dành riêng cho em thôi. Anh đích thân đi tìm mua chúng trong ngày mà anh yêu cầu kiến trúc sư làm phòng tắm và phòng ngủ mới cho em vì anh nghĩ phụ nữ ai cũng thích thư giãn, tầng trên nơi có phòng tập thể dục anh cũng yêu cầu kiến trúc sư làm phòng sauna cho em đấy”.

“Cảm ơn anh. Anh thật tuyệt vời”.

“Thay lời cảm ơn bằng thứ khác được không?”. Patiya vừa hỏi vừa cười, nhìn cô gái không dám ngẩng mặt lên nhìn anh với ánh mắt chan chứa yêu thương.

“Anh muốn gì...?”. Cô lúng túng hỏi.

“Tất cả mọi thứ có được không?”.

“Không. Anh phải nói ra trước”.

Patiya bật cười: “Rồi em sẽ biết thôi. Nhưng tóm lại là em chọn loại tinh dầu thơm nào đây?”.

Paremai lúng túng trả lời: “Cho em loại mùi không tạo sự hưng phấn có được không? Ví dụ như mùi hoa cúc hay hoa mai khiến cho tinh thần sáng khoái”.

Anh bật cười: “Không bao giờ anh để những loại mùi của nữ tu ấy trong nhà mình cả. Đặc biệt khi có một người vợ chưa cưới tuyệt đẹp và gợi cảm như thế này thì lại càng dứt khoát không có chuyện đó đâu. Để anh chọn cho em nhé. Dùng loại nào nhỉ...?”. Cuối cùng anh cầm một lọ lên. “Dùng loại này vậy”.

“Mùi gì ạ?”.

“Trầm hương”. Patiya trả lời ngắn gọn.

Paremai ngẩng đầu lên nhìn anh rồi ho sặc sụa: “Cái gì cơ?”.

“Em nghe thấy rồi thôi”. Patiya bước ra.

“Không biết ý gì cả”.

Patiya bật cười: “Đừng như trẻ nhỏ hỏi tại sao mãi thế chứ. Em hãy thả lỏng thoải mái để tận hưởng cảm giác sung sướng mà anh đem lại là đủ rồi”. Anh đổ tinh dầu thơm vào lòng bàn tay, xoa xoa hai bàn tay với nhau rồi từ từ mát xa trên vai của Paremai với dáng vẻ dịu dàng.

“Anh thường hay mát xa cho các cô gái lắm à?”

“Em đừng hỏi, đừng nói gì trong một phút có được không? Anh xin em đấy”.

“Tại em muốn biết. Anh không định nói à?”

Patiya thở dài: “Nói thì nói được nhưng biết để làm gì. Tất cả đã trở thành quá khứ rồi. Em chỉ cần biết từ nay trở đi, anh chỉ có một mình em thôi”.

“Có nghĩa là trong quá khứ anh đã từng mát xa cho rất nhiều cô gái. Anh thích lấy lòng các cô gái bằng cách này à?”

“Này Pare! Nếu em còn tiếp tục hỏi vụn vặt, anh sẽ hôn em đấy”.

Paremai bật cười: “Thì anh cứ trả lời thẳng vào vấn đề đi, đừng có đáng trống lảng. Anh yêu em bằng trời, không thay đổi. Đúng là đang kể chuyện cổ tích lừa trẻ con”.

“Và em cũng không dễ dàng bị lừa đúng không?”

“Chắc chắn. Vì vậy hãy trả lời em đi!”

“Vâng, cô gái thông minh ạ”.

“Thế câu trả lời là...”

“Anh chỉ mát xa cho những cô gái cùng diễn cảnh gonzo với anh và những phụ nữ mà anh mát xa cho họ có tới hàng trăm, hàng nghìn, anh không nhớ hết được”. Patiya luồn tay xuống dưới bộ ngực căng tròn rồi bóp nặn như muốn đùa cợt.

“Này, anh làm cái gì thế?”. Paremai lật mình nằm ngửa ra lên tiếng phản đối. Lúc này cô mới nhận ra rằng mình đã bị hờ với anh rồi. Anh hạ người xuống nằm đè lên cô, nắm hai cổ tay cô đưa lên trên đầu, và bắt đầu tìm kiếm đôi môi cô.

“Em quá ngọt ngào Pare ạ”. Patiya rên lên một cách si mê đồng thời hôn ngấu ngiến đôi môi mềm mại một cách khát khao. Hai bàn tay anh xoa bóp hai bầu ngực. Đầu nhũ hoa bắt đầu nở ra đáp lại lòng bàn tay anh. Cảm giác mách bảo anh rằng nó đã nở tràn, đầy đặn và sẵn chắc... Cái thứ anh khao khát cả ngày lẫn đêm.

Patiya phải kiềm chế tiếng rên khi thân thể bên dưới đáp lại một cách hối hả. Bởi lúc này Paremai đưa tay vuốt ve vòm ngực vạm vỡ, căng đầy những múi cơ của anh trong khi đang mút chặt đầu lưỡi và nhắm nháp bờ môi dưới của anh.

“Lạy Chúa! Em nóng như lửa vậy. Em đúng là người anh cần”. Patiya nói với giọng khàn đặc vì khao khát xen lẫn đau đớn. Phần da thịt đàn ông của anh căng lên kêu gọi sự giải phóng, nhưng anh biết rằng Paremai cần chuẩn bị sẵn sàng hơn thế nữa nên anh chỉ dám ép sát vào phần thân thể bên dưới của cô mà thôi.

Paremai không trả lời. Cô vẫn tiếp tục vuốt ve vòm ngực vạm vỡ như muốn tìm hiểu thân thể của anh nhiều hơn nữa. Việc đụng chạm vào da thịt của anh tạo cho cô khoái cảm mê mẩn giống như anh chạm vào cô vậy. Có lẽ đây là điều mà người ta gọi là sự sung sướng của việc cho và nhận chăng? Paremai tự nhủ.

Patiya rời bờ môi mềm mại lúc này đã sưng mọng vì bị anh hôn một cách ngấu ngiến xuống chiếc cổ cao trắng ngần. Anh hôn chiếc xương quai xanh, đôi bờ vai trắng mịn, rồi tiến lại đầu nhũ hoa khiến cô phải rên lên sung sướng.

Tuy cơ thể đang căng cứng vì nhu cầu muốn được giải phóng, nhưng anh biết cô vẫn chưa sẵn sàng nên anh cố kiềm chế cho tinh thần bình tĩnh lại. Bầu ngực là nơi trú ngụ của trái tim đang đập dồn dập bên dưới làn môi anh, nó đang hồi hộp vì anh. Sau khi đã hài lòng với việc nếm mùi vị của đầu nhũ hoa, anh liền ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt lim dim và đôi môi sưng mọng.

“Anh yêu em, Pare”. Patiya thốt lên lời yêu, rồi hôn vào đôi môi của người vợ chưa cưới một cách si mê.

Paremai từ từ mở mắt ra nhìn anh: “Anh vừa nói gì? Anh đang tỏ tình với em đấy à?”.

“Em nói gì vậy, Pare?”. Patiya cố gắng đưa mắt nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng ánh mắt lại dính chặt vào bầu ngực tròn tuyệt đẹp lúc này đã nở ra để đợi một lời khen của anh. Patiya lấy tinh thần nhìn vào đôi mắt đẹp rồi hỏi: “Vừa rồi em nói gì vậy em yêu? Anh không nghe thấy”. Chàng nâng đôi tay lên hôn vào giữa lòng bàn tay một cách dịu dàng.

Paremai mỉm cười với ánh mắt lộ rõ cảm xúc của người yêu. Cô đưa tay lên vuốt ve các đường nét trên khuôn mặt của anh: “Anh có biết ánh mắt anh đang nói gì với em không?”.

“Nói gì nào?”. Vừa hỏi anh vừa cúi xuống hôn lần lượt từng đầu ngón tay của cô với sự khao khát.

“Ánh mắt của anh đang nói rằng anh rất yêu em”.

“Gì cơ?”. Patiya sững lại, ngẩng mặt lên nhìn cô.

Paremai nhướn mày, mỉm cười tinh nghịch: “Anh vừa thừa nhận anh yêu em. Em đã làm cho anh phải thừa nhận điều đó”.

Patiya đỏ bừng mặt, giả vờ mắng: “Em nghe nhầm rồi. Anh vừa nói rằng em hơi béo đấy”.

“Cái gì cơ? Béo lên á?”. Paremai đẩy anh xuống đồng thời xoay người nằm trên người anh, khuỷu tay phải đè ngang cổ anh trong khi gập đầu gối lại ở giữa thân hỏi với giọng tra khảo: “Anh nói lại đi. Vừa nãy anh bảo ai béo?”.

Patiya vội vàng gơ cả hai tay lên che ngực, làm mặt tối sầm lại với vợ chưa cưới: “Không chơi kiểu vũ lực như thế này đâu. Nếu cậu nhỏ của anh không dùng được em sẽ phải hối tiếc đấy”.

“Em cho rằng em không hối tiếc bằng anh đâu”. Paremai khiêu khích.

“Cái gì cơ? Em không hối tiếc à?”. Patiya nhẹ nhàng đẩy thân hình mảnh dẻ nằm xuống rồi anh nằm đè lên người cô. “Thực ra anh thích em nằm trên hơn. Gợi cảm hơn nhiều. Nhưng đợi lần sau cũng được. Lần này anh phải giải quyết người nói dối trước đã”.

Paremai đỏ mặt: “Anh bảo ai nói dối. Người ta nói sự thật lại không tin”.

“Thật hay không tý nữa rồi sẽ biết”. Anh cúi đầu xuống ngậm vào vành tai khiến người bên dưới nổi gai ốc.

“Này, thế ai bảo sẽ mát xa tinh dầu thơm cho em?”. Vừa nói cô vừa cố gắng đẩy mặt anh ra.

“Để sau. Bây giờ anh phải nếm mùi vị của em cho đỡ nhớ đã”.

29. Chương 27

Chương 27

Paremai giống như ngọn lửa khi đã nhóm lên rồi thì khó để dập tắt được và lần này đã chứng minh niềm tin đó của Patiya là hoàn toàn đúng.

Paremai ngẩng mặt lên đón nhận nụ hôn của anh đồng thời hỏi hả hôn lại anh. Cô đưa hai tay lên vuốt ve vòm ngực rồi chạm dần xuống bên dưới phần thể hiện giới tính đàn ông của anh. Paremai vuốt ve nó như muốn thể hiện quyền sở hữu của riêng mình, điều đó khiến anh phải kêu lên, toàn thân run rẩy vì khao khát mà lúc này chỉ cô mới có thể giải tỏa được.

Patiya rên rỉ, người căng cứng vì đau đớn, không còn một chút sức lực nào đến nỗi khi cô đẩy anh nằm ngửa, rồi nằm đè lên anh, anh cũng không còn sức để chống lại.

“Trước khi anh nếm mùi vị của em, em cũng muốn được nếm mùi vị của anh đã”. Paremai mạnh dạn, giọng nói ngọt ngào chan chứa tình yêu thương.

Anh kêu lên với giọng khản đặc: “Em biết là em sắp làm gì chứ Pare? Em làm cho anh nóng bừng lên rồi, sức nóng đó sẽ thiêu đốt em đấy”.

“Đó là điều em cần từ anh”.

Bộ phận đàn ông phồng lên như một lời nói thách nhưng hết sức ngọt ngào đáp lại lời cô. Patiya nhắm mắt hoàn toàn khuất phục cô.

Paremai hôn người yêu một cách nồng nàn, bộ ngực đầy đặn cố tình ép chặt lên vòm ngực vạm vỡ. Người nằm bên dưới rên rỉ khi phần thân thể cứng ngắc cảm nhận được phần da thịt mềm mại của phụ nữ đang áp sát vào cơ thể. Anh định luồn tay vào bóp nặn bộ ngực đầy đặn, căng tròn nhưng cô đã kịp thời ghì chặt lấy.

“Anh đang đóng vai tù nhân, vì vậy anh không được làm gì cả”.

“Em thích mỗi người một lượt?”. Patiya nói với giọng dứt quãng, hơi thở gấp gáp.

Lạy Trời! Paremai khiến anh trở nên nóng bỏng như dòng nham thạch đã sẵn sàng phun trào khỏi miệng núi lửa bất cứ lúc nào. Hình ảnh cô trườn người xuống hôn lên da thịt anh không khác gì hình ảnh vũ nữ Apsara xuống để cứu rỗi một sinh linh trần đầy khát vọng.

Patiya chăm chú nhìn hình ảnh tuyệt đẹp trước mắt một cách say mê xen lẫn khao khát.

Paremai không trả lời anh, vẫn tiếp tục hạ thấp đầu xuống vòm ngực vạm vỡ để vuốt ve nó bằng sự mềm mại của chiếc lưỡi, cô ngậm, mút đầu vú khiến anh bị kích thích mạnh. Sự thèm khát dường như nuốt chửng anh, nó không khác gì một lưỡi dao cạo cắt sâu vào bụng khiến thân thể anh căng cứng lại và đau đớn. Hai đầu vú anh cứng lên đáp lại sự đụng chạm của cô. Paremai lén mỉm cười khi nghe được nhịp đập hối hả của trái tim anh. Cô lướt đầu lưỡi sắc lẹm của mình xuống phần da thịt trên bụng, rồi gặm nhấm và liếm láp đến phần giữa của cơ thể.

Patiya giật thót mình, rên rỉ không thành tiếng. Toàn thân anh nóng bỏng như bị lửa tấp vào khi cô đụng chạm một cách thân mật. Mọi cử chỉ của Paremai tràn đầy sự khao khát và dịu dàng. Đôi mắt anh bắt đầu đại đi. Patiya dần mất hết khả năng kiểm soát bản thân. Bụng anh co thắt lại, căng cứng đau đớn vô cùng bởi sự khao khát và cuối cùng người anh giật lên. Thế giới dừng lại trong chốc lát, đôi mắt không còn nhìn rõ sự vật, cảm giác giống như một đứa trẻ sơ sinh không có khả năng kiểm soát bản thân.

Patiya nhắm mắt, thân thể được thư giãn như một lữ khách trên sa mạc được ngã người nằm nghỉ trên ốc đảo. Sau khi lấy lại tinh thần, anh mở mắt ngắm nhìn các đường nét trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Paremai. Anh mỉm cười với cô một cách ngưỡng mộ như đứa trẻ làm nũng mẹ: “Em học được những điều này ở đâu?”.

Paremai gí ngón trỏ vào vòm ngực vạm vỡ của anh thay cho câu trả lời.

“Anh á?”. Anh chỉ ngón tay cái vào mình: “Nếu anh không phải là một giáo viên xuất sắc, thì chắc chắn em là một học sinh thông minh tuyệt vời vì em học rất nhanh. Em biết cách làm cho anh... ưm...”. Chuyên gia phim khiêu dâm áp ứng.

Paremai bật cười, thẳng thắn thú nhận: “Thực ra em lén xem các clip phim khiêu dâm của anh đóng, lén nghiên cứu từ những nữ diễn viên đóng chung với anh xem làm thế nào để anh được... à... hài lòng”.

“Cái gì cơ?”. Patiya nhắc lại như không tin vào tai mình: “Em lén tải clip khiêu dâm về để học à? Lạy Chúa!...”.

“Đừng nói cái giọng đáng ghét đó với em chứ. Anh thừa biết tất cả phụ nữ đều muốn tải clip phim của anh về để xem mà”.

“Nhưng không được có em trong đó. Em yêu, không có ai lại muốn cho người yêu mình xem clip mình làm tình với người phụ nữ khác đâu”.

“Em cũng không muốn xem”. Paremai khê khàng thú nhận, nét mặt tỏ rõ sự hối tiếc.

“Anh xin lỗi. Từ giờ trở đi sẽ không lặp lại chuyện này nữa. Nếu có thì cũng chỉ là giữa anh và em mà thôi. Vừa nói anh vừa nháy mắt với vẻ tinh nghịch, rồi đưa tay ra vén lọn tóc xòa xuống mặt lên vành tai cô một cách dịu dàng.

“Vớ vẩn. Ai đóng phim với anh không biết?”.

Anh bật cười: “Em không biết sao? Tất cả các góc trong ngôi nhà này đều được gắn camera bí mật đấy. Trong phòng tắm cũng có, ở kia kia”. Patiya châm chọc, chỉ ngón tay về phía bên phải mình họa cho lời nói.

“Làm gì có. Em không tin”. Cô phủ nhận với giọng cứng rắn nhưng ánh mắt run sợ khi nhìn theo ngón tay anh, rồi đưa mắt nhìn khắp trần nhà một cách cảnh giác.

Patiya bật cười khanh khách. Đây chính là người phụ nữ của anh, một người rất hay lo sợ và đầy cảnh giác. Nhưng liệu cô có bị sốc không nếu biết rằng có camera bí mật thật? Không... Anh dứt khoát giấu nhem chuyện đó. Patiya giật mình rồi kéo cô lại ôm vào lòng, thì thầm sát đôi môi mềm mại: “Bây giờ tới lượt anh. Em hãy chuẩn bị đón nhận sự sung sướng đi”. Patiya dịu dàng lật người cô lại, hạ thấp đầu đặt lên đôi môi mềm mại một nụ hôn nồng nàn, hồi hã.

Anh từ từ cúi thấp đầu khám phá, nhấm nháp bộ ngực căng tròn, chiếc bụng phẳng lì một lần nữa. Cô đáp lại sự đụng chạm của anh bằng phản xạ hóp bụng lại và căng cứng. Lăn theo đường cong, Patiya tiến xuống bộ phận của phụ nữ. Anh nhẹ nhàng tách hai chiếc đùi ra rồi lách đầu lưỡi vào. Thân thể mảnh dẻ giật thót, rên rỉ tên anh.

Paremai rên rỉ, đôi mắt bắt đầu mờ đi. Patiya rất giỏi chuyện giường chiếu. Anh luôn biết cách khiến phụ nữ được hài lòng. Tâm trí cô bắt đầu bị phân tán, lúc này chỉ còn lại sự sung sướng từ sự đụng chạm của anh. Trí óc cô bắt đầu trống rỗng, cơ thể cô bắt đầu căng lên giống như dây cung đã bị kéo hết cỡ, miệng cô thì liên tục thốt rên tên anh một cách yếu ớt.

Cô chớp chớp mắt, tim đập liên hồi như trống điểm canh, trí óc bắt đầu quay cuồng khi anh trườn người lên hôn vào môi cô.

“Hãy thở ra thật chậm. Anh không muốn em sốc mà chết đâu em yêu ạ”.

“Anh là kẻ ác độc”. Paremai vừa nói vừa đâm vào vòm ngực vạm vỡ của anh.

Patiya bật cười, nắm lấy tay cô lại, gỡ chúng ra và hôn vào giữa lòng bàn tay, rồi ngẩng mặt lên dịu dàng hỏi: “Em đã sẵn sàng chưa em yêu?”.

Paremai nhìn anh với ánh mắt nồng nàn rồi nâng người lên hôn anh thay cho câu trả lời. Patiya dịu dàng hôn lại đồng thời tách hai đùi cô bằng đầu gối trước khi hòa hai thân thể làm một. Bản nhạc tình yêu được bắt đầu giữa ngọn lửa hừng hực của đam mê. Patiya rên lên bằng giọng khản đặc khi cảm nhận được sự khít khao xen lẫn ấm áp. Giây phút đó, anh quên hết mọi thứ, chỉ còn cảm nhận được sự sung sướng do thân thể kiều diễm của cô mang lại. Anh phủ lên thân thể mềm mại một cách vô thức. Bản nhạc tình yêu từ từ chuyển thành ngọn lửa rực hồng sẵn sàng thiêu đốt cả hai.

Giây phút tiếp theo, cô lật người lại nằm úp lên anh. Sự khao khát đang chảy trong người anh được xả vào thân thể của Paremai hết đợt này đến đợt khác như những đợt sóng biển giận dữ thi nhau xô vào bờ cát. Cơ thể cô giật lên cùng lúc anh đẩy người lên dùng răng ngậm vào phần da thịt rất nhạy cảm.

Paremai bám vào đầu anh, ngửa cổ ra sau để bản thân được tận hưởng cảm giác khi hàm răng đang ngậm và hút lấy da thịt. Hơi thở của cô hỗn hển khi anh đưa tay lên bóp mạnh vào mông cô để kiểm soát nhịp điệu. Cơ thể cô lại căng cứng lên một lần nữa, toàn thân nhẹ bẫng cùng với sự giải phóng sức mạnh tình yêu. Cô đổ gục vào vòng tay rắn chắc đang ôm siết lấy mình. Một chiếc cầu vồng bảy sắc đang hiện rõ sau làn mi khép chặt.

Patiya ngậm vào bả vai ướt đầm mồ hôi của người yêu. Mùi vị nồng nàn của cuộc làm tình quện khắp người anh, hơi thở vẫn gấp gáp, anh nói: “Lần này tới lượt anh”.

“Lạy Phật! Em nghĩ rằng chúng ta vừa mới.. ờ... cùng với nhau”.

“Chỉ mới có một mình em thôi, em yêu ạ”. Patiya lật ngửa thân thể mảnh dẻ ra rồi nằm lên trên. Paremai không còn sức để mà mở mắt nữa.

“Không, Pare. Em phải mở mắt ra nhìn anh”.

Cô lim dim đôi mắt: “Chắc chắn em sẽ chết trước đây nếu phải.. Ờ... với anh một lần nữa”.

Patiya bật cười, giọng nói trêu mếu: “Chúng ta sẽ được biết câu trả lời ngay thôi em yêu”.

Paremai bật cười rồi chuyển thành tiếng rên khi Patiya đẩy nhanh nhịp điệu. Anh giải phóng dòng sức mạnh của tình yêu và khao khát tràn vào cơ thể cô. Cô cảm nhận được sự nóng bỏng tràn lên da thịt trước khi chúng chảy cuộn cuộn như dòng nước ấm đang xoáy tròn vì giận dữ.

Anh dõi theo đôi mắt mở to của cô trước khi trở nên trống rỗng và bùng cháy của ngọn lửa khát khao. Anh phủ người lên thân thể cô, ngăn lại tiếng kêu rên của cô bằng một nụ hôn nặng trĩu khao khát. Anh hôn cô ngẫu nhiên. Thân thể của Patiya giật lên cùng với tiếng kêu tên người vợ sắp cưới tắt dần trong cổ anh.

Patiya gục đầu xuống cổ cô, thở hổn hển, gần như không còn sức lực gì sau khi yêu cô trong suốt hai tiếng. Một lúc lâu sau, hơi thở bắt đầu nhẹ dần và trở lại bình thường, anh ngẩng đầu lên ngậm vào đầu chiếc mũi cao của cô, ánh mắt chan chứa yêu thương.

“Em ổn không?”.

“Chắc xương cốt của em gãy hết cả rồi vì chúng không còn cảm giác gì nữa”.

Anh thốt lên như muốn xin lỗi vì nhận ra rằng mình vẫn đang nằm đè lên cô. Anh trườn người xuống, kéo eo cô lại ôm sát thân mình.

“Em thấy đỡ hơn không?”. Anh hỏi với giọng dịu dàng rồi hôn lên đôi bờ môi sưng mọng vì những nụ hôn vồ vập của anh lúc trước.

“Tình trạng cơ thể hay là sex ạ?”.

Patiya bật cười: “Cả hai”.

“Có vẻ như cơ thể cũng khá hơn rất nhiều rồi”. Cô đưa tay lên che miệng ngáp.

“Thế sex thì sao?”.

“Nồng nàn và mạnh mẽ”. Paremai định nghĩa một cách ngắn gọn rồi che miệng ngáp tiếp.

Anh bật cười trước khi gặng hỏi tiếp: “Thế tốt hay không?”.

Paremai nhắm mắt nói: “Ngày mai trả lời có được không ạ? Em buồn ngủ lắm”.

“Em còn chưa ăn chút gì lót dạ đâu em yêu ạ. Từ từ hãy ngủ”.

“Để sau đi ạ”. Cô lẩm bẩm trả lời.

“Thế mát xa bằng tinh dầu thì sao? Em không thích nữa à?”. Anh nhìn cô dịu dàng, trêu mếu rồi thì thầm: “Anh yêu em, Pare... Anh yêu em mà bản thân cũng không lý giải được tại sao lại yêu em nhiều như vậy”. Patiya hạ thấp đầu xuống thơm nhẹ lên vầng trán tròn và từ từ ôm lấy thân thể cô khẽ vỗ về như đang ru em bé.

“Cậu Pat sẽ khiến cô ấy quen thân đi đấy ạ. Đáng ra cậu nên bảo cô ấy xuống dưới ăn cơm”.

“Thôi nào, chuyện nhỏ nhất thôi mà”.

“Nhưng đó là quy tắc của ngôi nhà này. Nếu đến cái quy tắc ấy cũng không còn thì trở thành nhà sao được”.

“Tất cả các quy tắc đều có thể thay đổi được, nếu không nó chỉ là quy tắc chết!”.

“Không phải chuyện nói chơi cho vui đâu ạ. Cậu Pat đang bệnh vực làm hư cô ấy đấy”.

“Không phải tôi bệnh vực chiều hư cô ấy mà là tôi tự quyết định. Thôi mà bác Chong, sẽ không có lần sau nữa đâu”.

“Cậu chắc chứ. Cậu đừng có ranh mãnh với tôi. Cậu phải chỉnh đốn buộc cô ấy phải xuống ăn dưới nhà, không phải bê lên ăn tận trong phòng như thế”.

Patiya bật cười, bê khay thức ăn vào phòng, thấy thân thể kiều diễm bên dưới tấm chăn dày thò đầu ra ngoài nhìn anh. Anh liền nhú mào lại.

“Anh nói to khiến em tỉnh giấc hả?”. Anh đặt khay thức ăn lên mặt bàn kính cạnh giường rồi bước tới cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô rồi nói nhỏ: “Chào buổi sáng em yêu”.

Hai gò má mịn màng dần đỏ ửng. Paremai khẽ nói chào buổi sáng rồi đổi chủ đề: “Thực ra em xuống dưới ăn cũng được, không phải phiền bác Chong phải vất vả bê lên”. Paremai dịu dàng nói e ngại. Cô nhích người ngồi tựa vào đầu giường, tay kéo tấm chăn che ngực. Cô ngủ say đến nỗi Patiya bế cô từ phòng tắm sang phòng ngủ cô cũng không hề hay biết.

“Chuyện nhỏ. Em đừng để bụng làm gì. Nếu, không muốn ngủ nữa thì dậy ăn sáng thôi. Anh bảo bác Chong làm món cháo tôm cho em đấy”. Patiya ngồi xuống bên mép giường.

“Cảm ơn anh. Thật ra không cần nấu quá cầu kỳ đâu. Gì em cũng ăn được cả”.

“Không sao đâu. Bình thường anh cũng bảo nhà bếp làm mấy món Thái mỗi khi thấy chán những món ăn bên này mà”.

Paremai mỉm cười xúc động, im lặng nhìn chồng chưa cưới trong chiếc áo choàng dài quá đầu gối.

“Anh dậy lâu rồi à?”.

“Cũng được một lúc rồi. Anh vừa tập thể dục xong”.

Paremai liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường.

“Anh nên đánh thức em dậy. Mới ngày đầu tiên mà đã dậy muộn rồi”.

“Không sao. Mọi người đều hiểu em mà”.

Paremai đỏ bừng mặt, hắng giọng chuyển chủ đề: “Em đang ở phòng ngủ của anh à?”. Phòng ngủ của Patiya rộng hơn phòng ngủ của cô rất nhiều. Đồ vật trong phòng đều sử dụng tông màu nâu sẫm toát lên vẻ nghiêm nghị huyền bí.

“Ừ. Hôm qua anh đánh thức em nhưng em không dậy nên anh bế em sang ngủ phòng anh”.

Paremai đỏ mặt nhớ lại sự việc tối qua. Có lẽ cô đã rất mệt nên thiếp đi lúc nào không biết. Cô hắng giọng: “Em đi tắm đây”. Cô ra khỏi giường với tấm chăn quấn quanh mình không khác gì con nhộng tắm. Patiya nhìn cô mỉm cười triu mến. Anh bảo cô dùng phòng tắm trong phòng ngủ của anh khi cô định về phòng riêng.

“Nhưng em không có áo choàng”.

Patiya đứng dậy mở tủ quần áo lấy áo choàng đưa cho cô: “Gần trưa chúng ta cùng đi mua quần áo nhé. Áo của anh có thể hơi dài đối với em”.

“Thế anh không phải làm việc à?”. Paremai vừa hỏi vừa nhận chiếc áo choàng từ tay anh.

“Hôm nay anh nghỉ làm, dành cả ngày cho em. Nhưng gần trưa chắc anh sẽ có cuộc họp với nhân viên qua Skype”.

“Cảm ơn anh”.

Patiya nhú mào: “Cảm ơn vì chuyện gì?”.

“Vì anh đã nghỉ việc ở nhà với em. Anh sợ em sẽ buồn đúng không?”.

Anh ôm lấy vòng eo được quần bởi tấm chăn dày vào mình: “Đó là việc anh nên làm cho tới khi em thích nghi với ngôi nhà này. Sau đó tùy em sử dụng quỹ thời gian riêng của mình”. Anh nói rồi nâng khuôn mặt cô lên đặt vào đó một nụ hôn nồng nàn.

“Thế nếu phải mất hàng tuần em mới thích nghi được thì sao?”.

“Thì anh sẽ ở bên em cả tuần đó”. Patiya thủ thỉ sát cặp môi mềm mại.

Paremai cười: “Cảm ơn anh. Nhưng sẽ không mất nhiều thời gian đến thế đâu”.

“Cho dù lâu hơn thế anh cũng sẵn sàng. Nhưng có thể em sẽ mệt mỗi lần đấy”.

Paremai bước ra khỏi phòng tắm sau hơn nửa tiếng, cô bước tới ngồi xuống phía đối diện anh.

“Có tin gì đáng chú ý không ạ?”. Cô vừa hỏi vừa lau tóc bằng chiếc khăn bông loại nhỏ. Patiya đang đọc tin trên máy tính. Bên cạnh có một tách cà phê, chiếc bánh sandwich đã ăn hết một nửa và một cái bát không.

Người được hỏi dừng lại, vội gấp màn hình xuống, rồi đẩy đĩa bánh sandwich kèm theo tách cà phê và chiếc giỏ đựng rau cùng bát cháo ra trước mặt người vợ chưa cưới: “Không có gì đâu. Anh chỉ kiểm tra tin tức trước khi bắt đầu một ngày mới mà thôi. Em hãy thử cà phê và bánh sandwich đi. Anh làm cho em đấy. Không biết vị này có hợp với em không?”

“Cảm ơn anh. Anh tự làm bánh sandwich ạ?”. Cô cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Patiya trả lời: “Có gì là khó đâu. Chỉ phết mayonaise, rồi xếp rau và trứng ốp lết lên sau đó phủ một lớp bánh mì nữa là xong”.

“Đây vốn không phải là việc của đàn ông. Thời nay có rất ít đàn ông làm được như anh”.

“Vậy có lẽ anh là người đàn ông không bình thường”.

“Cảm ơn anh, cà phê rất ngon. Sáng nay anh dự định làm gì?”.

“Sau bữa sáng anh sẽ dẫn em đi tham quan ngôi nhà này một lượt, gần trưa chúng ta sẽ đi siêu thị mua vài thứ cần thiết cho em”.

Cô gật đầu nhìn anh.

“Anh đi thay quần áo trước đi. Em ăn sáng xong sẽ thay sau”.

“Vậy cũng được”. Patiya vừa nói vừa định cầm lấy máy tính, nhưng cô vội đưa tay ra đặt lên cổ tay anh, nói: “Anh để máy tính cho em mượn kiểm tra mail được không ạ?”.

Patiya lúng túng.

“Anh sao vậy?”.

“Không sao cả”.

“Vậy tại sao anh có vẻ không vui vậy? Có tin gì xấu phải không ạ?”.

Paremai nhìn chằm chằm vào mặt anh, từ từ gỡ tay anh ra khỏi máy tính, cầm lấy mở màn hình ra.

“Pare, đừng có quan tâm mà”. Patiya nói.

Cô không trả lời, đọc phần tin trực tuyến bằng tiếng Anh ở trang mà Patiya đã mở sẵn trước đó. Đây là một phần tin với nội dung đại khái là về việc cô thôi việc sang Mỹ sống với anh, anh giấu cô trong nhà, đính kèm là toàn bộ lý lịch dài dằng dặc của cô. Đọc xong, cô đưa trả lại máy tính cho anh mà không nói một lời nào.

“Đừng có nghĩ nhiều Pare. Anh sẽ sớm cho hợp báo để nhanh chóng kết thúc mấy tin vớ vẩn này đi”.

“Không sao. Em không quan tâm đâu ạ. Ai thích nói gì cứ mặc kệ cho người ta nói. Chỉ là em hơi thắc mắc ai là người đã tung ra tin này. Vì có được những thông tin chi tiết như vậy chắc chắn không phải là người xa lạ”.

Paremai nói tiếp: “Nó khiến em nhớ tới tin em tới tìm anh để cầu xin anh rút lại đơn kiện với em lần trước”.

“Chuyện anh từ bỏ ý định kiện em chỉ có bà biết. Thực ra anh không muốn nghĩ xấu về bà, nhưng khi xảy ra những chuyện như thế này, anh thấy hơi nghi ngờ, anh sẽ điện thoại về hỏi bà”.

Paremai đưa tay ra chạm vào cánh tay anh: “Anh đừng vội vàng như vậy, có thể không phải bà đâu”.

“Hay là...”.

“Anh cũng đừng để ý bận tâm làm gì cho mệt. Em không nghĩ gì đâu vì em biết mình đang làm gì. Quan trọng là mẹ hiểu cho em là được. Chỉ như vậy là đủ. Em không cần và cũng không muốn giải thích với ai cả”.

Patiya kéo cô lại ôm vào lòng: “Anh làm cho em bị mang tiếng. Anh sẽ lấy lại danh tiếng cho em một cách nhanh nhất”.

“Cảm ơn anh. Nhưng em đã nói là em không quan tâm mà”.

“Em không quan tâm nhưng anh quan tâm”.

Paremai ngẩng mặt lên mỉm cười dịu dàng với anh: “Vây chỉ cần ngày nào anh cũng nói yêu em ba lần là đủ?”.

Patiya sững lại: “Không làm được à? Nói yêu em khó đến thế sao?”.

“Không phải như vậy, chỉ là...” Patiya lúng túng, mặt đỏ bừng.

“Anh xấu hổ ư?”. Paremai bật cười.

“Thế em có dám nói yêu anh không nào?”.

“Dám chứ”.

“Vây thì nói luôn đi”.

Paremai mặt đỏ bừng.

“Đâu? Mạnh mẽ thì nói luôn đi chứ!”.

“Thực ra anh cũng biết là em nghĩ gì rồi mà”.

“Thì em cũng đi guốc trong bụng anh rồi còn gì. Vây tại sao em còn muốn anh phải nói?”.

“Thì... được nghe khiến người ta chắc chắn và tin tưởng hơn. Hơn nữa còn lãng mạn hơn. Anh có biết anh Sila nói lời yêu vợ bằng cách gì không?”.

Patiya nhú mày: “Cách gì?”.

“Xăm vào móng chữ yêu chị Wanchai”.

“Lạy Chúa!... Cái gì cơ?”. Patiya gần như bị sặc: “Người đàn ông lạnh lẽ, nghiêm nghị như anh Sila mà dám làm cái điều... ngọt ngào như vậy sao?”. Patiya kịp thời nuốt lại hai từ “vớ vẩn”.

Paremai gật đầu: “Có lãng mạn không?”.

Patiya tỏ ra ghê rợn trước khi sợ hãi gật đầu: “Rất lãng mạn”. Anh kéo dài giọng cuối câu trước khi nói tiếp: “Anh hy vọng em không bắt anh làm điều gì hâm hâm, à... sến sến như vậy nhé”.

“Thực ra rất đáng chú ý đấy... Ở móng của anh có tên em. Ôi... Lãng mạn thế còn gì. Anh cũng thấy thế đúng không?”.

Patiya lắc đầu, nét mặt sợ hãi.

“Anh nghĩ anh không thuộc tuýp đàn ông lãng mạn như anh Sila đâu. Hãy bảo anh làm điều khác cho em đi”.

“Thế anh muốn gì nào?”.

“Gì cũng được. Chỉ cần đừng bảo anh xăm chữ vào móng là được”.

Paremai bật cười: “Đồng ý. Để em thử nghĩ một vài hôm đã nhé”.

Patiya nhìn vợ chưa cưới với ánh mắt cảnh giác: “Anh có thể tin được không đấy?”.

Cô bật cười trong trêu: “Chắc chắn rồi. Không ai đáng tin hơn Pare đâu”.

Patiya nhìn người yêu với ánh mắt cảnh giác cao độ.

Patiya dẫn người yêu đi tham quan khắp nhà, bắt đầu từ bãi cỏ phía trước nhà: “Ngôi nhà này có hệ thống tín hiệu chống trộm. Vì thế ban đêm đứt khoát em không được lại gần bờ tường. Cả ngôi nhà làm việc bằng hệ thống tự động”. Anh vừa nói vừa bấm điều khiển: “Nút đầu tiên là điều khiển mở đóng cổng. Còn hàng thứ hai là điều khiển việc đóng mở cửa bao gồm cả cửa ra vào và cửa sổ. Hàng thứ ba là điều khiển dùng cho ngôi nhà nhỏ”.

“Tại sao anh lại thiết kế nhà giống như một chiếc hộp kín như vậy? Em thấy nó lạ mắt thật nhưng khi đã đóng tất cả cửa lại thì nó không khác gì nhà tù cả”.

“Ngôi nhà chỉ đóng khi không có ai ở nhà mà thôi”.

“Anh trả lời không đúng câu hỏi. Pare hỏi tại sao anh lại thiết kế ngôi nhà như thế này?”.

Patiya đưa mắt nhìn toàn bộ kiến trúc ngôi nhà rồi trả lời: “Anh không thích kiểu kiến trúc có nhiều tòa nhà sát nhau. Tuy trông thì có vẻ ấm áp, qua lại thuận tiện nhưng rất bí bức, nóng nực. Còn kiểu kiến trúc này mang lại cho anh cảm giác riêng tư và an toàn hơn”.

Paremai sưng sốt... Cô đưa tay ra nắm lấy cổ tay anh: “Có cách nào để em bù đắp cho quãng đời thời thơ ấu của anh không ạ?”.

“Anh không sao”.

“Anh có giận khi em nhắc lại chúng không?”.

Patiya ngẩng mặt nhìn ra phía trước, nắm chặt tay cô.

“Đi xem ngôi nhà nhỏ đi. Biết đâu tương lai em sẽ tổ chức tiệc thịt nướng ở đó”.

“Anh phải trả lời em trước đã”.

Anh mỉm cười: “Thì anh chỉ muốn đưa em đi để khoe về công nghệ cao của ngôi nhà thôi mà”.

Paremai lắc đầu: “Phải trả lời em đã”.

Patiya mỉm cười, ánh mắt càng trở nên dịu dàng hơn. Anh nâng chiếc cằm chẻ lên rồi nói: “Em có biết rằng em là phần thưởng đặc biệt và vô giá nhất mà Chúa đã ban tặng cho anh hay không? Nếu có cái gì có thể xoa dịu được phần kỷ ức đó thì đó chính là em đấy Pare ạ. Em yên tâm rồi chứ”.

“Nếu vậy anh có tha thứ hay bỏ bớt định kiến và rộng lòng với bà của mình được không?”.

Anh nhú mày: “Chuyện đó thì có liên quan gì?”.

“Nếu đúng em có thể giúp anh xóa bỏ vết sẹo đó, giúp anh thấy không còn căm giận nữa, thì anh có thể tha thứ cho bà được không?”.

Patiya im lặng một lát rồi chậm rãi hỏi: “Tại sao vậy? Tại sao em lại coi trọng bà anh đến vậy?”.

“Vì em biết từ sâu thẳm trong tim, bà luôn cảm thấy có lỗi với anh, luôn rất yêu quý và quan tâm đến anh”.

Patiya quay mặt đi nơi khác: “Em không hiểu bà nội của anh đâu”.

“Em nghĩ trực giác không đánh lừa em. Bà thực sự rất quan tâm đến anh”.

“Em từng định ninh anh là kẻ giết người đó thôi”.

Paremai kìm sự xấu hổ rồi trả lời: “Sao anh có thể so sánh như thế được? Hai sự việc hoàn toàn khác biệt. Hiểu nhầm anh là bởi sự việc đến quá đột ngột trong khi trước đó em chưa biết gì về anh cả. Còn với bà nội của anh thì khác, em nhìn nhận sự việc từ nhiều chiều hơn. Hãy tin em, bà thực sự rất quan tâm đến anh. Nếu không bà sẽ không nghĩ tới việc giao chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty vốn có vai trò hết sức quan trọng đối với dòng họ Warakorn cho anh đâu”.

“Vì bà không tin tưởng ai được nữa. Bà sợ công ty được gây dựng từ bao đời nay sẽ sụp đổ dưới thời của bà”.

“Không chỉ có vậy mà bà còn rất tin tưởng anh nữa. Bà rất lo cho anh đấy. Bà muốn anh trở về ở gần mình nên mới tìm cách kéo anh quay trở về Thái Lan”.

“Em quá lương thiện rồi đấy. Em hãy tin anh đi, bà gì đó không nghĩ hay lo cho người khác nhiều hơn bản thân mình đâu”.

“Em không thích anh như thế này đâu”.

“Chúng ta đổi chủ đề nói chuyện đi. Anh không muốn cãi nhau với em về chuyện này”.

“Nhưng đó là bà nội, là mẹ của bố anh, người bố mà anh rất yêu quý. Bố của anh sẽ đau lòng biết chừng nào nếu biết rằng anh đối xử với mẹ của ông như vậy”.

“Pare! Hãy dừng chuyện này lại đi”.

“Anh vừa nói chỉ cần không phải là xăm chữ ở móng thì yêu cầu gì của em anh cũng đồng ý phải không?”.

Patiya nhíu mày: “Thế thì sao? Em định yêu cầu anh thể hiện tình yêu với em bằng cách làm hòa với bà nội sao? Bà nội không đáng để chúng ta mâu thuẫn với nhau”.

Cô không trả lời mà đi vào trong nhà.

Anh không đi theo, nhưng nói với giọng ra lệnh: “Pare! Dừng ngay việc chạy trốn anh như thế lại đi!”.

Cô vẫn tiếp tục cầm cúi bước đi. Patiya tức giận, anh nói to: “Pare! Em sẽ phải hối hận vì đã xử sự với anh như vậy”.

Patiya buột miệng chửi thề, gíơ chân lên giẫm mạnh xuống cỏ. Anh thấy giận cái lý do khiến anh và Paremai cãi nhau quá.

30. Chương 28

Chương 28

Tiếng đập cửa thành thành, nhưng cô vẫn chọn cách nằm úp mặt và lấy gối bịt hai tai lại.

“Pare! Mở cửa cho anh! Em không phải trẻ con nữa mà hơi một tý lại phản đối bằng cách nhịn ăn như vậy”.

“...”.

“Pare! Mở cửa ra cho anh!”.

“...”.

“Cho dù em có giận anh thì cũng không nên làm khổ mình bằng cách nhịn ăn, có nghe thấy không?”.

“...”.

“Ra ăn cơm đi mà. Bây giờ gần tối rồi đấy”.

“...”.

Tiếng của bác Chong vang lên: “Tôi đã bảo rồi mà, không nên làm hai phòng ngủ sát nhau”.

“Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là cháu không nên lấp khóa vào”. Patiya trả lời rồi quay sang tiếp tục đập cửa: “Mở cửa cho anh! Anh biết là em vẫn chưa ngủ”.

Patiya dùng dằng như vậy suốt cả tiếng đồng hồ, nhưng bên trong vẫn không động tĩnh gì. Bực mình anh quay lại nói với ông giúp việc lúc này vẫn kiên nhẫn đứng đợi bên cạnh anh: “Ngày mai khi cô ấy ra khỏi phòng, bác tháo hết tất cả các khóa ra, cả cửa ra vào, cánh cửa thông hai phòng này và cả cửa phòng tắm nữa. Bác tháo hết, đừng để sót”. Nói rồi anh rời đi.

Khi bụng sôi ùng ục Paremai mới rón rén ra khỏi phòng. Nhưng ngay khi vừa bước qua cánh cửa phòng khách, hai bàn tay rắn chắc như hai gọng kìm của anh đã kéo cô lại ôm sát vào lòng. Cô giật thót, đẩy ngực anh ra: “Buông ra, anh Pat”.

“Em cần được dạy dỗ để chữa cái tính cứng đầu kiêu trẻ con như vậy đi”.

“Tại anh vô cớ, tại anh cứng đầu, ngang ngạnh không chịu xóa bỏ những chuyện buồn đau trong quá khứ”.

“Dừng lại ngay Pare!”. Patiya lắc mạnh vai cô, bồng bồng giận dữ.

“Em sẽ không dừng chừng nào anh vẫn chưa chịu thừa nhận”.

“Anh bảo em dừng việc nói tới người đàn bà độc ác đó lại!”. Patiya gào lên.

“Em không dừng. Chính anh mới là người độc ác, không chịu nghe lý lẽ, cứ ôm khư khư quá khứ, không chịu mở lòng tha thứ cho người khác”.

“Em muốn anh trừng phạt em có phải không?”.

“Anh thật quá vô lý, chẳng có lý lẽ gì cả. Người không...”.

Paremai chưa nói hết câu, Patiya đã cúi đầu xuống nuốt mất câu mắng mỏ của cô bằng một nụ hôn mạnh bạo. Paremai giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi. Sau đó thân hình to lớn vác cô lên tầng. Khuôn mặt của Paremai trắng bệch rồi chuyển sang đỏ lựng, vì thấy ông Chong bước ra từ phòng bếp. Không chắc là có đúng hay không nhưng cô cảm thấy ánh mắt của ông giúp việc như có nụ cười chế nhạo một cách hả hê. Paremai cảm thấy vô cùng lo sợ xen lẫn xấu hổ.

“Thả em xuống. Anh sẽ phải hối hận cho mà xem”. Paremai vừa kêu vừa giãy giụa hòng thoát khỏi vòng tay rắn chắc đang ôm ghì hông cô bước lên cầu thang.

“Yên lặng nếu em không muốn rơi xuống cầu thang”. Patiya vỗ mạnh vào hông cô.

Vào đến phòng, Patiya ném thân hình mảnh dẻ xuống giường rồi bước ra khóa cửa.

Paremai lợi dụng cơ hội đó lăn vào phía trong giường. Cô nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt tối sầm.

Patiya nhìn cô với nét mặt căng thẳng, nghiêm nghị.

“Lại đây Pare! Em đừng có khiêu khích khiến anh giận hơn”.

“Anh cũng đừng khiêu khích khiến em bốc hỏa nữa”.

“Nếu anh bắt được em, em sẽ phải chịu phạt nặng gấp đôi đấy”.

Paremai nhìn người đang phăm phăm bước tới với vẻ cảnh giác. Ánh mắt của anh long lên, không khác gì con sư tử sẵn sàng lao bổ vào con mồi. Trong giây lát cô cảm thấy sợ nhưng cố gắng dùng sự giận dữ để át đi. Cô lùi lại cầm lấy vật ở gần người ném anh. Patiya đưa tay lên gạt ánh mắt vẫn bồng bồng bước về phía cô.

Cô lùi lại tới cánh cửa, định mở cửa trốn ra ngoài nhưng không thoát được. Anh vác cô về phía sa lông, mặc cô thỏa sức giãy giụa và chửi thề.

Patiya không quan tâm, ngồi phịch xuống sa lông, đặt cô xuống đùi. Paremai hét lên sợ hãi xen lẫn xấu hổ: “Không được! Anh không được làm như thế với tôi!”. Patiya túm hai tay cô bẻ quặt ra sau, rồi giật phắt chiếc quần lót ra trối tay cô lại. Sau đó anh hất vấy, đánh vào hông cô. Cô ngân ngấn nước mắt, cảm thấy hối hận bởi đã mặc váy vì anh, điều mà trước đó cô chưa từng làm. Nó đang lại khiến cô xấu hổ, nhục nhã.

Patiya nhìn thân hình mảnh dẻ nằm úp mặt xuống đệm. Cặp hông trắng ngần chuyển sang đỏ tím do bàn tay anh gây nên. Anh yên lặng, trái ngược hoàn toàn với ánh mắt đang lo sợ xen lẫn không yên tâm. Trong suốt thời gian anh trừng phạt cô, Paremai không hề kêu lên một tiếng nào. Cô chỉ nấc lên khiến anh tỉnh ra và bây giờ đang cảm thấy hối hận.

Thân hình mảnh dẻ vẫn chưa hết nghẹn ngào, người trừng phạt giọng hối hận hỏi: “Pare! Đau lắm à?”.

Paremai vẫn nằm im, chỉ có tấm lưng khê rung lên.

“Anh xin lỗi. Để anh lấy thuốc bôi cho em nhé”. Patiya quay lại với lọ thuốc. Anh xoa thuốc nhẹ trên vết thương nhưng Pare lại quay người tránh đi đồng thời lên tiếng xua đuổi: “Đừng có động vào tôi!”.

“Tôi?”. Patiya ngó người nhận ra người yêu đã thay đổi đại từ nhân xưng với anh: “Anh đã bảo em tự xưng là Pare cơ mà?”. Anh vừa dịu dàng gợi chuyện vừa nhẹ nhàng xoa thuốc cho cô.

“Tôi... tôi... tôi... Tại sao tôi lại không dùng từ ‘tôi’ được? Anh đặc biệt đến mức nào mà tôi không thể xưng ‘tôi’ với anh cơ chứ?”.

“Xem kìa. Tôi... cả trằng như thế. Thật giống trẻ con”.

“Nhưng tôi ghét anh. Đừng có chạm vào tôi. Anh đi đâu thì đi đi!”.

“Pare! Bướng bình cũng có mức độ thôi chứ. Nếu không sẽ bị đánh vào mông như lúc nãy đấy”.

“Thì đừng có đụng vào tôi. Ai bảo anh đụng vào tôi nào?”.

“Cũng được, cũng được. Do anh nhiều chuyện thích đụng vào em. Em đừng giận nữa nhé. Xuống ăn cơm với anh đi. Anh cũng chưa ăn gì, bụng xẹp lép rồi đây này”.

“Không! Tôi không ăn. Đừng có đụng vào tôi”.

“Pare! Đừng có như thế. Anh xin em đấy. Nếu thấy ảm ức thì quay lại đấm anh cho bõ tức cũng được”.

“Đấm anh ư? Không đâu. Cảm ơn. Tôi còn chưa làm gì mà anh đã đánh tôi đến mức này rồi. Nếu tôi đấm anh, chắc anh không đấm tôi chết ấy chứ?”. Cô vừa nói vừa nắc nhen. Patiya nhìn hình ảnh đó với cảm giác vô cùng hối hận, ánh mắt nửa cau có: “Pare! Anh chưa từng như vậy với ai cả đâu. Anh xin lỗi. Em hãy tha lỗi cho anh nhé. Anh xin hứa từ giờ trở đi sẽ không bao giờ tái diễn lại hành động này nữa. Nhưng việc đánh vào mông không phải là lăng nhục hay làm hại mà chỉ là phạt thôi”.

“Nhưng người ta dùng với đứa bé, không phải đứa lớn xác như tôi. Nó làm cho tôi thấy xấu hổ anh có hiểu không?”.

“Làm sao phải xấu hổ? Chỉ có hai chúng ta. Nếu anh làm sai, em cũng cứ đánh vào mông anh ấy”.

“Điên à. Tôi không có thói quen phạt kiểu trẻ con như thế”.

Patiya bật cười với tâm trạng thoải mái hơn. Anh đóng lọ thuốc rồi kéo váy cô xuống: “Em hết giận anh rồi đúng không?”.

“Đừng mơ!”.

“Thế làm thế nào em mới hết giận? Hay anh chuộc lỗi bằng việc yêu em cả đêm nay nhé?”. Patiya vờ trêu.

“Đồ biến thái! Đồ dê cụ! Đồ quỷ biển! Đồ Tây dê cụ! Đồ diễn viên khiêu dâm!”.

“Ồ, lần này chữ cả tràn luôn à?”. Anh bật cười, không thêm để bụng, tiếp tục trêu: “Này, nể em là vợ chưa cưới nên mới chịu cho em chữ đầy nhé. Nếu là người khác thì đã bị anh bắt lại làm tình cho khóc luôn ba, bốn ngày rồi đấy”.

“Điên... Đồ...”. Paremai nhồm dậy lao vào định đấm ngực anh, lợi dụng cơ hội anh ôm ghì cô rồi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi, nói sát miệng cô: “Pare! Đừng giận anh nữa nhé!”.

“Không”. Paremai mím chặt môi.

“Vậy anh sẽ hôn và ăn thịt em cho tới khi nào em hết giận anh thì thôi”. Patiya chống hai khuỷu tay xuống giường phía trên đầu của Paremai, ngắm khuôn mặt xinh đẹp đã chuyển sang màu đỏ với ánh mắt chan chứa yêu thương và khao khát.

“Tôi sẽ chỉ giận anh nhiều hơn thôi”. Paremai đáp lại.

“Vậy anh coi đây là lời thách đố được không?”. Patiya dịu dàng trả lời. “Em không được động tý là nhịn ăn nữa. Nếu em vẫn còn giận anh, anh hứa...”.

“Hứa gì?”. Paremai hỏi lại ngay lập tức.

“Anh hứa sẽ không đụng tới em, ngoại trừ em chủ động cầu xin”.

Patiya đã sai khi nói vậy, bởi không những Paremai không mềm lòng theo anh, ngược lại cô còn phản đối quyết liệt.

Khi không thể nào dừng sự khao khát của bản thân trước người vợ chưa cưới, mặc dù cô không chịu nhưng anh vẫn vi phạm lời hứa, anh đã ép buộc cô. Đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời cự diễn viên phim khiêu dâm cưỡng ép một phụ nữ... Hơn nữa đó lại là người vợ chưa cưới mà anh yêu nhất trên đời.

Paremai lúc này không khác gì một chú chim gãy cánh đang nằm úp mặt xuống đệm nấc lên nghẹn ngào trong tình trạng không mảnh vải che thân khiến người nhìn cô cảm thấy xót xa. Lần này Patiya không nói được gì, bước vào phòng tắm rồi bước ra với một chiếc chậu nhỏ đựng nước ấm. Anh ngồi xuống mép giường lạng lẽ lau người cho cô. Cô giật mình và trườn đi nhưng Patiya kéo lại với cử chỉ vô cùng dịu dàng.

“Để anh làm đi em yêu”.

“Đi ra!”. Paremai nói giọng run run xen lẫn khô khan vì trong suốt hơn một tiếng đồng hồ vừa qua, cô đã khóc và kêu gào để anh dừng việc xâm phạm cô nhưng không có kết quả.

“Để anh lau người cho em đi Pare. Anh xin em đấy!”.

“Tôi không cần. Đi ra!”. Cô vừa nói vừa xoay người trốn.

Patiya nhìn cô, cảm thấy vô cùng ân hận. Anh biết cô không thể tha thứ cho anh. “Anh thực sự xin lỗi nhé Pare. Để anh bảo bác Chong đem đồ ăn và thuốc giảm đau lên cho em. Em phải ăn cơm và uống thuốc thì mới có sức để chiến đấu lại với anh chứ”.

“Không có ngày đó nữa đâu”. Paremai hạ thấp giọng như đang nghiêng răng nói.

“Có nghĩa là sao hả Pare?”.

Paremai im lặng.

“Nếu em nghĩ sẽ trốn anh hay trốn khỏi ngôi nhà này thì hãy bỏ ngay ý định ấy đi. Anh sẽ không chịu để cho em đi đâu hết”. Anh bước ra khỏi phòng với tâm trạng bức xúc.

Paremai nhìn theo bóng anh với ánh mắt nghẹn ngào. Sao anh có thể làm như vậy với cô được? Lạy Phật! Anh đã cưỡng ép cô. Anh đã khiến trái tim cô tổn thương.

Cô cứ nằm nguyên trong tư thế đó cho tới khi có tiếng gõ cửa, tiếng nói của ông giúp việc vang lên: “Tôi đem đồ ăn lên cho cô”.

Cô gượng dậy bước ra khỏi giường, khoác áo lên người để che đi những vết bầm dập. Paremai cắn chặt môi nuốt nỗi uất ức đắng nghẹn vào trong.

“Bác Chong đem xuống đi. Tôi vẫn chưa đói”.

“Tôi cũng không muốn...”. Bác Chong dừng câu nói giữa chừng khi nhìn thấy tình trạng của cô gái trẻ tuổi cháu mình trước mặt. Bác thở dài, cảm thấy kỳ lạ khi Patiya lại mạnh tay đến như vậy trong khi trước đó chưa từng xảy ra với ai. Bởi Patiya luôn nhẹ nhàng và tôn trọng nữ giới. Ánh mắt bác nhìn Paremai dịu dàng hơn: “Cô nên ăn một chút gì đi. Cô vẫn chưa có gì vào bụng từ trưa tới giờ không phải vậy sao? Nếu cô không ăn gì sao có thể uống thuốc được?”.

Paremai cắn chặt môi, cân nhắc một lát rồi hỏi: “Cậu chủ của bác đi đâu rồi ạ?”.

“Cậu Pat ra ngoài rồi”.

Bác Chong im lặng nhìn Paremai. Thực ra khi nhìn thấy Patiya xuống dưới dặn ông chuẩn bị đồ ăn và thuốc cho cô, sau đó cau có ra khỏi nhà, ông thấy giận Paremai. Cậu chủ của ông chưa bao giờ căng thẳng đến vậy. Nhưng giờ nhìn thấy tình trạng của Paremai, ông lại thấy thương cô bé này hơn. Cô bầm dập như một con búp bê thủy tinh mỏng manh bị rơi xuống đất vỡ vụn, ánh mắt khô khan và đau khổ như một đứa trẻ đi lạc không tìm được đường về nhà.

Bác Chong nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Cô nên ăn chút gì đi. Ra nước ngoài mà bị ốm thì không vui đâu”.

Paremai cắn chặt môi, khẽ lẩm bẩm nói cảm ơn, nhận khay đồ ăn từ tay ông giúp việc.

Bác Chong thở dài đánh thượt một cái rồi quyết định nói: “Có một vài chuyện mà cậu Pat không thể chịu được khi ai đó đụng chạm hay nói đến. Đó là chuyện về nghề diễn viên phim khiêu dâm và bà lớn Nongkhran”.

“Tại sao ạ?”.

“Bề ngoài cậu Pat luôn tỏ ra là một người cứng rắn, không run sợ trước bất kỳ chuyện gì nhưng thực ra hai chuyện đó là hai điểm yếu của cậu ấy. Cậu ấy không hề cứng rắn chút nào cả. Cậu Pat đã rất xao động và suy nghĩ rất nhiều trước khi tham gia đóng phim khiêu dâm. Thậm chí mất hàng năm trời để suy đi tính lại nhưng vì muốn đòi lại danh dự cho bố mẹ nên cậu ấy đã quyết định làm công việc đó. Cô mới biết cậu Pat chưa lâu, nên không thể thấu hiểu hết những nỗi đau, sự đè nén mà cậu ấy đã từng phải chịu. Cô cũng từng hy vọng sẽ thay đổi chúng trong một sớm một chiều. Điều đó là không thể”.

“Nhưng cháu muốn đem lại cho anh ấy một cuộc sống hạnh phúc, không bị những chuyện trong quá khứ dằn vặt nữa”.

“Việc có một cuộc sống hạnh phúc không nhất thiết phải xuất phát từ việc thay đổi góc nhìn đâu. Đôi khi việc quên hay chìm sâu xuống đáy trái tim cũng đủ rồi”.

“Như vậy sao có thể gọi là hạnh phúc trọn vẹn được? Bất kỳ lúc nào bị tác động tới, tâm hồn cũng sẽ bị xáo trộn, khác gì những chất lơ lửng lắng đọng dưới đáy bình chứ”.

“Bản thân cô cũng xuất phát từ một gia đình bị tan vỡ không phải vậy sao? Cô đã tha thứ cho bố cô rồi à?”.

“Sau khi xảy ra chuyện của Yaimai, cháu đã tha thứ cho bố cháu rồi ạ. Sau khi mất em gái, cháu đã nhận ra khá nhiều điều, trong cuộc sống không nên để bụng chuyện gì khiến cho mình phải bực tức”.

Bác Chong gật đầu: “Cô uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi. Thiếu thứ gì cô cứ ấn chuông gọi tôi nhé”.

“Cảm ơn bác nhiều, bác Chong. Bác Chong ở với anh Pat bao lâu rồi ạ?”.

“Hai mươi một năm, bằng với thời gian cậu Pat sang Mỹ sống”.

“Anh Pat chắc phải yêu và tin bác rất nhiều”.

“Tôi cũng yêu cậu ấy không khác gì con ruột cả. Mà cô hỏi chuyện này làm gì?”.

“Không có gì đâu ạ. Cháu chỉ muốn nói cảm ơn bác Chong đã chăm sóc chu đáo cho anh ấy. Anh Pat có nhiều điều mâu thuẫn trong tính cách nhưng cháu sẽ dần dần tìm hiểu, thay đổi để thích nghi với anh ấy. Cháu yêu anh ấy, cháu muốn tự tay chăm sóc cho anh ấy”.

Bác Chong mỉm cười. Điểm yếu của ông là Patiya. Ai thể hiện tình yêu với Patiya một cách thật lòng, ông sẽ dễ dàng mở lòng chấp nhận người đó.

“Xem ra cô cũng là một người tốt”.

Paremai ngượng ngùng.

Bác Chong nói tiếp: “Nếu thực sự cô yêu cậu Pat thì đừng làm cho cậu ấy phải buồn lòng. Cô hãy tha thứ cho cậu ấy về chuyện đã xảy ra. Bản thân cậu Pat cũng rất có tình cảm với cô. Cậu ấy chưa từng đưa người phụ nữ nào về ngủ qua đêm tại ngôi nhà này cả. Cậu ấy đã rất mệt với công việc bên ngoài rồi, nếu còn phải xích mích với người trong nhà nữa thì cậu ấy biết tìm hạnh phúc và niềm vui ở đâu được nữa?”.

Khi cô tỉnh lại trời đã tối. Cô tắm rửa rồi bước xuống tầng dưới. Cô gặp bác Chong trong phòng bếp nên hỏi về Patiya.

“Cậu ấy vẫn chưa về đâu ạ”. Ông giúp việc rời tay khỏi chiếc chảo trên bếp quay sang trả lời cô.

Thấy dáng vẻ buồn bã của cô, bác Chong nói tiếp: “Cô đừng có lo. Nếu cô buồn thì có thể đi bơi hoặc xông hơi, hay xem phim gì đó cũng được mà”.

“Cảm ơn bác”.

“Cô trông khá hơn nhiều rồi đấy. Mặt mũi đã tươi tỉnh hơn”.

Paremai ngượng ngịu, hai gò má đỏ ửng: “Cảm ơn bác”.

Paremai lẩm bẩm rồi bước ra khỏi phòng bếp. Cô quyết định sẽ đi bơi để cho thư thái đầu óc. Cô bước lên tầng bốn, thay đồ bơi rồi bước ra với chiếc áo choàng khoác bên ngoài. Nhưng ngay lúc định cởi bỏ chiếc áo choàng, thì ánh mắt cô vô tình liếc thấy một chiếc camera bí mật. Paremai sững lại, vội vàng khoác áo vào như cũ.

Ngôi nhà này có các camera bí mật gắn ở khắp mọi góc ngách. Paremai nhớ lại và cảm thấy không yên tâm lắm. Cô quyết định gọi cho ông giúp việc.

“Bác Chong ơi, phòng điều khiển camera bí mật nằm ở đâu ạ?”.

“Ở trong phòng làm việc của cậu Pat. Có gì không cô?”.

“Không ạ. Cháu muốn xem cái này một chút thôi. Cảm ơn bác nhé”. Paremai cúp máy rồi bước nhanh xuống phòng làm việc của Patiya.

Cô tìm điều khiển từ xa, bấm xem lại sự việc hôm trước. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi ấn replay gần hết mà vẫn không thấy hình ảnh của sự việc trong phòng tắm... Patiya lừa cô. Không có chiếc camera bí mật nào trong phòng tắm cả. Cô cảm thấy yên tâm, nhưng ngay khi vừa đứng dậy, cô giật thót mình.

“Lạy Phật! Anh đứng đây làm gì? Mà anh về từ bao giờ thế?”.

“Chính anh mới nên hỏi em câu đó chứ?”.

Paremai thẳng thắn trả lời: “Em muốn xem camera bí mật được lắp ở những vị trí nào trong nhà”.

“Giờ thì biết rồi chứ?”.

“Tạm tạm. Mà anh đi đâu về thế?”. Cô nghiêng đầu nhìn anh thắc mắc.

Anh đưa một bó hoa hồng to ra trước mặt cô: “Anh lái xe lòng vòng và tìm thấy cái này. Pare... Hãy tha lỗi cho anh! Em đừng giận anh và đừng bỏ anh nhé!”.

Paremai đưa một tay ra nhận bó hoa hồng.

“Thực ra chính em mới là người cần xin lỗi vì đã xen vào đời tư của anh quá nhiều. Xin lỗi anh! Từ giờ trở đi em sẽ không thế nữa”.

Patiya ôm chặt cô vào lòng: “Sao em lại nói như thế? Em có quyền can thiệp vào tất cả mọi chuyện của anh. Em quan trọng với anh hơn tất cả mọi thứ. Chính anh mới phải xin lỗi em. Anh đã quá mạnh tay với em. Em có đau không?”. Vừa hỏi anh vừa đẩy người yêu ra với cử chỉ dịu dàng.

Paremai nhìn vào mắt anh với ánh mắt xúc động, giọng nghẹn ngào nói: “Em không sao nữa rồi”. Cô mỉm cười nói tiếp: “Cảm ơn anh vì bó hồng này nhé. Hoa đẹp quá!”.

“Anh rất vui vì em thích. Tự tay anh chọn từng bông đấy. Anh rất sợ em sẽ không tha thứ cho anh”.

Paremai đưa đầu ngón tay chặn vào môi anh.

“Kệ nó đi. Anh đừng nhắc tới chuyện đó nữa”.

Patiya cầm lấy bàn tay mảnh dẻ đưa lên môi hôn từng ngón một.

“Cảm ơn em rất nhiều, Pare. Nhưng em có thể nói cho anh biết tại sao em lại tha thứ cho anh không?”.

Paremai mỉm cười, dịu dàng trả lời: “Tại bác Chong đấy. Nhờ bác ấy mà em nhận ra mình đang xen vào chuyện riêng tư của anh quá nhiều đấy”.

“Anh có nên nhắc bác Chong không được nói điều gì khiến em phải suy nghĩ không nhỉ?”.

“Nếu anh làm vậy em sẽ giận thật đấy. Bác Chong làm thế vì bác ấy thực sự yêu và lo lắng cho anh. Vì vậy dứt khoát anh không được nói điều gì khiến bác ấy buồn đâu nhé”.

“Đồng ý. Nhưng em đang làm gì vậy?”. Anh vừa hỏi vừa đưa mắt quan sát cô trong chiếc áo choàng.

“Em định đi bơi”.

“Hay đấy. Vậy anh đi bơi cùng em nhé. Nếu em thích thì lần này anh hứa sẽ mát xa cho em bằng tinh dầu thơm, thật đấy”.

Paremai đỏ bừng mặt vì câu nói của anh khiến cô nhớ lại sự việc hôm trước.

“Không thích”.

“Anh sẽ mát xa cho em thật mà, không giở trò gì đâu”.

Cô bật cười trả lời: “Cho dù anh có giở trò gì đi nữa cũng không thành công đâu cho tới khi chúng ta cưới. Anh đã hứa là sẽ không chạm vào người em trừ khi em là người cầu xin còn gì. Anh không nhớ à?”.

“Nhớ, nhưng mà...”.

“Không nhưng gì hết. Lời hứa là lời hứa”.

“Có nghĩa là em vẫn chưa hết giận anh đúng không?”.

“Anh phải phân biệt cho rõ ràng đi. Hai chuyện khác nhau mà”.

“Vậy tại sao em không cho anh đụng tới em, hay là em vẫn còn rất đau?”. Anh giật mình hỏi.

“Không. Nhưng em muốn đêm động phòng của chúng ta có ý nghĩa”.

“Chắc anh sẽ bức xúc mà chết mất nếu phải đợi cho tới ngày đó”.

Cô bật cười, hai gò má đỏ ửng: “Anh phải cố chứ. Không lâu nữa mẹ cũng sang Mỹ rồi”.

“Anh muốn bay về đón mẹ vợ tương lai sang đây ngay ngày mai luôn”.

Cô bật cười nhìn anh.

Patiya tiu ngửu: “Anh không được làm gì thật à?”.

Paremai gật đầu: “Thật chứ”.

31. Chương 29

Chương 29

Paremai và Patiya cùng nhau ngồi xem phim trong phòng chiếu phim gia đình.

“Bộ phim anh đạo diễn ra sao?”.

“Hay ạ. Rất đáng chú ý. Nam diễn viên chính rất đẹp trai”. Paremai lẩm bẩm trả lời, kéo dài giọng nhấn mạnh khi trong mồm còn đầy bông ngô.

Patiya nhíu mày: “Anh yêu cầu nhận xét tổng thể từ ánh sáng, màu sắc, nội dung đến dựng cảnh, lời thoại, đâu bảo em nhận xét mỗi mặt mũi của diễn viên. Em đúng là mất hết danh tiếng của một phóng viên”.

Paremai bốc bông ngô cho vào miệng vừa ăn vừa lẩm bẩm: “Thế anh chưa từng nghe câu diễn viên đẹp đã giành một nửa phần thắng rồi sao?”.

“Đấy là nguyên tắc của nước nào thế?”. Patiya cầm điều khiển trên bàn bấm nút tắt. Đĩa DVD trượt ra ngay tức khắc.

“Này, sao lại tắt? Người ta đang xem hay”. Paremai quay sang giành lại điều khiển.

Patiya đứng dậy cầm đĩa DVD ra khỏi đầu đọc với nét mặt hết sức bình thản.

“Anh không muốn xem phim do mình đạo diễn nữa. Xem quá nhiều lần đến nỗi chán rồi”.

“Thế sao được? Tại sao anh lại chỉ thích làm theo ý mình như thế? Anh xem rồi nhưng em chưa xem bao giờ. Nếu thế còn rủ em lên xem làm gì?”.

“Anh không muốn rủ em lên xem phim, mà muốn tìm một hoạt động gì đó để chúng ta làm chung với nhau thôi. Em nghĩ rằng việc chỉ nhìn em mà không thể yêu hay đụng chạm vào em được là việc dễ dàng sao?”.

Paremai há hốc miệng: “Đúng là điều đó không dễ với một chàng trai hùng hực như anh. Nhưng em xin anh đấy. Để cho em xem xong bộ phim này trước đã. Đang lúc cao trào thế này”.

“Không. Chọn bộ phim khác đi. Anh không thích bộ phim này nữa rồi”.

“Phim của bản thân mình ấy à?”.

“Ừ. Không thích! Không muốn xem!”.

“Anh đúng là. Anh khó chịu thế này là do không được giải phóng sức mạnh của tình yêu sao?”. Paremai chế giễu rồi bước tới chọn đĩa DVD trên giá.

Patiya không trả lời, bước lại ngồi trên sa lông như cũ.

Paremai hỏi: “Anh có đĩa phim của Ronaldo Giordano(1) không?”.

(1) Ronaldo Giordano: Nam diễn viên chính trong bộ phim Yêu chỉ là mơ.

“Là ai?”.

“Diễn viên người Brazil. Anh ấy là con lai Brazil – Ý rất đẹp trai, người được bình chọn qua internet là một trong hai mươi chàng trai gợi cảm nhất thế giới. Thực ra anh nên mời anh ấy tham gia một bộ phim của anh vì anh ấy đóng phim rất giỏi. Nhưng lạ một điều là không hề có một công ty sản xuất phim nào mời anh ấy đóng phim cả trong khi hồi trẻ anh ấy cũng là một người mẫu chạy sô từ châu Mỹ sang châu Âu đấy”.

Patiya cảm thấy khó chịu khi Paremai khen người đàn ông khác đẹp trai, gợi cảm và đóng phim giỏi. Chàng đạo diễn trẻ thản nhiên hỏi: “Sao em biết anh ta vậy? Anh ta đâu nổi tiếng gì chứ?”.

“Ai bảo thế? Anh ấy nổi tiếng nhất châu Mỹ La tinh đấy vì anh ấy là chủ của hệ thống siêu thị lớn nhất Nam Mỹ”.

“Làm thế nào em biết được anh ta?”.

“Từ tin tức trên mạng. Trong đó nói rằng vợ anh ta là người Thái tên là Pan Duangchai. Bây giờ họ đã có ba đứa con. Bộ phim tới anh hãy mời anh ấy tham gia đi. Người ta nói rằng trong phim Hollywood nam diễn viên chính càng già càng hấp dẫn không phải vậy sao?”.

Patiya trả lời theo hướng khác: “Người ta có vợ con rồi mà còn đi thích được. Anh không có đĩa phim của anh ta đâu”.

Cô quay ngoắt lại nhìn rồi nói: “Hôm nay anh sao vậy? Hơi tẻ là nổi cáu như mấy bà tiền mãn kinh ấy. Nếu anh không vui thì anh cứ đi làm việc của anh đi, không phải mất thời gian ở bên em đâu”.

“Không. Anh đâu có ý đó”.

“Vậy thì đừng tỏ ra cau có như thế nữa”.

Patiya xị mặt. Anh đứng dậy: “Anh đi lấy thêm bông ngô. Em chọn được bộ phim nào thì bảo anh nhé”.

“Người kiêu gì mà lại khó chịu như vậy?”. Paremai phàn nàn với theo.

Patiya quay lại cùng với ống đựng đầy bông ngô. Một lúc sau, cô hỏi: “Tại sao không có bộ phim nào của anh vậy?”.

“Anh bảo bác Chong hủy hết rồi”.

Paremai sững sốt, đưa mắt nhìn chằm chằm vào anh đồng thời nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao vậy ạ?”.

“Anh không muốn em xem những bộ phim đó nữa”.

“Nhưng anh đâu có thể hủy hết đĩa CD trên thị trường hoặc trên mạng được chứ”.

“Anh biết. Nhưng ít nhất anh cũng không muốn em thấy chúng trong ngôi nhà này”.

“Tại sao anh lại không muốn cho em xem?”.

“Nó là chuyện trong quá khứ rồi. Anh không muốn nó trở thành lý do khiến em phải suy nghĩ nhiều”.

“Cảm ơn anh đã quan tâm tới cảm giác của em”.

“Đó là việc khiến anh day dứt nhiều nhất. Anh muốn thay đổi quá khứ nhưng không thể”.

“Anh không phải thay đổi điều gì cả mà hãy là anh như hiện nay, em cũng đã rất yêu anh rồi”.

Patiya mở to mắt, mọi cảm giác khó chịu bức tức vụt tan biến. Patiya ôm chặt cô vào lòng, thơm vào má cô một cái thật kêu rồi hỏi: “Em yêu anh từ bao giờ?”.

Paremai mỉm cười, đưa hai tay lên ôm cổ anh, ánh mắt dịu dàng: “Anh nghĩ là từ bao giờ nào?”.

“Ừm... Người phụ nữ không bình thường như em có thể yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên không?”.

“Lại quá tự phụ rồi”.

“Thế... Không phải yêu anh từ cái nhìn đầu tiên à?”.

Paremai lắc đầu, trả lời một cách nghiêm túc: “Em cũng không biết là mình đã yêu anh từ lúc nào. Đến khi biết thì đã không thể dứt ra được nữa rồi”.

“Ngọt ngào quá. Anh muốn ghi âm lại. Em nhận ra điều đó từ bao giờ vậy?”.

“Cái đêm đầu tiên... ờ... anh làm oral sex cho em”.

Patiya ngạc nhiên: “Đêm đó anh còn nghĩ rằng em rất hận anh chứ, tự nhiên nằng nặc đòi về còn gì”.

“Thì em sốc vì em nhận ra là em yêu anh mà”.

Cô hỏi lại anh: “Thế còn anh thì sao? Anh biết rằng anh yêu em từ lúc nào?”.

Người được hỏi lắc đầu.

“Không yêu? Anh không yêu em à?”.

Patiya bật cười: “Bình tĩnh nào em yêu. Bây giờ chưa phải lúc để nói cho em biết điều đó”.

“Thế bao giờ mới phải lúc?”.

“Sớm thôi Pare ạ. Em cứ chờ đấy”.

“Vậy em sẽ đợi tới ngày đó”.

Anh cầm bàn tay mềm mại lên đặt vào đó một nụ hôn rồi ngẩng mặt lên hỏi: “Thế tóm lại là em đã tìm được cuốn phim cần xem chưa?”.

“Được rồi ạ”. Paremai nói tên phim rồi tiếp tục: “Đây là diễn viên mà em rất thích. Anh ấy còn là người có tấm lòng hào hiệp đã thành lập hội từ thiện giúp đỡ trẻ mồ côi sinh ra trong chiến tranh Trung Đông. Anh có quen biết hay đã từng gặp anh ấy chưa?”.

Patiya sửng sốt, tự hứa sẽ không để cô gặp hắn, ít nhất cũng tới lúc họ họp báo công bố về chuyện đám cưới. Bởi diễn viên mà Paremai nói tới là một trong số những người bạn thân nhất của anh.

Trong suốt quãng thời gian xem phim cùng cô, cô không ngớt khen ngợi hắn khiến anh bứt rứt khó chịu. Đây là lần đầu tiên Patiya cảm thấy hoạt động xem phim mà anh từng yêu thích nhất, từng tạo cảm giác thư giãn nhất, lại khiến anh thấy tệ nhạt, nao núng đến vậy.

Patiya vẫn im lặng, không bày tỏ ý kiến khi Paremai liến thoắng nói hắn thế này, khen hắn thế kia. Đôi mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình ti vi nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Đến khi không còn đủ kiên nhẫn nữa anh mới đứng dậy: “Anh đi tắm nắng đây. Bên ngoài nắng đang ầm ập rất dễ chịu”.

Paremai ngạc nhiên: “Anh không xem cho xong đã à?”. Cô đưa tay ra kéo tay anh lại.

“Xem à? Xem em khen ngợi diễn viên thì có ấy”.

“Vây em xem một mình cũng được”.

“Dù sao anh cũng không xem nữa. Anh đi tắm nắng đây”.

Paremai cắn môi, giận dữ nói: “Nếu việc tắm nắng quan trọng hơn thì anh cứ đi đi. Em xem một mình cũng được”.

Anh quay ngoắt lại: “Thế em định bảo anh ngồi để nghe em khen ngợi thằng Dutch ấy à?”.

“Thế có gì là sai chứ?”.

“Đúng... Thằng Dutch cái gì cũng tốt. Em có biết tại sao nó vẫn chưa có người yêu không? Bởi vì nó rất mê các cô gái châu Á. Bây giờ nó đang tìm một cô gái châu Á cho vừa ý đấy”. Patiya bước lại gần để đĩa, cầm từng chiếc đĩa DVD ra nói: “Xem xong bộ phim thằng Dutch đóng rồi có muốn xem bộ phim này không? Thằng Kelvin Cooper(2), con lai Thái Lan – Mỹ, đẹp trai, giàu có, đóng phim giỏi và đã liên tiếp giành được giải Oscar cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong nhiều bộ phim. Nó yêu cô vợ người Thái Lan đến phát cuồng đấy. Nhất là bây giờ nó đã có ba đứa con rồi mà vẫn say mê vợ con hơn bất cứ thứ gì. Hay là bộ phim này...”. Anh vừa nói vừa cầm một đĩa DVD giơ lên: “Thằng Roa Niato(3), con lai của nhiều dòng máu, đạo diễn tài ba. Hay là thằng này...”.

(2) Kelvin Cooper: Nam diễn viên chính trong phim Ary... em yêu!

(3) Roa Niato: Nam diễn viên chính trong phim Nhật ký tình yêu

Anh cầm hết đĩa DVD này đến DVD khác giơ lên mà không thèm quan tâm xem cô vợ chưa cưới có để ý hay không.

“Sao? Em muốn xem bộ phim nào, của ai nữa? Mọi người đều giỏi, đẹp trai và quá tuyệt vời cả, em có thấy thế không?”.

Lạy Phật! Patiya đang ghen. Anh ghen tới mức tối mày tối mặt.

“Em nghĩ anh vẫn kể thiếu bộ phim của một người đấy. Người này vừa đóng phim, vừa là đạo diễn giỏi số một. Bộ phim đầu tay của anh ấy đã nhận được rất nhiều lời khen, là đối thủ nặng ký tham gia tranh giải Oscar trong năm nay đấy”.

“Phim của ai? Nói đi anh sẽ tìm cho em xem”.

“Ở đây không có đâu, bị anh hủy hết rồi”.

“Ý em muốn nói tới phim của ai? Phim của ai mà bị hủy hết?”.

“Người này ấy à, đẹp trai, giàu có, thân hình rất đàn ông vì sáng nào cũng chăm chỉ tập thể hình. Anh ấy là con lai Thái Lan – Mỹ giống Kelvin. Nhưng đáng tiếc lại là người hay ghen tuông vớ vẩn”.

“Cái gã hay ghen đó là ai? Em nói ai hay ghen?”.

Paremai bật cười: “Không nói”. Cô từ từ đứng dậy lùi lại phía sau để tìm đường trốn.

Patiya với tay ấn nút bên cạnh tường rồi kéo vợ chưa cưới đứng sang một bên cho chiếc giường từ từ trượt ra. Paremai giật mình ngạc nhiên.

“Đừng... Anh đừng có ý định đó. Em đã nói là chờ đến đêm động phòng cơ mà”.

Anh kéo vòng eo nhỏ ngã xuống đệm cùng với mình rồi hỏi gặng: “Em nói ai hay ghen tuông? Người đàn ông hay ghen tuông đó là ai? Hãy nói rõ ra xem nào!”.

Paremai bật cười, đưa tay ra ôm cổ, nhìn thẳng vào đôi mắt của chồng chưa cưới, nói một cách khiêu khích: “Em cũng không biết người đàn ông hay ghen tuông đó là ai. Chỉ biết rằng đó là người rất có năng lực, vừa giỏi giang vừa oai phong, nhanh trí tuyệt vời. Người đó rất quan trọng với em và em yêu người đó nhất. Anh có biết người đàn ông đó không?”.

“Anh không phải người đàn ông hay ghen tuông đâu Pare ạ. Chỉ có người đàn ông ngốc nghếch mới đi ghen tuông vợ vẩn thôi”. Patiya cứng đầu phủ nhận, rồi hôn vào má người yêu. Anh thích nghe tiếng cười của cô nên giả vờ hôn tới tấp lên khắp khuôn mặt mịn màng và chiếc cổ thơm phức trong khi hai bàn tay vẫn cù từ eo đến cặp mông tròn.

Paremai vừa nói vừa cười: “Không phải thì thôi. Nhưng mà anh có đĩa CD của người đàn ông có bụng dạ chắc nịch và không ghen tuông đó không? Em rất muốn xem phim mà anh ấy đóng”.

Patiya nói sát chiếc cổ thơm phức: “Vẫn còn đấy. Em có thật sự muốn xem không? Nhưng em hãy hứa là dứt khoát không được ghen với người phụ nữ ở trong đĩa CD của anh đấy nhé vì mỗi lần anh đóng với cô ấy đều cháy thành than cả”.

Paremai sững lại, đẩy khuôn mặt đẹp trai ra xa, hỏi lại với vẻ cảnh giác xen lẫn tủi thân: “Thật à? Sao anh bảo là đã hủy hết rồi?”.

“Anh cũng nghĩ là đã hủy hết rồi nhưng vô tình lại thấy sót một cái. Em có muốn xem không?”.

Paremai cảm thấy không còn vui thú gì nữa, ánh mắt cô yên lặng và lạnh băng. Cô nhận ra rằng mình không thể chịu đựng được khi xem anh đóng cảnh làm tình với người khác.

Trong lòng Paremai thấy nóng bức, cứ như có một đồng lửa lớn đang đốt lên trong ngực của cô.

“Phim bắt đầu rồi. Xem đi!”.

“Không. Em không xem”. Cô nhắm nghiền mắt, quay lưng lại phía màn hình tivi.

Patiya nhìn cảnh đó với thái độ nửa buồn cười, nửa khó chịu. Dáng vẻ của Paremai không khác gì một đứa trẻ hư khi không có được món đồ chơi theo ý mình: “Sao em bảo muốn xem phim anh đóng?”. Anh nhắc với giọng dịu dàng, ánh mắt giấu nụ cười vui đồng thời tiếp tục khiêu khích: “Người phụ nữ trong phim rất đẹp đấy nhé. Dáng thể kia ai nhìn thấy mà chẳng thêm nhỏ dãi. Có thể nói đó là một phụ nữ khêu gợi nhất trong số những người phụ nữ khêu gợi đấy. Hơn thế nữa cô ấy còn có các tư thế yêu rất nóng bỏng”.

“Không. Em không muốn nghe nữa. Em không muốn nghe. Anh có nghe thấy không?”. Paremai gào lên, giơ hai tay lên bịt tai, nước mắt bắt đầu ứa ra.

“Nhưng cô ấy rất giỏi chuyện giường chiếu đấy. Cô ấy rất thông minh và có trí nhớ tốt. Cô ấy học cũng rất nhanh nữa. Em không muốn thử học hỏi từ cô ấy một chút à?”.

“Không. Em không muốn nghe. Anh không nghe thấy sao?”. Paremai quay sang với tay lấy chiếc gối ở gần mình đập liên tiếp vào ngực anh.

Patiya bật cười. Anh giật chiếc gối ra, lau nước mắt cho cô, cầm cả hai bàn tay cô đưa lên môi, nghiêm túc nói: “Em xem một chút đi em yêu, rồi tư vấn giúp anh xem cô ấy đẹp, hấp dẫn và có đầy đủ các yếu tố để tất cả đàn ông phải khao khát thể này thì anh có nên nhanh chóng cưới cô ấy hay không?”.

Cô quay người lại nhìn lên chiếc màn hình tivi loại lớn sau lưng. Khi nhìn thấy hình ảnh của bản thân đang quần lấy thân hình của anh ở bên trên, Paremai hét lên lạc cả giọng, túm lấy gối đập liên tục vào anh vì ngỡ ngàng và xấu hổ: “Đồ điên! Anh cho em xem cái đĩa CD gì đây? Đồ không đứng đắn! Đồ quỷ!”.

Patiya bật cười, bị cô đè nên ngã ngửa ra sau. Patiya khê kéo chiếc gối ra rồi lật ngửa nằm đè lên cô: “Điên đâu mà điên? Đó là nghệ thuật yêu đích thực đấy chứ. Anh sẽ ghi nhớ trải nghiệm ấn tượng này mãi mãi”. Anh dịu dàng đáp lại, ánh mắt nhìn cô chan chứa yêu thương.

Paremai mềm lòng, đưa tay vuốt ve các đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo của anh.

“Tại sao anh lại ghi lại? Sao anh nói là không có camera trong phòng tắm?”.

“Ai nói là trong phòng tắm không có? Anh nói là tất cả các góc ngách của ngôi nhà này đều có camera bí mật cơ mà”.

“Nhưng em đã kiểm tra bằng điều khiển camera bí mật rồi, không thấy có thật mà”.

“Hệ thống làm việc hiện đại hơn em thấy em yêu ạ. Nhưng... không sao. Hôm khác anh sẽ dạy em sử dụng. Em để anh giữ đĩa CD này lại làm kỷ niệm nhé?”.

Paremai đỏ bừng mặt, lắc đầu: “Rất nguy hiểm. Anh là người nổi tiếng như vậy. Nếu bị lộ ra ngoài không biết hậu quả sẽ thế nào”.

“Thôi được, anh sẽ hủy chiếc đĩa CD này. Nhưng trước khi hủy nó, hai chúng ta hãy cùng nhau xem lại lần cuối đã nhé”.

Cô gi mạnh tay vào trán anh: “Để làm gì? Để kích động ham muốn rồi lại bức xúc à?”.

“Thì em đồng ý thế là sẽ không còn bức xúc nữa”.

“Không đời nào. Phải giữ lời chứ”.

“Lạy Chúa! Anh thực sự muốn cắn đứt lưỡi mình đây”.

“Thôi nào... Không lâu nữa đâu”.

“Vậy cho anh đặt cọc trước có được không? Để anh lấy sức chờ đợi. Cho anh xin một nụ hôn thôi nhé!”.

32. Chương 30

Chương 30

Frégate là một quốc đảo tự nhân thuộc cộng hòa Seychelles thuộc Ấn Độ dương. Các diễn viên Hollywood rất thích đi nghỉ mát ở đây.

Paremai được nghe tên hòn đảo này lần đầu tiên vào hai tháng sau.

“Đảo gì hả bác Chong?”. Paremai hỏi lại khi nghe thấy bác Chong nói rằng Patiya bảo cô bay tới đảo Frégate theo anh.

“Đảo Frégate”.

“Sang làm gì ạ?”.

“Có lẽ cậu Pat có chuyện gấp nên mới muốn gặp cô”.

“Nếu có việc gấp thì điện thoại cũng được”.

“Tôi không biết”.

“Để cháu điện thoại hỏi anh Pat”.

“Cô điện thoại làm phiền cậu ấy làm gì?”.

“Đợi anh ấy xong việc cháu sẽ điện”.

“Cô biết cậu Pat xong việc lúc nào sao? Cô cứ làm theo lời cậu Pat nói đi. Đừng có nhiều chuyện quá như thế”.

Nói xong bác ta đi thẳng vào bếp. Paremai tròn mắt nhìn không nói được gì.

Bác Chong đối với cô rất thất thường.

Tình trạng này bắt đầu từ hôm bác bắt gặp cô sắp xếp quần áo trong phòng ngủ của Patiya. Khi đó bác ta đã nổi giận đùng đùng, trách cô đã lạm dụng và xen vào việc của bác.

Chuyện có lẽ sẽ chẳng có vấn đề gì nếu Patiya không vô tình bênh vực cô.

Anh có ý tốt, muốn để bác Chong được nghỉ ngơi nên bảo bác để cho cô trông nom và thu xếp đồ đạc trong phòng của anh thay bác. Nhưng trong cơn mắt của bác, việc nói đỡ cho Paremai của Patiya lại trở thành việc vào hòa với cô. Vậy là bác ta nghĩ rằng mình không còn ý nghĩa gì nữa nên đã lên tiếng xin thôi việc.

Mặc dù cô đã xin lỗi và hứa sẽ không xen vào công việc của bác, nhưng bác vẫn cứ lúc nóng lúc lạnh với cô như thế kể từ sau sự việc đó.

Khi đặt chân xuống bãi cát mịn màng trên đảo Frégate, Paremai thấy không khí xung quanh vô cùng tĩnh lặng, không có sự ồn ào của con người, chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào bờ, tiếng gió vi vu trên đũa cành lá tạo cảm giác thư giãn thoải mái. Cô ngược nhìn bầu trời xanh hít một hơi căng tràn lồng ngực.

Cô đã say mê không gian tĩnh lặng trên hòn đảo này.

“Đảo này không có ai ở hay sao ạ?”. Cô quay sang hỏi bác Chong đang đi bên cạnh với hai tay hai chiếc vali của hai người.

“Không có”.

“Vậy, đoàn làm phim của anh Pat ở đâu ạ?”.

Lúc này một cô gái và một chàng trai da màu bước tới cúi gập người xuống chào cùng với một chàng thanh niên khác mặc đồng phục trực tăng của khách sạn đến để xách hành lý giúp. “Xin mời cô đi lối này ạ. Anh Manuel đặt nhà nghỉ phía trong cho cô”.

“Khoan đã. Khách trên đảo đi đâu cả rồi? Ít nhất cũng phải có đoàn làm phim của anh Pat ở đây chứ?”.

Bác Chong nháy mắt với nhân viên khách sạn. Cô nhân viên tiếp tân dừng lại trong giây lát rồi trả lời: “Ở đây hạn chế số lượng khách nghỉ, thường không quá bốn mươi người trong một đêm. Chắc có lẽ họ ở rải rác trong mười sáu nhà nghỉ ở đây”.

Paremai đi theo nhân viên của resort về chỗ nghỉ riêng của mình. Tại đó, một nhân viên khách sạn có khuôn mặt khá trẻ bước ra nhận vali hành lý cho cô.

“Quý cô vào tắm được rồi đấy ạ. Tôi đã chuẩn bị sẵn nước ấm và quần áo cho cô rồi”.

“Quần áo? Quần áo nào?”. Paremai nhắc lại trong sự ngỡ ngàng xen lẫn khó hiểu.

“Bộ váy dành cho bữa tối nay ạ”.

“À... Ai lệnh cho cô chuẩn bị thế?”.

“Ông Manuel ạ”.

Paremai nhíu mày: “Thế anh ấy bảo cô lấy quần áo ở đâu để chuẩn bị cho tôi vậy”.

“Mời cô vào trong. Bây giờ ông Manuel đang đợi ở bãi biển rồi đấy ạ”.

“Gọi tôi là Pare đi. Gọi là quý cô nghe thấy buồn cười sao ấy”.

Cô nhân viên mỉm cười, dẫn cô đến thẳng phòng tắm. Paremai dừng lại khi thấy một nhân viên khác đã đợi sẵn trong đó trong trang phục quần khăn tắm nghiêm chỉnh.

“Khoan đã. Tôi không cần người phục vụ tắm. Tự tôi tắm được rồi”. Paremai phản đối.

“Nhưng đây là dịch vụ thêm của khách sạn ạ”.

“Cho dù là dịch vụ thêm của ai cũng mặc kệ. Tôi không cần. Tôi muốn được tự do”.

“Nhưng ông Manuel đã yêu cầu như vậy nên e rằng chúng tôi không thể nhận lời từ chối của bà được ạ”.

“Không phải lát tắm xong, ngay đến mặc quần áo cũng phải có người phục vụ đấy chứ?”.

“Đúng vậy. Lát nữa sẽ có người giúp bà mặc quần áo mời bà nhanh chóng thay quần áo đi ạ. Tôi sẽ giúp bà. Ông Manuel đợi lâu rồi ạ”.

“Khoan đã...” Paremai dừng lại vội chạy vào phòng ngủ. Khi trông thấy bộ váy đặt trên giường không phải váy cưới, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Paremai cũng không biết tại sao cô lại thấy nhẹ lòng. Không phải vì cô không muốn kết hôn với Patiya. Nhưng cô không thích đang tự nhiên bị gọi tới để nói cho biết rằng sẽ phải làm lễ cưới một cách vội vàng

như vậy. Cô chưa bao giờ thấy ngưỡng mộ kiểu đám cưới “ngạc nhiên chưa” trong các tiểu thuyết ngôn tình. Cô muốn mọi thứ chỉ diễn ra sau khi có sự chuẩn bị tốt cả về vật chất lẫn tinh thần.

Cô bước ra khỏi khách sạn trong bộ váy dạ hội ôm sát ngực, màu trắng, dài tới đầu gối được đính cườm rất công phu, cùng mái tóc búi cao với hai lọn dài buông xuống hai bên.

Ngay khi vừa bước chân ra khỏi khách sạn, cô đã sững lại khi nghe thấy tiếng máy bay trực thăng bay vòng trên đầu. Những cánh hoa hồng như một trận mưa hoa được rải xuống tiếp đó.

Paremai thẫn thốt lên, cô ngẩng mặt nhìn đồng thời đưa tay ra hứng một cách vô thức. Sau đó một tấm biển với dòng chữ “Marry me, please!” được thả xuống.

Đèn flash máy ảnh thi nhau lóe lên, cùng lúc đó rất nhiều người xuất hiện giơ ống kính máy quay và máy chụp ảnh lên hướng vào cô rồi liên tục bấm máy. Cô đưa tay lên che mặt theo phản xạ bản năng. Rồi tiếng nói của Patiya vang lên giữa vòng vây của đám phóng viên và thợ ảnh: “Hãy cưới anh, Pare nhé!”.

Paremai ngán ngán nước mắt vì xúc động.

Cô tiến về phía anh. Anh bước lại ôm trọn cô vào lòng rồi cúi đầu xuống hôn rất lâu trong tiếng bấm máy tanh tách.

Sau đó, anh quỳ gối trước cô, tay cầm chiếc nhẫn kim cương đưa lên và nói: “Anh yêu em. Cưới anh nhé! Hãy để anh được chăm sóc em suốt đời nhé, em yêu!”.

Cuộc họp báo phải hoãn lại một chút vì cô dâu tương lai khóc nhiều đến nỗi sưng mọng cả hai mắt nên không thể xuất hiện trước báo chí được.

Lúc này trong phòng chỉ có hai người họ. Patiya ôm chặt cô trong lòng, khẽ đu đưa người như đang ru một đứa trẻ.

“Không sao đâu em yêu. Không sao đâu”.

Đợi cho cô không còn thẫn thốt nữa anh mới dịu dàng nói: “Em mà khóc nhiều quá, mắt sưng húp lên, khi xuất hiện trước ống kính là không đẹp đâu đấy”.

“Thì tại ai làm em xúc động nào? Em không nghĩ anh lại ngọt ngào và lãng mạn tới như vậy”.

Patiya mỉm cười, cầm gói nước đá bên cạnh nhẹ nhàng chườm lên mí mắt cho cô.

“Nhìn kìa. Mắt sưng húp cả lên rồi”.

Paremai liếc mắt nhìn anh với vẻ ngượng ngùng: “Cảm ơn anh. Thế đoàn làm phim của anh đi đâu cả rồi?”.

Anh mỉm cười rồi thẳng thắn thú nhận: “Anh chuẩn bị đúng một tháng trời cho việc này đấy. Đoàn làm phim đến đây thực chất là để chuẩn bị cho anh thôi. Xong việc anh cho họ về cả rồi, chỉ giữ lại vài người làm nhân chứng cho buổi họp báo hôm nay thôi”.

“Thế bác Chong có biết chuyện này hay không ạ?”.

“Biết chứ. Thì chính anh bảo bác ấy đưa em tới đây mà”.

“Thảo nào bác ấy không cho em điện thoại cho anh”.

“Chắc bác ấy sợ anh để lộ chuyện thôi”.

“Thế chúng ta sẽ ở lại đây mấy đêm ạ?”.

“Chúng ta sẽ ở thêm một đêm nữa để tổ chức trăng mật”. Patiya nháy mắt, cười tươi rói với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Thế sao được? Mẹ còn chưa sang”.

“Vậy nếu mẹ vợ tương lai của anh sang rồi, em sẽ chịu tổ chức trăng mật với anh đúng không?”.

Paremai sững sốt, ánh mắt lưỡng lự: “Anh vẫn còn điều gì giấu em phải không?”.

Patiya cười: “Em chưa trả lời đúng câu hỏi của anh”.

“Đến hay không đều không được. Dù thế nào cũng phải đợi đến đêm động phòng”.

Anh bật cười đồng thời khích bác: “Không chắc chắn chứ gì”.

Cô chun mũi thay cho câu trả lời.

Patiya đưa tay bóp vào đầu chiếc mũi cao xinh xắn rồi hỏi với giọng dịu dàng: “Em đã sẵn sàng ra họp báo chưa?”.

“Cho em chuẩn bị tinh thần một chút”.

“Phóng viên đợi lâu rồi, không tốt đâu”.

“Tại anh không nói trước để em chuẩn bị tinh thần chứ?”.

“Nếu nói cho em biết thì còn gì là thú vị nữa. Các phóng viên cũng đâu có được hình ảnh trong giây phút xúc động của vợ chưa cưới của anh”.

“Anh không sợ em sốc mà chết sao?”.

Anh đưa tay ôm lấy cô, xoa xoa lưng cô: “Em yên tâm, sao anh lại để chuyện đó xảy ra với vợ chưa cưới của anh được chứ”.

Địa điểm tổ chức buổi họp báo là bãi cát vàng dưới ánh nắng nhẹ. Những chiếc ô được cắm theo hình trái tim nằm rải rác khắp nơi trên đảo. Patiya và cô sánh bước bên nhau cùng bước lên sân khấu sau khi đã đeo xong chiếc nhẫn kim cương. Paremai không cẩn thận nên bước hụt, may mà có bàn tay rắn chắc của anh kéo lên kịp thời. Paremai nhìn khách tham dự buổi họp báo một cách hồi hộp, ai cũng đều rất đẹp trai nổi bật. Rồi cô sững lại khi ánh mắt bắt gặp một người phụ nữ lớn tuổi trong bộ trang phục cổ truyền bằng lụa Thái đang ngồi ở hàng trên. Cô khẽ kêu lên: “Mẹ!”.

Patiya quay sang khẽ mỉm cười dịu dàng.

Paremai lại rưng rưng nước mắt. Hôm nay cô là người rất dễ khóc: “Sao mẹ đến đây được ạ? Hôm kia em điện thoại cho mẹ, mẹ còn nói là phải hoãn chuyến bay lại vì vẫn chưa bán được nhà cơ mà”. Cô lau nước mắt bằng chiếc khăn mùi soa anh đưa cho.

“Anh đã cử người đi đón. Em sẽ không mắng anh chứ em yêu vì anh đã mua ngôi nhà của mẹ và chủ nhà vẫn là mẹ và em”.

“Sao không thấy mẹ nói gì cả”.

“Thì anh và mẹ giấu em mà”.

“Anh không cần phải làm như vậy đâu. Anh đã cho hai mẹ con em quá nhiều rồi. Em không muốn nhận thêm thứ gì của anh nữa”.

Patiya đưa tay bóp nhẹ bàn tay mềm mại của cô.

“Em nói gì vậy? Bây giờ chúng ta đã là một gia đình rồi. Em sẽ trở thành vợ và mẹ của con anh. Đừng nói như người xa lạ thế chứ”.

Paremai ôm lấy anh, hai dòng nước mắt chảy tràn trên má. Patiya đưa tay ra ôm cô. Tiếng bấm máy lại vang lên.

33. Chương 31 (hết)

Chương 31

Bà lớn Nongkhran ngồi suy tư trong một ngôi đình bên bờ hồ, bà đang nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây, chuyện Pasakorn bị bắt, chuyện vương quốc Warakorn sẽ có ngày bị lụi tàn bởi không có người phù hợp kế tục sự nghiệp, chuyện đám cưới nổi đình nổi đám của Patiya...

Bà cứ suy nghĩ miên man như vậy cho tới khi Primprau bước lại gần nói: “Bà ơi, bên ngoài gió lớn lắm, bà vào trong nhà đi. Các nhà sư sắp tới rồi đấy ạ”.

Hôm nay là ngày tròn hai mươi bảy năm ngày mất của bố mẹ Patiya, nhân dịp này bà làm lễ cúng cho cả hai.

Bà chậm rãi lên tiếng: “Mấy năm rồi nhà chúng ta không có việc vui nhỉ?”.

Primprau mỉm cười rồi trả lời: “Nếu muốn nói tới đám cưới thì cũng gần bằng với tuổi của cháu đấy bà ạ. Đang tự nhiên bà nhắc tới chuyện này làm gì ạ?”.

“Nhà chúng ta quá yên tĩnh. Lẽ ra phải có tiếng của trẻ con”. Nói rồi bà đưa mắt nhìn quanh khu nhà một lượt. Giữa bãi cỏ rộng hút tầm mắt là những ngôi nhà ba, bốn tầng, trông chúng buồn bã trống trải không khác gì một khu nhà bỏ hoang.

Đôi khi nỗi buồn là do tâm mà ra... Giây tiếp theo bà sững lại: “Đó là thằng Pat mà”. Giọng bà gần như reo lên.

“Đúng ạ. Anh ấy về cùng với chị Paremai, vợ của anh ấy”. Primprau trả lời.

Bà lớn Nongkhran cắn chặt hai hàm răng: “Sao nó lại về trong khi bà không mời?”.

“Mẹ bảo cháu điện thoại mời anh chị ấy đấy ạ. Chúng ta làm lễ cúng cho hai bác mà không báo cho con trai hai bác ấy thì cũng không ra sao cả ạ”.

“Nhưng bà không muốn cho con bé phóng viên đó bước vào nhà chúng ta”.

“Nhưng giờ chị Paremai đã là một thành viên trong gia đình của chúng ta rồi đấy ạ”. Primprau cảm thấy gần một năm trở lại đây, thái độ của bà đối với anh Pat đã hơn rất nhiều. Cô luôn nghĩ rằng Patiya là đứa cháu mà bà cô yêu quý nhất.

“Dứt khoát bà không nhận con bé ấy”.

“Nhưng việc trở về lần này, nếu không có chị Pare nói giúp, thì anh Pat cũng sẽ không về tham gia đâu ạ”.

“Kệ nó. Nếu ngay cả ngày giỗ của bố mẹ mình mà nó cũng không quan tâm thì nhắc tới nó cũng vô ích”.

“Thế bà nỡ để đứa bé trong bụng chị Pare trở thành một anh Pat thứ hai nữa hay sao ạ?”.

“Cái gì? Cháu nói cái gì? Con bé phóng viên Paremai ấy có thai à?”.

“Chị Pare có thai được hai tháng rồi ạ”.

“Nhưng chúng mới cưới chưa được một tháng”. Rồi bà nói giọng giễu cợt: “Lại ăn cơm trước kẻng chứ gì. Chắc vì lý do này mà chúng cưới gấp như vậy”.

Cô cháu gái khẽ mỉm cười: “Bà ơi, thời nay việc đó không quan trọng bằng việc người đàn ông tôn vinh người phụ nữ như thế nào đâu ạ. Mà chuyện cưới sau khi có thai đối với người nước ngoài được coi là chuyện hết sức bình thường. Một số cặp diễn viên còn đợi cho có ba, bốn đứa con với nhau rồi mới cưới nữa cơ. Hơn nữa anh Pat lại rất hấp dẫn, đẹp trai, là mơ ước của tất cả các cô gái trên khắp thế giới thì chị Pare làm sao mà cưỡng lại được chứ?”.

“Cháu nói cái gì vậy? Không thấy ngược đời à?”. Bà giật mình, không nghĩ rằng cô cháu gái vốn ngoan ngoãn là thế mà dám nói năng mạnh mẽ tới như vậy.

“Thì cháu chỉ nói đúng sự thật thôi mà. Có thể bà không để ý, chứ tất cả các bạn của cháu đều ghen với chị Pare. Chúng còn sẵn sàng đánh đổi mọi thứ chỉ để được thể chỗ chị Pare trong một đêm thôi đấy. Vì thế việc chị Pare có thai trước khi cưới thì cũng không phải lỗi của chị ấy mà là lỗi của anh Pat chứ. Bà đừng trách chị ấy nhé”.

Bà lớn Nongkhran đưa tay lên ngực, trợn tròn mắt, kêu lên: “Chết thật! Chết thật! Chết thật!”. Bà không thể tưởng tượng được thanh niên hiện nay lại có những suy nghĩ như vậy.

Patiya đang dắt tay vợ đến dãy ghế sa lông hàng đầu tiên trước mặt chỗ ngồi của các nhà sư với cử chỉ gần như vừa dịu vừa ôm. Nhiều người nhìn cảnh này cảm thấy tức tối ghen tỵ bởi thái độ nâng niu, trân trọng vợ của Patiya được thể hiện một cách rõ ràng.

Thực ra không có ai nhận ra rằng Paremai đang mang thai bởi bụng của cô vẫn còn phẳng lì, chỉ có cử chỉ hay đưa tay xoa bụng của cô khiến mọi người chú ý mà thôi.

Paremai đứng dậy khi họ hàng của chồng tới chào hỏi. Patiya giới thiệu cho hai bên biết nhau.

“Một lần nữa xin chúc mừng đám cưới của hai cháu. Chú được biết lễ cưới của hai cháu được tổ chức rất trọng thể. Tiếc là chú không được mời tham dự”.

“Cháu rất xin lỗi vì không mời ai bên này cả ngoại trừ một mình bà nội. Cháu muốn đám cưới được trọn vẹn và vui vẻ nên chỉ mời bạn bè và họ hàng thân cận ở Mỹ mà thôi”.

Paremai lén câu vào mạng sườn chồng rồi nói tránh: “Thực ra là do đường xá xa xôi, hơn nữa khu nghỉ mát Hilton Bora Bora Nui Resort trên đảo Bora Bora(1) không tiếp đón được nhiều khách nên chúng cháu tính sẽ tổ chức tiệc mừng ở Thái Lan sau ạ”.

(1) Bora Bora là một hòn đảo tại Polynésie của Pháp. Đây là một trong những điểm du lịch quốc tế, nổi tiếng với khu nghỉ mát sang trọng.

“Tổ chức ở Thái Lan nữa cũng tốt vì người trong dòng họ Warakorn không phải ít, cháu sẽ được làm quen với tất cả mọi người”. Pandon nói với Paremai.

Patiya liếc mắt nhìn: “Cảm ơn chú. Để cháu nghĩ xem sao đã. Vụ án của Pas tới đâu rồi ạ?”.

Paremai giật tay chồng để ngăn lại.

“Không sao đâu Paremai, thì mọi thứ vẫn đang diễn ra theo đúng quy luật vốn có. Thế vụ án lạm dụng trẻ vị thành niên của cháu ở Mỹ thế nào rồi?”.

“Cảm ơn chú đã hỏi thăm. Nhưng cháu tin cháu sẽ sớm thoát khỏi vụ kiện này thôi”.

“Anh Pat!”. Paremai giật mạnh tay chồng rồi quay sang phía Pandon: “Cháu xin lỗi. Chúng cháu vừa xuống máy bay nên có lẽ anh ấy hơi mệt nên mới vậy ạ”.

“Pare, anh nghĩ người bị mệt phải là em chứ bởi em đang mang thai mà”.

Ông Pandon ngạc nhiên: “Cái gì? Cháu đang có thai à? Chúc mừng các cháu”.

Paremai mỉm cười ngượng ngịu: “Cảm ơn chú ạ”.

Ánh mắt Patiya âu yếm nhìn vợ, anh thừa nhận rằng việc kết hôn với cô đã thay đổi cách nhìn cuộc sống trên thế giới này của anh. Hằng ngày được sánh bước bên cô, mỗi sáng thức dậy thấy cô bên mình là cảm giác vô cùng đặc biệt. Hơn thế, ngày biết cô có thai, anh thực sự cảm thấy thế giới này đáng sống hơn rất nhiều. Sở dĩ anh về Thái lần này cũng bởi vì cô. Có cô đời anh thật ý nghĩa biết bao. Patiya trầm nghĩ.

Tin Paremai mang thai nhanh chóng lan ra khắp đám cúng giỗ. Mọi người đều tới chúc mừng như trước đó chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Patiya nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt lạnh lùng, khác biệt hoàn toàn với Paremai tỏ ra niềm nở và vui vẻ trò chuyện với họ hàng nhà chồng một cách thân thiết. Patiya quay mặt nhìn đi nơi khác. Anh thừa biết tất cả chỉ là một màn kịch mà thôi. Patiya nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của bà lớn Nongkhran khi bước vào phòng khách.

“Bà!”.

Tiếng kêu khê của Patiya khiến tất cả mọi người quay lại nhìn. Paremai hiểu ra ngay vì sao Patiya lại ngạc nhiên như vậy bởi thân thể của bà cụ mà Primprau đang đỡ ấy hao gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương.

Paremai chấp tay chào nhưng bà lớn Nongkhran chỉ liếc mắt nhìn mà không nói năng gì. Ánh mắt bà hướng vào Patiya, còn anh đáp lại với ánh mắt cao ngạo. Patiya lên tiếng: “Cháu dâu của bà chào bà đây ạ. Nếu bà không nhìn thấy hay không nhớ nổi thì cháu xin nhắc lại đây là Paremai, vợ của cháu, người cũng mang họ Warakorn đúng theo pháp luật được một tháng rồi”.

“Anh Pat!”. Paremai giật mình thốt lên, cô giật cánh tay rắn chắc của chồng: “Anh đừng làm em khó xử như vậy chứ”. Cô quay lại phía bà cụ đang mím chặt môi trước mặt, sửa lại câu nói của chồng với giọng ngọt ngào: “Lấy chồng là phải theo chồng, nhưng cháu vẫn chưa quen với cách gọi đó. Bởi thế khi nói chuyện với bất kỳ ai cháu vẫn có cảm giác giống như chưa hề đổi tên họ bà ạ”.

Một người già đã trải qua gần hết cuộc đời như bà lớn Nongkhran hiểu ngay được ý nhún nhường, muốn hàn gắn trong câu nói đó. Vì vậy, lần đầu tiên bà nhìn Paremai với ánh mắt dịu dàng hơn trước đó.

Bà quay sang nói với Paremai: “Đi dạo với tôi không?”.

“Gì cơ ạ?”. Patiya thốt lên.

“Làm gì phải hoảng hồn thế chứ? Bà không đem vợ cháu đi nấu canh đậu mà lo. Bà sẽ trả lại cháu nguyên đai nguyên kiện”.

“Cháu không an tâm nếu bà không cho cháu đi cùng”.

“Anh, sao anh lại nói vậy?”. Paremai kêu lên, rồi dịu dàng nói: “Không sao ạ. Cháu sẵn sàng đi dạo với bà ạ”.

“Pare!”. Patiya cổ tỉnh cao giọng.

“Không sao đâu. Cũng không đi xa quá khu vực này mà. Anh yên tâm. Em sẽ đi đứng cẩn thận”.

Patiya nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng. Nhưng anh không nói được gì vì anh biết Paremai muốn giữ thể diện, không muốn anh trở nên quá tệ trong con mắt của bà anh. Bởi thế anh chỉ còn biết ấp úng và đưa mắt trách mắng vợ mà thôi.

“Tại sao bà lại gầy thế?”. Patiya lên tiếng hỏi Primprau ngay sau khi bà lớn Nongkhran dẫn vợ anh đi khỏi.

Primprau nhìn theo ánh mắt của người anh họ, trả lời: “Gần đây sức khỏe của bà không được tốt ạ. Từ ngày bà phải nhập viện vì chuyện của anh Pas, bà đã đau ốm liên miên. Bác sĩ bảo bà bị bệnh tim và huyết áp. Rồi chuyện của anh Pas khiến công ty Warakorn mất đi sự tín nhiệm đã vắt kiệt sức của bà”.

Primprau quay lại nhìn người anh họ, nói với giọng buồn bã: “Chắc dòng họ Warakorn cũng đến ngày tàn rồi anh ạ”.

“Thế những người họ hàng khác thì sao? Họ không giúp bà à?”. Patiya quay sang nhìn cô em họ và ngay lập tức sững sốt, nhìn sang chỗ khác. Anh cảm nhận được ánh mắt si mê mà anh đã được nhìn thấy không biết bao nhiêu lần từ các bà, các cô. Lạy Chúa! Không ngoại trừ cả cô em họ mà anh yêu quý không khác gì em ruột này nữa sao? Phải chăng đây chính là sự trừng phạt của Chúa vì tội anh đóng phim khiêu dâm để làm bại hoại thanh danh của dòng họ và đem lại sự đau buồn xấu hổ cho bà lớn Nongkhran?

Patiya quay mặt nhìn sang chỗ khác, anh lại vô tình bắt gặp những ánh mắt của các cô em họ khác đang đứng nói chuyện không xa chỗ anh là bao. Patiya phải nhíu mày vì khó hiểu.

Tất cả các cô gái này đều muốn lên giường với anh. Patiya nghĩ và thấy bị sốc, những con người này đã từng thể hiện sự khinh thường anh, cho rằng anh làm công việc hạ đẳng, bẩn thỉu, nhưng ánh mắt họ lại thể hiện sự mời mọc, khát khao. Lạy Chúa! Sao anh có thể không sốc cho được?

Primprau dõi theo phản ứng bất thường của người anh họ từ bấy đến giờ. Cô kìm sự xấu hổ, cố gắng hạ thấp giọng: “Chắc anh Pat thấy bất ngờ khi thấy các cô em họ nhìn anh như thế?”.

Patiya tránh bày tỏ ý kiến. Anh trả lời ngắn gọn: “Điều đó không đáng để sốc hay sao?”.

Primprau nghiêng cổ nhìn thân hình cao lớn của người anh họ: “Chắc anh Pat không biết, các chị em yêu thích anh tới mức nào. Bề ngoài họ làm như căm ghét, nhưng thực ra mọi người đều tìm kiếm thông tin về anh cả đấy”.

“Anh không biết và anh cũng không muốn biết. Chúng ta nói chuyện về công ty Warakorn đi. Kể cho anh nghe tình hình của công ty tồi tệ tới mức nào? Bà đã đón nhận nó ra sao?”.

“Bà có chuyện gì muốn nói với cháu ạ?”.

Bà lớn Nongkhran không trả lời ngay mà nói sang hướng khác: “Đưa ta đến đình ở bên hồ sen đi”.

“Được ạ”. Paremai im lặng đợi người chủ của vương quốc Warakorn đến nơi bà nói.

Đi được một lúc lâu, bà lên tiếng: “Cháu có biết tại sao ta bảo cháu đi dạo với ta không?”.

“Chắc bà có chuyện muốn nói với cháu?”.

Hai người ngồi vào trong đình. Bà đưa mắt nhìn về phía ngôi nhà lớn của con trai cả rồi lên tiếng: “Thật đáng tiếc, ngôi nhà lớn như vậy lại trở thành nhà hoang. Nếu có người ở, chắc nó sẽ không cũ và hư hỏng nhanh đến vậy”.

Cô cháu dâu mới nhìn toàn cảnh ngôi nhà. Ngôi nhà mà Patiya lớn lên từ lúc lọt lòng trông nửa cũ nửa mới, được thiết kế theo phong cách hiện đại bao gồm ba tầng, có hồ sen ở phía sau. Nó nằm giữa hai tòa nhà lớn trong khu đất rộng.

“Bà không cho ai ở ạ?”.

“Ai cũng có nhà riêng của mình thì còn ai ở nữa cháu. Hơn nữa đó là tài sản của bố Pat nên ta không muốn cho ai ở đó cả ngoại trừ nó”. Bà nói giọng buồn buồn.

Paremai hiểu ý, cô khẽ mỉm cười: “Anh Pat nói bà dùng nó làm nhà kho”.

“Làm gì có chuyện đó. Hãy thử lên trên nhà mà xem, vẫn còn sạch sẽ tinh tươm. Ta vẫn sai người làm vệ sinh hàng tháng mà. Thế bao giờ cháu sẽ quay về đây ở?”.

“Gì cơ ạ?”.

“Bao giờ cháu sẽ về ở ngôi nhà này?”.

“Có nghĩa là...”.

“Ừ... Ta muốn hai vợ chồng cháu về sống ở ngôi nhà này. Cháu hãy giúp ta khuyên giải Pat. Ngôi nhà này vắng tiếng người đã lâu lắm rồi. Ta muốn máu mủ của Warakorn được lớn lên trong dinh thự của Warakorn, không phải lang thang lưu lạc bên ngoài như bố của nó nữa”.

Paremai rưng rưng nước mắt vì cảm động. Cô muốn đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay gầy yếu chỉ còn da bọc xương đó để động viên nhưng không dám nên chỉ trả lời với giọng hết sức dịu dàng: “Cháu hiểu ý tốt của bà. Nhưng việc này cháu không dám tự quyết hay trả lời thay anh Pat được. Bởi có một số chuyện đã trở thành mầm bệnh quái ác ăn bám và cắm rễ sâu vào tim nên khó có thể nhổ lên được”.

“Phải được chứ. Nếu ta cố gắng. Ta chưa từng thấy Pat yêu và chịu nhường nhịn ai như cháu cả. Vì vậy ta nghĩ Pat sẽ nghe cháu khuyên giải”.

“Cảm ơn bà đã tin tưởng cháu. Nhưng cháu đã từng sai lầm khi đem tình yêu của anh ấy ra để mặc cả và nó khiến cháu cảm thấy hối hận tới tận bây giờ. Sau đó, cháu đã tự nhủ sẽ không bao giờ để tái diễn việc này nữa. Bởi thế việc này cháu sẽ để anh ấy quyết định, tự nguyện về đây sống, chứ không phải do cháu thuyết phục hay gợi ý cả”.

Bà lớn Nongkhran sững sốt, rồi bà thở dài trước khi quay lại nhìn ngôi nhà lớn trước mặt: “Nếu không muốn quay trở lại sống trong ngôi nhà này thì hãy để nó cho chất của ta vậy. Coi như đây là món quà của một bà già rất bú đống bình như ta”.

“Bà! Bà cũng đừng vội mất hết hy vọng. Biết đâu một ngày nào đó anh Pat hiểu ra tất cả”.

Bà lớn Nongkhran mỉm cười, ánh mắt u buồn: “Nếu các cháu không muốn về ở hẳn trong ngôi nhà này, thì mỗi lần trở lại Thái Lan, các cháu có thể về ở ngôi nhà này được không?”.

Paremai cân nhắc trong giây lát rồi trả lời: “Được ạ”.

“Cảm ơn cháu nhiều Paremai. Thực ra ta đã viết di chúc rồi. Không, đúng ra phải nói là ta đã sửa lại bản di chúc một lần rồi. Trong bản di chúc mới này, ta vẫn giao chức chủ tịch công ty Warakorn và công ty vận tải Warakorn cho Pat”.

“Gi cơ ạ?”.

“Ta quá chuyên quyền đúng không?”.

“Phải dùng từ ‘độc đoán’ mới đúng chứ ạ. Sao bà quyết định mà không hề hỏi ý kiến anh Pat ạ?”.

“Pare!”.

Bà lớn Nongkhran quát.

“Cháu xin lỗi vì sự quá thẳng thắn của mình, nhưng đó là sự thật đấy ạ. Cháu e rằng sẽ không chỉ có anh Pat phản đối, mà có rất nhiều người khác cũng sẽ phản đối do không phục đâu ạ”.

Bà lớn Nongkhran thở dài đánh thượt: “Cháu nói cũng đúng. Nhưng ta không thể đợi được cho tới khi tất cả mọi thứ đi vào quy củ như cháu nói được đâu bởi tình hình công ty lúc này đang nguy hiểm”.

“Sao lại thế ạ?”.

Vị chủ tịch hội đồng quản trị công ty Warakorn hiện tại gật đầu trước khi kể lại bằng giọng khản đặc, ánh mắt khô khan như người vừa phải chịu một cú xáo trộn lớn về tinh thần: “Như cháu đã biết, Pas là giám đốc của công ty, được coi là người sẽ tiếp quản chức chủ tịch hội đồng quản trị. Nó làm việc cũng khá được, chỉ có điều...”. Tiếng nói của bà cụ bị ngắt quãng: “Ta vẫn chưa chính thức xin lỗi cháu vì những chuyện nó gây ra cho gia đình cháu. Pas đã có tội lớn với gia đình của cháu đến nỗi ta không biết phải đền bù bằng cách nào mới có thể...”.

“Bà ơi!”. Paremai mạnh dạn đưa tay ra chạm vào cánh tay bà: “Nghịệp của ai gây nên thì hãy để cho người đó trả đi ạ. Bà không liên quan nên không phải đền bù gì cả. Bây giờ cậu ấy cũng đang phải chịu sự trừng phạt của pháp luật rồi mà. Cháu cũng không muốn gợi lại chuyện buồn này nữa”.

“Nhưng bản thân ta cũng đã làm nhiều điều không tốt đối với cháu”.

“Cũng đâu có gì đáng kể ạ. Cháu cũng đã hỗn với bà”.

“Nhưng ta còn làm nhiều hơn thế. Nếu cháu biết có thể cháu sẽ không tha thứ cho ta đâu”.

“Vẫn còn điều gì mà cháu không thể tha thứ được nữa ạ? Không có đâu. Bà đừng lo lắng”.

“Chính ta là người cung cấp thông tin cho các phóng viên nước ngoài để họ bôi nhọ, hạ thấp cháu”.

“Chuyện qua rồi, bà nhắc lại làm gì nữa ạ. Chẳng qua lúc đó bà làm là vì ghét cháu. Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi rồi có đúng không ạ?”.

“Thực sự ta rất khâm phục cháu đấy Pare ạ”.

“Cái gì đã qua hãy để cho qua bà ạ”.

Bà lớn Nongkhran giấu nụ cười tươi xen lẫn vẻ trù mến.

Paremai nói tiếp: “Bà hãy kể tiếp chuyện công ty Warakorn đi ạ”.

Người chủ dinh thự gật đầu, đưa mắt nhìn bãi cỏ phía trước: “Khi Pas bị bắt, giá trị cổ phiếu của công ty cũng giảm xuống. Đặc biệt là giai đoạn có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh thì tình hình kinh doanh của công ty mẹ bị sa sút nặng. Ta đã từng hy vọng Pat sẽ giúp công ty khôi phục lại. Nó quan hệ rộng, lại có tư tưởng phóng khoáng ít nhất cũng giúp ích được cho công ty. Còn về chuyện các ủy viên của hội đồng quản trị, mọi người đều biết nếu không nhanh chóng giải quyết tình hình, sẽ kéo theo vấn đề thanh khoản kém. Bởi thế tất cả bọn họ đều đồng lòng thay đổi. Cũng đến lúc việc quản lý kiểu bảo thủ như ta không còn phù hợp nữa, mà cần ai đó thổi vào một luồng không khí mới rồi”.

Paremai thở dài, cô biết chắc Patiya phải gánh trách nhiệm lớn lao này rồi.

“Cháu không biết có thuyết phục được anh ấy không, nhưng bà cũng đừng quá hy vọng cháu”.

“Ta muốn cháu thử. Ta có niềm tin vào cháu”.

Paremai thở dài.

Bà lớn Nongkhran quay sang nhìn cô cười: “Thằng Patiya bé được mấy tháng rồi?”.

Paremai bật cười, đỏ bừng hai gò má: “Không chắc đâu ạ. Có thể là con gái cũng nên”.

“Hy vọng sẽ là con trai. Để còn trông nom các em và dòng họ nữa chứ”.

Ánh mắt của Paremai dịu dàng, cô đưa tay lên xoa xoa bụng.

“Đối với cháu, dù là trai hay gái cháu cũng đều là kết quả tình yêu của chúng cháu. Bé mới được hai tháng rồi ạ. Chúng cháu cũng mới biết cách đây hai ngày”.

“Chắc Pat vui lắm nhỉ”.

“Anh ấy chưa bao giờ vui như thế ạ”.

Bà lớn Nongkhran gật đầu: “Cảm ơn cháu. Cảm ơn cháu rất nhiều Pare ạ, vì đã làm cho cháu trai của ta được hạnh phúc. Ta đã từng nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ từ bỏ việc cư xử giống như đang đứng bên bờ vực, giống như bị dồn tới đường cùng. Sẽ không ngừng bồi nhọ thanh danh dòng họ. Nhưng từ khi có cháu, ta biết tất cả sẽ thay đổi”.

“Bà cũng biết tất cả mọi điều anh ấy làm là để nhạo báng dòng họ ạ?”.

“Sao ta lại không biết. Pat ghét ta nhất. Nó rất hận ta, căm thù ta, ta biết rõ điều đó”.

“Không tới mức như vậy đâu ạ. Sâu thẳm trong tim, cháu nghĩ anh ấy rất yêu bà. Nếu không anh ấy đâu có về chúc mừng sinh nhật bà hay về để làm đám giỗ này đâu ạ”.

“Nó về là bởi cháu cầu xin chứ gì. Ai mà chẳng nhận ra điều đó chứ. Bởi trước đây nó đâu chịu nhún nhường, cúi mình hay nghe ai đâu. Nhưng hôm nay nói lại chịu nghe lời cháu và chịu nhún nhường cháu. Pat đã thay đổi hoàn toàn rồi”.

Bà lớn Nongkhran mỉm cười: “Đừng lo. Ta không nghĩ nhiều đâu. Rất vui vì cháu đã bước vào cuộc đời Pat. Cháu giống như dòng nước làm mát tâm hồn nó. Thật sự cảm ơn cháu, Pare à”.

“Em nói chuyện gì với bà mà lâu quá vậy?”. Patiya hỏi sau khi nghi lễ kết thúc, các nhà sư đã trở về chùa hết rồi, chỉ còn hai người ngồi trước cửa nhà.

Paremai không trả lời anh mà lại nói theo hướng khác: “Bây giờ chúng ta đi lấy hành lý ở khách sạn về nghỉ trong ngôi nhà này đi anh!”.

“Em nói gì vậy?”.

Paremai kể lại đầu đuôi câu chuyện hai bà cháu nói với nhau hồi nãy cho chồng nghe. Kể xong, cô dịu dàng hỏi: “Anh nghĩ sao ạ?”.

“Anh miễn ý kiến được không? Chúng ta đừng nói những chuyện liên quan tới người trong dòng họ này có được không?”. Giọng nói của anh trở nên van lơn: “Anh cũng đã biết tình hình của công ty Warakorn từ Prim rồi. Nhưng anh không thể trở về tiếp quản công ty được. Anh còn có sự nghiệp riêng của mình. Công ty của anh cũng sẽ gặp vấn đề nếu anh bỏ mặc nó. Em hiểu chứ?”.

“Nhưng anh nỡ để cho công ty Warakorn vốn được truyền lại từ bao đời nay phải lụi tàn, phá sản hay sao?”.

“Anh không quan tâm. Anh đã thoát ra khỏi Warakorn từ lâu rồi. Anh đâu có sống dựa vào nó chứ”.

“Và rồi anh sẽ được mọi người gọi là độc ác đối với những người mang tên họ Warakorn mãi mãi. Anh sẽ không cảm thấy gì sao, cả dòng họ bảo anh độc ác, nếu sau này con mình hỏi tới chuyện này?”.

“Pare, nếu em biết được những chuyện họ làm với bố mẹ, với anh trong quá khứ thì em sẽ hiểu. Nhưng thôi... Chuyện đã qua lâu rồi, anh cũng không phản đối. Nhưng việc về giúp giải quyết tình hình của công ty Warakorn, anh không thể giúp mà không có sự chuyển nhượng”.

“Chuyển nhượng? Có nghĩa là chuyển nhượng công ty ấy ạ?”.

“Đúng vậy! Đó là con đường duy nhất để công ty Warakorn thoát khỏi khủng hoảng. Nhưng đó cũng là vấn đề mà mọi người trong dòng họ Warakorn không thể chấp nhận được”.

“Anh giúp mà không cần phải chuyển nhượng không được hay sao?”.

“Không đời nào. Anh không bao giờ làm cái gì rủi ro mà không có sự đền đáp một cách thỏa đáng cả. Anh không có nhiều tiền để làm phúc cứu trợ nhiều tới mức ấy đâu”.

“Nhưng có lần anh đã định thành lập tổ chức từ thiện để khám chữa bệnh AIDS miễn phí cho các diễn viên phim khiêu dâm mà”.

“Cũng là để nhạo báng bà thôi, với lại số tiền đó cũng không phải tiền của anh”.

Paremai sững sốt, há hốc miệng trong khi chồng cô nói thêm: “Anh không muốn nhúng tay vào bởi tình trạng của công ty Warakorn đã qua thời điểm chỉ cần lời tư vấn, lúc này phải rót rất nhiều tiền vào mới có thể khắc phục được”.

“Nhưng...”.

“Không có nhưng nhị gì hết. Anh đã nghĩ kỹ rồi”.

“Thế nếu bên này chỉ cần anh về làm cố vấn mà không cần đến tiền của anh thì sao?”.

“Lẽ ra em nên làm đại sứ thiện chí thì hơn đấy”.

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đấy?”.

“Không... Anh không rảnh”.

“Vậy nếu anh trở thành người nắm cổ phần lớn nhất, anh có chịu giúp đỡ không?”.

“Em lại có trò gì à? Em nói như vậy có ý gì?”.

“Thì anh nói sẽ chịu giúp nếu thấy có lợi còn gì?”.

“Thì cứ thử xem. Nếu họ hàng của anh chịu, anh sẽ giúp. Nhưng họ hàng nhà anh đều là những người coi trọng chức vụ, cho rằng bản thân mình giỏi giang và danh giá. Bởi thế họ sẽ không bao giờ chịu để cho một đứa đã từng có rất nhiều chuyện bê bối, đã từng đóng phim khiêu dâm như anh điều khiển, sai khiến họ đâu. Em hãy nhớ lấy điều đó!”.

“Vậy thì anh hãy chuẩn bị để ngồi vào vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đi bởi bà đã ký chuyển nhượng tất cả số cổ phần của bà cho anh rồi”.

Patiya ngạc nhiên nhìn cô vợ xinh đẹp.

Cả hai người đều không biết rằng cuộc nói chuyện riêng tư đó đã bị bà lớn Nongkhran nghe được từ đầu tới cuối bởi bà lén theo dõi từ một góc nhà ở không xa hai người là bao. Bà đã biết cô cháu dâu đã thành công. Ánh mắt u buồn của bà cụ đã lóe lên một tia hy vọng.

Xen lẫn với niềm hạnh phúc đang len lỏi trong tim là nỗi tiếc nuối, ân hận vì những việc đã làm với con trai, con dâu, và cả cháu mình trong quá khứ.

Chủ nhân vương quốc Warakorn lầm bầm một câu rất nhỏ gần như không thành lời: “Cash Sandra, Pi, mẹ rất hối hận vì đã từng phạm nhiều lỗi lầm với các con, mẹ xin chuộc tội bằng cách đối xử tốt với con. Mẹ hứa là mẹ sửa chữa dù đã muộn. Chính con trai các con đã cho mẹ hiểu giá trị của con người không nằm ở lai lịch hay danh tiếng dòng họ mà nằm ở sự vị tha, lòng khoan dung, nhân cách cao cả”.

“Cảm ơn em nhiều, Pare”. Patiya kéo vợ lại ôm trên người. Anh cảm thấy hầu như không còn một chút sức lực nào sau khi được cô chiều chuộng suốt gần hai tiếng đồng hồ.

“Vì cái gì ạ?”. Paremai ngẩng mặt lên che miệng ngáp, cắn vào bờ vai ướt đẫm vì mồ hôi của chồng một cái thật mạnh. Mùi thơm nồng nàn của tình yêu vẫn quện khắp người anh.

“Tất cả mọi thứ. Em là mẫu người vợ mà tất cả các ông chồng đều muốn sở hữu”. Patiya cúi thấp đầu hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng vì bị anh ngấu nghiến đến cả tiếng đồng hồ.

“Chính em mới là người phải cảm ơn anh. Vì anh đã nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty. Vì anh đã chịu về nghỉ tại ngôi nhà này”. Cô rướn người lên hôn đáp lại anh.

Patiya thì thầm sát bờ môi mềm mại: “Em là điều giá trị nhất trong cuộc đời anh. Em và con giống như món quà vô cùng đặc biệt mà Chúa đã ban cho một kẻ tội đồ như anh”.

Paremai ôm lấy cổ chồng, nũng nịu: “Ngọt ngào quá! Đây là lời tỏ tình ngọt ngào nhất mà em được nghe đây. Anh biết không, trong lòng em và con thì anh là người anh hùng. Khi con lớn lên, em sẽ nói với con về tình yêu và sự vĩ đại của bố chúng. Con sẽ tự hào về anh biết mấy”.

Patiya ôm chặt thân hình kiêu diễm của vợ vào lòng. Đúng, tâm hồn anh đang dâng tràn cảm xúc, thứ cảm xúc ngọt dịu của tình yêu. Paremai đã khiến trái tim anh xúc động sâu sắc.

Patiya hôn lên đỉnh đầu vợ rồi thì thầm: “Anh biết không lâu nữa anh sẽ quay về sống trong ngôi nhà này mà không cảm thấy đau lòng về những chuyện trong quá khứ nữa. Anh hiểu mọi cố gắng em làm là vì anh, vì muốn anh xóa bỏ những ký ức buồn bã, đau thương trong quá khứ. Nhưng anh muốn nói với em một điều, em yêu ạ. Nếu có điều gì khiến anh quên được sự căm hận đã từng có thì đó chính là em. Em và con là trang sử mới trong cuộc đời anh. Ngày mai chúng mình đi viếng mộ bố mẹ, em yêu nhé! Anh muốn để bố mẹ biết anh may mắn và hạnh phúc nhường nào khi có em và con. Cảm ơn em rất nhiều, Pare. Cảm ơn em đã bước vào cuộc đời anh”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-yeu>